CĂRȚI ROMANTICE

Sărutul unui înger

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Sărutul unui înger

Traducere din limba engleză

Alina Rogojan/Graal Soft

Aceştia sunt îngerii mei speciali, femeile care s-au implicat îndeaproape în munca mea în diverse momente ale carierei mele. Unele sunt scriitoare, altele sunt editori. Călăuzirea şi susţinerea de care m-am bucurat din partea fiecăreia dintre ele a însemnat enorm pentru mine. Iată-i în ordinea apariţiei în viaţa mea:

Claire Kiehl LefkowitzRosanne KohakeMaggie LichotaUnda BarlowClaire ZionJayne Ann KrentzMeryl SawyerCarrie Feron

Dedic această carte vouă tuturor, femei remarcabile, cu toată iubirea şi recunoştinţa mea.

(Şi noilor îngeri care de-abia acum încep să fâlfâie din aripi în viaţa mea… bine aţi venit!)

capitolul 1

Daisy Devereaux uitase numele mirelui ei.

— Eu, Theodosia, te iau pe tine…

Îşi prinse buza de jos între dinţi. Tatăl ei le făcuse cunoştinţă în urmă cu vreo câteva zile, în acea dimineaţă teribilă când se duseseră toţi trei să obţină licenţa de căsătorie, şi auzise numele abia atunci. Imediat după aceea bărbatul dispăruse, iar ea nu îl mai văzuse deloc până acum câteva minute, când coborâse scările duplexului din Central Park West al tatălui ei pentru a ajunge în sufragerie, unde avea loc acea ceremonie de nuntă improvizată, undeva la mijlocul dimineţii.

Tatăl ei stătea în spatele ei, iar Daisy aproape îl putea simţi vibrând de dezaprobare, dar dezaprobarea lui nu era deloc o noutate pentru ea. Fusese dezamăgit de ea chiar înainte de naşterea ei şi, oricât s-ar fi străduit, nu avea să reuşească vreodată să îl facă să se răzgândească.

Îndrăzni să îi arunce o privire piezişă mirelui pe care i-l cumpăraseră banii tatălui ei. Un armăsar chipeş. Un armăsar chipeş foarte înspăimântător cu înălţimea lui impresionantă, constituţia zveltă şi musculoasă şi ochii aceia siniştri de culoarea chihlimbarului. Mama ei l-ar fi adorat.

Când Lani Devereaux murise într-un incendiu pe un iaht, anul trecut, se aflase în braţele unei vedete rock de douăzeci şi patru de ani. Daisy ajunsese în sfârşit în punctul în care putea să se gândească la mama ei fără durere şi îşi zâmbi în sinea ei când îşi dădu seama că bărbatul care se afla în acel moment lângă ea ar fi fost prea bătrân pentru mama ei. Părea să aibă puţin peste treizeci de ani, iar Lani de regulă nu mersese mai sus de douăzeci şi nouă.

Părul îi era atât de închis încât era aproape negru, iar trăsăturile fin sculptate i-ar fi făcut faţa prea frumoasă dacă nu ar fi avut acea bărbie puternică, fără a mai vorbi de încruntarea intimidantă de pe chipul lui. Bărbaţii atât de brutal de atrăgători fuseseră pe gustul lui Lani, dar Daisy prefera genul mai în vârstă şi mai conservator. Nu pentru prima dată de când începuse ceremonia, îşi dori ca tatăl ei să fi ales pe cineva mai puţin intimidant.

Încercă să îşi calmeze emoţiile amintindu-şi că nu avea să fie nevoită să petreacă mai mult de câteva ore în compania noului ei soţ. Imediat ce avea ocazia să îi împărtăşească planul ei, toate acestea aveau să se sfârşească. Din nefericire, planul ei presupunea şi să încalce jurămintele sacre de căsătorie pe care tocmai se pregătea să le facă, şi cum nu era genul de persoană care să facă un jurământ cu inima uşoară – în special unul de căsătorie – bănuia că remuşcările stârnite de conştiinţa ei provocaseră acest blocaj de memorie.

Începu din nou, sperând că numele avea să străpungă cumva bariera din mintea ei.

— Eu, Theodosia, te iau pe tine…

Vocea i se stinse din nou.

Mirele nici măcar nu catadicsi să îi arunce o privire, cu atât mai puţin să încerce să o ajute. Rămase cu privirea aţintită în forţă, iar liniile necruţătoare ale profilului lui aspru îi stârniră furnicături pe piele. El tocmai îşi rostise propriile jurăminte, deci probabil că îşi pomenise numele, dar lipsa oricăror inflexiuni din vocea lui îi accentuase furtuna emoţională şi nu fusese atentă la nume.

— Alexander, scuipă tatăl ei din spate, iar Daisy îşi dădu seama din tonul vocii că scrâşnea din nou din dinţi.

Pentru un bărbat care fusese unul dintre cei mai de seamă diplomaţi ai Statelor Unite, în mod cert nu avea prea multă răbdare cu ea.

Îşi înfipse unghiile în palme şi îşi spuse că nu avea încotro.

— Eu, Theodosia… Înghiţi lacom aer… te iau pe tine, Alexander… Trase din nou aer în piept… de soţ în orice împrejurare, oricât de nefericită…

De-abia când o auzi pe mama ei vitregă, Amelia, icnind, îşi dădu seama ce spusese.

Armăsarul chipeş întoarse capul şi o privi de sus.

Arcui o sprânceană brunetă într-o expresie vag întrebătoare, ca şi cum nu ar fi fost sigur că o auzise bine. „Orice împrejurare oricât de nefericită". Umorul ei îşi spuse cuvântul şi îşi simţi colţurile gurii tremurându-i.

Sprâncenele lui se strânseră brusc într-o cută de încruntare, iar ochii lui adânciţi în orbite o priviră fără urmă de amuzament. În mod evident armăsarul nu avea aceeaşi problemă ca ea în a-şi controla râsul atât de nepotrivit la momentul acela.

Înăbuşindu-şi micul torent de isterie ce începuse să-i dea târcoale, merse mai departe fără a se corecta. Cel puţin acea parte din jurământul ei avea să fie sincer, căci în mod cert împrejurarea era una nefericită pentru ea. În momentul acela blocajul din mintea ei se risipi în sfârşit şi numele lui îi răsări brusc în minte. Markov. Alexander Markov. Era un alt tuş din gaşca tatălui ei.

În calitate de fost ambasador în Uniunea Sovietică, tatăl ei. Max Petroff, avea legături strânse în comunitatea de ruşi, atât aici cât şi în străinătate. Pasiunea lui faţă de pământul natal al strămoşilor săi se reflecta chiar şi în decorul încăperii în care se aflau, cu pereţi zugrăviţi într-un albastru îndrăzneţ, atât de comun în arhitectura rezidenţială a Rusiei, în soba cu dale de teracotă galbene şi în covorul persan multicolor. În stânga ei, un dulap din lemn de nuc găzduia vaze de porţelan rusesc albastru cobalt, precum şi piese de cristal şi porţelan provenind din Fabrica Imperială din Sankt-Petersburg. Mobilierul era o combinaţie de art déco şi secolul optsprezece care reuşea cumva să se potrivească.

Mâna masivă a mirelui ei o ridică pe cea mult mai mică a ei, iar Daisy îi simţi forţa când acesta împinse o verighetă simplă de aur pe degetul ei.

— Theodosia, primeşte acest inel ca semn al iubirii şi fidelităţii mele, spuse el pe un ton sever, ce nu lăsa loc de compromisuri.

Daisy coborî ochii spre verigheta simplă, cuprinsă pe moment de confuzie. De când se ştia, visase la ceea ce mama ei, Lani, descrisese drept „o fantezie burgheză despre iubire şi căsătorie", şi nu şi-o imaginase niciodată ca semănând cât de puţin cu ceea ce se întâmpla acum.

— … prin autoritatea ce mi-a fost încredinţată de către statul New York, vă declar acum soţ şi soţie.

Daisy se încordă, aşteptând ca judecătorul Rhinsetler să îl invite pe mire să îşi sărute mireasa. Când acesta nu o făcu, îşi dădu seama că tatăl ei îi ceruse să se abţină, scutind-o de ruşinea de a fi nevoită să sărute acea gură aspră, ce refuza să zâmbească. Era cât se poate de tipic pentru tatăl ei să îşi amintească un detaliu la care nu se gândise nimeni altcineva. Deşi nu ar fi recunoscut nici picată cu ceară, şi-ar fi dorit să semene mai mult cu el, dar ea nu reuşea nici măcar să gestioneze evenimentele majore din viaţa ei, cu atât mai puţin să se ocupe de detalii.

Nu îi stătea în fire să se cufunde în autocompătimire, aşa că se scutură de senzaţie când tatăl ei veni să îşi atingă obrazul rece de al ei, într-o manieră solemnă. Se trezi sperând să audă un cuvânt de afecţiune, dar nu fu surprinsă când acesta nu i-l oferi. Ba chiar reuşi să pară neafectată când tatăl ei se îndepărtă.

Acesta îl trase pe misteriosul ei mire spre ferestrele ce dădeau spre Central Park, unde li se alătură şi judecătorul Rhinsetler. Restul martorilor la ceremonie fuseseră şoferul, care avu tactul de a dispărea pentru a se ocupa de îndatoririle lui, şi soţia tatălui ei, Amelia, cu părul ei blond argintiu şi vorbirea tărăgănată, printre dinţi.

— Felicitări, dragă. Ce pereche frumoasă formaţi tu şi Alexander. Nu-i aşa că arată minunat împreună. Max?

Fără a aştepta un răspuns, Amelia o prinse pe Daisy în braţe, învăluind-o şi pe ea într-un nor de parfum cu note de mosc.

Amelia se purta ca şi cum ar fi nutrit o afecţiune reală faţă de fiica bastardă a soţului ei şi deşi Daisy îi cunoştea adevăratele sentimente, o aprecia pe Amelia pentru că se străduia. Nu putea fi uşor să înfrunţi dovada vie a singurului lucru iresponsabil pe care îl făcuse vreodată soţul ei, chiar dacă o făcuse în urmă cu aproximativ douăzeci şi şase de ani.

— Nu ştiu de ce ai insistat să porţi rochia aceea, dragă. Poate că e potrivită pentru a cutreiera cluburile, dar nicidecum pentru o nuntă.

Privirea critică a Ameliei judecă aspru ţinuta scumpă a lui Daisy, constând dintr-o rochie strâmtă, din dantelă cu aspect metalic, care se sfârşea într-un tiv festonat la vreo douăzeci de centimetri deasupra genunchilor ei.

— E aproape albă.

— Auriul nu e alb, dragă. Şi e mult prea scurtă.

— Sacoul e cuminte, remarcă Daisy, netezind cu mâinile lateralul sacoului pătrăţos din satin auriu care îi ajungea până în partea de sus a coapselor.

— Dar nu compensează nicidecum pentru restul. De ce nu ai putut să respecţi tradiţia şi să porţi alb? Sau cel puţin să fi ales ceva mai puţin ţipător.

Pentru că această căsătorie nu avea să fie una reală, îşi spuse Daisy, şi cu cât se supunea mai mult tradiţiei, cu atât îşi amintea mai acut că viola ceva ce ar fi trebuit să fie sacru. Ba chiar îşi dăduse jos şi gardenia pe care Amelia i-o prinsese în păr, doar pentru a se trezi cu mama ei vitregă trântindu-i-o la loc chiar înainte de ceremonie.

Ştia că Ameliei nu îi plăceau nici pantofii ei aurii, care arătau ca o pereche de sandale de gladiator roman cu tocuri de zece centimetri. Erau brutal de inconfortabile, dar cel puţin nu puteau fi confundate cu tradiţionalii pantofi albi de satin.

— Mirele tău nu pare fericit, şopti Amelia. Nu că m-ar surprinde. Încearcă să nu îi spui nicio tâmpenie măcar în prima oră sau pe-acolo, bine? Trebuie neapărat să iei măsuri în privinţa enervantului tău obicei de a vorbi înainte de a gândi.

Daisy îşi înăbuşi cu greu un oftat. Amelia nu spunea niciodată ceea ce gândea cu adevărat, în timp ce Daisy o făcea aproape întotdeauna, iar sinceritatea ei o scotea din sărite în ultimul hal pe mama ei vitregă. Dar Daisy nu se pricepea să disimuleze. Poate pentru că văzuse acest lucru atât de frecvent la ambii ei părinţi.

Îi aruncă o privire furişă noului ei soţ şi se întrebă cât îl plătise tatăl ei pentru a se căsători cu ea. Iar o parte obraznică din ea ar fi vrut să ştie cum se desfăşurase efectiv tranzacţia. Cu bani gheaţă? Cec? „Scuză-mă, Alexander Markov, accepţi American Express?” Îşi privi mirele refuzând un cocktail Mimosa de pe tava purtată de Min Soon şi încercă să îşi imagineze la ce se gândea.

Cât avea să mai dureze până să poată lua mica obrăznicătură pe sus şi să o scoată de acolo? Alex Markov aruncă o privire la ceasul de mână. Încă cinci minute ar fi trebuit să fie de-ajuns, decise el. Îl privi pe servitorul care plimba o tavă cu băuturi oprindu-se să o admire adorator. „Savurează momentul, domniţă. O să treacă multă vreme până să se întâmple din nou”.

În timp ce Max îi arăta judecătorului un samovar antic, Alex studie picioarele noii sale soţii, dezvăluite oricui ar fi vrut să le vadă de sub rochia aceea cu pretenţii ridicole de rochie de mireasă. Erau subţiri şi frumos conturate, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă şi restul corpului ei, parţial ascuns de sacou, avea să fie la fel de tentant. Dar nici măcar un trup de sirenă nu avea să compenseze pentru faptul că fusese forţat să accepte această căsătorie.

Îşi aminti ultima lui conversaţie între patru ochi cu tatăl lui Daisy.

— E prost educată, nestatornică şi iresponsabilă, îl informase Max Petroff. Mama ei a fost o influenţă teribilă. Nu cred că Daisy ştie să facă nimic util. Recunosc, nu e în întregime vina ei. Lani nu a scăpat-o niciodată de sub fustele ei şi a ţinut-o pe Daisy lângă ea până la moartea ei. E un miracol că Daisy nu se afla la bordul vasului în noaptea când a luat foc. Fiica mea va avea nevoie de o mână forte, Alex, altfel o să te scoată din minţi.

Nimic din ceea ce văzuse Alex la Daisy Devreaux până în acel moment nu îl făcea să se îndoiască de cuvintele lui Max. Mama ei fusese Lani Devreaux, manechinul britanic care se bucurase de o enormă celebritate cu treizeci de ani în urmă. În ceea ce nu putuse fi decât o atracţie între două contrarii, Lani şi Max Petroff avuseseră o aventură amoroasă când el de-abia începea să se impună ca expert de seamă în politica externă, iar Daisy fusese rezultatul acelei aventuri.

Max îi spuse clar lui Alex, în stilul lui scorţos, că se oferise să o ia de soţie pe Lani când aceasta rămăsese pe neaşteptate gravidă, însă Lani refuzase să se căsătorească. Chiar şi aşa, insistă Max, el îşi făcuse întotdeauna datoria faţă de fiica jenant de ilegitimă.

Însă toate dovezile păreau să indice exact contrariul. Când cariera lui Lani începuse să apună, se reconvertise profesional în genul de femeie nelipsită de la petreceri şi sindrofii. Şi oriunde mergea Lani, Daisy o însoţea. Cel puţin Lani avusese cândva o carieră, îşi spuse Alex, însă Daisy nu părea să fi făcut vreodată nimic util cu viaţa ei.

Privindu-şi mai îndeaproape noua soţie, văzu o oarecare asemănare cu mama ei. Aveau acelaşi păr negru ca cerneala şi doar femeile care nu aveau deloc activităţi în afara casei puteau avea o piele atât de palidă. Ochii ei erau de un albastru neobişnuit, atât de plini de culoare încât erau violeţi ca toporaşii de pe marginea drumului. Dar era mult mai mică decât mama ei – avea un aer prea fragil pentru gusturile lui –, iar trăsăturile ei nu erau nici pe departe la fel de îndrăzneţe. Din câte îşi amintea el din fotografiile vechi, profilul lui Lani fusese aproape masculin, în timp ce ai lui Daisy avea un aspect vag care ieşea în evidenţă în special prin nasul neinteresant şi gura caraghioasă şi moale.

După spusele lui Max, Lani stătuse excelent la capitolul frumuseţe, dar deloc grozav la capitolul minte, o altă trăsătură pe care micuţa căscată din celălalt capăt al încăperii părea să o fi moştenit. Nu era tocmai o gâsculiţă – era totuşi prea bine educată pentru aşa ceva –, dar nu îi venea deloc greu să şi-o imagineze drept jucăria sexuală foarte costisitoare a unui bărbat bogat.

Avusese dintotdeauna standarde înalte în materie de companie feminină şi oricât de ispititor ar fi fost trupul ei micuţ, el prefera un alt gen de femeie, una care să aibă şi alte calităţi în afară de o pereche superbă de picioare. Îi plăcea ca partenerele lui de pat să fie înzestrate cu inteligenţă, precum şi ambiţie, independenţă şi capacitatea de a oferi la fel de mult cum primeau. Putea respecta o femeie care îl înjura, dar nu îl interesau mutrele bosumflate şi dispoziţiile posomorâte. Micul ghemotoc de blană deja îl făcea să scrâşnească din dinţi.

Cel puţin nu avea să întâmpine probleme în a o ţine din scurt. Îi aruncă o privire şi un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet sardonic. „Viaţa ajunge să le facă să plătească pe fetiţele bogate şi răzgâiate. Şi, scumpo, să vezi cum o să te facă pe tine să plăteşti”.

La celălalt capăt al încăperii Daisy se opri în faţa unei oglinzi de epocă pentru a se studia. O făcu din obişnuinţă, nu din vanitate. Pentru mama ei felul în care arătai era totul. Lani considera că o dâră de rimel curs era o catastrofă mai gravă decât un holocaust nuclear.

Noua tunsoare a lui Daisy era până la bărbie în faţă şi puţin mai lungă în spate, cu părul strângându-se în bucle moi, aerisite şi tinereşti, din loc în loc. Îi plăcuse la nebunie încă de la început, dar apoi îi plăcuse şi mai mult în dimineaţa aceea când Amelia plescăise nemulţumită, criticând-o ca fiind un stil mult prea dezordonat pentru o nuntă.

Chiar în spatele reflexiei ei, Daisy îşi văzu mirele apropiindu-se. Îşi întipări pe buze un zâmbet politicos şi îşi spuse că totul avea să se rezolve cu bine. Nu se putea altfel.

— Strânge-ţi lucrurile, păpuşică. Plecăm.

Nu îi plăcu tonul lui câtuşi de puţin, dar îşi dezvoltase un talent în a le face faţă oamenilor dificili şi îl ignoră.

— Maria pregăteşte reţeta ei de sufleu Grand Marnier pentru prânzul nostru festiv, dar nu e gata încă, deci va trebui să aşteptăm.

— Mă tem că nu. Avem de prins avionul. Bagajele tale sunt deja în maşină.

Avea nevoie de mai mult timp. Nu era încă pregătită să rămână singură cu el.

— Am putea opta pentru un zbor de mai târziu, Alexander? Urăsc să o dezamăgesc pe Maria. Amelia o apreciază foarte mult şi pregăteşte un prânz minunat.

Deşi gura lui se curbă într-un zâmbet, ochii lui o străpunseră nemiloşi. Erau de o culoare neobişnuită, un chihlimbariu palid care îi aminteau de ceva vag sinistru. Deşi nu reuşea să îşi amintească exact de ce anume, ştia că îi stârnea neliniştea.

— Numele meu e Alex şi ai la dispoziţie un minut să îţi scoţi pe uşă funduleţul ăla apetisant.

Pulsul ei tresări de spaimă, dar înainte să apuce să reacţioneze, el îi întoarse spatele şi se adresă celorlalţi trei ocupanţi ai încăperii, pe un ton calm, dar poruncitor.

— Sper că ne veţi scuza cu toţii. Avem de prins un avion.

Amelia veni în faţă şi îi oferi lui Daisy un zâmbet viclean.

— Ei, ei. Dar ştiu că cineva e teribil de nerăbdător să consume noaptea nunţii. Daisy a noastră e o bucăţică delicioasă, nu-i aşa?

Daisy îşi pierdu brusc apetitul pentru sufleul Mariei.

— Mă duc să-mi schimb hainele, spuse ea.

— Nu avem timp pentru asta. Eşti bine aşa cum eşti.

— Dar…

O mână fermă se fixă pe şalele ei, împingând-o hotărât spre holul de la intrare.

— Pun pariu că asta e poşeta ta.

Când ea dădu din cap, el luă micuţa poşetă Chanel de pe consola aurită şi i-o dădu. Chiar în clipa aceea apărură şi tatăl ei şi Amelia pentru a-i conduce la plecare.

Deşi nu intenţiona să ajungă mai departe de aeroport, îi veni să se smucească de sub atingerea lui Alex când acesta o împinse spre uşă. Se întoarse spre tatăl ei şi se urî pentru nota vagă de panică din vocea ei.

— Poate reuşeşti să îl convingi pe Alex să mai stăm puţin, tată. Nu prea am apucat să ne bucurăm de vizită.

— Fă cum spune el, Theodosia. Şi ţine minte – asta e ultima ta şansă. Dacă o dai în bară cu asta, eu mă spăl pe mâini de tine. Măcar o dată în viaţă să vedem dacă îţi iese ceva bine.

Ar fi trebuit să fie deja obişnuită ca tatăl ei să o umilească în public, dar a fi umilită în faţa noului ei soţ era atât de jenant încât cu greu reuşi să îşi îndrepte umerii în faţa lui. Ridicând bărbia, trecu în faţa lui Alex şi ieşi pe uşă.

Refuză să îi susţină privirea cât aşteptară în tăcere sosirea ascensorului care avea să îi ducă în lobby. Intrară. Uşile se închiseră, doar pentru a se deschide din nou la etajul următor, lăsând să intre o femeie în vârstă ce ţinea în lesă un pechinez cafeniu.

Daisy se lipi imediat de lambriurile luxoase de tec ale ascensorului, însă câinele o observă. Îşi dădu urechile pe spate, schelălăi furios şi ţâşni spre ea. Daisy ţipă când animalul îi sări pe picioare şi îi sfâşie ciorapii.

— Pleacă!

Câinele continuă să se agaţe cu ghearele de ea. Daisy urlă şi înşfăcă balustrada de alamă. Alex o privi întrebător, apoi împinse animalul deoparte cu pantoful.

— Eşti rău, Mitzi! Femeia îşi luă câinele în braţe şi îi aruncă lui Daisy o privire dojenitoare. Nu-mi pot imagina ce-i în neregulă. Mitzi iubeşte pe toată lumea.

Daisy începuse să transpire. Continuă să strângă balustrada de alamă cu o încleştare feroce, rămânând cu privirea aţintită asupra micii bestii fioroase, care schelălăi şi clănţăni spre ea până când uşile ascensorului se deschiseră în lobby.

— Voi doi păreţi să vă cunoaşteţi, comentă Alex când coborâtă.

— Nu… nu am mai văzut câinele ăla în viaţa mea.

— Nu te cred. Câinele ăla te ura.

— Nu sunt… înghiţi un nod. Am o chestie cu animalele.

— Ai o chestie cu animalele? Spune-mi că asta nu înseamnă că ţi-e frică de ele.

Ea dădu din cap şi încercă să-şi forţeze inima să revină la ritmul normal.

— Fantastic, bombăni el, începând să traverseze holul. Asta e de-a dreptul fantastic.

Dimineaţa de sfârşit de aprilie era umedă şi învăluită în burniţă. Limuzina care îi aştepta lângă bordură nu avea nici stegulete din hârtie creponată, nici conserve metalice şi plăcuţe cu PROASPĂT CĂSĂTORIŢI, nimic din minunatele fleacuri caraghioase rezervate oamenilor obişnuiţi care se iubeau. Îşi spuse să înceteze să mai gândească precum o neghioabă sentimentală. Lani o tachinase ani la rând pentru stilul ei incorigibil de modă veche, însă tot ce îşi dorise Daisy vreodată fusese să ducă o viaţă convenţională. Ceea ce nu era tocmai surprinzător, îşi spuse ea, pentru cineva care fusese crescut atât de neconvenţional.

Când urcă în maşină văzu că geamul de sticlă fumurie care separa şoferul de pasageri era închis. Cel puţin avea să i se ofere intimitatea necesară pentru a-i împărtăşi lui Alex Markov intenţiile ei înainte de a ajunge la aeroport.

„Ai făcut nişte jurăminte, Daisy. Nişte jurăminte sacre”. Se scutură de vocea deranjantă a conştiinţei ei spunându-şi că nu avea încotro.

El urcă lângă ea, iar interiorul spaţios i se păru brusc prea strâmt. Dacă nu ar fi fost atât de fizic dominator, nu credea că ar fi privit cu atâta teamă situaţia. Deşi nu plesnea de muşchi precum acei culturişti cu aspect nefiresc, avea fizicul solid şi vânos al cuiva aflat în plină formă. Umerii îi erau laţi, iar şoldurile înguste. Mâinile care se sprijineau pe pantalonii largi ai costumului negru cărbune erau puternice şi profund bronzate, cu degete

lungi ce se îngustau la vârfuri. Simţi o uşoară tresărire de conştiinţă care o tulbură.

Maşina de-abia se pusese în mişcare că Alex începu să tragă de cravată. Şi-o smulse, o îndesă în buzunarul sacoului de la costum şi îşi descheie nasturele de la guler cu o scurtă răsucire eficientă din încheietură. Daisy încremeni, sperând că nu avea să îşi mai dea jos şi altceva. Întruna dintre fanteziile ei erotice favorite, ea şi un bărbat fără chip făceau dragoste cu pasiune pe bancheta din spate a unei limuzine albe prinse într-un blocaj de trafic în Manhattan, în timp ce pe fundal răsuna piesa lui Michael Bolton „When a Man Loves a Woman"; însă era o mare diferenţă între fantezie şi realitate.

Limuzina începu să avanseze. Daisy trase adânc aer în piept, încercând să îşi facă puţin curaj, şi mirosi parfumul greu al gardeniei din părul ei. Fu uşurată să constate că Alex se oprise din dezbrăcat, dar când acesta îşi întinse picioarele şi începu să o studieze, se foi stingherită. Indiferent cât s-ar fi străduit, nu avea să fie niciodată la fel de frumoasă ca mama ei, iar când oamenii o priveau insistent prea mult timp, se simţea ca o răţuşcă urâtă. Gaura din dresurile aurii lucioase, provocată de întâlnirea cu pechinezul, nu o ajuta să se simtă cu nimic mai încrezătoare în ea însăşi.

Deschise poşeta pentru a căuta o ţigară, de care avea mare nevoie. Era un obicei oribil şi nu era mândră că îi cedase. Deşi Lani fumase întotdeauna, Daisy nu îşi permisese niciodată mai mult decât o ţigară ocazională fumată seara la un pahar de vin. Dar în primele câteva luni după moartea mamei ei descoperise că ţigările o relaxau şi devenise cu adevărat dependentă. După ce trase prelung din ţigară, decise că era suficient de calmă cât să îi împărtăşească domnului Markov planul ei.

— Stinge-o, păpuşică.

Ea îl privi cu o expresie de scuză.

— Ştiu că e un obicei teribil şi promit că nu am să suflu fumul spre tine, dar am mare nevoie de asta în momentul de faţă.

El se întinse peste ea să deschidă geamul din dreptul ei. Fără avertizare, ţigara ei luă foc.

Daisy ţipă şi îi dădu drumul. Scântei zburară în toate părţile. El îşi scoase o batistă din buzunarul de la piept şi reuşi cumva să stingă toţi tăciunii.

Respirând cu greu, Daisy coborî privirea în poală şi văzu câteva arsuri minuscule în rochia de dantelă aurie şi pe sacoul de satin.

— Cum s-a întâmplat asta? icni ea.

— Presupun că a fost defectă.

— O ţigară defectă? Nu am mai auzit niciodată de aşa ceva.

— Mai bine îmi dai pachetul să îl arunc în caz că şi celelalte sunt la fel.

— Da. Desigur.

Se grăbi să îi întindă pachetul, iar Alex îl îndesă în buzunarul pantalonilor. Deşi ea era zguduită, el părea perfect relaxat. Lăsându-se pe spate în colţul banchetei, îşi încrucişă braţele pe piept şi închise ochii.

Trebuiau să discute – trebuia să îi explice planul ei pentru a pune capăt acelei căsătorii jenante –, dar el nu părea să aibă chef de conversaţie şi îi era teamă că avea să o dea în bară dacă nu era atentă. Ultimul an fusese atât de dezastruos încât se obişnuise să îşi ţină singură scurte discursuri de încurajare pentru a nu cădea în capcana de a se considera complet fără speranţă.

Îşi aminti singură că deşi educaţia ei fusese neconvenţională, fusese în mod cert cuprinzătoare. Şi în ciuda a ceea ce credea tatăl ei, moştenise mintea lui, nu pe cea a mamei ei. Avea totodată un simţ al umorului bine dezvoltat şi o perspectivă asupra vieţii care era de la natură optimistă, pe care nici măcar evenimentele din ultimul an nu o distruseseră complet. Vorbea patru limbi străine, putea identifica aproape orice articol haute-couture după designer şi era expertă în a calma femei isterice. Din păcate, nu ştia să fie câtuşi de puţin rezonabilă.

De ce nu ascultase când avocatul parizian al mamei ei îi explicase că nu avea să mai rămână nimic odată ce se plăteau datoriile lui Lani? Bănuia acum că vinovăţia fusese cea care o împinsese într-un iureş de cheltuieli care se întinsese pe câteva luni după perioada aceea de amorţire care se instalase imediat după slujba de înmormântare. Ani la rând îşi dorise să scape de sub şantajul emoţional care o ţinuse lipită de Lani cât timp aceasta se dedase unor runde nesfârşite de aventuri senzuale. Dar nu îşi dorise ca Lani să moară, a ceva nu.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îşi iubise mama cu disperare şi în ciuda egoismului lui Lani, a solicitărilor ei nesfârşite şi a nevoii ei constante de a i se confirma că nu îşi pierduse frumuseţea, ştia că şi Lani o iubea.

Cu cât Daisy se simţise mai vinovată din cauza libertăţii neaşteptate pe care i-o oferise moartea lui Lani, cu atât cheltuise mai mulţi bani, nu doar pe ea însăşi ci şi pe oricare dintre vechii prieteni ai lui Lani aflaţi în dificultate. Când ameninţările creditorilor ei deveniseră apăsătoare, le scrisese din nou cecuri pentru a-i mai amâna, fără a şti sau fără a-i păsa că nu avea bani suficienţi pentru a le acoperi.

Max aflase despre cheltuielile ei extravagante exact în ziua când se emisese un mandat de arestare pe numele ei. Realitatea o izbise în faţă şi îşi dăduse seama de enormitatea a ceea ce făcuse. Îl implorase pe tatăl ei să îi împrumute banii necesari pentru a-şi mai amâna creditorii, promiţându-i să îi ramburseze imediat ce se punea din nou pe picioare.

Acela fusese momentul în care tatăl ei recursese la şantaj. Era timpul să se maturizeze, îi spusese el, iar dacă voia să stea departe de închisoare, avea să pună capăt extravaganţelor ei şi să facă exact ceea ce îi cerea el.

Pe tonuri tăioase, neîndurătoare, îi dictase termenii lui. Avea să se mărite cu bărbatul pe care i-l alegea el imediat ce reuşea să rezolve acest aspect. Mai mult, urma să îi promită că avea să rămână căsătorită cu el timp de şase luni, timp în care avea să i se dovedească o soţie supusă şi îndatoritoare. Doar la capătul celor şase luni avea să aibă libertatea de a divorţa şi de a beneficia de un fond fiduciar creat pentru ea, unul pe care el avea să îl controleze. Dacă îşi chibzuia bine banii, avea să poată trăi într-un relativ confort exclusiv din dobânda fondului pentru tot restul vieţii ei.

— Doar nu vorbeşti serios! exclamase ea când îşi recăpătase într-un final glasul. Nu se mai practică de mult căsătoriile aranjate.

— Nu am fost niciodată mai serios. Dacă nu accepţi această căsătorie, ai să ajungi la închisoare. Iar dacă nu reuşeşti să rămâi căsătorită timp de şase luni, nu ai să mai vezi un sfanţ de la mine.

Trei zile mai târziu îi făcuse cunoştinţă cu viitorul ei mire, fără a-i pomeni un cuvânt despre cine era acesta sau cu ce se ocupa, mulţumindu-se să o mustre.

— El o să te înveţe câte ceva despre viaţă. Deocamdată e tot ce trebuie să ştii.

Traversară Triborough Bridge, iar Daisy îşi dădu seama că aveau să ajungă în curând în La Guardia, ceea ce însemna că nu îşi putea permite să mai amâne deschiderea subiectului pe care trebuiau să îl discute. Din obişnuinţă îşi scoase din poşetă o oglindă aurie compactă, pentru a se asigura că totul era cum trebuia să fie. Liniştită în această privinţă, o închise cu un ţăcănit şi o puse deoparte.

— Scuză-mă, domnule Markov.

Acesta nu răspunse.

Ea îşi drese vocea.

— Domnule Markov? Alex? Cred că trebuie să discutăm.

Pleoapele ce acopereau ochii chihlimbarii se ridicară lent.

— Despre ce?

În ciuda tensiunii, ea zâmbi.

— Suntem doi străini care tocmai s-au căsătorit. Cred că avem câteva lucruri de discutat.

— Dacă vrei să alegi numele pentru copiii noştri, păpuşică, cred că am să mă lipsesc.

Deci avea totuşi simţul umorului, chiar dacă doar unul cinic.

— Mă refer că ar trebui să discutăm despre cum vom trece peste următoarele şase luni până să putem înainta divorţul.

— Mă gândesc că ne vom dumiri pe parcurs, de la o zi la alta. Făcu o pauză. De la o noapte la alta.

Daisy simţi furnicături pe piele şi îşi spuse să nu fie neghioabă. Alex făcuse un comentariu perfect inocent, iar ea doar îşi imaginase tonul subtil şi senzual de aluzie sexuală. Îşi întipări pe faţă un zâmbet radios.

— Am un plan, unul chiar simplu.

— Oh?

— Dacă eşti dispus să îmi oferi un cec cu jumătate din suma pe care ţi-o dă tatăl meu pentru a te căsători cu mine – şi cred că vei fi de acord cu mine că aşa e corect – putem să ne vedem fiecare de viaţa lui şi să punem capăt acestei situaţii stânjenitoare.

O expresie de amuzament trecu fulgerător peste trăsăturile de granit ale chipului lui.

— La ce situaţie stânjenitoare te referi?

Ar fi trebuit să ştie din experienţele cu amanţii mamei ei că un bărbat care arăta atât de bine nu avea să fie înzestrat şi cu inteligenţă.

— Situaţia stânjenitoare de a fi fiecare căsătorit cu un străin.

— Vom ajunge să ne cunoaştem destul de bine, îmi închipui. Folosise din nou acel ton subtil şi senzual. Şi nu cred că a ne vedea fiecare de viaţa sa e ceea ce urmărea Max să obţină. Din câte ţin eu minte, intenţiona să locuim împreună şi să ne jucăm de-a soţul şi soţia.

— Asta e tipic pentru tatăl meu. E puţin tiranic când e vorba de a controla vieţile altora. Frumuseţea planului meu e că nu va afla niciodată că nu am locuit împreună. Câtă vreme nu ne stabilim domiciliul în Manhattan, unde ar putea să dea oricând peste noi, habar nu va avea ce facem.

— În mod cert nu ne stabilim domiciliul în Manhattan.

Alex nu se dovedea chiar atât de cooperant pe cât sperase ea, dar era suficient de optimistă cât să creadă că avea nevoie pur şi simplu să se lase rugat ceva mai mult.

— Ştiu că planul meu va funcţiona.

— Să văd dacă am priceput. Te aştepţi să-ţi dau ţie jumătate din cât îmi dă Max ca să mă însor cu tine?

— Şi despre ce sumă e vorba, apropo?

— Nici pe departe una suficient de mare, bombăni el.

Daisy nu fusese niciodată nevoită să se târguiască şi nu îi plăcea să o facă nici acum, dar nu avea de ales.

— Dacă te gândeşti bine, sunt sigură că ai să-ţi dai seama că aşa e echitabil. În fond, dacă nu aş fi fost eu nu ai fi primit bani deloc.

— Asta înseamnă fără îndoială că intenţionezi şi să îmi dai jumătate din banii din fondul acela pe care a promis să îl creeze pentru tine.

— O, nu, în niciun caz nu intenţionez să fac aşa ceva.

El lăsă să-i scape un râs scurt.

— Nu ştiu de ce, nici nu mă aşteptam.

— M-ai înţeles greşit. Am să ţi-i dau înapoi imediat ce primesc acces la fondul meu fiduciar. Nu fac decât să-ţi cer un împrumut.

— Iar eu ţi-l refuz.

Daisy înţelese atunci că o dăduse în bară. Avea prostul obicei de a crede că ceilalţi oameni ar fi făcut ceea ce ar fi făcut ea însăşi dacă s-ar fi aflat în locul lor. Spre exemplu, dacă ar fi fost Alex Markov, în mod cert şi-ar fi oferit împrumut jumătate din bani doar pentru a se descotorosi de ea.

Simţea nevoia să fumeze. Foarte tare.

— Ai putea să-mi dai ţigările înapoi? Sunt sigură că doar una dintre ele a fost defectă.

El scoase pachetul boţit din buzunarul pantalonilor largi şi i-l întinse. Ea se grăbi să îşi aprindă o ţigară, închise ochii şi trase fumul adânc în plămâni.

Auzi sfârâitul, iar pe când deschise larg ochii, ţigara era deja în flăcări. Cu un icnet de consternare, o lăsă să cadă. Din nou, Alex strânse mucul şi scrumul cu o batistă.

— Eventual ai putea să-i dai în judecată, spuse el blând.

Ea îşi apăsă o mână pe gât, prea năucită pentru a putea vorbi.

El întinse o mână şi o atinse pe sân. Daisy simţi trecerea scurtă a degetului lui peste curba interioară a sânului şi se trase smucit în spate, chiar în timp ce pielea sensibilă se întări într-o mărgea sub satin. Privirea îi zbură în sus spre ochii lui aurii de nepătruns.

— O scânteie, spuse el.

Daisy îşi acoperi sânul cu mâna şi simţi sub palmă tremuratul inimii ei. Cât timp trecuse de când nu o mai atinsese acolo o altă mână decât a ei? Se întâmplase cu doi ani în urmă, îşi aminti ea, când fusese la ultimul ei consult medical.

Văzu că ajunseseră la aeroport şi se înarmă cu tot curajul ei.

— Domnule Markov, trebuie să înţelegi că nu putem trăi împreună ca soţ şi soţie. Suntem străini. Întreaga idee e ridicolă şi voi fi nevoită să insist să fii mai cooperant în această privinţă.

— Să insişti? spuse el blând. Nu cred că ai dreptul să insişti cu nimic.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Nu am de gând să mă las intimidată, domnule Markov.

El oftă şi clătină din cap, privindu-i faţa cu o expresie de regret pe care ea nu o crezu nici pentru o clipă sinceră.

— Speram să nu fiu nevoit să fac asta, păpuşică, dar presupun că ar fi trebuit să mă prind că nu va fi chiar atât de uşor cu tine. Poate că ar fi mai bine să îţi explic de pe acum regulile jocului, ca să ştii la ce să te aştepţi. Că îţi convine sau nu, noi doi vom fi căsătoriţi timp de şase luni începând de azi. Poţi să pleci de lângă mine oricând doreşti, dar va trebui s-o faci pe cont propriu. Iar în cazul în care nu te-ai prins încă, asta nu o să fie o căsnicie din aia modernă în care totul se poate rezolva prin comunicare şi despre care tot citeşti tu în revistele pentru femei. Asta va fi o relaţie de modă veche. Sun prinzător, vocea lui deveni şi mai caldă, şi mai blândă. Asta înseamnă, păpuşică, că eu sunt şeful, iar tu ai să faci ce spun eu. Dacă nu, vei suferi nişte consecinţe destul de neplăcute. Vestea bună în toate astea e că după ce expiră timpul, poţi să faci orice doreşti. O să mă doară în cot.

Daisy fu cuprinsă de un val de panică şi se luptă să nu se lase copleşită.

— Nu-mi place să fiu ameninţată. Poate ar trebui să pui cărţile pe masă şi să îmi spui care ar fi acele consecinţe cu care mă şantajezi.

El se lăsă pe spate pe banchetă, iar uşoara înclinare în sus a gurii lui aspre îi stârni lui Daisy un fior de teamă pe şira spinării.

— O, păpuşică, nu va fi cazul. Până diseară o să te prinzi şi singură.

capitolul 2

Daisy aştepta nehotărâtă în colţul îndepărtat al salonului de fumători al companiei US Air, trăgând atât de rapid din ţigară încât începu să ameţească. Avionul, descoperise ea, avea destinaţia Charleston, Carolina de

Sud, unul dintre oraşele ei favorite, şi încercă să ia acest lucru drept un semn pozitiv în lanţul de evenimente care deveniseră tot mai dezastruoase cu fiecare clipă.

Mai întâi domnul Prăjină-la-Nas Markov refuzase să accepte condiţiile din planul ei. Apoi îi sabotase bagajele. Când şoferul scosese din portbagaj un singur bagaj de mână, umplut până la refuz, în loc de întreaga gamă de valize pe care şi le făcuse ea, crezuse că se făcuse o greşeală, însă Alex o lămurise în scurt timp.

— Călătorim cu un minimum de bagaje. Am pus-o pe menajeră să îţi refacă bagajele în timpul ceremoniei de nuntă.

— Nu aveai niciun drept să faci asta!

— O să le ducem cu noi în loc să le facem îmbarcare separată.

Îşi luase propria geantă mult mai mică şi, sub privirile ei uluite, pornise la drum, aşteptându-se ca ea să îl urmeze. Cu greu reuşise să îşi ridice de la podea valiza greoaie, iar gleznele îi tremuraseră pe tocurile prea înalte în timp ce o târâse după el. Nenorocită şi simţindu-se ridicol, se chinuise să ajungă la poarta de îmbarcare, convinsă că toţi cei pe lângă care trecea îi observau dresurile găurite, rochia de dantelă aurie pârjolită şi gardenia strivită.

Când el dispăruse la toaletă, Daisy se grăbise să îşi cumpere un nou pachet de ţigări, doar pentru a descoperi că nu avea în poşetă decât o bancnotă de zece dolari. Cu un sentiment de şoc îşi dăduse seama că erau toţi banii care îi mai rămăseseră. Conturile ei bancare fuseseră închise, cardurile de credit anulate. Băgase bancnota înapoi în portofel şi alesese să cerşească o ţigară de la un om de afaceri atrăgător.

Tocmai când îi strivea mucul, Alex ieşi din baie, iar când văzu cum era îmbrăcat, Daisy simţi un gol în stomac. Costumul de culoare închisă bine croit fusese înlocuit de o cămaşă din denim care părea să se fi înmuiat de la prea multe spălări şi o pereche de blugi atât de decoloraţi încât erau aproape albi. Manşetele zdrenţuite ale pantalonilor cădeau peste nişte cizme de cowboy din piele maro ponosită. Mânecile cămăşii fuseseră suflecate şi

dezgoleau antebraţe puternice şi bronzate, presărate fin cu păr brunet şi un ceas de aur pe o curea de piele. Daisy îşi înfipse dinţii în buza de jos. Dintre toate lucrurile pe care i le făcuse vreodată tatăl ei, nu îşi închipuise vreodată că avea să o dea de soţie unui bărbat care era întruchiparea cowboy-ului modern.

Alex se apropie de ea, ţinându-şi lejer bagajul de mână. Felul în care i se mulau blugii pe corp îi dezvăluia şoldurile înguste şi picioarele ce păreau să se întindă la nesfârşit. Lani ar fi fost în extaz.

— A fost ultimul anunţ de îmbarcare. Să mergem.

— Domnule Markov – te rog –, chiar nu e cazul să mergem până la capăt cu treaba asta. Dacă ai fi dispus să îmi împrumuţi doar a treia parte din banii care mi se cuvin de drept, putem lăsa asta în urma noastră.

— I-am promis ceva tatălui tău, iar eu nu îmi încalc niciodată cuvântul dat. Poate sunt eu de modă veche, dar pentru mine e o problemă de onoare.

— Onoare! I te-ai vândut! L-ai lăsat pe tatăl meu să te cumpere. Ce fel de onoare e asta?

— Eu şi Max am încheiat o înţelegere şi nu am de gând să îl trădez. Desigur, dacă tu insişti să mă părăseşti, nu am să te împiedic.

— Ştii că nu pot să fac asta! Nu am deloc bani.

— Atunci hai să-i dăm bătaie.

Scoase tichetele de îmbarcare din buzunarul cămăşii şi îi întoarse spatele.

Daisy nu avea niciun cont curent, niciun card de cumpărături, iar tatăl ei îi poruncise să nu îl contacteze. Cu inima cât un purice, îşi dădu seama că rămăsese fără opţiuni şi îşi luă bagajul.

În faţa ei Alex ajunse la ultimul şir de scaune, unde se afla un adolescent care fuma. Când proaspătul ei soţ trecu pe lângă el, ţigara băiatului luă foc.

Aproape două ore mai târziu, Daisy păşi în soarele orbitor al după-amiezii în parcarea aeroportului din Charleston şi îşi aţinti privirea asupra camionetei negre a lui Alex, studiind stratul gros de praf de pe capotă şi numărul de înmatriculare din statul Florida aproape ascuns de noroiul uscat.

— Aruncă-l undeva în spate.

Alex îşi azvârli valiza peste parapetul lateral al camionetei, dar nu se oferi să facă acelaşi lucru şi pentru ea, la fel cum nu se oferise nici să i-o care de la avion.

Daisy scrâşni din dinţi. Dacă îşi închipuia că avea să îi implore ajutorul, se înşela. Braţele ei ţipară a protest când se chinui să ridice bagajul greoi peste parapetul lateral. Îi simţi ochii aţintiţi asupra ei, şi deşi bănuia că la un moment dat avea să îi fie recunoscătoare menajerei tatălui ei că reuşise să îndese atât de multe într-o singură valiză de mână, în momentul acela ar fi dat orice pentru cea mai mică geantă de la Louis Vuitton.

Prinse mânerul într-o mână şi cârligul de la fund în cealaltă. Cu un efort uriaş, ridică bagajul.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el cu falsă inocenţă.

— Nu… mulţumesc.

Cuvintele îi ieşiră mai mult ca nişte mormăituri decât ca un limbaj civilizat.

— Eşti sigură?

Reuşise să îl ridice până la nivelul umărului şi nu mai avea suficient suflu să răspundă. Doar alţi câţiva centimetri. Se clătină pe tocurile înalte. Alţi câţiva…

Cu un ţipăt de consternare, atât ea cât şi geanta căzură pe spate. Ţipă când se lovi de asfalt, apoi scoase un zgomot de furie pură. Ridicând privirea direct spre soare, îşi dădu seama că geanta îi amortizase căderea, acesta fiind singurul motiv pentru care nu se lovise. Şi îşi dădu seama şi că se

lăţise într-o poziţie dizgraţioasă, cu fusta scurtă întinsă mult peste partea de sus a coapselor, cu genunchii strânşi laolaltă şi labele picioarelor răsfirate.

O pereche de cizme de cowboy maro ponosite apăru în câmpul ei vizual periferic. Când privirea ei alunecă în sus pe coapsele îmbrăcate în denim şi peste un piept lat, ajungând în cele din urmă la o pereche de ochi sclipind de amuzament, îşi strânse toată demnitatea de care era în stare. Împreunându-şi gleznele, se sprijini în coate.

— Intenţionat am făcut asta.

Chicotul lui răsună învechit şi ruginit, ca şi cum nu ar mai fi fost folosit de multă vreme.

— Chiar aşa.

— Da, chiar aşa. Cu cât mai multă demnitate posibilă, se împinse în mâini şi rămase aşezată în fund. La asta s-a ajuns din cauza comportamentului tău copilăresc şi sper că îţi pare rău.

El scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— Tu ai nevoie de un paznic, păpuşico, nu de un soţ.

— Încetează să îmi mai spui astfel!

— Fii recunoscătoare că doar aşa îţi spun.

Înşfăcă mânerul genţii ei cu trei degete de la o mână şi o aruncă peste margine ca şi cum ar fi cântărit nu mai mult decât orgoliul ei. Apoi o ajută să se repună pe picioare, descuie uşa cabinei şi o împinse în interiorul sufocant al acesteia.

Daisy nu îndrăzni să spună nimic până nu lăsară aeroportul mult în urmă şi ajunseră pe o autostradă cu două benzi care părea să se îndrepte spre interiorul regiunii, şi nu spre Hilton Head, cum sperase ea.

Întinderi seci de palmieri mici şi tufişuri pitice se lăfăiau de o parte şi de cealaltă a drumului, iar valul de aer cald ce intra prin geamurile deschise ale

camionetei îi biciuia obrajii cu şuviţe diafane de păr. Impunându-şi cu fermitate un ton agreabil, sparse în cele din urmă tăcerea.

— Vrei, te rog, să porneşti aerul condiţionat? Mă face bucăţi vântul ăsta.

— Nu a mai funcţionat de câţiva ani.

Poate că începea să amorţească, pentru că vestea nu o surprinse. Kilometri se scurseră unul după altul, iar semnele de civilizaţie deveniră din ce în ce mai rare. Daisy îi puse din nou întrebarea la care Alex refuzase să răspundă când coborâseră din avion.

— Îmi spui, te rog, unde mergem?

— Va fi probabil mai puţin brutal pentru sistemul tău nervos dacă aştepţi să vezi cu ochii tăi.

— Nu iau asta ca pe un semn încurajator.

— Hai să punem altfel problema. Casa respectivă nu are salon de cocktail.

Blugii, cizmele, camioneta cu număr de Florida. Poate că era fermier! Ştia că existau tot felul de crescători de vite înstăriţi prin Florida. Poate că mergeau spre sud pe o rută ocolitoare. „Te rog. Doamne, fă să fie fermier. Şi fă să fie ca un sezon din Dallas. O casă superbă, haine ţipătoare. Sue Ellen şi J.R. Hârjonindu-se în jurul piscinei.

— Eşti fermier?

— Arăt ca un fermier?

— În momentul de faţă ai vorbit ca un psihiatru. Ai răspuns la o întrebare cu o altă întrebare.

— Habar nu am cu ce se mănâncă. Nu am fost niciodată la unul.

— Fireşte că nu. Eşti în mod evident mult prea bine adaptat.

Comentariul ei se dorise a fi unul sarcastic, dar nu se descurca prea bine la capitolul sarcasm, iar el păru să nu îl observe câtuşi de puţin.

Se uită pe geam la întinderea hipnotizant de monotonă de şosea. În dreapta ei văzu o casă dărăpănată, cu un copac crescut la întâmplare în curtea din faţă, încărcat cu o colecţie de alimentatoare pentru păsări confecţionate din dovleci. Aerul fierbinte se revărsă peste ea.

Daisy închise ochii şi încercă să pretindă că inspira. Până azi nu îşi dăduse seama cât era de dependentă de nicotină. Imediat ce situaţia se calma puţin, avea să fie nevoită să se lase. Avea să se afle într-un cadru nou şi avea să îşi impună anumite reguli. Spre exemplu, nu avea să fumeze niciodată în casa de la fermă. Dacă voia o ţigară, avea să se strecoare pe verandă sau să se întindă pe un şezlong lângă piscină.

Alunecând în somn, se trezi din nou rugându-se. „Te rog. Doamne, fă să existe o verandă. Fă să existe o piscină…"

Ceva mai târziu, zgâlţâitura camionetei o trezi. Se ridică brusc în capul oaselor, deschise ochii şi lăsă să-i scape un icnet gâtuit.

— E ceva în neregulă?

— Spune-mi că nu e ceea ce cred eu că e.

Degetul ei tremură când arătă spre obiectul mişcător aflat de cealaltă parte a parbrizului prăfuit.

— E destul de greu să confunzi un elefant cu orice altceva.

Chiar era un elefant. Un elefant adevărat, viu. Animalul prinse cu trompa un mănunchi de paie şi le aruncă peste spate. Când Daisy îşi aţinti privirea în lumina orbitoare a soarelui de sfârşit de după-amiază, se rugă să fie încă adormită şi totul să se dovedească a fi fost un vis urât.

— Ne oprim aici pentru că vrei să mă duci la circ, aşa-i?

— Nu tocmai.

— Vrei să mergi tu la circ?

— Nu.

Gura i se uscase atât de tare încât îi era greu să articuleze cuvintele.

— Ştiu că nu mă placi, domnule Markov, dar te rog spune-mi că nu lucrezi aici.

— Eu sunt managerul.

— Eşti managerul unui circ, repetă ea sfârşită.

— Corect.

Năucită, se lăsă vlăguită pe banchetă, dar nici măcar spiritul ei de la natură optimist nu reuşi să vadă partea bună în această situaţie sumbră.

Parcarea goală pârjolită de soare găzduia un pavilion mare în dungi roşu şi albastru, mai multe corturi mici şi diverse camionete şi rulote. Cea mai mare dintre acestea era pictată cu stele roşii şi albastre, precum şi legenda în roşu aprins, CIRCUL FRAŢILOR QUEST, OWEN QUEST, PROPRIETAR. În afară de mai mulţi elefanţi legaţi în lanţuri, Daisy văzu o lamă, o cămilă, câteva cuşti mari de animale şi tot felul de oameni dubioşi, inclusiv câţiva bărbaţi cu aspect murdar care păreau majoritatea să nu mai aibă dinţii din faţă.

Tatăl ei fusese dintotdeauna un snob. Adora genealogiile cu rădăcini în vechime şi titlurile regale. Se lăuda că el însuşi se trăgea dintr-una dintre marile familii aristocrate ale Rusiei ţariste. Faptul că îşi oferise unica fiică drept soţie unui bărbat care lucra la un circ era cel mai clar mesaj pe care ar fi putut să i-l transmită privind sentimentele lui faţă de ea.

— Nu-i tocmai Ringling Brothers.

— Văd şi eu, spuse ea pe un ton fără viaţă.

— Quest Brothers e ceea ce se numeşte un circ „de buzunar”.

— De ce anume?

Răspunsul lui păru vag diabolic.

— Vei afla în curând.

Parcă maşina în rând cu alte câteva, opri motorul şi coborî. În timp ce coborî şi ea, Alex luase ambele bagaje din spate şi se îndepărtase cu ele.

Ea porni stângace în urma lui, păşind cu greu pe terenul neuniform, tocurile ei înalte scufundându-se în nisip. Toată lumea se întrerupse din ceea ce făcea şi se holbă la ea. Genunchiul îi ieşea prin gaura tot mai largă din dresurile făcute ferfeniţă, sacoul de satin aurit pârjolit îi cădea de pe un umăr, iar pantoful i se scufundă în ceva neplăcut de moale. Cu inima cât un purice, coborî privirea şi constată că îşi băgase piciorul exact în ceea ce se temuse.

— Domnule Markov!

Ţipătul ei avusese o notă de isterie, dar el nu păru să o audă. În schimb, îşi continuă drumul spre un şir de rulote şi autorulote. Daisy îşi şterse talpa pantofului în solul nisipos, reuşind să şi-l umple de mizerie. Cu o exclamaţie gâtuită, porni din nou la drum.

Alex se apropie de două vehicule aflate unul lângă altul. Cel mai apropiat era o autorulotă argintie modernă şi elegantă, având o antenă de satelit deasupra. Lângă aceasta se găsea o rulotă ponosită şi cu dungi de rugină care părea să fi fost verde într-o altă viaţă.

„Te rog fă să meargă la autorulotă şi nu la rulota aia oribilă. Te rog fă să meargă…”

El se opri la hidoasa rulotă verde, deschise uşa şi dispăru înăuntru. Daisy gemu, apoi îşi dădu seama că devenise atât de imună la şocuri încât nici măcar nu era surprinsă.

Alex reapăru în prag o clipă mai târziu şi o privi apropiindu-se şovăitor. Când ajunse în faţa treptei de metal îndoite, îi oferi un zâmbet cinic.

— Casă dulce casă, păpuşică. Vrei să te trec în braţe peşte prag?

În ciuda sarcasmului lui, Daisy tocmai atunci îşi aduse aminte că nu fusese niciodată purtată în braţe peste un prag şi, în pofida circumstanţelor, era totuşi ziua nunţii ei.

Poate că o uşoară concesie făcută sentimentalismelor avea să îi ajute pe amândoi să salveze ceva pozitiv din acea experienţă oribilă.

— Da, te rog.

— Glumeşti.

— Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei.

— Nu vreau.

Ea încercă să îşi înăbuşe dezamăgirea.

— În regulă, atunci.

— E o nenorocită de rulotă!

— Văd şi eu.

— Cred că rulotele nici măcar nu au prag.

— Dacă o chestie are uşă, are şi prag. Chiar şi un iglu are prag.

Cu coada ochiului observă că începuseră să atragă o mulţime de gură-cască. Alex îi observă şi el.

— Hai odată înăuntru, bine?

— Tu eşti cel care s-a oferit.

— Eram sarcastic.

— Am observat tendinţa asta la tine frecvent. În caz că nu ţi-a spus nimeni niciodată, e un obicei enervant.

— Treci înăuntru, Daisy.

Cumva se crease o linie invizibilă între ei, iar ceea ce începuse dintr-un impuls se transformase într-o înfruntare între voinţa lui şi a ei. Daisy se înfipse în faţa treptei, cu genunchii tremurându-i de spaimă, dar străduindu-se în continuare să rămână fermă pe poziţii.

— Ți-aş fi recunoscătoare dacă ai onora măcar tradiţia asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Sări jos, o luă pe sus şi o duse înăuntru, închizând uşa cu piciorul în urma lui. Când aceasta se trânti, o puse înapoi în picioare.

Înainte ca ea să apuce să se decidă dacă pierduse sau câştigase acea mică luptă, observă unde se afla şi uită de orice altceva.

— Vai de mine!

— O să mă faci să mă simt jignit dacă îmi spui că nu-ţi place.

— E oribil.

Interiorul era chiar mai îngrozitor decât exteriorul, înghesuit şi plin de gunoaie, mirosea a mucegai, a bătrâneţe şi a mâncare stătută. Chiar în faţa ei se afla o bucătărie în miniatură, cu blatul de plastic ieftin decolorat şi ciobit. Chiuveta minusculă conţinea o grămadă de vase murdare, iar pe un aragaz se lăfăia o tigaie cu mizerie întărită, chiar deasupra unei uşi de cuptor ţinută închisă cu o bucată de sfoară. Covorul subţiat de vreme fusese la un moment dat auriu, dar acum avea atât de multe pete învechite încât culoarea acestuia nu mai putea fi descrisă decât în termeni de funcţii fiziologice. În dreapta bucătăriei tapiţeria în carouri spălăcite a unei canapele mici abia dacă se vedea de sub teancurile de cărţi, ziare şi rămăşiţe de haine bărbăteşti. Văzu un frigider ciobit, dulapuri de pe care începuse să

se cojească stratul de melamină, şi un pat nefăcut. Se răsuci pe călcâie, căutând un altul.

— Unde sunt restul paturilor?

El o privi calm, apoi ocoli bagajele pe care le trântise în mijlocul podelei.

— Asta e o rulotă, păpuşică, nu un apartament la Ritz. Primeşti doar ceea ce se vede.

— Dar…

Îşi puse brusc mâna peste gură. Îşi simţea gâtul uscat, iar stomacul îi făcea tumbe.

Patul ocupa cea mai mare parte dintr-unul din capetele rulotei, separat de restul spaţiului doar de o bucată de sârmă care atârna moale şi de care fusese suspendată o draperie maro care acum era trasă lângă perete. Printre aşternuturi se încurcau câteva articole de îmbrăcăminte, un prosop de baie şi ceva ce de la distanţă părea a fi o curea neagră masivă.

— Salteaua e plăcută şi confortabilă, spuse el.

— Sunt sigură că o să îmi fie suficientă canapeaua.

— Cum doreşti.

Auzi o serie de clinchete metalice şi, întorcându-se, îl văzu golindu-şi buzunarele pe blatul de bucătărie deja plin cu de toate. Monede, cheile de la camionetă, portofelul.

— Am locuit într-o altă rulotă până acum o săptămână, dar era prea mică pentru doi oameni, aşa că mi-am rezervat-o pe asta. Din păcate nu am avut timp să îmi sun designerul de interior. Smuci din cap. Buda e acolo. E singura chestie pe care am apucat să o curăţ. Poţi să încerci să-ţi îndeşi lucrurile în dulapul din spatele tău. Gala începe într-o oră, stai departe de elefanţi.

„Budă? Gală?”

— Chiar nu cred că pot trăi astfel, spuse ea. E murdar aici.

— Ai dreptate în privinţa asta. Presupun că e nevoie de mâna unei femei. Găseşti nişte chestii pentru curăţenie sub chiuvetă.

Trecu pe lângă ea pentru a ajunge la uşă, apoi se opri. Până ca ea să se dezmeticească, Alex se întoarse la bucătărie şi îşi luă înapoi portofelul.

Daisy se simţi profund jignită.

— Nu sunt o hoaţă.

— Fireşte că nu. Şi hai să avem grijă ca asta să nu se schimbe. Pieptul lui se frecă uşor de braţul ei când se întoarse într-o parte pentru a trece pe lângă ea spre uşă. Azi avem spectacole la cinci şi la opt. Să fii prezentă la amândouă.

— Încetează în momentul ăsta! Nu pot să trăiesc în locul ăsta oribil şi refuz să îţi curăţ mizeria!

El coborî o privire distrată spre vârful cizmei, apoi ridică din nou ochii spre ea. Daisy se pierdu în ochii lui aurii şi simţi un fior de spaimă, însoţit de o senzaţie de prezenţă fizică acută pe care se temea să o examineze prea îndeaproape.

Alex ridică încet mâna, iar ea tresări când îi cuprinse blând gâtul. Simţi vaga asprime a degetului lui mare când începu să mângâie scobitura de sub urechea ei, într-un gest ce aducea mult a dezmierdare.

— Ascultă-mă, păpuşică, spuse el încet. Putem face să-ţi fie uşor sau putem face să-ţi fie nasol. Oricum ar fi, tot eu voi ieşi victorios. Tu decizi ce vrei.

Privirile li se întâlniră. Într-un moment care dură o veşnicie, el îi impuse fără un cuvânt să i se supună. Privirea lui păru să o sfredelească precum o flacără, dizolvându-i hainele, pielea, până se simţi goală şi complet expusă, cu toate slăbiciunile la vedere. Ar fi vrut să fugă şi să se ascundă, dar forţa voinţei lui o imobiliza.

Mâna lui se mişcă pe gâtul ei, apoi îi împinse în jos pe braţe sacoul pătrăţos de satin. Acesta căzu pe podea cu o şoaptă discretă. Atinse breteaua de

dantelă aurie a rochiei de dedesubt şi i-o trecu peste umăr. Daisy nu purta sutien – rochia nu o permitea – şi inima începu să îi bată cu putere.

Cu vârful degetului el îi trase dantela în jos peste un sân până i se agăţă în sfârc. Apoi îşi plecă fruntea şi prinse între dinţi carnea moale pe care o dezgolise.

Răsuflarea i se poticni în gât când simţi muşcătura măruntă. Ar fi trebuit să fie dureroasă, dar terminaţiile ei nervoase percepură uşoara strânsoare a dinţilor lui ca pe ceva plăcut. Simţi arsura mâinii lui în părul ei, apoi el îi întoarse spatele, acum că îşi lăsase amprenta asupra ei, exact ca un animal sălbatic. Şi acela fu momentul în care îşi dădu seama de ce îi aminteau ochii lui. O creatură de pradă.

Uşa rulotei se legănă în balamale. Alex ieşi şi întoarse privirea spre ea, lăsând să cadă gardenia albă pe care i-o furase din păr.

Aceasta fu imediat mistuită de flăcări.

capitolul 3

Daisy trânti uşa pentru a nu vedea floarea arzând şi îşi apăsă degetele pe sân. Cel fel de om avea în stăpânire puterea focului?

Cu inima bubuindu-i sub palmă, îşi aminti singură că se afla la un circ, un loc al iluziilor. Alex probabil deprinsese câteva trucuri de magie de-a lungul anilor şi nu avea de gând să îşi lase imaginaţia să o ia razna.

Atinse mica urmă roşie de pe curba sânului ei, iar sfârcul ei se întări drept răspuns. Studiind patul nefăcut, se aşeză pe unul dintre scaunele de lângă masa de bucătărie încorporată în blatul acesteia şi încercă să cuprindă cu mintea ironia a ceea ce tocmai se petrecuse.

„Fiica mea se păstrează pentru căsătorie”. Lani obişnuise să arunce acea declaraţie ca subiect de conversaţie la cină, pentru a-şi amuza prietenii, în timp ce Daisy îşi înăbuşea jena şi se prefăcea a râde şi ea alături de restul. Lani încetase în cele din urmă să mai facă acest anunţ public când Daisy

împlinise douăzeci şi trei de ani şi apăruse teama că prietenii ei aveau să creadă că fiica pe care o crescuse era o ciudată.

Acum că ajunsese la vârsta de douăzeci şi şase de ani Daisy ştia că înclinaţiile ei erau demne de epoca victoriană, şi înţelegea şi suficient din psihologia umană cât să conştientizeze că refuzul ei de a face sex înainte de căsătorie era la origine tot o formă de rezistenţă. De când fusese mică privise şirul nesfârşit de bărbaţi care intraseră şi ieşiseră din dormitorul mamei ei şi ştiuse că ea nu ar fi putut niciodată să fie astfel… Ea tânjea după respectabilitate. La un moment dat chiar crezuse că o găsise.

Numele lui era Noel Black, avea patruzeci de ani şi era director executiv la o editură britanică; îl cunoscuse în Scoţia, la o petrecere privată. Noel era o întruchipare a tot ceea ce admira ea la un bărbat. Stabil, inteligent, bine educat. Nu îi luase multă vreme să se îndrăgostească de el.

Fusese dintotdeauna genul de femeie care tânjea să fie atinsă, iar săruturile lui Noel şi mângâierile experte o încinseseră atât de tare încât aproape îşi pierduse minţile. Chiar şi aşa, nu reuşise să lase deoparte principiile ei adânc înrădăcinate şi să împartă patul cu el. Refuzul ei îl iritase iniţial, dar treptat ajunsese să înţeleagă cât de important era pentru ea acest aspect şi o ceruse în căsătorie. Ea acceptase entuziastă şi plutise de fericire zi după zi, aşteptând clipa când avea să aibă loc ceremonia.

Lani se prefăcuse copleşită de bucurie, dar Daisy ar fi trebuit să ştie că mama ei era înspăimântată de gândul de a rămâne singură, ceea ce o împinsese în pragul disperării. Nu durase mult până când Lani pusese în aplicare un plan atent calculat de a-l seduce pe Noel Black.

Spre meritul lui Noel, acesta reuşise să îi reziste timp de aproape o lună, însă Lani punea întotdeauna mâna pe bărbatul pe care şi-l dorea, iar în final pusese mâna şi pe el.

— Am făcut-o de dragul tău, Daisy, îi spusese ea odată terminată treaba, când Daisy, cu inima frântă, descoperise adevărul. Trebuia să te fac să vezi cât e de ipocrit. Dumnezeule, ai fi fost teribil de nefericită dacă te-ai fi căsătorit cu el.

Se certaseră oribil, iar Daisy îşi strânsese lucrurile pentru a pleca. Tentativa de suicid a lui Lani pusese capăt iniţiativei ei.

Acum îşi trase înapoi pe umăr breteaua dantelată a rochiei ei de mireasă şi oftă. Fu un sunet grav şi plin de durere, genul de oftat smuls din străfundul sufletului ei, căci nu mai avea cuvinte pentru a-şi exprima sentimentele.

Pentru alte femei sexul părea a fi ceva atât de facil. De ce nu şi pentru ea? Îşi promisese că nu avea să facă niciodată sex în afara căsătoriei, iar acum era căsătorită. Însă, printr-o ironie, soţul ei îi era mai străin decât toţi bărbaţii pe care îi refuzase. Faptul că era brutal de atrăgător nu schimba nimic. Nu se putea imagina oferindu-se fără iubire.

Privirea îi alunecă spre pat. Se ridică şi se duse la el. Ceva ce semăna cu o bucată de frânghie neagră se iţea de sub perechea de blugi negri aruncaţi la întâmplare peste aşternuturile albastre boţite. Întinse o mână şi atinse denimul moale şi uzat, apoi îşi trecu un deget peste dinţii deschişi ai fermoarului. Cum ar fi fost să fie iubită de un bărbat? Să se trezească în fiecare dimineaţă şi să vadă acelaşi chip privind-o de la celălalt capăt al pernei? Să aibă o casă şi copii? Un loc de muncă? Cum ar fi fost să fie normală?

Puse blugii deoparte şi se dădu brusc în spate când văzu ce se afla sub aceştia. Nu era nicidecum o bucată de frânghie, ci un bici.

Inima începu să îi bubuie.

„Putem face să-ţi fie uşor sau putem face să-ţi fie nasol. Oricum ar fi, tot eu voi ieşi victorios”.

Soţul ei îi spusese că avea să sufere consecinţele dacă refuza să i se supună. Când îl întrebase care erau consecinţele, răspunsul lui fusese că avea să le descopere singură până la sfârşitul zilei. Doar nu încercase să îi spună că intenţiona să o bată?

Încercă să îşi forţeze răsuflarea să revină la un ritm regulat. Poate că în secolul optsprezece bărbaţii rămâneau nepedepsiţi dacă îşi băteau soţiile, dar timpurile se schimbaseră. Iar ea avea să sune la poliţie dacă ridica

vreodată mâna la ea. Nu avea să devină victima violenţei nici unui bărbat, indiferent cât de disperată ar fi fost situaţia ei.

În mod cert exista o explicaţie simplă pentru toate acestea, focul, biciul, chiar şi acea ameninţare de rău augur. Era extenuată şi dată peste cap de evenimentele dramatice din viaţa ei şi îi era greu să gândească limpede.

Înainte să poată face orice, trebuia să scape de ţinuta de nuntă. Odată ce se aranja cât de cât, avea să se simtă mai bine. Îşi târî valiza pe canapea şi o deschise, descoperind că hainele ei elegante fuseseră scoase din bagaj, deşi nici ceea ce rămăsese nu părea să se potrivească mult mai bine în locul acela mizerabil. Se opri la o pereche de pantaloni largi kaki, un tricou din jerseu reiat galben pepene şi o pereche de sandale. Baia minusculă se dovedi a fi mult mai curată decât restul locuinţei, iar după ce îşi aranjă părul şi îşi refăcu machiajul, se simţi suficient de stăpână pe ea însăşi cât să iasă să exploreze.

Mirosul de animale, fân şi praf o izbi în nări imediat ce puse piciorul pe pământul nisipos. Briza caldă a sfârşitului de aprilie bătea în toată parcarea, făcând să se legene uşor marginile cortului de spectacol şi biciuind steguleţele multicolore care decorau culoarul central. Auzi sunetul unui radio răzbătând printr-o fereastră deschisă a uneia dintre rulote şi vacarmul unei emisiuni de televiziune venind dintr-o alta. Cineva gătea pe un grătar cu cărbuni, iar stomacul îi chiorăi. În acelaşi timp, i se păru că simte o adiere de fum de ţigară. O urmă până pe cealaltă parte a rulotei ei şi văzu o fetişcană ca un spiriduş din poveşti stând sprijinită de marginea de metal şi fumând pe ascuns.

Era o creatură delicată, amintind de un cerb tânăr, cu păr lins, castaniu auriu, ochi de căprioară şi o gură ca un boboc moale. Părând să aibă între cincisprezece şi nouăsprezece ani, avea sâni mici care înţepau un tricou spălăcit, cu o ruptură la gât. Purta pantaloni scurţi de blugi şi o imitaţie de saboţi Birkenstock care arătau uriaşi pe picioarele ei minuscule. Daisy o salută prietenoasă, însă ochii de căprioară ai fetei rămaseră posomorâţi şi ostili.

— Eu sunt Daisy.

— Ăsta e numele tău adevărat.

— Numele meu adevărat e Theodosia – mama mea avea o înclinaţie spre dramatism –, dar toată lumea îmi spune Daisy. Pe tine cum te cheamă?

Urmă o tăcere prelungă.

— Heather.

— Ce drăguţ. Faci parte din echipa circului? Fireşte că da, altfel nu ai fi aici, aşa-i?

— Sunt unul dintre Acrobaţii lui Brady Pepper.

— Eşti artistă de circ! Ce grozav. Nu am mai cunoscut niciodată un artist de circ.

Heather o privi cu expresia de dispreţ absolut pe care doar adolescenţii par capabili să o stăpânească la perfecţie.

— Ai crescut aici la circ? În timp ce îi puse întrebarea, Daisy dezbătu în gând cât ar fi fost de moral să încerce să cerşească o ţigară de la o copilă ca ea. Câţi ani ai, de fapt?

— Tocmai am împlinit şaisprezece. Sunt de ceva vreme aici.

Îşi îndesă ţigara în colţul gurii, ceea ce îi dădu un aer vag obscen. Mijind ochii în faţa fumului, începu să arunce în aer inelele pe care le avea în mână, până le puse în mişcare pe toate cinci. Fruntea ei netedă se încreţi într-o expresie de concentrare, lăsându-i lui Daisy impresia că jonglatul nu era uşor pentru ea, mai ales când ochii începură să i se umple de lacrimi de la fum.

— Cine e Brady Pepper?

— Rahat. Heather scăpă un inel, apoi le prinse pe celelalte patru. E tatăl meu.

— Doar voi doi faceţi numărul?

Heather o privi ca şi cum ar fi fost nebună.

— Da, vezi să nu. De parcă ne-am descurca doar eu şi Brady când eu nu pot nici măcar să ţin cinci inele în aer.

Daisy se întrebă dacă Heather vorbea la fel de urât cu toată lumea.

— Brady face numărul cu fraţii mei, Matt şi Rob. Eu doar stau prin preajmă pentru efect.

— Pentru efect?

— Mă maimuţăresc în diverse poziţii pentru spectatori. Tu nu ştii nimic?

— Nu despre circ.

— Probabil nu ştii nimic nici despre bărbaţi. Te-am văzut intrând în rulota lui Alex mai devreme. Ştii ce spune Sheba despre femeile care ajung în viaţa lui Alex?

Daisy era destul de sigură că nu voia să afle.

— Cine e Sheba?

— Sheba Quest. Ea e proprietara circului de când a murit soţul ei. Şi susţine că orice femeie care încearcă să se apropie prea mult de Alex e mânată de o dorinţă de autodistrugere.

— A, da?

— Se urăsc reciproc. Trase cu sete din ţigară şi tuşi. După ce îşi reveni, miji ochii spre Daisy cu o expresie care ar fi trebuit să o nimicească, dar care arăta pur şi simplu ridicol la un spiriduş ca ea. Pun pariu că o să se descotorosească de tine după ce ţi-o trage de câteva ori.

Încă din copilărie Daisy auzise cele mai spurcate obscenităţi, dar tot se simţi deconcertată auzind o astfel de exprimare din gura unei adolescente. Ea personal nu folosea obscenităţi. O altă ciudăţenie ce ţinea tot de răzvrătirea faţă de stilul în care fusese crescută.

— Eşti atât de frumoasă. E păcat să strici asta cu un asemenea limbaj.

Heather îi aruncă o privire de dispreţ exersat.

— Scuteşte-mă.

Smulgându-şi ţigara din gură, o aruncă pe pământ şi o zdrobi sub călcâiul sabotului.

Daisy privi cu jale mucul de ţigară. Mai rămăseseră cel puţin trei fumuri zdravene în el.

— Alex poate avea orice femeie îşi doreşte, îi aruncă Heather peste umăr în timp ce începu să se îndepărteze. Poate că tu eşti prietena lui acum, dar nu o să te ţină prea mult.

Înainte ca Daisy să apuce să îi spună că era soţia lui Alex, nu prietena lui, adolescenta dispăruse. Oricât s-ar fi străduit să înfrumuseţeze lucrurile, nu putea nicidecum să spună că prima ei întâlnire cu unul dintre angajaţii circului decursese prea bine.

Îşi petrecu următoarea jumătate de oră rătăcind prin parcare, privind plimbările elefanţilor de la o distanţă sigură şi încercând să nu încurce pe nimeni. Îşi dădu seama că exista o ordine subtilă în felul în care fusese aşezat circul.

Culoarul central din faţă găzduia tarabele cu mâncare şi suvenire, precum şi un cort decorat cu bannere verticale pictate în culori vii, ilustrând animale sălbatice devorându-şi sângeros prada. O firmă amplasată deasupra intrării anunţa menajeria fraţilor Quest. Peste drum de acesta se afla o rulotă cu un ghişeu de bilete la un capăt. La marginea parcării, departe de mulţime, erau parcate mai multe camioane grele, în timp ce rulotele, autorulotele şi casele pe roţi ocupau partea din spate.

Când mulţimea începu să se strângă în faţa cortului mare, Daisy trecu pe lângă tarabele unde se vindea mâncare, suvenire şi vată de zahăr pentru a ajunge mai aproape. Aroma de vafe belgiene şi popcorn se împletea cu mirosurile animalelor şi o adiere vagă de mucegai de la nailonul cortului de

spectacole. Un bărbat având puţin peste treizeci de ani şi cu păr blond nisipos ce începea să se rărească, înzestrat cu o voce puternică, încerca să atragă privitorii să viziteze menajeria.

— Pentru doar un dolar veţi vedea cel mai feroce tigru siberian în captivitate, precum şi o cămilă exotică, o lamă pe care copiii o vor adora, o gorilă sălbatică…

În timp ce acesta îşi continuă discursul pompos, Daisy trecu în lateral, lăsând în urma ei un cort de bucătărie în care o parte dintre angajaţi tocmai mâncau. Încă din momentul sosirii observase cât era de gălăgios totul, iar acum găsi şi sursa acelui huruit neîntrerupt, un camion care cuprindea două generatoare galbene mari. Din acesta se întindeau cabluri groase, unele dintre ele şerpuind spre cortul de spectacole, altele spre tarabele concesionate şi casele pe roţi.

O femeie purtând o capă albastră ca ouăle de măcăleandru, tivită cu pene de marabu, ieşi dintr-una dintre rulote şi se opri să schimbe câteva cuvinte cu un clovn cu perucă portocaliu aprins. Alţi artişti începură să se strângă sub un baldachin care, decise ea, era cel mai probabil intrarea artiştilor în cortul de spectacole, având în vedere că se afla la capătul opus intrării pe care o folosea mulţimea. Daisy nu văzuse nici urmă de Alex şi se întrebă unde era.

Apărură şi elefanţii, magnifici în păturile lor roşu aprins cu auriu şi decoraţiunile cu pene pe care le purtau pe cap. În timp ce aceştia se îndreptară greoi spre locul care le era rezervat, ea se retrase spre una dintre casele pe roţi. Era terorizată şi de câinii mici şi era destul de sigură că ar fi leşinat dacă s-ar fi apropiat vreun elefant de ea.

Mai mulţi cai superbi, echipaţi cu harnaşamente cu pietre preţioase, trecură la pas vioi pe lângă ea. Daisy scotoci agitată prin buzunar după pachetul de ţigări aproape gol pe care reuşise să îl obţină milogindu-se de la unul dintre camionagii şi scoase una.

— Aliniaţi-vă pentru gală, toată lumea! Să-i dăm bătaie!

Bărbatul, care mai devreme chemase mulţimea să viziteze menajeria, făcu anunţul în timp ce îmbrăcă un sacou roşu aprins de maestru de ceremonii.

Tot atunci apăru şi Alex, călare pe un cal negru elegant, iar Daisy îşi dădu seama că nu era doar managerul circului ci şi artist.

Îmbrăcat într-o versiune teatrală de costum de cazac, purta o cămaşă albă mătăsoasă, cu mâneci largi, şi pantaloni negri fâlfâitori băgaţi într-o pereche de cizme din piele neagră care i se mulau pe gambe. Un brâu ţintuit cu pietre preţioase îi înconjura talia, capetele cu franjuri ale acestuia alunecând peste coastele calului.

Nu îi era greu să şi-l imagineze străbătând călare stepele Rusiei, pus pe jefuit şi siluit femei. Observă un bici încolăcit atârnat pe şa şi, cu un sentiment de uşurare, îşi dădu seama că îşi lăsase imaginaţia să i-o ia razna.

Biciul aflat pe pat nu fusese nimic altceva decât un obiect de recuzită pentru circ.

Când îl privi aplecându-se de pe cal pentru a vorbi cu maestrul de ceremonii, îşi aminti că făcuse nişte jurăminte sacre care o legau de bărbatul acesta şi înţelese că nu putea în continuare să se eschiveze din faţa conştiinţei ei. Cu o sinceritate neclintită văzu că faptul că acceptase această căsătorie fusese cel mai laş lucru pe care îl făcuse vreodată. Fusese prea lipsită de caracter, prea nesigură de capacitatea ei de a avea singură grijă de ea însăşi, pentru a-i întoarce spatele tatălui ei când acesta o şantajase şi a se descurca pe cont propriu, chiar dacă acest lucru ar fi presupus să ajungă la închisoare.

Acesta avea să fie modelul după care avea să se desfăşoare tot restul vieţii ei? Evitând să-şi asume vreo responsabilitate şi optând de fiecare dată pentru soluţia facilă? Se simţi ruşinată amintindu-şi că rostise acele jurăminte sacre fără vreo intenţie de a le respecta şi ştiu că trebuia să îşi îndrepte cumva greşeala.

Conştiinţa ei încerca deja de câteva ore să îi şoptească soluţia, însă ea refuzase să o asculte. Acum acceptă faptul că nu avea să se mai poată privi în oglindă dacă nu făcea o încercare de a respecta acele jurăminte. Doar pentru că avea să fie dificil nu însemna că era cu ceva mai puţin necesar. O izbi temerea distinctă că dacă fugea din situaţia aceasta, nu avea să mai existe nicio speranţă pentru ea.

Chiar dacă ştia ce avea de făcut, mintea ei dădu bir cu fugiţii. Cum ar fi putut să onoreze jurămintele pe care i le făcuse unui străin?

„Nu i le-ai făcut unui străin”, îi aminti conştiinţa ei. „I le-ai făcut lui Dumnezeu”.

În momentul acela o observă Alex. Decizia ei era prea nouă pentru ea pentru a se simţi confortabil să discute cu el acum, dar nu avea scăpare. Trase scurt şi neliniştit din ţigară şi aţinti o privire prudentă asupra calului lui atât de impresionant când acesta se apropie. Calul purta harnaşamente şi un valtrap excepţional de frumoase, inclusiv o pătură de şa din mătase stacojie bogat decorată şi un frâu decorat cu medalioane de aur filigranat şi pietre roşii cu o montură complexă ce păreau a fi rubine adevărate.

Alex o privi mânios.

— Pe unde ai fost?

— Am explorat.

— Sunt mulţi oameni neciopliţi în preajma circului. Până nu te înveţi cum stau lucrurile, rămâi unde pot sta cu ochii pe tine.

Cum tocmai îşi promisese că avea să se străduiască să îşi respecte jurămintele, îşi înăbuşi resentimentele stârnite de atitudinea lui tiranică şi îşi impuse să răspundă agreabil.

— În regulă.

Palmele începuseră să îi transpire din cauza proximităţii calului şi se lipi mai strâns de rulotă.

— E al tău?

— Da. Perry Lipscomb are grijă de el pentru mine. El are un număr ecvestru şi o transportă pe Misha în remorca lui, alături de propriii cai.

— Înţeleg.

— Du-te înăuntru şi urmăreşte reprezentaţia.

Scutură scurt hăţurile, iar ea se grăbi să facă un pas în spate, apoi scoase un şuierat de mâhnire când ceea ce mai rămăsese din ţigara ei izbucni în flăcări.

— Încetează cu asta! ţipă ea, scuturându-şi panicată hainele şi strivind sub călcâi tăciunii aprinşi care căzuseră pe pământ.

El îşi întoarse privirea spre ea, iar un colţ al gurii i se ridică.

— Chestiile alea au să te ucidă dacă nu ai grijă.

Chicotind încet, îşi reluă locul alături de restul artiştilor.

Daisy nu ştiu ce găsea mai descurajant, faptul că îi distrusese una dintre ţigări cu trucurile lui de bâlci sau conştiinţa faptului că azi părea să o fi înfrânt în absolut toate înfruntările lor.

Încă mai clocotea de nervi când se duse pe ocolite, evitând animalele, să se furişeze pe intrarea din spate. Găsi un loc pe una dintre băncile de lemn. Aceasta era tare şi îngustă şi nu avea loc pentru picioare decât între picioarele oamenilor din rândul următor, dar îşi uită rapid disconfortul, căci se bucură de entuziasmul copiilor din jurul ei.

Adora copiii. Deşi nu spusese acest lucru nimănui, ambiţia ei secretă fusese dintotdeauna să fie educatoare la grădiniţă. Deşi nu-şi putea imagina că visul avea să se împlinească vreodată, îi plăcea să se gândească la el.

Luminile scăzură, iar răpăitul tobelor crescu în intensitate când lumina unui reflector se opri asupra maestrului de ceremonii, stând în ringul central.

— Doaaamnelor şi domnilor! Copii de toaaate vârstele! Bun venit în mijlocul deliciilor şi distracţiilor oferite de cea de-a douăzeci şi cincea ediţie a Circului Fraţilor Quest!

Muzica umplu aerul, interpretată de o formaţie constând din doi muzicieni cu tobe, un sintetizator şi un fel de computer. Aceştia atacară o versiune vioaie a piesei I’d Like to Teach the World to Sing, iar pe intrarea din spate

îşi făcu apariţia un cal alb călărit de o dansatoare purtând un steag american. Aceasta fu urmată de artişti ducând steguleţe colorate, zâmbind şi făcând cu mâna spectatorilor.

Apărură apoi Acrobaţii lui Brady Pepper, trei bărbaţi chipeşi în urma cărora veni Heather, înveşmântată în paiete aurii, colanţi lucioşi şi complet machiată. Părul, care acum era uşor buclat, îi era decorat cu o tiară bătută cu strasuri şi rubine, având în mijloc o cometă în zbor. Daisy nu întâmpină dificultăţi în a-l identifica pe Brady Pepper printre fiii lui.

Un bărbat musculos de înălţime medie, acesta îi amintea de un bătăuş de stradă ajuns la o vârstă mai matură. Acrobaţii fură urmaţi de un grup de artişti ecveştri, clovni, jongleri şi o trupă de câini dresaţi.

Alex intră în arenă în şaua calului său negru impunător, iar dintre toţi artiştii fu singurul care nu zâmbi şi nu salută făcând cu mâna. Făcu un tur al ringului, cu un aer la fel de rezervat şi de misterios precum inima lui de rus. Recunoscu prezenţa mulţimii, dar reuşi cumva să se detaşeze şi să confere un soi de demnitate bizară întregului alai ţipător. Mulţimea izbucni în urale când parada fu încheiată de elefanţi.

Începu spectacolul şi, număr după număr, Daisy fu surprinsă de cât de talentaţi erau artiştii. După un trio de trapezişti români numiţi Zburătorii Tolea, luminile păliră, iar muzica scăzu. Un punct minuscul de lumină albastră se opri asupra maestrului de ceremonii, rămas singur în mijlocul arenei cufundate în întuneric.

— Urmează să vedeţi un spectacol cum nu mai există nicăieri pe acest pământ în afară de Circul Fraţilor Quest. Dar mai întâi am să vă spun o poveste fantastică.

Vocea lui căpătă tonuri dramatic şoptite, iar pe fundal începură să răsune notele obsedante ale unei melodii populare ruseşti.

— Cu aproape treizeci de ani în urmă, în sălbăticia îngheţată a Siberiei, un trib de cazaci rătăcitori a dat întâmplător peste un băiat foarte mic înveşmântat doar în zdrenţe şi cu o iconiţă nepreţuită atârnând de un şnur de piele la gâtul lui. Cazacii l-au primit în comunitatea lor şi l-au învăţat

deprinderile pe care şi ei le învăţaseră de la propriii taţi. Însă doar iconiţa pe care o purta oferea un indiciu privind adevărata lui identitate.

Acordurile sinistre ale muzicii populare ruseşti se împletiră cu vocea şoptită a maestrului de ceremonii şi, în timp ce luminile crescură tot mai mult în intensitate, spectatorii îl ascultară ca vrăjiţi.

— De-a lungul timpului, în jurul acestui om s-a creat o legendă, o legendă care se vrea adevărată, după cum insistă salvatorii lui chiar şi în ziua de azi.

Muzica se auzi mai tare.

— Aceştia cred că el este singurul descendent al ţarului Nicolae al II-lea şi al soţiei sale. Alexandra, care au fost amândoi ucişi. Vocea îi deveni mai puternică. Doamnelor şi domnilor, acest lucru ar însemna că bărbatul pe care îl veţi vedea aici în seara aceasta… urmă un răpăit de tobe… este moştenitorul coroanei imperiale a Rusiei!

Daisy simţi un fior de încântare, în ciuda faptului că nu credea niciun cuvânt din povestea care îi era prezentată.

Vocea maestrului de ceremonii răsună tunătoare în cortul de spectacole.

— Circul Fraţilor Quest are onoarea de a vi-l prezenta… pe incomparabilul Aleksi Cazacul!

Luminile se aprinseră brusc, muzica deveni fierbinte, iar Alex se năpusti dramatic în arenă, calul lui negru galopând sălbatic. Mânecile cămăşii lui albe fâlfâită, iar bijuteriile cu care era ţintuit brâul lui scânteiară arzător ca nişte picături roşii ca sângele. Impunătorul cal se cabră. Sfidând gravitaţia, Aleksi ridică braţele mult deasupra capului, rămânând în şa exclusiv prin forţa picioarelor lui puternice.

Calul reveni la sol, iar Aleksi dispăru. Daisy icni, dar îl văzu reapărând imediat, atârnând graţios din şa. În timp ce calul se învârti în galop în arenă, Alex execută cu îndemânare o serie de acrobaţii în acelaşi timp cutezătoare şi dramatice. Întorcându-se într-un sfârşit în şa, luă biciul gros care stătuse

atârnat pe oblânc şi plesni din el, desenând un cerc larg deasupra capului, scoţând un sunet atât de asurzitor încât oamenii din faţa ei tresăriră.

Cât timp maestrul de ceremonii făcuse prezentarea, arena fusese echipată pentru acrobaţii cu un şir de cercuri cu steguleţe şi având deasupra baloane roşu aprins. Făcând un tur al arenei, Alex sparse baloanele unul câte unul, provocând o explozie de sclipici roşu, ca nişte picături de sânge, la fiecare plesnitură de bici.

Una dintre dansatoare aprinse un enorm candelabru cu şase braţe. Alex învârti biciul într-un arc hipnotizant deasupra capului său, apoi stinse flăcările una câte una.

Spectatorii aplaudară, iar cei din spate se ridicară în picioare pentru a vedea mai bine. Alex sări graţios din şa, iar calul ieşi din cort la trap mărunt. Luminile scăzută până rămase singur sub razele roşii ca sângele ale unui reflector. Luă un al doilea bici şi începu să le plesnească pe amândouă cu mişcări ritmate, un braţ sus, un braţ jos, în spatele lui, în faţa lui. Iar apoi începu să danseze peste bice, executând mişcările complexe cu o graţie masculină letală care îi tăie lui Daisy răsuflarea.

Ritmul dansului deveni tot mai intens şi, ca prin magie, cele două bice se împletiră într-unul singur gigantic. Dintr-o răsucire plină de forţă a braţului, plesni aerul deasupra capului, făcând biciul să izbucnească în flăcări.

Spectatorii icniră, luminile se stinseră, iar biciul de foc schiţă în întuneric o mazurka nebunească.

Când luminile se reaprinseră, Aleksi Cazacul dispăruse.

capitolul 4

— Ce naiba cauţi aici?

Pleoapele lui Daisy se deschiseră brusc şi ridică privirea spre aceiaşi ochi aurii care o bântuiseră şi în coşmarul ei. Pentru o clipă nu reuşi să îşi

amintească unde se afla, apoi realitatea o izbi ca un torent. Alex, nunta, biciul de foc.

Îi simţi mâinile pe umerii ei şi înţelese că erau singurul lucru care o împiedicaseră să cadă din camioneta lui când deschisese portiera. Venise aici să se ascundă pentru că nu avea curajul să doarmă într-o rulotă cu un singur pat şi un străin cu un trecut misterios şi mânuitor de bice.

Se desprinse cu grijă din mâinile lui, retrăgându-se totodată spre centrul banchetei, încercând să se îndepărteze cât mai mult de el.

— Cât e ceasul?

— E trecut de miezul nopţii.

Îşi sprijini o mână deasupra cadrului portierei şi o fixă cu ochii aceia ciudaţi de culoarea chihlimbarului care o bântuiseră şi în vis. În locul costumului de cazac purta acum blugi învechiţi şi un tricou negru spălăcit, însă acest lucru nu îl făcea nicidecum să arate mai puţin ameninţător.

— Păpuşică, eşti o bătaie de cap a naibii de nejustificată.

Daisy îşi făcu de lucru netezindu-şi hainele pentru a mai câştiga puţin timp. După ultimul spectacol se dusese la rulotă doar pentru a da ochii cu bicele pe care Alex le folosise în cadrul numărului său, lăfăindu-se pe pat aproape ca şi cum le-ar fi lăsat pregătite pentru a fi folosite din nou.

Alex îi coordonase pe muncitori, dar şi lucrase cot la cot cu ei, iar când îi privise muşchii braţelor încordându-se în timp ce încărca teancuri de scaune pe motostivuitor şi căra armăturile cortului, Daisy îşi amintise ameninţările lui voalate de mai devreme, avertismentele lui despre consecinţe neplăcute dacă refuza să i se supună. Extenuată şi chinuită de singurătate, nu mai putuse privi bicele de pe pat drept simple obiecte de recuzită. Reprezentau o ameninţare pentru ea, iar în clipa aceea înţelesese că nu avea curajul să adoarmă în rulotă, nici măcar pe canapea.

— Haide, mergem la culcare.

Ultimele rămăşiţe de năuceală de după somn dispărură ca prin minune şi intră instant în alertă. Nu se vedea nimeni altcineva prin preajmă. Majoritatea camionetelor plecaseră, iar muncitorii păreau să fi dispărut odată cu acestea.

— Am decis să dorm aici.

— Nu prea cred. În caz că nu ai observat, îţi clănţănesc dinţii.

Avea dreptate. Fusese cald în camionetă când se instalase ea acolo, dar între timp temperatura scăzuse.

— Mă simt destul de confortabil, minţi ea.

Alex îşi ridică un umăr şi se şterse pe lateralul feţei cu mâneca de la tricou.

— Consideră asta un avertisment prietenos. Nu am apucat să dorm prea mult în ultimele trei zile. Mai întâi am avut o furtună urâtă şi a fost cât pe ce să pierdem pavilionul, apoi am fost nevoit să fac două drumuri la New York. Nu sunt o persoană foarte agreabilă nici în cele mai bune momente ale mele, dar devin cu adevărat neplăcut când sufăr de somn insuficient. Acum mişcă-ţi funduleţul dulce de acolo.

— Nu.

Alex ridică braţul pe care şi-l ţinuse pe lângă corp, iar ea scoase un şuierat de spaimă când văzu un bici încolăcit strâns în mână. Împunse aerul cu acesta în direcţia rulotei.

— Acum!

Daisy coborî în grabă din camionetă, cu inima bubuindu-i. Ameninţarea biciului nu mai era ceva abstract şi îşi dădu seama că era o mare diferenţă între a-şi promite ei însăşi, în plină lumină a zilei, că nu avea să-i dea voie să o atingă, şi a proba acest lucru în toiul nopţii, când erau singuri în mijlocul unui câmp cufundat în beznă, undeva în zona rurală a Carolinei de Sud.

Icni când el o prinse de braţ şi traversă cu ea parcarea. Simţind buruienile umede plesnind-o peste picioarele încălţate în sandale îşi dădu seama că nu se putea abandona sorţii ei fără a-i opune rezistenţă.

— Te avertizez de pe acum că dacă mă răneşti cu ceva am să ţip.

El căscă.

— Vorbesc serios, spuse ea, când el continuă să o tragă înainte. Vreau să am o părere cât mai bună despre tine, dar mi-e greu să fac asta când mă tot iei cu ameninţări.

Alex deschise uşa rulotei şi o plesni uşor peste fund pentru a o împinge înăuntru.

— Am putea amâna asta până dimineaţă?

Era doar imaginaţia ei sau interiorul se micşorase de când îl văzuse ea prima dată?

— Nu cred că putem. Şi te rog să nu mă mai atingi în felul acesta.

— Sunt prea a dracului de obosit ca să te atac în noaptea asta, dacă asta te îngrijorează.

Cuvintele lui nu reuşiră să o liniştească.

— Dacă nu intenţionezi să mă ataci, de ce mă ameninţi cu biciul ăla?

El coborî privirea spre colacul de piele împletită ca şi cum ar fi uitat de existenţa lui, ceea ce Daisy nu crezu nici pentru o clipă. Cum putea să se poarte cu atâta nepăsare? Şi de ce umbla cu biciul după el la acea oră târzie a nopţii dacă nu într-o încercare de a o intimida? Prin minte îi trecu un alt gând, unul care îi stârni fiori în sânge. Auzise o mulţime de poveşti despre bărbaţi care foloseau bicele ca parte a jocurilor lor sexuale. Ba chiar cunoştea câteva exemple concrete. La aşa ceva se gândea şi el.

Alex bombăni ceva în barbă, închise uşa şi se duse să se aşeze pe pat. Biciul se descolăci şi căzu pe podea, dar mânerul acestuia îi rămase atârnat pe

genunchi.

Daisy îl studie cu o privire temătoare. Pe de o parte îşi promisese că avea să îşi onoreze jurămintele de căsătorie, iar el nu o rănise cu adevărat. Dar pe de altă parte, în mod cert o înspăimântase. Confruntările nu se numărau printre lucrurile la care se descurca bine, dar ştia că trebuia să o facă. Se întări sufleteşte.

— Cred că trebuie să lămurim situaţia. Ţin să-ţi spun că nu voi putea să trăiesc aşa, cu tine intimidându-mă.

— Intimidându-te? Inspectă mânerul biciului. Ce tot spui acolo?

Emoţiile ei se intensificară, dar se forţă să continue.

— Presupun că nu depinde de tine să nu mai fi aşa cum eşti. Probabil e din cauza felului în care ai fost crescut, nu că aş fi crezut pentru o clipă povestea aia despre cazaci. Ezită. Nu e adevărată, aşa-i?

El ridică privirea spre ea ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

— Nu, fireşte că nu, se grăbi ea să spună. Când vorbesc despre intimidare mă refer la ameninţările tale şi la acel – trase adânc aer în piept – la acel bici.

— Ce-i cu el?

— Ştiu câte ceva despre devierile comportamentale. Dacă ai tendinţe sadice, mi-ar plăcea să îmi spui de la bun început, în loc să faci doar aluzii.

— Ce tot spui acolo?

— Suntem amândoi adulţi şi nu ai motive să te prefaci că nu ai înţelege.

— Mă tem că va trebui să îmi spui concret.

Lui Daisy nu îi veni să creadă cât era de obtuz.

— Mă refer la sugestiile tale de… de… perversiuni sexuale.

— Perversiuni sexuale?

Când continuă să o privească neînţelegător, ea strigă frustrată:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă îţi închipui că mă poţi bate şi apoi să faci sex cu mine, spune-mi-o pe şleau. Spune-mi „Daisy, mie aşa îmi place, să biciuiesc femeile cu care fac sex, iar tu eşti următoarea pe lista mea”. Cel puţin aş şti ce îţi trece prin minte.

El ridică din sprâncene.

— Asta te-ar face să te simţi mai bine?

Ea dădu din cap.

— Eşti sigură?

— Trebuie să începem să comunicăm.

— Ei bine, în regulă atunci. Ochii îi sclipiră. Mie aşa îmi place, să biciuiesc femeile cu care fac sex, iar tu eşti următoarea pe lista mea. Acum mă duc să fac un duş.

Dispăru în baie şi închise uşa.

Daisy îşi prinse buza de jos între dinţi. Din motive de neînţeles, discuţia nu decursese cum plănuise ea.

Alex chicoti sub jetul de apă. Micuţa şi frumoasa căscată îi oferise mai multă distracţie adevărată într-o singură zi decât avusese parte în tot anul ce trecuse. Poate chiar mai mult decât atât. Din experienţa lui, viaţa era o treabă serioasă. Râsul era un lux pe care nu putuse să şi-l permită în copilărie, prin urmare nu îşi formase niciodată acest obicei.

Îşi aminti comentariul ei despre perversiunile sexuale. Deşi nu era genul lui, nu putea nega că nutrise gânduri sexuale faţă de ea. Dar nu le considera tocmai perverse. Oricărui bărbat i-ar fi fost greu să nu se gândească la sex la

vederea acelor ochi de culoarea toporaşilor zdrobiţi şi a acelei guri moi care părea să fi fost creată pentru săruturi adânci.

Ar fi stricat toată distracţia dacă i-ar fi spus că întotdeauna purta un bici la el când ştia că muncitorii trăseseră la măsea. Circurile ambulante semănau cu Vestul Sălbatic când era vorba de calmarea spiritelor agitate – se ocupau singure de problemele proprii – şi simpla vedere a acelui bici era un instrument potent în a descuraja izbucnirile de mânie şi tentativele de răzbunare pentru fapte de demult.

Daisy nu ştia acest lucru, desigur, iar el nu se grăbea să i-o spună. Atât pentru binele lui cât şi al ei, avea de gând să o ţină sub papuc pe Micuţa Domnişoară Răzgâiată.

Oricât de multă plăcere i-ar fi oferit ultima lor întâlnire, avea senzaţia că amuzamentul lui nu avea să dureze prea mult. Ce fusese în mintea lui Max Petroff când îşi dăduse fiica pe mâna lui? Chiar atât de mult o ura încât să îi impună cu bună ştiinţă o viaţă care se deosebea atât de dramatic de ceea ce trăise ea până acum? Când Max insistase asupra acestei căsătorii îi spusese că Daisy avea nevoie de un duş rece care să o trezească rapid la realitate, dar lui Alex îi venea greu să creadă că urmărise şi altceva în afară de a o pedepsi.

Naivitatea lui Daisy, adăugându-se sistemului ei de valori distorsionat de viaţa de fată bogată, crea o combinaţie periculoasă. Ar fi fost surprins dacă ar fi rezistat mai mult de câteva zile cu el, dar promisese să se străduiască din răsputeri cu ea şi avea să se ţină de cuvânt. Când Daisy avea să decidă să plece, avea să fie pentru că renunţase ea, nu pentru că o alunga el sau o plătea ca să se descotorosească de ea. Chiar dacă nu îi plăcea Max ca persoană, îi era dator.

Acesta era anul în care îşi plătea datoriile majore, mai întâi prin promisiunea pe care i-o făcuse lui Owen Quest pe patul de moarte, de a oferi circului un ultim sezon sub numele de Quest, apoi acceptând să o ia de soţie pe fiica lui Max. În toţi aceşti ani Max nu îi ceruse niciodată nimic lui Alex drept răsplată pentru că îi salvase viaţa, dar când ajunsese în cele din urmă să o facă, o făcuse cu vârf şi îndesat.

Alex încercase să îl convingă pe Max că şi-ar fi îndeplinit la fel de bine scopul şi lăsând-o pur şi simplu pe Daisy să locuiască alături de el, dar Max era prea pătruns de ale lui. Iniţial Max insistase ca acea căsnicie să dureze un an, însă aşa ceva ar fi fost mai mult decât putea tolera Alex, cu toată recunoştinţa ce o simţea. Făcuseră un compromis la şase luni, o perioadă care avea să se încheie în acelaşi timp cu ultimul lui turneu cu Circul Fraţilor Quest.

În timp ce se săpuni pe piept, Alex se gândi la cei doi bărbaţi care avuseseră o influenţă atât de covârşitoare în viaţa lui, Owen Quest şi Max Petroff. Max îl salvase de la o existenţă de abuz fizic şi emoţional, în timp ce Owen îi fusese călăuză până devenise adult.

În ziua în care îl cunoscuse pe Max, Alex avea doisprezece ani şi îl însoţea pe unchiul Serghei în cadrul unui circ ponosit care îşi petrecea vara oferind reprezentaţii în toate staţiunile de pe coasta Atlanticului, de la Daytona Beach la Cape Cod. Nu avea să uite niciodată acea după-amiază toridă de august când Max apăruse ca un înger răzbunător şi smulsese biciul din pumnul lui Serghei, salvându-l astfel pe Alex de la o nouă bătaie sălbatică.

Acum înţelegea ce anume se aflase în spatele actelor de sadism ale lui Serghei, dar la vremea respectivă nu fusese conştient de atracţia pe care bărbaţii cu mintea bolnavă o simţeau faţă de băieţei şi cât de departe ar fi fost dispuşi să meargă pentru a nega acea atracţie, într-un gest impulsiv de generozitate, M îl plătise pe Serghei şi îl luase pe Alex de lângă el. Îl trimisese la academia militară şi asigurase resursele financiare, chiar dacă nu şi pe cele emoţionale, care îi permiseseră lui Alex să supravieţuiască până devenise capabil să se descurce singur.

Însă Owen Quest fusese cel care îi oferise lui Alex lecţii de bărbăţie în timpul vacanţelor şcolare ale lui Alex, când călătorise cu circul pentru a face bani, apoi şi când Alex ajunsese deja de ceva timp la vârsta adultă, căci o dată la câţiva ani lăsa în urmă tot restul vieţii lui şi se abandona dorinţei de a petrece luni la rând pe drumuri. Acea parte din caracterul lui Alex care nu fusese modelată de biciul unchiului său se formase sub lecţiile extinse pe care i le ţinuse Owen şi prin observaţiile acestuia în general pătrunzătoare despre cât de sucită era lumea şi cât de dur trebuia să fie un bărbat pentru a supravieţui. Viaţa era o treabă periculoasă, din perspectiva lui Owen, şi nu

prea vedea rostul râsului şi al frivolităţilor. Bărbatul trebuia să muncească din greu, să fie mereu cu garda sus şi să ţină cu dinţii de mândria sa.

Alex opri apa la duş şi se întinse după un prosop. Ambii bărbaţi avuseseră motive egoiste pentru a ajuta un puşti cu probleme. Max se considera un binefăcător şi îi plăcea să se laude cu diversele lui proiecte caritabile – printre care se număra şi Alex Markov – în faţa prietenilor să-i din înalta societate. Owen, pe de altă parte, avusese un orgoliu monstruos şi se bucurase să aibă un spectator uşor de impresionat, care să soarbă cu nesaţ ideile lui sumbre despre viaţă. Dar indiferent care ar fi fost motivaţiile lor, aceştia fuseseră singurii oameni din scurta lui viaţă cărora le păsase cât de puţin de el şi niciunul din ei nu ceruse niciodată nimic drept răsplată, nu până anul trecut.

Acum Alex avea în mâini un circ vai de capul lui, precum şi o soţie sexy, aiurită şi prostuţă, care avea să se străduiască din răsputeri să îl scoată din minţi. El nu avea să permită să se ajungă la aşa ceva, desigur. Circumstanţele îl făcuseră cine era acum – dur şi încăpăţânat, un bărbat care trăia după propriul cod şi nu mai avea iluzii despre el însuşi. Daisy Devreaux nu avea nicio şansă.

Îşi înfăşură prosopul în jurul taliei, luă încă unul pentru a se usca pe păr şi deschise uşa de la baie.

Daisy înghiţi un nod când uşa se deschise larg şi apăru Alex. O, Doamne, era superb. Cum avea capul îngropat într-un prosop cât timp se ştergea pe păr, ea putu să îl privească după pofta inimii şi văzu că trupul lui era exact cum îşi imagina ea perfecţiunea, cu muşchi bine definiţi fără a fi însă excesiv de umflaţi. Mai avea şi ceva ce nu văzuse niciodată la niciunul dintre amanţii lui Lani – un bronz de bărbat care chiar muncea. Pieptul lui lat era presărat fin cu păr brunet, iar în mijlocul lui se odihnea un fel de medalie de aur, dar era prea fascinată de imaginea de ansamblu pentru a observa prea multe detalii.

Şoldurile îi erau considerabil mai înguste decât umerii, iar abdomenul îi era plat. Daisy urmări cu privirea săgeata dreaptă de păr care începea imediat deasupra ombilicului şi cobora spre nodul legat jos al prosopului galben de

baie. Un val de fierbinţeală se răsfiră în ea când se întrebă cum ar fi arătat fără.

El termină să-şi usuce părul şi îi aruncă o privire.

— Poţi să dormi cu mine sau poţi să dormi pe canapea. În momentul de faţă sunt prea obosit să-mi pese ce alegi.

— Am să dorm pe canapea!

Din voce îi răzbătu un scheunat minuscul, dar nu ştiu prea bine dacă fusese provocat de cuvintele lui sau de priveliştea din faţa ochilor ei.

El strică priveliştea părţii lui din faţă ducându-se la pat, unde îi întoarse spatele pentru a face bicele ghem şi a le pune într-o cutie de lemn pe care o scoase de sub pat. Odată bicele dispărute de sub ochii ei, Daisy constată că se putea bucura mult mai mult de priveliştea părţii lui din spate.

Alex se întoarse din nou spre ea.

— În exact cinci secunde am să las să cadă prosopul.

Aşteptă şi când se scurseră mai mult de cinci secunde, Daisy înţelese la ce se referise.

— Ah. Vrei să mă uit în altă parte.

El râse.

— Lasă-mă să îmi fac o dată somnul, păpuşică, apoi îţi promit că poţi să te uiţi cât pofteşti.

Acum o făcuse lată. Îi lăsase impresia complet greşită şi trebuia să o corecteze.

— Mă tem că ai interpretat greşit.

— Ba sper că nu.

— Şi totuşi da. Eram doar curioasă… nu curioasă, nu tocmai, ci – ei bine, da, bănuiesc că totuşi curioasă… Asta e firesc. Dar nu ar trebui să presupui…

— Daisy?

— Da?

— Dacă mai scoţi un singur cuvânt, am să scot unul dintre bicele alea care te sperie atât de tare şi am să văd dacă îmi iese figura cu perversiunile alea.

Daisy înşfăcă o pereche de chiloţi curaţi şi un tricou spălăcit cu University of North Carolina, pe care îl scosese din sertarul lui cât timp era la duş, apoi ţâşni la baie. Trânti uşa cu satisfacţie.

Douăzeci de minute mai târziu apăru proaspăt spălată şi purtând tricoul lui. Hotărâse că acesta era de preferat în locul singurei cămăşi de noapte pe care o găsise în valiza ei, o bucăţică de mătase şi dantelă roz pe care şi-o cumpărase în perioada de dinainte ca Noel şi mama ei să o trădeze.

Alex dormea adânc, întins pe spate şi cu cearşaful răsucit în jurul şoldurilor lui goale. Era ceva nepoliticos în a te holba la cineva care dormea, dar Daisy nu reuşi să îi întoarcă spatele. În schimb se strecură la capătul patului şi coborî privirea spre el.

Adormit nu părea nici pe jumătate la fel de periculos ca atunci când era treaz şi-o mâncau palmele să atingă acel abdomen plat şi tare. Îşi lăsă privirea să alunece în sus, de la talie la piept, şi tocmai admira simetria perfectă a acestuia când observă medalia de aur atârnată de un lănţişor în jurul gâtului lui. Iar când văzu ce era, încremeni.

Purta o iconiţă rusească superb emailată.

…înveşmântat doar în zdrenţe şi cu o iconiţă nepreţuită atârnând de un şnur de piele la gâtul lui.

Pielea îi fu cuprinsă de furnicături. Studie chipul Fecioarei Maria lipindu-şi obrazul de cel al copilului ei, şi deşi nu ştia prea multe despre iconiţe, îşi

dădu seama că această Fecioară nu era pictată în stilul tradiţiei italiene. Ornamentaţia aurie a robelor ei negre era pur bizantină la fel şi costumul complex purtat de pruncul Iisus.

Îşi aminti singură că doar pentru că Alex purta ceea ce era în mod evident o iconiţă valoroasă, acest lucru nu însemna că povestea caraghioasă despre cazaci era adevărată. Era probabil o bijuterie de familie pe care o moştenise. Dar tot se simţi neliniştită şi se îndreptă spre capătul opus al rulotei.

Canapeaua era încărcată cu haine din valiza ei, pe care nu şi le pusese la locul lor, precum şi o grămadă dezordonată de ziare şi reviste, din care unele erau vechi de câţiva ani. Împinse totul deoparte şi făcu patul aşternând câteva cearşafuri curate din debara. Însă în condiţiile în care trăsese un pui de somn şi chinuită fiind de gânduri tulburi, nu reuşi să adoarmă, aşa că citi un număr vechi din Newsweek. Pe când termină era aproape trei. Avu impresia că abia apucase să închidă ochii înainte de a fi smulsă din somn cu un zgâlţâit brutal.

— Trezirea şi la muncă, păpuşică. Ne aşteaptă o zi lungă.

Daisy se întoarse pe burtă. El trase de cearşaf şi simţi atingerea uşoară a aerului rece pe spatele coapselor ei goale. Refuză să se mişte. Câtă vreme nu se mişca, nu avea să fie nevoită să înfrunte o nouă zi.

— Haide, Daisy.

Ea îşi îngropă mai adânc faţa în pernă.

O mână mare şi caldă se aşeză pe mătasea fragilă a slipului ei, iar ea deschise brusc ochii. Icnind, se rostogoli pe spate, grăbindu-se să se acopere cu cearşaful.

El îi rânji.

— Mă gândeam eu că asta o să te pună în mişcare.

Era diavolul în persoană. Doar că diavolul nu ar fi fost complet îmbrăcat şi ras la această oră nemiloasă. Îşi dezgoli dinţii spre el.

— Nu-mi place să mă trezesc devreme. Pleacă şi nu mă mai atinge vreodată.

Privirea lui o măsură leneş din cap până în picioare, făcând-o să conştientizeze că pe sub cearşaf nu purta decât tricoul lui vechi şi uzat şi o pereche de chiloţi foarte mici.

— Ne aşteaptă un drum de aproape trei ore şi pornim în zece minute. Pune ceva haine pe tine şi fă ceva util.

Se îndepărtă de ea pentru a merge la chiuvetă. Ea miji ochii spre lumina cenuşie ce se strecura prin ferestrele mici şi murdare.

— E toiul nopţii.

— E aproape ora şase.

Turnă o cană de cafea, iar Daisy aşteptă să i-o aducă, în schimb el o ridică spre propriile buze.

Se întinse înapoi pe canapea.

— Nu m-am dus la culcare decât la trei. Rămân aici cât timp conduci.

— E interzis prin lege, îşi puse jos cafeaua, apoi se aplecă să culeagă o parte dintre hainele ei de pe podea. Le studie cu un ochi critic. Tu nu ai deloc blugi!

— Fireşte că am blugi.

— Atunci îmbracă-i.

Ea îl privi satisfăcută.

— Sunt acasă, în camera de oaspeţi a tatălui meu.

— Fireşte că da. Împinse spre ea hainele pe care le luase de pe jos. Îmbracă-te.

Daisy ar fi vrut să îi spună ceva impardonabil de urât, dar era destul de sigură că Alex i-ar fi răspuns cu grosolănie, prin urmare porni stângace şi cu inima strânsă spre baie. Zece minute mai târziu ieşi îmbrăcată caraghios în pantaloni de seară din mătase turcoaz şi o bluză de bumbac scurtă în talie, bleumarin cu imprimeu cu cireşe roşu aprins. Când deschise gura să protesteze împotriva alegerilor lui vestimentare, observă că stătea în faţa unui dulap de bucătărie deschis, arătând în acelaşi timp şi furios şi foarte periculos.

Privirea îi coborî spre biciul negru încolăcit care îi atârna din mâna strânsă în pumn, iar inima începu să îi bubuie. Nu ştia ce făcuse, dar ştia că dăduse de naiba. Acum era acum. Confruntarea finală între ea şi Cazac.

— Mi-ai mâncat prăjiturelele Twinkie?

Ea înghiţi un nod. Fără a-şi lua ochii de la bici, spuse.

— La care prăjiturele Twinkie te referi, mai exact?

— Acele prăjiturele Twinkie care se aflau în dulapul de deasupra chiuvetei. Singurele prăjiturele Twinkie din rulotă.

Degetele lui se strânseră spasmodic în jurul spiralelor de piele.

„O, Doamne”, îşi spuse ea. „Biciuită până la moarte pentru o prăjiturică Twinkie”.

— Ei bine?

— S-a ăăă… Nu o să se mai întâmple, îţi promit. Dar nu erau marcate cu nimic anume, deci nu aş fi avut de unde să ştiu că erau ale tale. Ochii îi rămaseră aţintiţi asupra biciului. Şi în mod normal nu le-aş fi mâncat – nu mănânc niciodată mâncare nesănătoasă –, dar mi-a fost foame azi-noapte şi, ei bine, dacă stai să te gândeşti, trebuie să recunoşti că ţi-am făcut o favoare, pentru că acum mie îmi înfundă arterele, nu ţie.

El îi răspunse pe un ton calm. Prea calm. În mintea ei, Daisy auzi urletul unui cazac sălbatic lătrând la o lună rusească.

— Nu te atinge de prăjiturile mele Twinkie. Niciodată. Dacă vrei prăjiturele Twinkie, cumpără-ţi.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Prăjiturelele Twinkie nu prea sunt un mic dejun foarte hrănitor.

— Încetează!

Ea făcu rapid un pas în spate, ridicând brusc privirea pentru a o întâlni pe a lui.

— Ce anume să încetez?

El ridică biciul, aruncându-l spre ea.

— Încetează să te mai uiţi la ăsta ca şi cum m-aş pregăti să îţi jupoi pielea de pe spate, pentru numele lui Dumnezeu! A trebuit să îl ung cu cremă de întreţinere a pielii şi tocmai îl puneam înapoi.

Daisy expiră prelung.

— Nici nu ştii ce mult mă bucur să aud asta.

— Dacă voi decide să te biciuiesc, nu va fi din cauza unei prăjiturele Twinkie.

Iar i-o făcea.

— Încetează să mă mai ameninţi în clipa asta, altfel ai să regreţi.

— Ce ai să-mi faci, păpuşică? Ai să mă înjunghii cu creionul tău de sprâncene?

O privi cu un oarecare amuzament, apoi se duse la pat, scoţând caseta de lemn de dedesubt şi punând biciul înăuntru.

Daisy se ridică semeaţă la toţi cei un metru şaizeci ai ei şi îl privi mânioasă direct în ochi.

— Ţin să te informez că Chuck Norris însuşi mi-a dat lecţii de karate.

Din păcate se întâmplase cu mai bine de zece ani în urmă şi nu mai ţinea minte absolut nimic, dar acest lucru nu era relevant.

— Nu mai spune.

— Mai mult, Arnold Schwarzenegger în persoană m-a consiliat în materie de program de fitness.

Păcat că nu urmaşe nici măcar una dintre sugestiile lui.

— Am priceput, Daisy. Eşti periculoasă până în măduva oaselor. Acum, mişcă-te!

Nu îşi vorbiră aproape deloc în prima oră petrecută pe drum. Cum Alex nu îi lăsase nici pe departe suficient timp pentru a se pregăti, Daisy fu nevoită să se machieze în camionetă şi să îşi aranjeze părul fără uscător, ceea ce presupunea să şi-l strângă spre spate cu o pereche de piepteni artnouveau care arătau bine, dar nu funcţionau grozav. În loc să înţeleagă dificultatea sarcinii şi să se arate cât de puţin cooperant, el ignoră rugămintea ei de a încetini puţin cât timp îşi aplică tuşul de ochi, apoi avu tupeul de a se plânge pentru că o picătură minusculă din sprayul ei de păr ajunse întâmplător pe faţa lui.

El îi făcu cinste cu micul dejun într-un Orangeburg, Carolina de Sud, o parcare de camioane decorată cu felinare din ceainice de cupru şi aranjamente murale de franzele lăcuite. După ce mâncă, Daisy se strecură în baie şi fumă una dintre cele trei ţigări rămase. Când ieşi, observă două lucruri. O chelneriţă atrăgătoare flirta cu el. Iar el nu făcea nimic pentru a o descuraja.

Îl privi înclinându-şi capul într-o parte, apoi zâmbind la ceva ce spuse chelneriţă. Simţi un junghi de gelozie văzând cât de mult părea să îi facă plăcere compania chelneriţei comparativ cu a ei, dar ar fi fost oricum dispusă să ignore ceea ce se petrecea până îşi aminti promisiunea pe care o făcuse de a-şi onora jurămintele. Cu un sentiment de resemnare, îşi îndreptă

umerii şi se îndreptă spre masă, unde îi oferi chelneriţei cel mai radios zâmbet al ei.

— Mulţumesc mult că i-ai ţinut companie soţului meu cât am lipsit.

Chelneriţă, pe al cărei ecuson în formă de faţă zâmbitoare scria Kimberly, păru uşor surprinsă de atitudinea prietenoasă a lui Daisy.

— Eu doar… e în regulă.

Daisy coborî vocea până deveni o şoaptă răsunătoare:

— Nu toată lumea s-a purtat atât de frumos cu el de când a ieşit din închisoare.

Alex se înecă instant cu guta de cafea pe care fusese pe punctul de a o înghiţi.

Daisy se aplecă să îl bată pe spate în timp ce zâmbi larg spre faţa şocată a lui Kimberly.

— Nu mă interesează câte probe a prezentat statul. Eu nu am crezut nici măcar pentru o clipă că el a ucis-o pe chelneriţa aia.

Cuvintele ei îl făcură din nou pe Alex să se înece. Kimberly se grăbi să dea înapoi.

— Eu… mă scuzaţi. Trebuie să mă ocup de următoarea comandă.

— Du-te liniştită, spuse Daisy veselă. Şi mergi cu Domnul!

Alex reuşi în sfârşit să îşi controleze accesul de tuse. Se ridică din spatele băncii, cu o expresie chiar mai ameninţătoare decât de obicei. Înainte să apuce să scoată vreun cuvânt, ea ridică o mână şi îşi apăsă blând un deget pe buzele lui.

— Te rog să nu-mi strici momentul, Alex. E prima dată de la ceremonia de nuntă şi până acum când am reuşit să ies victorioasă în faţa ta şi vreau să savurez fiecare secundă preţioasă.

El păru gata să o stranguleze. În schimb aruncă pe masă mai multe bancnote şi o trase afară din restaurant.

— Ai să stai ursuz din cauza asta, nu-i aşa? Sandalele ei alunecară în pietriş când el o trase spre camioneta de care era remorcată hidoasa rulotă verde. Am ştiut eu. Eşti cel mai ursuz om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu se face aşa ceva, ALex, chiar nu se face. Indiferent dacă accepţi sau nu, eşti un bărbat căsătorit şi chiar nu ar trebui…

— Urcă înainte să te bat la fund în public!

Şi iată că iar recurgea la una dintre ameninţările ce o scoteau din minţi. Să fi însemnat acest lucru că nu avea să o bată la fund dacă îl asculta sau că pur şi simplu intenţiona să o facă în privat? Încă mai reflecta la întreaga idee dezagreabilă când el porni camioneta. Câteva clipe mai târziu se aflau din nou pe autostradă.

Spre uşurarea ei, subiectul bătăii la fund nu mai fu adus în discuţie, deşi, într-un fel pervers, aproape că regreta. Dacă ar fi ameninţat-o fizic, ar fi eliberat-o de sub povara jurămintelor ei sacre şi i-ar fi permis să îşi împace conştiinţa.

Dimineaţa era însorită, iar aerul cald ce intra pe geamul pe jumătate deschis nu era încă prea chinuitor. Daisy nu vedea niciun motiv pentru a irosi o dimineaţă cât se poate de frumoasă stând posomorâtă, prin urmare rupse în cele din urmă tăcerea.

— Unde mergem?

— Avem o rezervare undeva lângă Greenwood.

— Presupun că ar fi prea mult din partea mea să sper că te referi la genul de rezervare care se lasă cu cină şi dans.

— Mă tem că nu e.

— Cât timp vom sta acolo?

— O singură noapte.

— Sper că nu va trebui să ne trezim la fel de devreme şi mâine-dimineaţă.

— Mai devreme. Avem un drum mai lung de făcut.

— Nu-mi spune.

— Aşa funcţionează circurile de genul ăsta.

— Vrei să spui că vom face asta în fiecare dimineaţă?

— Sunt unele locuri în care vom rămâne câte două zile, dar nu multe.

— Cât durează toată treaba asta?

— Circul are spectacole programate până în octombrie.

— Asta înseamnă şase luni începând de acum!

Îşi imagină un viitor nesfârşit în care conturul de ochi avea să fie tot mânjit de pe drum. Şase luni. Exact durata căsniciei lor.

— Ce anume te îngrijorează? răspunse el. Doar nu crezi la modul serios că o să rezişti atâta timp, nu?

— Crezi că nu pot?

— Vor fi şase luni lungi, spuse el cu prea multă plăcere. Vom străbate distanţe mari. Avem spectacole programate şi foarte în nord, în zona Jersey, şi foarte în vest, până în Indiana.

„Într-o camionetă fără aer condiţionat.

— E ultimul sezon pentru Circul Fraţilor Quest, spuse el, deci suntem foarte căutaţi.

— Cum adică ultimul sezon.

— Proprietarul a murit în ianuarie.

— Owen Quest? Numele de pe lateralul camioanelor?

— Da. Soţia lui, Bathsheba, a moştenit circul, iar ea l-a scos la vânzare.

I se păruse doar, sau chiar îi văzuse gura încordându-se aproape imperceptibil?

— Eşti de mult timp la circ? întrebă ea, hotărâtă să afle mai multe despre el.

— Când şi când.

— Părinţii tăi au fost şi ei circari?

— Care dintre ei? Părinţii mei cazaci sau cei care m-au abandonat în Siberia?

Îşi înclină capul într-o parte, iar ea văzu o sclipire în ochii lui.

— N-ai fost crescut de cazaci!

— Probabil nu ai ascultat cu atenţie noaptea trecută.

— Aia nu a fost decât o gogoaşă demnă de farsele lui P.T. Barnum. Ştiu că, inevitabil, cineva te-a învăţat să călăreşti şi să foloseşti biciul, dar nu cred nicidecum că au fost cazaci. Ezită. Sau da?

El chicoti.

— Eşti de toată groaza, păpuşică.

Daisy nu avea de gând să îi permită să o abată de la subiect.

— De cât timp faci parte din trupa circului?

— Am însoţit Circul Fraţilor Quest de la sfârşitul adolescenţei şi până puţin după douăzeci şi ceva de ani. De atunci am mai lipsit când şi când, pe perioade de câteva săptămâni.

— Şi ce-ai făcut în restul timpului?

— Ştii răspunsul la această întrebare. Am fost la închisoare pentru uciderea acelei chelneriţe.

Ea îl privi cu ochii îngustaţi, arătându-i că ştia ce încerca să facă.

— Vrei să spui că nu eşti manager de circ cu normă întreagă?

— Nu.

Poate că dacă dădea puţin înapoi avea să obţină mai multe informaţii personale.

— Şi totuşi cine au fost Fraţii Quest?

— Nu a existat decât unul, Owen Quest. Dar dată fiind tradiţia începută de Circul Ringling, circarii consideră că dă mai bine să susţii că spectacolul aparţine unei perechi de fraţi, chiar dacă nu e aşa. Owen a fost proprietarul acestui circ timp de douăzeci şi cinci de ani şi chiar înainte să moară m-a rugat să organizez un ultim sezon sub numele lui.

— Asta probabil e un sacrificiu pentru tine. Îl privi întrebătoare, iar când el nu răspunse, mai scotoci puţin. Să îţi laşi în urmă viaţa obişnuită… locul de muncă normal…

— Aham. Ignorând încercările ei de a-l descoase, arătă spre un stâlp de curent de pe marginea autostrăzii. Cască ochii când mai vezi săgeţi din alea, bine?

Daisy observă trei săgeţi din carton roşu, fiecare dintre ele imprimate cu litera e în albastru, prinse pe stâlp şi arătând spre stânga.

— La ce folosesc?

— Ne conduc la următoarea parcare în care ne vom instala. Încetini când se apropie de intersecţie şi viră la stânga. Dobs Murray – el e cercetaşul nostru – porneşte cu o noapte înainte şi le montează. Asta se numeşte „marcarea traseului”.

Ea căscă.

— De-abia aştept să ajungem. Imediat ce ne oprim, mă pun să trag un pui de somn zdravăn.

— Mă tem că va trebui să te mulţumeşti să dormi nopţile. Circul nu cară bagaje în exces şi toată lumea munceşte, chiar şi copiii. Ai şi tu sarcini de îndeplinit.

— Te aştepţi să lucrez?

— Ţi-e teamă că ai să-ţi rupi o unghie?

— Nu sunt nici pe departe atât de răzgâiată cum îţi închipui tu.

El îi aruncă o privire care îi spuse că nu o credea, dar cum se străduia să evite o nouă ceartă, Daisy ignoră tentativa lui de a o aţâţa.

— Voiam pur şi simplu să spun că nu ştiu nimic despre circ.

— Ai să înveţi. Bob Thorpe, tipul care de regulă se află la ghişeul de bilete, lipseşte pentru câteva zile. Poţi să dai tu o mână de ajutor până se întoarce, presupunând că ştii să socoteşti suficient de bine cât să poţi da rest.

— În toate monedele importante, replică ea pe un ton uşor sfidător.

— Apoi mai ai şi nişte sarcini casnice de îndeplinit. Poţi să începi prin a rezolva dezordinea teribilă din rulotă. Şi nu m-ar deranja o masă caldă diseară.

— Nici pe mine. Trebuie să căutăm un restaurant bun.

— Nu la asta mă gândeam. Dacă nu ştii deja să găteşti, te ajut eu să începi.

Ea îşi înăbuşi iritarea şi adoptă un ton rezonabil.

— Nu cred că a arunca pe umerii mei toate sarcinile casnice e cel mai bun mod de a începe căsnicia asta. Ar trebui să împărţim în mod egal munca.

— De acord. Şi e timpul să începi să-ţi faci şi tu jumătatea din acea împărţire în mod egal. Vor mai fi şi alte treburi. Odată ce îţi facem rost de

costum, te bag în gală.

— Gală?

— E un alt nume pentru paradă. E defilarea cu care începe circul şi e obligatorie.

— Ai de gând să mă bagi în spectacol?

— Toată lumea e inclusă în gală, în afară de muncitori şi cârnăţari.

— Ce sunt cârnăţarii?

— Circul are un limbaj al lui, o să îl prinzi după o vreme. Cei care vând diverse chestii la tarabe sunt numiţi cârnăţari pentru că, în secolul nouăsprezece, cei care lucrau ca măcelari îşi părăseau posturile pentru a-şi instala tarabe în cadrul vechiului John Robinson Show. Vata de zahăr se numeşte vată pe băţ; tarabele concesionate sunt dughene. Pavilionul de spectacole se numeşte întotdeauna pavilion, niciodată cort; singurele corturi ale unui circ sunt cortul bucătarului şi menajeria. Terenul pe care ne instalăm e împărţit în curtea din spate, unde locuim şi ţinem rulotele, şi curtea din faţă sau zona destinată publicului. Şi pentru numere există un limbaj separat. O să ajungi să îl deprinzi. Făcu o pauză. Dacă rămâi pe aici suficient timp.

Ea ignoră momeala.

— Ce-i aia o budă? Ţin minte că ai folosit ieri cuvântul ăsta.

— Toaleta, păpuşică.

— Oh. Se scurseră alţi câţiva kilometri, timp în care ea reflectă la ceea ce îi spusese. Însă cel mai mult o îngrijora ceea ce nu îi spusese. Nu crezi că ar trebui să-mi oferi mai multe informaţii despre tine? Informaţii reale.

— Nu văd absolut niciun motiv pentru a o face.

— Pentru că suntem căsătoriţi. Am să-ţi spun orice vrei să ştii despre mine.

— Nu mă interesează.

Replica lui o răni, dar alese din nou să nu-i reproşeze nimic.

— Indiferent că ne place sau nu, ieri am făcut nişte jurăminte. Cred că întrebarea pe care trebuie să ne-o punem amândoi este dacă suntem dispuşi să facem eforturi pentru a construi ceva în căsnicia asta?

Alex întoarse brusc capul, iar Daisy îşi spuse că nu văzuse în viaţa ei un bărbat mai îngrozit.

— Asta nu e o căsnicie, Daisy.

— Poftim?

— Nu e o căsnicie, aşa că scoate-ţi ideea asta din cap de pe acum.

— Ce tot spui acolo? Fireşte că e o căsnicie.

— Ba nu e. E o… circumstanţă.

— O circumstanţă?

— Exact.

— Înţeleg.

— Bun.

Încăpăţânarea lui o înfurie.

— Ei bine, având în vedere că e singura circumstanţă în care sunt implicată în momentul de faţă, am de gând să muncesc la ea, indiferent dacă o faci sau nu şi tu.

— Eu nu.

— Alex, am făcut nişte jurăminte. Jurăminte sacre.

— Au fost complet lipsite de semnificaţie şi o ştii şi tu. Ţi-am spus de la bun început cum o să decurgă lucrurile. Nu te respect – nici măcar nu îmi placi prea tare – şi sunt al naibii de sigur că nu am nicio intenţie de a face pe mirele.

— Foarte bine. Nici eu nu te plac!

— Înseamnă că ne înţelegem.

— Cum aş putea să plac pe cineva care s-a lăsat cumpărat? Dar asta nu înseamnă că intenţionez să fug de responsabilităţile mele.

— Mă bucur să aud asta. Privirea lui, lentă şi atentă, o măsură din cap până în picioare. Voi avea grijă ca nu toate responsabilităţile tale să fie neplăcute.

Daisy simţi că roşise, iar reacţia ei imatură o enervă suficient pentru a o face să-l provoace.

— Dacă te referi la sex, de ce nu mi-o spui pur şi simplu în faţă?

— În mod cert mă refer la sex.

— Cu sau fără biciul tău?

Se crispă imediat ce auzi cuvintele zburându-i de pe buze.

— După cum doreşte doamna.

Amuzamentul lui deveni brusc intolerabil. Întoarse capul şi se uită afară pe geam.

— Daisy?

Poate că doar îşi făcea ea iluzii, însă vocea lui păruse mai blândă acum. Şopti.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Despre sex?

Ea dădu din cap.

— Trebuie să fim realişti, spuse el. Suntem amândoi oameni sănătoşi şi, în ciuda diverselor tale tulburări de personalitate, nu eşti tocmai o privelişte neatrăgătoare.

Ea se răsuci pe banchetă pentru a-l ţintui cu cea mai usturătoare privire a ei, însă îi văzu colţul gurii ridicându-se în ceva ce la un alt bărbat ar fi fost aproape sigur un zâmbet.

— Nici tu nu eşti tocmai o privelişte neatrăgătoare, spuse ea posacă, dar ai mult mai multe tulburări de personalitate decât mine.

— Ba nu am.

— În mod cert ai.

— Cum ar fi?

— Ei bine, pentru început… eşti sigur că vrei să auzi asta?

— Nu aş rata-o pentru nimic în lume.

— Ei bine, eşti dur, încăpăţânat şi tiranic.

— Credeam că ai să spui ceva de rău.

— Astea nu erau complimente. Iar în materie de bărbaţi simţul umorului mi s-a părut întotdeauna mai atrăgător decât o grămadă de sexualitate brută şi făţişă.

— Vei avea grijă să-mi spui când treci la chestiile nasoale, nu-i aşa?

Ea îl privi mânioasă şi decise să nu pomenească de bicele pe care le ţinea sub pat.

— Nu se poate avea o conversaţie cu tine.

El aranjă parasolarul.

— Ce încercam să îţi spun înainte să mă întrerupi cu inventarul pe care l-ai făcut personalităţii mele e că niciunul din noi nu va reuşi să se abţină de la sex în următoarele şase luni.

Daisy coborî privirea. Dacă ar fi ştiut că ea se abţinuse toată viaţa…

— Vom locui împreună, continuă el. În faţa legii suntem căsătoriţi şi e perfect firesc ca la un moment dat să ajungem să ne-o punem.

Să ne-o punem? Brutalitatea exprimării lui îi aminti că nimic din toate acestea nu avea o semnificaţie emoţională pentru el şi, contrar oricărei logici, ea şi-ar fi dorit să audă ceva romantic. Uşor ţâfnoasă, spuse:

— Cu alte cuvinte, te aştepţi să-ţi ţin casă, să lucrez pentru circ şi să „mi-o pun” cu tine.

El reflectă puţin.

— Da, cam asta ar fi.

Ea întoarse capul şi se uită posomorâtă pe geam. A face un succes din această „circumstanţă” avea să se dovedească şi mai dificil decât se aşteptase.

capitolul 5

Când Daisy ieşi din rulotă în după-amiaza aceea se întâlni cu o blondă înaltă care avea un cimpanzeu cocoţat pe umeri. O recunoscu din spectacolul din seara precedentă ca fiind Jill, care făcea un număr simpatic de dresaj cu cimpanzeu şi câine numit Jill şi Prietenii. Avea o faţă rotundă, un ten superb şi păr puţin prea artificial, un aspect în privinţa căruia Daisy era sigură că ar fi putut să o ajute dacă i se oferea ocazia.

— Bun venit la Circul Fraţilor Quest, spuse femeia. Eu sunt Jill.

Daisy îi răspunse cu un zâmbet la fel de prietenos.

— Eu sunt Daisy.

— Ştiu. Mi-a spus Heather. El e Frankie.

— Bună, Frankie.

Daisy dădu politicos din cap spre cimpanzeul cocoţat pe umerii lui Jill, apoi sări în spate când acesta îşi dezgoli dinţii de sub buze şi ţipă la ea. Era deja agitată din cauza lipsei nicotinei, iar reacţia cimpanzeului o zdruncină şi mai tare.

— Taci, Frankie. Jill îl bătu uşor peste piciorul blănos. Nu ştiu ce-i cu el. De regulă, îi plac femeile.

— Animalele nu prea mă îndrăgesc.

— Probabil ţi-e teamă de ele. Îşi dau seama întotdeauna.

— Presupun că ai dreptate. Am fost muşcată uşor de un ciobănesc german în copilărie şi asta m-a făcut să mă feresc de orice animal.

Ciobănescul german nu fusese singur. Ţinea minte şi o excursie cu şcoala făcută la o grădină zoologică din Londra care permitea mângâierea animalelor, făcută la şase ani.

Făcuse o criză de isterie când o capră începuse să îi mestece uniforma.

O femeie în pantaloni scurţi negri şi lălâi şi un tricou prea mare se apropie de ele şi se prezentă drept Madeline. Daisy o recunoscu în ea pe una dintre dansatoarele care intraseră în arenă călare pe un elefant. Hainele ei confortabile o făcură pe Daisy să se simtă uşor prea împopoţonată. Îşi dorise să arate bine pentru prima ei zi la ghişeul de bilete, prin urmare îşi alesese o bluză de mătase sidefie, în combinaţie cu o pereche de pantaloni largi Donna Karan, într-o nuanţă de gri perlă, în locul blugilor şi a tricourilor luate de la un magazin ieftin pe care Alex insistase să i le cumpere înainte de a ajunge la destinaţia de azi.

— Daisy e noua iubită a lui Alex, spuse Jill.

— Am auzit, replică Madeline. Norocoaso. Alex e o bucăţică excelentă.

Daisy deschise gura pentru a le spune femeilor că era soţia lui Alex, nu iubita lui, însă se dădu în spate când Frankie începu să urle la ea.

— Gura, Frankie. Jill îi întinse cimpanzeului un măr mic, apoi o privi pe Daisy cu plăcerea făţişă a cuiva care adora să audă o bârfă bună. Chestia asta dintre tine şi Alex trebuie să fie serioasă. Nu am mai auzit vreodată să aibă pe cineva cu care să şi locuiască.

— Sheba o să facă o criză de nervi când se întoarce.

Madeline păru încântată de idee.

Frankie se holbă la Daisy, stârnindu-i atât de tare neliniştea încât nu reuşea decât cu greu să fie atentă la femei. Spre spaima ei, Jill puse cimpanzeul pe jos, iar acesta se încleştă de piciorul ei.

Daisy se grăbi să mai facă un pas în spate.

— Nu se întâmplă cumva să ai lesă pentru el?

Atât Jill, cât şi Madeline izbucniră în râs.

— E dresat, spuse Jill. Nu are nevoie de lesă.

— Eşti sigură?

— Absolut convinsă. Deci cum v-aţi cunoscut tu şi Alex? Jack Daily – el este maestrul de ceremonii – zicea că Alex nu a pomenit nimic cum că ar avea o prietenă nouă.

— Sunt ceva mai mult decât o prie… eşti sigură în privinţa lesei?

— Nu-ţi face griji. Frankie nu ar face rău nici unei muşte.

Cimpanzeul păru să îşi piardă interesul faţă de ea, iar Daisy începu să se relaxeze.

— Nu sunt prietena lui Alex.

— Credeam că voi doi locuiţi împreună, spuse Madeline.

— Aşa e. Sunt soţia lui.

— Soţia lui! Jill lăsă să-i scape un ţipăt de încântare care o încălzi pe Daisy până în vârful degetelor de la picioare. Tu şi Alex sunteţi căsătoriţi! E minunat.

Madeline o privi pe Daisy cu o expresie agreabilă.

— Am să mă prefac că mă bucur pentru tine, deşi de vreo lună încoace tânjesc şi eu după el.

— Tu şi jumătate de lume, râse Jill.

— Daisy!

Se întoarse şi o văzu pe Heather strigând-o din capătul îndepărtat al curţii.

— Hei, Daisy! ţipă adolescenta. Alex spune că ai întârziat. E foarte furios pe tine.

Daisy se simţi ruşinată. Nu voia ca noile ei prietene să afle că mariajul ei cu Alex nu era unul din iubire.

— Începe să-şi piardă răbdarea; cred că ar fi bine să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândouă.

Cu un zâmbet, le întoarse spatele, dar înainte să apuce să facă mai mult de câţiva paşi, ceva o lovi între omoplaţi.

— Au!

Se răsuci pe călcâie şi văzu mărul pe jumătate mâncat zăcând pe pământ lângă ea. În depărtare Frankie ţipa încântat, iar Jill părea stingherită.

— Scuze, îi strigă ea. Nu ştiu de ce se poartă aşa. Ar trebui să-ţi fie ruşine, Frankie. Daisy e prietena noastră.

Cuvintele lui Jill potoliră dorinţa lui Daisy de a strangula mica bestie. În schimb le făcu scurt cu mâna ambelor femei şi porni spre rulota care servea drept birou. Se corectă singură în gând, amintindu-şi că ar fi trebuit să se refere la această rulotă drept „vagonul roşu”. Mai devreme Alex îi spusese că aşa se numeau întotdeauna birourile de circ, indiferent de culoarea lor.

Heather îşi potrivi pasul cu al ei.

— Voiam să-ţi spun că nu ar fi trebuit să fiu atât de nasoală ieri. Eram cam prost dispusă.

Daisy avu în sfârşit impresia că începea să întrezărească adevărata persoană din spatele faţadei ce nu se potrivea deloc.

— E în regulă.

— Alex e a dracului de furios. Daisy fu surprinsă să audă o notă de simpatie reală în vocea lui Heather. Sheba spune că e genul de bărbat care nu stă niciodată prea mult cu aceeaşi femeie, aşa că să nu te simţi prost când va… ştii tu.

— Ce anume?

— Ştii tu. Când o să-ţi dea papucii. Lăsă să-i scape un oftat melancolic. Trebuie să fie grozav să fii iubita lui, chiar şi pentru scurtă vreme.

Daisy zâmbi.

— Nu sunt iubita lui. Sunt soţia lui.

Heather se opri brusc, iar faţa îi deveni pământie.

— Ba nu eşti!

Daisy se opri şi ea şi, văzând reacţia fetei, o atinse preocupată pe braţ.

— Eu şi Alex ne-am căsătorit ieri-dimineaţă. Heather.

Ea se smuci.

— Nu te cred. Minţi! Spui asta doar pentru că nu mă placi.

— Nu mint.

— Alex nu s-a căsătorit cu tine. Nu ar face asta! Sheba mi-a spus că nu se va căsători niciodată cu nimeni!

— Unele lucruri se schimbă.

Spre uluirea lui Daisy, ochii lui Heather se umplură de lacrimi.

— Nenorocite! Te urăsc! De ce nu mi-ai spus? Te urăsc că ţi-ai bătut aşa joc de mine!

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre rulote.

Daisy se uită în urma ei, încercând să înţeleagă motivul ostilităţii lui Heather. În minte nu îi veni decât o singură explicaţie. Fata probabil că făcuse o pasiune infantilă pentru Alex. Daisy simţi o tresărire neaşteptată de milă. Ţinea minte cum fusese şi pentru ea în adolescenţă când nu avusese niciun control asupra acţiunilor adulţilor din jurul ei. Oftând, porni spre vagonul roşu.

În ciuda numelui, biroul administrativ era alb, presărat cu stele colorate şi legenda Fraţilor Quest. În contrast cu exteriorul vesel, interiorul era mohorât şi aglomerat. O masă de oţel mâncată de vreme se afla faţă în faţă cu o canapea mică acoperită cu teancuri de hârtii. Încăperea mai găzduia şi câteva scaune nepereche, un fişet vechi şi o lampă verde cu gâtul flexibil şi abajurul îndoit. Alex era aşezat în spatele mesei de scris, ţinând într-o mână un telefon mobil şi în cealaltă o mapă. O singură privire spre chipul lui furtunos îi arătă lui Daisy că Heather avusese dreptate cel puţin într-o privinţă. Alex era a dracului de furios.

Încheie brusc conversaţia şi se ridică, adresându-i-se pe acel ton periculos de calm de care Daisy începea să se teamă.

— Când îţi cer să fii într-un loc anume la o oră anume, vreau să fii acolo.

— Dar de-abia dacă am întârziat o jumătate de oră.

El coborî şi mai mult vocea.

— Habar nu ai cum e în viaţa reală, nu-i aşa, Daisy? Asta e un loc de muncă, nu o programare la coafor, iar de acum încolo pentru fiecare minut de întârziere am să-ţi tai câte cinci dolari din salariu.

Ea se lumină la faţă.

— Voi fi plătită?

El oftă.

— Fireşte că vei fi plătită. Asta, desigur, odată ce începi efectiv să lucrezi. Şi să nu te aştepţi să-ţi cumperi diamante din banii câştigaţi. Salariile la circ sunt cele mai mici posibile.

Nu îi păsa. Ideea de a avea efectiv ceva bani o încânta.

— Tu doar arată-mi ce să fac. Şi, promit, nu am să mai întârzii.

Alex o duse la ghişeul de bilete amenajat în lateralul rulotei şi îi explică procedura pe un ton tăios. Era simplu, iar ea învăţă imediat.

— Am să verific chitanţele până la ultimul sfanţ, spuse el, aşa că să nu te gândeşti să împrumuţi bani de ţigări.

— Nu aş face aşa ceva.

El nu păru convins.

— Ai grijă să nu laşi casa de marcat nesupravegheată nici măcar pentru o clipă. Circul funcţionează cu un buget la limită şi nu ne putem permite să pierdem nimic.

— Fireşte că nu voi face asta. Nu sunt proastă.

O lovi impresia neplăcută că Alex se pregătea să o contrazică în această privinţă, dar el se mulţumi să îi descuie fereastra cu balama. Rămase cu ea cât timp se ocupă de primii câţiva clienţi, pentru a se asigura că pricepuse, iar când văzu că nu întâmpina probleme îi spuse că el avea să plece.

— Nu te întorci la rulotă, aşa-i? îl întrebă ea.

— Nu până nu trebuie să mă costumez. De ce?

— Mai am câteva chestii de făcut acolo.

Trebuia să ajungă înapoi la rulotă înainte ca el să vadă ce dezastru lăsase în urma ei. Când se apucase de curăţenie, ar fi trebuit să lase la sfârşit dulapurile de vase şi debaraua, dar intenţionase să facă o treabă bună şi scosese totul pentru a face lună rafturile şi a începe de la zero. Acum dulapurile de vase erau curate, dar nu apucase să pună nimic înapoi, şi nu era în toată rulota niciun petic neacoperit de haine, aşternuturi de pat, scule şi o colecţie alarmant de mare de bice.

— Sunt sigură că pot să termin treaba după ce mă eliberez de aici, se grăbi ea să spună, aşa că nu-ţi face griji dacă găseşti nişte chestii împrăştiate ici-colo.

El dădu din cap şi o lăsă singură.

Următoarele câteva ore se scurseră fără incidente. Lui Daisy îi făcu plăcere să stea la poveşti cu oamenii veniţi să cumpere bilete, şi în mai multe situaţii în care familiile erau evident nevoiaşe inventă motive minunate pentru a le putea spune că tocmai câştigaseră intrări gratuite.

Se răspândise vestea că era soţia lui Alex şi mai mulţi angajaţi ai circului îşi găsiră pretexte pentru a trece pe la birou şi a-şi satisface astfel curiozitatea. Atitudinea lor prietenoasă faţă de ea ca străină îi încălzi sufletul. Îi cunoscu pe bărbaţii care se ocupau de „dughene”, cum erau numite tarabele concesionate, precum şi câţiva dintre clovni şi mai mulţi membri ai familiei Lipscomb, care aveau un număr ecvestru. Îşi dădu seama că o parte dintre dansatoare erau nevoite să facă eforturi pentru a-şi ascunde gelozia stârnită de faptul că reuşise să îl prindă în laţ pe Alex Markov şi aprecie

generozitatea lor. Pentru prima dată de când sosise, simţi un mugur de speranţă. Poate că avea să reuşească, până la urmă.

Probabil cea mai interesantă persoană care îşi făcu apariţia fu Brady Pepper, tatăl lui Heather. Acesta intră gata costumat, într-un costum elastic ce îl îmbrăca din cap până în picioare, încins la mijloc cu o curea aurie lată. Cercuri de aur tiveau gulerul rotund şi scobit şi îi încercuiau gleznele.

O dansatoare pe nume Charlene îi spusese deja că Brady era cel mai atrăgător bărbat de la circ după Alex, iar Daisy constată că avusese dreptate. Brady Pepper îi amintea de o versiune mai neşlefuită a lui Sylvester Stallone, cu tot cu muşchi, un pas arogant şi accent de stradă din New York. Aspectul lui de băiat dur era tentant, însă felul în care o măsură din priviri îi spuse că era un afemeiat cu vechime. Se aşeză pe un colţ al mesei de birou, cu picioarele crăcănate, ca un bărbat care se simţea foarte în largul lui în propriul corp.

— Deci provii din lumea circului?

Puse întrebarea pe tonul agresiv, aproape acuzator, pe care numeroşi newyorkezi nativi păreau să îl adopte chiar şi pentru cele mai banale discuţii, iar ei îi luă o clipă să înţeleagă la ce se referea.

— Eu? O, nu. Familia mea nu a avut nicio legătură cu circul.

— Asta o să facă să-ţi fie greu pe aici. La Circul Fraţilor Quest nu prea contezi cu adevărat decât dacă îţi cunoşti toţi strămoşii cu cel puţin trei generaţii în urmă. Întreab-o doar pe Sheba.

— Sheba?

— Ea e proprietara circului. Bathsheba Cardoza Quest. A fost cândva una dintre cele mai faimoase zburătoare din lume. Trapezistă, spuse el, văzându-i expresia derutată. Acum îi pregăteşte pe fraţii Tolea, care zboară pentru noi. Ei sunt români. Tot ea coregrafiază o parte dintre celelalte numere, alege costumele, genul ăsta de chestii.

— Având în vedere că e circul ei, de ce nu îl administrează ea în loc de Alex?

— E o treabă de bărbat. Managerul se loveşte de beţivi, bătăi la cuţite, echipamente grele. Lui Sheba nu îi place să facă aşa ceva.

— Nu am cunoscut-o încă.

— Asta pentru că a plecat pe câteva zile. Face asta uneori când sortimentul de aici nu e satisfăcător.

Probabil era evident că nu înţelesese la ce se referea, căci se grăbi să explice.

— Lui Sheba îi plac bărbaţii. Însă nu rămâne niciodată prea mult cu niciunul dintre ei. E ceea ce se poate numi o snoabă. Niciun bărbat nu contează în ochii ei dacă nu provine dintr-o veche familie de circari.

Impresia pe care o avusese cum că proprietara circului era o văduvă în vârstă începu să pălească, iar felul în care se strânse gura lui o făcu pe Daisy să se întrebe dacă nu cumva Sheba Quest era mai mult decât o şefă pentru el.

— Cât despre mine, bătrânul meu a fost un măcelar din Brooklyn. M-am băgat într-un circ ambulant în ziua când am terminat liceul şi nu am mai privit niciodată în urmă. O fixă cu o expresie aproape furioasă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se certe cu el. Însă copiii mei au sânge de circar în vene, prin soţia mea.

— Nu cred că am cunoscut-o.

— Cassie a murit acum doi ani, dar eram divorţaţi de doisprezece ani, ceea ce înseamnă că nu o jelesc prea tare. Ea ura circul, deşi crescuse în el, aşa că s-a mutat în Wichita şi s-a făcut agent imobiliar, dar mie îmi plăcea să ies în arenă, aşa că am rămas.

Deci atât ea cât şi Heather îşi pierduseră mama. Constată că îşi dorea să afle mai multe.

— Înţeleg că ai mai mulţi copii.

— Heather a fost crescută în Wichita cu mama ei, însă Cassie a avut dificultăţi în a-i stăpâni pe băieţi, aşa că au început să mă însoţească în turneele circului încă de când erau mici. Am creat un număr cu ei şi tot asta facem de atunci. Matt şi Rob au douăzeci, respectiv douăzeci şi unu de ani. Şi sunt nişte diavoli, dar la ce te-ai fi aşteptat cu un tată ca mine?

Daisy nu era interesată de diavolii lui de băieţi şi ignoră nota inconfundabilă de mândrie din tonul lui.

— Înseamnă că Heather nu a venit decât recent să stea cu voi?

— Luna trecută, dar de obicei stătea la mine câteva săptămâni în fiecare sezon. Chiar şi aşa, nu e acelaşi lucru ca a o avea aici în permanenţă.

Încruntarea lui posacă îi spuse că situaţia nu se desfăşura cum plănuise el, iar Daisy avea suficiente dificultăţi cu propriul ei tată pentru a simţi o nouă tresărire de milă faţă de Heather. Nici nu era de mirare că fuma pe furiş şi făcea pasiuni secrete pentru bărbaţi mai în vârstă. Chiar dacă Brady Pepper era, fără urmă de îndoială, un om atrăgător, nu îi lăsa impresia de tată deosebit de răbdător.

— Am cunoscut-o pe Heather. Pare destul de sensibilă.

— Prea sensibilă. Asta este o viaţă grea, iar ea e prea moale. Se ridică brusc. Ar fi bine s-o şterg înainte să înceapă să plece mulţimea. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Daisy.

— Şi mie.

Când ajunse la uşă îi aruncă din nou o privire apreciativă de bărbat care se bucura de femei.

— Alex e un tip norocos.

Ea îi zâmbi politicos şi îşi dori ca Alex chiar să creadă acest lucru.

De-abia când cea de-a doua reprezentaţie începuse deja de ceva vreme reuşi să închidă ghişeul de bilete şi să urmărească numărul lui Alex. Spera că, văzându-l din nou, avea să mai atenueze din impactul nopţii trecute, însă îndemânarea lui i se păru acum chiar mai impresionantă. De unde învăţase să facă astfel de lucruri?

Doar când se termină spectacolul, îşi aminti de dezastrul pe care îl lăsase în rulotă. Se grăbi să se întoarcă şi tocmai deschisese uşa când Jill se apropie de ea cu un zâmbet conspirativ pe faţă. Frankie era din nou cocoţat pe umerii ei, iar la vederea lui Daisy începu imediat să ţipe şi să îşi acopere ochii.

— Taci, împuţitule! Haide, Daisy, am ceva să îţi arăt.

Daisy închise în grabă uşa rulotei, înainte ca noua ei cunoştinţă să apuce să vadă dezordinea dinăuntru şi să descopere ce gospodină îngrozitoare era. Jill, o luă de braţ şi o conduse de-a lungul şirului de rulote. În stânga ei Daisy îl văzu pe Jack Daily, maestrul de ceremonii, discutând cu Alex în timp ce muncitorii începură să strângă băncile.

— Au! Daisy scoase un ţipăt scurt când ceva o trase tare de o şuviţă de păr.

Frankie se înecă de râs.

— Răule, îi gânguri Jill, în timp ce Daisy sări deoparte pentru a nu mai putea fi ajunsă de laba cimpanzeului. Ignoră-l. Odată ce descoperă că nu te poate afecta, o să te lase în pace.

Daisy decise să nu dea glas îndoielilor ei privind probabilitatea de a se întâmpla aşa ceva.

Ocoliră ultima rulotă, iar Daisy icni surprinsă când îi văzu pe artişti, încă îmbrăcaţi în costume, strânşi în jurul unei mese de cărţi pe care se afla un tort dreptunghiular cu un singur strat, având în mijloc un mire şi o mireasă. Madeline, dansatoarea pe care o cunoscuse mai devreme, stătea cel mai aproape de tort, alături de Brady Pepper şi fiii acestuia, cel mai mic dintre băieţii familiei Lipscomb, mai mulţi clovni şi mulţi alţii pe care îi cunoscuse mai devreme. Doar Heather se ţinea deoparte.

Zâmbind larg. Jack Daily îl trase pe Alex în faţă, în timp ce Madeline ridică mâinile ca un dirijor de cor.

— În regulă, lume. Mulţi ani fericiţi! Mulţi ani fericiţi!

În timp ce grupul cântă, ochii lui Daisy se umplură de lacrimi. Oamenii aceştia nu o cunoşteau aproape deloc şi totuşi se ofereau să îi fie prieteni. După răceala ceremoniei de nuntă, intimitatea acestui moment o înduioşă. În mijlocul acestei mulţimi de prieteni de-ai lui Alex se simţi ca şi cum ar fi participat la o ceremonie reală, o recunoaştere a faptului că se petrecuse ceva profund personal, ceva ce nu era o pedeapsă dictată de tatăl ei, ci un motiv de fericire.

— Mulţumesc, şopti ea când grupul termină de cântat. Se chinui să îşi înăbuşe lacrimile. Vă mulţumesc mult, tuturor.

Se întoarse spre Alex, iar fericirea ei se evaporă când îi văzu chipul, împietrit de dezgust.

Mulţimea se cufundă treptat în tăcere. Îi studiară reacţia şi îşi dădură seama că ceva era în neregulă. „Te rog, nu face asta”, îşi spuse ea. „Mi-i doresc pe oamenii ăştia ca prieteni. Te rog prefă-te că eşti fericit”.

Câteva dintre femei schimbară priviri furişe. Ideea că Alex era un proaspăt soţ fericit păli rapid, iar Daisy văzu mai multe perechi de ochi oprindu-se asupra taliei ei pentru a vedea dacă era însărcinată.

Se forţă să vorbească.

— Nu ştiu să fi avut parte vreodată de o surpriză mai frumoasă. Tu, Alex?

Se scurseră câteva clipe prelungi de tăcere înainte ca acesta să clatine scurt din cap.

Ea ridică bărbia şi îşi întipări un zâmbet pe chip.

— Tortul arată delicios. Pun pariu că toată lumea va dori câte o bucăţică. Se uită direct în ochii lui Alex, implorându-l. Hai să îl tăiem împreună.

Tăcerea păru să se prelungească la nesfârşit.

— Mâinile mele sunt murdare. Fă-o tu.

Cu obrajii arzând de ruşine, se duse în spatele mesei de cărţi, luă cuţitul şi începu să taie tortul în pătrate. În timp ce tăcerea deveni tot mai apăsătoare, încercă să se poarte ca şi cum nu ar fi fost nimic în neregulă.

— Nu-mi vine să cred că aţi pregătit totul atât de rapid. Cum naiba aţi reuşit?

Madeline se foi stingherită.

— A… ăăă… n-a fost greu.

— Ei bine, sunt impresionată.

Cu obrajii deja obosiţi de efortul de a zâmbi, Daisy scoase prima bucată, o puse pe o farfurie de carton şi i-o întinse lui Alex.

El o luă fără un cuvânt.

Tăcerea deveni şi mai asurzitoare. În cele din urmă, interveni Jill, cu privirea plimbându-i-se neliniştită între mire şi mireasă.

— Îmi pare rău că e de ciocolată. Am făcut asta fără a avea mult timp la dispoziţie, iar la cofetărie nu mai aveau tort alb.

Daisy o privi cu recunoştinţă pentru că încerca să mai risipească din stinghereală.

— Cel de ciocolată e favoritul meu.

Alex puse jos farfuria de carton cu atâta bruscheţe încât bucata de tort neatinsă sări de pe ea şi ateriză cu partea glazurată în jos.

— Scuzaţi-mă. Trebuie să mă întorc la muncă. Vă mulţumesc tuturor.

Mâna lui Daisy tremură pe farfuria pe care i-o întinse lui Madeline. Cineva pufni în râs. Daisy înălţă capul şi văzu că era Heather.

Adolescenta îi aruncă un rânjet victorios şi fugi după Alex.

— Ai nevoie de ajutor?

— Sigur, scumpo. Vocea lui, caldă şi plină de afecţiune, pluti în aerul nopţii. Avem ceva probleme la manivela camionului cu tambur. Poţi să mă ajuţi să o verific.

Daisy clipi cu forţă. Era genul care izbucnea uşor în plâns, dar dacă plângea acum, nu avea să îi mai poată privi niciodată în faţă pe oamenii aceia.

— Dă-mi voie să-ţi ofer puţin tort.

Împinse o bucată spre un bărbat cu păr blond şi lăţos şi faţă de surfer californian ce începea să îmbătrânească, îşi aminti că se prezentase ca fiind Neeco Martin, dresorul de elefanţi, când trecuse pe la vagonul roşu.

Acesta luă farfuria fără un cuvânt şi îi întoarse spatele pentru a-i spune ceva unuia dintre clovni. Madeline veni să o ajute pe Daisy, hotărând aparent că era mai bine să termine cât mai repede cu întreaga poveste. Artiştii îşi luară fiecare bucata de tort şi, unul câte unul, se risipiră.

În scurt timp nu mai rămase decât Jill.

— Îmi pare rău, Daisy. Am crezut că va fi o idee bună, dar ar fi trebuit să ştiu că lui Alex nu o să-i placă. E foarte secretos în privinţa vieţii lui private.

Atât de secretos încât nu se obosise să îi pomenească nici unuia dintre oamenii aceia că se căsătorise.

Daisy se forţă să afişeze din nou un zâmbet încordat.

— Căsătoria necesită o oarecare ajustare pentru toată lumea.

Jill luă ce mai rămăsese din tort pe tava de carton şi o împinse în mâinile lui Daisy.

— Poftim. Ce-ar fi să iei tu asta?

Daisy simţi fierea urcându-i în gât, dar acceptă tortul, deşi nu voia să îl mai vadă vreodată.

— Vai, se face târziu, iar eu mai am un milion de lucruri de rezolvat înainte de culcare.

Fugi.

În următoarele câteva ore, cât timp pânza pavilionului fu strânsă pentru a fi mutată în următorul oraş, Daisy se chinui, cu mişcări greoaie şi automate, să pună totul înapoi în dulapurile de bucătărie şi în debara. Era copleşită de un sentiment de disperare şi atât de sleită de oboseală încât abia mai putea ţine capul sus, dar continuă să muncească.

Dâre de mizerie îi mânjiseră pantalonii scumpi, iar bluza i se lipise de piele, dar nu îi păsa. Îşi dorise ca oamenii aceia să îi fie prieteni, dar acest lucru nu avea să se mai întâmple acum că ştiau cât de puţin conta în ochii lui Alex. Şi cât de puţin conta căsnicia lor în ochii lui. Ceremonia cu tortul fusese un mic sacrament, iar el îl tratase cu dispreţ.

Alex intră în rulotă puţin după miezul nopţii. Locul în continuare arăta la fel de rău ca atunci când sosise ea pentru prima dată. Deşi reuşise într-un sfârşit să pună totul înapoi, nu avusese nici timpul, nici energia necesare pentru a spăla altceva în afară de dulapurile de vase. Chiuveta era plină de vase murdare, iar pe aragaz se lăfăia aceeaşi tigaie cu resturi de mâncare întărite.

Alex îşi puse mâinile în şolduri şi studie dezordinea de pe blaturile de bucătărie, praful de pe masă şi resturile fărâmiţate ale tortului lor de nuntă.

— Credeam că o să te ocupi să faci curat aici. E încă jegos.

Ea îşi încleştă fălcile.

— Dulapurile de bucătărie sunt curate.

— Cui îi pasă de dulapuri? Nu poţi să faci nimic bine?

Daisy nu stătu să se gândească. Muncise ore întregi, căsnicia ei era o bătaie de joc şi fusese umilită public de un bărbat care jurase în faţa lui Dumnezeu să o preţuiască. Cu o mişcare amplă a braţului, luă tortul de nuntă distrus şi îl aruncă spre el.

— Ticălosule!

Mâinile lui se ridicară automat pentru a para lovitura, dar nu se mişcă suficient de repede. Tortul îl izbi în umăr şi se făcu zob. Daisy privi dezastrul cu o detaşare bizară. Fragmente de tort şi glazură zburaseră în toate direcţiile. Crema albă i se întinsese prin păr şi pe sprâncene, chiar şi pe gene. Cocoloaşe de ciocolată i se lipiseră pe obraz, de unde căzură pe umărul tricoului lui. Detaşarea ei se risipi brusc când îl privi făcându-se roşu la faţă.

Avea să o ucidă.

Alex ridică mâinile pentru a se şterge la ochi chiar în timp ce porni spre ea. Daisy păşi în lateral şi, profitând de orbirea lui de moment, ieşi în fugă pe uşă.

Se uită frenetic în jurul ei, căutând un loc în care să se ascundă. Pânza pavilionului fusese strânsă, corturile mai mici dispăruseră, majoritatea camioanelor plecaseră. Traversă alergând un petic de buruieni uscate şi ţâşni într-un spaţiu îngust între două dintre furgonete. Inima i se zbătea în piept îngrozită. Ce făcuse?

Tresări când auzi o voce de bărbat şi se strecură mai adânc în umbră, lovindu-se însă de ceva solid. Fără a se uita să vadă ce era, se sprijini de obiect şi încercă să-şi tragă sufletul. Cât timp avea să dureze până o găsea? Şi ce avea să facă atunci?

De undeva din imediata apropiere a urechii ei răsună un mârâit puternic.

Părul de pe ceafă i se ridică, şi un fir îngheţat de sudoare i se prelinse pe spate. Se răsuci pe călcâie. Şi se trezi privind o pereche de ochi de un auriu-deschis.

Corpul ei paraliză. Ştia ce fel de bestie era. Înţelegea că avea în faţa ei un tigru.

Dar nu putea cuprinde cu mintea realitatea acelui moment.

Animalul era atât de aproape încât îi simţea răsuflarea pe faţă. Îşi dezgoli colţii, tăioşi ca nişte tocuri cui şi perfect letali. Îi simţi mirosul, îi auzi mârâitul ameninţător şi grav devenind tot mai puternic, crescând până se transformă într-un urlet sacadat şi feroce.

Paralizia ei se risipi când animalul se năpusti spre barele de fier ce îi separau, iar ea ţâşni în spate.

Spatele ei se izbi de ceva foarte solid şi foarte uman, dar nu reuşi să-şi smulgă ochii de la tigru. Un ţiuit oribil îi răsuna în cap. În clipa aceea bestia părea a fi întruchiparea a tot ceea ce putea fi mai malefic, iar ea simţea întreaga răutate, până la ultima picătură, îndreptată spre ea. Cumva, în această noapte sălbatică din Carolina de Sud, îşi întâlnise destinul.

Se răsuci pe călcâie, neputând să mai îndure forţa acelor ochi aurii. Când se întoarse spre căldura solidă din spatele ei, ştiu că găsise adăpost.

Apoi simţi crema de tort întinzându-se sub obrazul ei. Teama, extenuarea, evenimentele dramatice din ultimele două zile o copleşiră toate şi scânci.

Mâna lui, surprinzător de blândă, îi ridică bărbia. Ridică privirea spre o altă pereche de ochi palizi, aurii, semănând atât de mult cu cei ai tigrului încât avu impresia că trecuse de la o bestie la alta.

— Sinjun nu poate să te rănească, Daisy. E într-o cuşcă.

— Nu contează!

Era în pragul isteriei. Nu îşi dădea seama că o cuşcă nu putea să o apere de ceea ce văzuse în ochii tigrului?

Dar el nu înţelegea, iar ea nu ar fi putut să îi explice niciodată senzaţia ei de moment că stătuse faţă în faţă cu propria ei soartă. Se îndepărtă de el.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Mă port prosteşte.

— Nu e prima dată, spuse el sumbru.

Ea ridică privirea spre el. Chiar şi mânjit de tort şi glazură, era de o splendoare fierbinte şi era absolut înspăimântător. Exact ca tigrul. Constată că trezise în ea un nou tip de teamă, unul pe care nu îl înţelegea pe deplin în afară de faptul că acum avea o dimensiune care trecea dincolo de ameninţarea primejdiei fizice. Era ceva mai eluziv de atât. Cumva se temea că avea să îi rănească sufletul.

Ajunsese la limitele capacităţii ei de a suporta. Avusese parte de prea multe schimbări, prea multe conflicte, şi nu mai avea forţă să lupte. Oboseala o ajunse tocmai până în măduva oaselor şi de-abia mai găsi energie pentru a vorbi.

— Presupun că ai să mă ameninţi cu ceva teribil acum.

— Nu crezi că meriţi? Copiii aruncă diverse lucruri, nu adulţii.

— Ai dreptate, desigur. Îşi trecu prin păr o mână tremurătoare. Ce o să fie, Alex? Umilinţă? Deja am primit o porţie consistentă în noaptea asta. Ce-ai zice de dispreţ? Şi din ăla am primit destul. Antipatie? Nu, asta nu va merge, am devenit imună la antipatie. Făcu o pauză, vocea devenindu-i şovăitoare. Mă tem că va trebui să găseşti ceva complet diferit.

Când Alex coborî privirea spre ea, arăta atât de nefericită încât ceva se topi în el. Ştia că îi era teamă de el – avusese el grijă de acest lucru –, şi totuşi nu-i venea să creadă că avusese tupeul de a arunca în el cu acel tort. Biata şi micuţa neghioabă. Încă nu se dumirise că a-i arunca pumnale din ochii dulci ca de bebeluş şi a sări pe el cu ghearele ei de pisicuţă nu avea să o ajute câtuşi de puţin.

O simţi înfiorându-se sub mâinile lui. Ghearele ei erau retrase acum, iar ochii nu îi reflectau decât disperare. Ştia că îşi trăda absolut toate sentimentele pe chip?

Se întrebă câţi bărbaţi avusese. Probabil nu ştia nici ea. În ciuda inocenţei din ochii ei largi, era de la natură înclinată să caute plăcere. Şi era în acelaşi timp cam gâsculiţă, aşa că şi-o putea imagina cu uşurinţă ajungând în paturile a diverşi afemeiaţi fără a-i fi prea clar cum sfârşise acolo.

Cel puţin măcar la atât avea să fie bună. Privind-o, fu nevoit să îşi stăpânească impulsul brusc de a o lua pe sus şi de a o duce înapoi la rulotă, unde ar fi întins-o pe pat şi şi-ar fi satisfăcut până la ultima toate curiozităţile care începuseră să îl sâcâie. Cum s-ar fi răsfirat acele bucle rebele ca nişte panglici negre pe perna lui? Voia să o privească goală în aşternuturile boţite, să îi vadă paloarea cărnii contrastând cu pielea lui mai întunecată, să testeze greutatea sânilor ei în mâinile lui. Îşi dorea să o miroasă şi să o pipăie, şi să o atingă.

Cu doar o zi în urmă, la ceremonia de nuntă, îşi spusese că nu era genul de femeie pe care şi-ar fi ales-o ca parteneră sexuală. Însă acest lucru se petrecuse înainte să îi întrezărească fundul rotund iţindu-se de sub marginea tricoului lui când o trezise. Se petrecuse înainte de a o privi în camioneta lui, încrucişându-şi şi descrucişându-şi picioarele frumoase, scuturându-şi mica sandală caraghioasă din vârful degetului. Avea picioare drăgălaşe, mici şi bine conturate, cu o arcadă înaltă şi delicată şi unghii lăcuite în acelaşi roşu ce se întâlnea şi la rochiile Madonnelor lui Signorelli.

Nu îi plăcea faptul că alţi bărbaţi ştiau mai multe decât el despre preferinţele ei sexuale. Dar ştia şi că era prea devreme. Nu putea să o atingă până nu era sigur că Daisy înţelegea cum aveau să decurgă lucrurile între ei. Iar până când avea să se ajungă la aşa ceva, era foarte probabil ca ea să fi apucat deja să-şi facă bagajele şi să plece.

O luă de braţ şi o trase spre rulotă. Pentru o clipă, ea i se împotrivi, apoi cedă.

— Încep efectiv să te urăsc, spuse ea pe un ton fără viaţă. Ştii asta, nu?

Alex fu surprins să constate că vorbele ei îl răniseră, cu atât mai mult cu cât era exact ceea ce îşi dorea. Daisy nu era făcută pentru o viaţă atât de grea şi nu avea niciun chef să o tortureze prelungind situaţia la nesfârşit. Era mai bine ca ea să priceapă încă de acum că nu avea cum să reziste acolo.

— Probabil că aşa e cel mai bine.

— Până în momentul de faţă nu am mai urât niciodată nicio altă fiinţă umană. Nici măcar pe Amelia sau pe tatăl meu, şi mi-au dat amândoi motive destule. Dar ţie nu-ţi pasă ce simt faţă de tine, aşa-i?

— Nu.

— Nu cred că am mai cunoscut vreodată pe cineva atât de rece.

— Sunt sigur că nu.

„Rece, Alex. Eşti atât de rece”. O auzise şi de la alte femei. Femei bune, cu inimi generoase. Femei competente şi inteligente care meritaseră ceva mai mult decât un bărbat a cărui alcătuire emoţională fusese deformată cu mult înainte să îl cunoască ele.

Când fusese mai tânăr crezuse că o familie a lui ar fi putut vindeca acel hău de singurătate şi suferinţă din sufletul lui. Dar tot ceea ce făcuse în încercarea sa de a realiza o legătură umană durabilă fusese să le rănească pe acele femei generoase şi să îşi demonstreze lui însuşi că pentru unii oameni capacitatea de a iubi le fusese răpită chiar înainte de a apuca să se dezvolte.

Ajunseseră la rulotă. Întinse braţul pe după ea pentru a deschide uşa, apoi intră în urma ei.

— Mă duc să fac un duş. Te ajut să faci curat după ce ies.

Ea îl opri înainte de a ajunge la uşa de la baie.

— Nu ai fi putut să te prefaci măcar puţin că eşti fericit în noaptea asta?

— Sunt ceea ce sunt, Daisy. Eu nu mă joc cu nimeni. Niciodată.

— Încercau să facă un gest drăguţ. Ţi-ar fi fost chiar atât de greu să le faci pe plac?

Cum ar fi putut să îi explice pentru a o face să înţeleagă?

— Tu ai crescut în puf, Daisy, dar eu am avut o copilărie dură. Mai dură decât ţi-ai putea imagina. Când creşti aşa ca mine, descoperi că trebuie să găseşti ceva de care să te poţi agăţa şi care va fi mereu acolo, negreşit, ceva care să te împiedice să devii un animal. Pentru mine, acel ceva a fost mândria mea. La ea nu renunţ. Niciodată.

— Nu poţi să-ţi construieşti viaţa în jurul a aşa ceva. Mândria nu e la fel de importantă ca o mulţime de alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi… Ezită, ca şi cum ar fi ştiut că nu avea să-i placă ce intenţiona să spună. Cum ar fi afecţiunea şi compasiunea. Cum ar fi iubirea.

Alex se simţi bătrân şi obosit.

— Iubirea nu există pentru mine.

— Există pentru toată lumea.

— Nu şi pentru mine. Nu încerca să mă vrăjeşti, Daisy. Ar fi o pierdere de vreme. Am învăţat să trăiesc după propriul meu cod. Mă străduiesc să fiu sincer şi mă străduiesc să fiu corect. Asta e singurul motiv pentru care intenţionez să trec cu vederea figura pe care tocmai mi-ai făcut-o cu tortul. Ştiu că pentru tine e greu să te adaptezi şi presupun că faci tot ce ţine de tine. Dar nu confunda corectitudinea cu o slăbiciune sentimentală. Eu nu sunt sentimental. Toate acele emoţii calde poate că funcţionează pentru alţi oameni, dar la mine nu ţin.

— Nu-mi place asta, şopti ea. Nu-mi place nimic din toate astea.

Când vorbi, îşi dădu seama că nu ţinea minte să îşi mai fi auzit vreodată propria voce atât de tristă.

— Te-ai înhăitat cu diavolul, scumpo. Cu cât accepţi mai repede acest lucru, cu atât mai bine.

Se duse la baie, trase uşa după el şi închise ochii, încercând să alunge amintirea succesiunii de emoţii pe care tocmai o văzuse pe chipul ei. Le

văzuse pe toate. Prudenţă, o inocenţă aproape ca de copil şi un fel înspăimântător de speranţă că poate nu era chiar atât de rău pe cât părea.

Biata micuţă neghioabă!

capitolul 6

— Du-te de aici.

— E ultimul avertisment, păpuşică. Pornim la drum în trei minute.

Daisy întredeschise ochii doar atât cât să arunce o privire spre ceasul de lângă canapea şi să constate că era cinci dimineaţa. Ea nu mergea nicăieri la cinci dimineaţa, aşa că se cuibări mai adânc în pernă şi, câteva clipe mai târziu, alunecă din nou în somn. Când se dezmetici, tocmai era luată pe sus.

— Încetează! croncăni ea. Ce faci?

Fără un cuvânt, el o duse afară în aerul rece al dimineţii, o aruncă în cabina camionetei şi trânti portiera. Răceala tapiţeriei de vinil sub picioarele ei goale o trezi instant şi îi aminti că nu purta decât tricoul lui gri şi o pereche de chiloţi tanga albăstrui ca gheaţa. El urcă în stânga ei şi, câteva clipe mai târziu, părăsiră terenul abandonat.

— Cum ai putut să faci asta? Nu e decât cinci dimineaţa! Nimeni nu se trezeşte atât de devreme!

— Noi da. Azi ne mutăm în Carolina de Nord.

Alex arăta dezgustător de treaz. Era proaspăt ras, îmbrăcat într-o pereche de blugi şi o cămaşă de tricot roşu ca vinul. Privirea lui alunecă în jos spre picioarele ei.

— Data viitoare poate ai să te scoli când îţi spun eu.

— Nu sunt îmbrăcată! Trebuie să mă laşi să-mi iau hainele. Şi am nevoie de machiaj. Părul meu – trebuie să mă spăl pe dinţi!

El băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet turtit de Dentyne.

Daisy i-l înşfăcă din mână şi, în timp ce scoase o pastilă şi o băgă în gură, revăzu în minte evenimentele din noaptea precedentă. Îi scrută chipul căutând vreo urmă de remuşcare, dar nu găsi nimic. Era prea obosită şi deprimată pentru a se lua din nou la harţă cu el, dar dacă nu spunea nimic, totul avea să se desfăşoare în continuare în condiţiile impuse de el.

— Va fi greu pentru mine să îmi găsesc locul aici după ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Ţie îţi va fi greu să-ţi găseşti locul indiferent ce s-ar întâmpla.

— Sunt soţia ta, spuse ea încet, iar tu nu eşti singurul care are mândrie. Noaptea trecută m-ai făcut de ruşine în mod public şi nu meritam asta.

El nu spuse nimic, iar dacă nu i-ar fi observat uşoara încordare din colţurile gurii, Daisy ar fi putut crede că nu o auzise.

Îşi scoase guma din gură şi o împătură în ambalaj.

— Te rog să tragi pe dreapta să îmi pot lua lucrurile din rulotă.

— Ai avut o şansă şi ai ratat-o.

— Nu eram trează.

— Te-am avertizat.

— Eşti ca un robot. Nu ai deloc sentimente umane, nu-i aşa?

Trase de marginea tricoului, care îi tot aluneca în sus pe picioare.

Privirea lui se aţinti în poala ei.

— O, ba am sentimente umane. Dar poate nu dintre cele despre care ai vrea să auzi în momentul de faţă.

Daisy îşi făcu de lucru încercând să aranjeze tricoul.

— Îmi vreau hainele.

— Te-am trezit cu suficient timp înainte ca să apuci să te îmbraci.

— Vorbesc serios, Alex. Nu e amuzant. Sunt practic goală.

— Nu e nevoie să-mi spui asta.

Poate că dacă ar fi dormit mai mult nu s-ar fi simţit acum atât de ţâfnoasă.

— Te excit?

— Da.

Nu se aşteptase la acest răspuns. Crezuse că avea să-i dea din nou peste nas. Revenindu-şi din surprindere, îl privi mânioasă.

— Ei bine, cu atât mai rău, pentru că eu nu sunt interesată. În caz că nu ai aflat încă, creierul e cel mai important organ sexual, iar creierul meu nu e interesat în a avea nimic de-a face cu tine.

— Creierul tău?

— Chiar am unul.

— Nu am spus niciodată că nu ai avea.

— Tonul tău asta a sugerat. Nu sunt proastă, Alex. Poate că educaţia mea a fost neconvenţională, dar a fost uluitor de cuprinzătoare.

— Tatăl tău nu pare să fie de acord.

— Ştiu. Îi place să le spună oamenilor că sunt prost educată din cauză că mama mea mă retrăgea de la şcoală atât de frecvent. Dar dacă mergea într-o călătorie interesantă, considera că aş fi avut de câştigat dacă aş fi însoţito. Uneori se scurgeau câteva luni până să îşi amintească să mă trimită înapoi. Chiar şi atunci, nu mă ducea întotdeauna la aceeaşi şcoală de la care mă luase, dar tot avea grijă să învăţ.

— Cum făcea asta?

— Îi ruga pe toţi cei pe care îi vizita sau întreţinea să petreacă timp cu mine şi să mă înveţe câte puţin din ceea ce ştiau.

— Credeam că mama ta a avut de-a face cu vedete rock.

— E adevărat că am învăţat multe despre halucinogene.

— Sunt convins.

— Dar şi-a petrecut timp şi cu o mulţime de alţi oameni. Prinţesa Margaret m-a învăţat aproape tot ce ştiu despre istoria familiei regale britanice.

El se holbă la ea.

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios. Şi nu a fost singura. Am fost crescută în preajma câtorva dintre cei mai celebri oameni din lume. Doar faptul că nu voia ca el să creadă că se lăuda o împiedică să îi pomenească despre punctajele de-a dreptul spectaculoase pe care le obţinuse la examenele finale. Aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai înceta să mai faci micile tale aluzii răutăcioase la adresa inteligenţei mele. Dacă te apucă vreodată cheful să discuţi despre Platon, mă bag.

— Am citit şi eu Platon, spuse el pe un ton defensiv care p încântă.

— În greacă?

După aceea îşi continuară drumul în tăcere până când, în cele din urmă, Daisy aţipi. În somn, căută o pernă confortabilă şi o găsi pe umărul lui Alex.

O şuviţă rebelă din părul ei fâlfâi sub adierea brizei şi se lipi de buzele lui. El o lăsă să se joace acolo o vreme, mângâindu-i gura şi obrazul. Daisy mirosea a ceva dulce şi scump, ca nişte flori sălbatice crescând în mijlocul unui butic de bijuterii.

Avea dreptate în privinţa nopţii trecute. Se purtase ca un ticălos. Dar întreaga poveste îl luase prin surprindere şi nu îşi dorea niciun fel de celebrare în public a ceva ce el se străduia din răsputeri să facă să pară lipsit de semnificaţie. Dacă nu avea grijă, Daisy avea să îşi pună în minte să ia în serios căsnicia aceea.

Nu credea să fi cunoscut vreodată o femeie care să fie în asemenea măsură opusul lui. Ea îi spusese că era ca un robot, lipsit cu totul de sentimente umane, dar se înşela. Avea sentimente, din plin. Doar că nu cele pe care le considera ea importante, cele pe care ştia din experienţă că era incapabil să le trăiască.

Deşi îşi spuse să stea cu ochii pe drum, nu se putu abţine să nu coboare privirea spre trupul mic şi subţire ghemuit atât de călduros la pieptul lui. Îşi băgase un picior pe sub celălalt, expunând rotunjimea fină a interiorului coapsei ei, iar vechiul lui tricou pierduse bătălia de a încerca să o acopere. Ochii i se opriră asupra fâşiei minuscule de dantelă de un albăstrui ca gheaţa care se întindea între picioarele ei. Năpădit de fierbinţeală între propriile lui picioare, îşi abătu privirea, furios că se chinuia singur. Doamne, cât era de frumoasă!

Era totodată prostuţă şi răsfăţată şi incredibil de vanitoasă. Nu văzuse niciodată o femeie capabilă să petreacă atât de mult timp uitându-se în oglindă. Însă în ciuda cusururilor ei, era nevoit să admită că nu era nici fata de viaţă egoistă şi egocentrică pe care şi-o imaginase el iniţial. Exista la ea ceva dulce, ceea ce era atât surprinzător cât şi tulburător, pentru că o făcea cu mult mai vulnerabilă decât ar fi vrut el să fie.

Când ieşi din toaleta parcării de camioane, unde reuşise să cerşească o ţigară de la un şofer femeie, Daisy văzu că Alex flirta cu o altă chelneriţă. Deşi el îi spusese foarte clar că nu intenţiona câtuşi de puţin să se dedice mariajului lui, tabloul o deprimă. Privindu-l dând din cap la ceva spus de chelneriţă, îşi dădu seama că avea o scuză perfect valabilă pentru a întoarce spatele jurămintelor pe care le făcuse. Dată fiind oribila scenă cu tortul de nuntă şi ceea ce îi spusese după aceea, Alex îşi exprimase limpede atitudinea. Nu avea nicio intenţie de a-şi respecta jurămintele, aşa că de ce ar fi trebuit ea să o facă?

Pentru că nu avea încotro. Conştiinţa ei nu i-ar fi dat voie să scape.

Îşi luă inima în dinţi şi, întipărindu-şi un zâmbet pe faţă, se îndreptă spre bancheta de vinil portocaliu. Nici chelneriţa, nici Alex nu o băgară deloc în seamă când se strecură la locul ei. Un ecuson în formă de ceainic îi arătă că această femeie se numea Tracy. Era machiată excesiv, dar chiar şi aşa nu putea nega că era atrăgătoare. Iar Alex era Domnul Şarm, cu tot cu rânjetul lent şi privirea apreciativă pe care o lăsă să rătăcească.

În cele din urmă, se prefăcu a-i observa prezenţa.

— Deja te-ai întors, surioară.

Surioară!

El îi zâmbi cu o sclipire de sfidare în ochi.

— Eu şi Tracy am început să ne cunoaştem mai bine.

— Încerc să îl conving pe fratele tău să mai stea puţin pe-aici, spuse Tracy. Peste o oră îmi termin tura.

Daisy ştiu că dacă nu punea capăt imediat acelui gen de comportament, Alex avea să-şi închipuie că putea s-o ţină tot aşa în următoarele şase luni. Se întinse şi bătu uşor mâna chelneriţei, sprijinită pe marginea mesei.

— Ce dulceaţă de fată. Bietul de el a fost atât de sfios în preajma femeilor de când i-a fost diagnosticată problema medicală. Dar eu îi tot spun – cu minunile antibioticelor actuale, afurisitele alea de boli cu transmitere sexuală nu mai sunt nicidecum o problemă pentru nimeni.

Zâmbetul lui Tracy păli. Se holbă la Daisy, apoi la Alex, iar pielea ei bronzată păru să capete o nuanţă vag cenuşie.

— Şeful meu se enervează dacă stau prea mult la poveşti cu clienţii. Ne vedem.

Se îndepărtă în grabă de masă.

Ceaşca de cafea a lui Alex se trânti zgomotos pe farfurioară.

Daisy îi susţinu curajoasă privirea.

— Nu îmi face figuri, Alex. Am făcut nişte jurăminte.

— Nu-mi vine dracului să cred!

— Eşti un bărbat cu o anumită situaţie. Iar astfel de bărbaţi nu flirtează cu ospătăriţe. Te rog încearcă să ţii minte asta.

Alex ţipă neîncetat la ea până ajunseră înapoi la camionetă, aruncându-i acuzaţii precum „imatură”, „hrăpăreaţă” şi „duplicitară”. De-abia după ce porniră la drum o lăsă într-un sfârşit în pace.

Străbătuseră în tăcere nici doi kilometri când Daisy auzi ceva ce aducea foarte mult a chicotit, însă când îi aruncă o privire văzu aceeaşi faţă severă şi gură posacă pe care le văzuse de la început. Cum ştia că sufletul întunecat de rus al lui Alex Markov nu era înzestrat cu mai mult de câteva firimituri de simţ al umorului, decise că se înşelase.

Spre sfârşitul după-amiezii era deja ruptă de oboseală. Doar trăgând de ea însăşi până la limită reuşise să termine curăţenia în rulotă, să facă un duş, să îşi pregătească de mâncare şi să mai şi ajungă la vagonul roşu la timp pentru a-şi ocupa locul la ghişeul de bilete. Treaba i-ar fi luat chiar mai mult dacă resturile de tort de nuntă nu le-ar fi curăţat Alex cu o noapte în urmă. Cum ea fusese cea care aruncase cu prăjitura, ajutorul lui fusese neaşteptat.

Era sâmbătă şi înţelese din cele câteva scurte fragmente de conversaţie pe care le auzi întâmplător că muncitorii aşteptau cu nerăbdare să îşi primească plicurile de salarii în seara aceea. Alex îi spusese că o parte dintre muncitorii care montau cortul şi mânuiau echipamentele erau alcoolici şi dependenţi de droguri, căci salariile mici şi condiţiile rele de muncă de la circ nu atrăgeau chiar cei mai stabili angajaţi. Câţiva dintre ei lucrau la acest circ de ani buni deja din simplul motiv că nu aveau unde altundeva să meargă. Alţii erau aventurieri atraşi de ideea romantică a vieţii la circ, dar de regulă aceştia nu rezistau prea mult.

Când Daisy intră în rulotă, Alex ridică privirea de la biroul măcinat de vreme, iar gura i se strânse în ceea ce începea să creadă că era o expresie permanentă de încruntare.

— Există o diferenţă în bonurile de ieri.

Daisy fusese excepţional de atentă când calculase restul şi era sigură că nu făcuse nicio greşeală. Venind în spatele lui, studie cifrele frumos înşiruite.

— Arată-mi.

El arătă spre hârtia aflată pe birou.

— Am comparat numărul de bilete cu bonurile de casă şi îţi lipsesc nişte bani.

Îi luă doar o clipă să descopere ce era în neregulă.

— Diferenţa a apărut din cauza biletelor gratuite pe care le-am oferit. Nu au fost decât doisprezece sau treisprezece.

— Bilete gratuite?

— Familiile erau atât de sărace, Alex.

— Şi tu ai decis de capul tău să le oferi gratuităţi?

— Nu puteam nicidecum să le iau banii.

— Ba puteai, Daisy. Iar de acum încolo o vei face. În majoritatea oraşelor circul e sponsorizat de câte o organizaţie locală. Ei se ocupă de gratuităţi, în afară de cazul în care apare o situaţie specială, iar atunci mă ocup eu. Dar nu tu. Ai înţeles?

— Dar…

— Ai înţeles?

Ea dădu din cap posacă.

— Bun. Dacă tu consideri că cineva are nevoie de gratuităţi, vii şi îmi spui şi rezolv eu.

— În regulă.

Alex se ridică şi se încruntă.

— Azi se întoarce Sheba şi va avea grijă să primeşti un costum pentru gală. Când e gata să te ia la probe, am să trimit pe cineva să te înlocuiască la ghişeul de bilete.

— Dar eu nu sunt artistă.

— Aici eşti la circ, păpuşică. Toată lumea e artist.

Daisy devenise tot mai curioasă în privinţa lui Sheba, femeia al cărei nume îl făcea pe soţul ei să se întunece la faţă.

— Brady zicea că a fost o trapezistă faimoasă.

— Sheba a fost ultima reprezentantă a familiei Cardoza. În lumea circului, familia ei a fost pentru trapez echivalentul clanului Wallenda pentru mersul pe sârmă.

— Dar acum nu mai apare în spectacole?

— Ar putea să o facă. Nu are decât treizeci şi nouă de ani şi se menţine într-o formă excelentă. Dar nu mai e cea mai bună, aşa că s-a retras.

— E evident că ia asta în serios.

— Prea în serios. Încearcă pe cât posibil să nu te împiedici în ea. Se duse la uşă. Ţine minte ce ţi-am spus despre registrul de casă. Stai cu ochii pe el.

— Ţin minte.

Dând scurt din cap, dispăru.

Daisy se ocupă fără probleme de vânzarea biletelor pentru prima reprezentaţie. Lucrurile se calmară după ce începu spectacolul, iar ea se aşeză pe treapta rulotei pentru a se bucura de briza serii.

Privirea îi căzu asupra cortului menajeriei şi îşi aminti că înăuntru se afla şi Sinjun, tigrul. Astăzi, în timp ce se chinuise să cureţe cele mai urâte pete de pe covor, se gândise la el, poate pentru că a se gândi la el era mai simplu decât a încerca să îşi lămurească sentimentele complicate pe care i le stârnea Alex. Simţi un impuls tulburător de a-i arunca din nou o privire bestiei feroce, însă doar de la o distanţă sigură.

Un model recent de Cadillac opri în parcare, însoţit de o dâră groasă de praf. O femeie cu aspect exotic şi o coamă de păr roşu aprins coborî de la volan. Purta o bluză mulată pe corp, verde Chartreuse, băgată într-o fustă sarong cu imprimeu, de sub care ieşeau nişte picioare lungi şi o pereche de sandale cu pietre preţioase. Prin părul ciufulit îi scânteiau doi cercei mari de aur, iar încheieturile subţiri îi erau decorate cu un set de brăţări asortate.

Când femeia se îndreptă spre intrarea în pavilion, Daisy îi văzu pentru o clipă faţa. Ten palid, trăsături pronunţate, buze pline scoase în evidenţă cu ruj stacojiu. Avea un aer de stăpân care o deosebea de un vizitator oarecare, iar Daisy decise că nu putea fi decât Bathsheba Quest.

Un client se apropie să cumpere bilete la cea de-a doua reprezentaţie. Daisy sporovăi cu el câteva minute şi, în timp ce acesta plecă, Sheba dispăruse. Când nu avu pe nimeni la geam, începu să citească din conţinutul unui dosar acordeon, plin ochi cu tăieturi din ziare vechi, luate din diverse publicaţii locale.

Numerele cu bice ale lui Alex erau menţionate în mai multe articole datate cu doi ani în urmă, dar apoi nu se mai scrisese nimic până luna trecută. Daisy ştia că circurile schimbau numerele între spectacole şi se întrebă unde se desfăşurase Alex când nu însoţise în turneu Circul Fraţilor Quest.

Când se încheie prima reprezentaţie, apăru unul dintre uşieri, un bătrân cu aspect obosit şi cu o aluniţă mare pe obraz.

— Eu sunt Pete. Alex mi-a spus să te înlocuiesc eu o vreme. Tu trebuie să te întorci la rulota ta pentru o probă de costum.

Daisy îi mulţumi şi porni spre rulotă. Când intră, fu surprinsă să o vadă pe Sheba Quest stând lângă chiuveta ei şi spălând vasele de la gustările rapide pe care Alex şi Daisy le serviseră în după-amiaza aceea.

— Nu e nevoie să faceţi asta.

Sheba se întoarse şi ridică din umeri.

— Nu-mi place să stau degeaba şi să aştept.

Daisy se simţi de două ori mustrată. O dată pentru că lăsase bucătăria în dezordine şi a doua oară pentru că întârziase. Nu avea să adauge acestor păcate şi cel al lipsei de ospitalitate.

— Doriţi o ceaşcă de ceai? Sau poate un suc carbogazos.

— Nu. Femeia luă un prosop de vase şi se uscă pe mâini. Eu sunt Sheba Quest, dar presupun că ştiai deja asta.

Când o inspectă mai îndeaproape, Daisy văzu că proprietara circului purta un machiaj în nuanţe mai intense decât ar fi ales Daisy pentru ea însăşi. Nu că ar fi arătat ţipător. Dimpotrivă, vestimentaţia colorată şi oarecum provocatoare, combinată cu accesoriile ei destul de stridente, scoteau pur şi simplu în evidenţă faptul că standardele ei de frumuseţe fuseseră influenţate de o viaţă întreagă petrecută în arenă.

— Eu sunt Daisy Devreaux. Sau mai exact Daisy Markov. Nu m-am obişnuit cu schimbarea.

O emoţie profundă trecu pentru o clipă pe chipul lui Sheba, o repulsie intensă combinată cu o ostilitate care era aproape palpabilă. Daisy îşi dădu seama instant că nu găsise o prietenă în persoana lui Sheba Quest.

Se forţă să rămână nemişcată sub privirea rece şi scrutătoare a lui Sheba.

— Lui Alex îi place să mănânce. Tu nu ai aproape nimic în frigider.

— Ştiu. Nu sunt prea bine organizată.

Nu avu curajul să îi atragă atenţia lui Sheba că nu ar fi trebuit să-şi bage nasul în bucătăria ei.

— Se dă în vânt după spaghete şi lasagna şi adoră mâncarea mexicană. Dar nu-ţi pierde timpul pregătindu-i deserturi complicate. Nu prea îi plac dulciurile, decât la micul dejun.

— Mulţumesc că mi-ai spus.

Daisy simţi o uşoară greaţă.

Sheba îşi trecu scurt mâna peste blatul de bucătărie ciobit.

— Locul ăsta e oribil. Alex a avut la început o rulotă nouă, dar săptămâna trecută s-a descotorosit de ea şi a ales-o pe asta, deşi eu m-am oferit să-i fac rost de ceva mai bun.

Daisy nu reuşi cu totul să îşi ascundă consternarea. De ce insista Alex să trăiască în astfel de condiţii dacă nu erau nevoiţi?

— Intenţionez să o pun la punct, spuse ea, deşi până în acel moment nu îi trecuse prin minte să o facă.

— Majoritatea bărbaţilor vor să îşi aducă proaspăta soţie într-o locuinţă frumoasă. Sunt surprinsă că Alex nu a profitat de oferta mea.

— Sunt sigură că a avut motivele lui.

Sheba studie silueta măruntă a lui Daisy.

— Habar nu ai în ce te-ai băgat cu el, aşa-i?

Sheba părea dornică să o aţâţe la o ceartă meschină, dar cum Daisy era destul de sigură că ar fi ieşit şifonată, îşi înclină capul spre cele două costume drapate peste spătarul unui scaun.

— Ar trebui să le încerc?

Sheba dădu din cap.

Daisy o luă pe cea de deasupra şi constată că în mâna ei nu era mai mult decât o baltă de paiete albastru-închis.

— Mi se pare teribil de sumară.

— Cam asta e şi ideea. Eşti la circ. Spectatorii se aşteaptă să vadă multă piele.

— Trebuie neapărat să fie a mea?

— Nu eşti grasă. Nu văd care e problema.

— Nu am tocmai un corp frumos sculptat. Nu am reuşit niciodată prea bine să urmez un program de sport mai mult de câteva minute.

— Trebuie doar să deprinzi puţină autodisciplină.

— Da, ei bine, nici la asta nu am fost niciodată prea bună.

Sheba o privi cu o expresie critică, în mod evident aşteptându-se ca femeia care îi devenise soţie lui Alex Markov să aibă ceva mai multă tărie de caracter. Dar după experienţa de a fi trăit cu mama ei, Daisy ştia că nu era cazul să intre în jocul unei maestre. Sinceritatea era singura apărare în faţa experţilor în manipulare.

Intră în baie şi se dezbrăcă de toate hainele până la chiloţi, dar când se îmbrăcă în costumul sumar îşi dădu seama că răscroiala cracului era atât de înaltă încât aceştia ieşeau pe dinafară. Se dezbrăcă şi de ei şi o luă de la capăt.

Odată costumată, se uită în oglindă şi se simţi ca o târfă. Două scoici din paiete albastre îi acopereau sânii, în timp ce o scoică mai mare o acoperea în partea de jos. Restul costumului era alcătuit dintr-un simplu voal subţire de plasă argintie de prost gust. Sheba nu inclusese nici măcar o pereche de colanţi.

— Nu cred că pot purta asta, strigă ea prin uşă.

— Să vedem.

Daisy ieşi din baie.

— E puţin cam…

Cuvintele i se pierdură când îl văzu pe Alex stând lângă chiuvetă în costumul lui de cazac. Îi veni să fugă înapoi în baie, iar dacă nu ar fi fost Sheba de faţă, ar fi făcut-o. De ce trebuise să apară tocmai acum când ea arăta aşa?

— Vino încoace să te vedem, spuse el.

Daisy veni în faţă cu inima strânsă. Sheba se duse lângă el, reuşind fără un cuvânt să creeze o alianţă între ei doi, făcând o pe Daisy să se simtă exclusă.

Alex nu spuse nimic, însă felul în care o studie o făcu pe Daisy să se simtă la fel de expusă ca şi cum ar fi fost complet goală.

— Întoarce-te, îi porunci Sheba.

Daisy se simţi ca o prostituată scoasă la paradă de către matroană în faţa unui client favorit. Deşi oglinda din baie era prea mică pentru a-i fi permis să se privească şi din spate, bănuia destul de clar ce vedeau ei. Două fese rotunde şi goale, cu o mică scoică ascunzând locul în care se întâlneau. Faţa îi fu inundată de sânge când se întoarse din nou spre ei.

— Spectacolele noastre sunt pentru familii, spuse Alex. Nu-mi place.

Sheba se apropie de ea şi începu să-şi facă de lucru cu partea de sus a costumului.

— Presupun că ai dreptate. Chiar nu e suficient de voluminoasă pentru a-l umple cum ar trebui. Stă crăcănat. Daisy simţi mâinile femeii pe gâtul ei. Să vedem dacă nu cumva celălalt merge mai bine.

Fără avertizare, Sheba descheie costumul şi îl trase în jos, lăsând-o pe Daisy goală de la brâu în sus. Cu o exclamaţie surprinsă, Daisy înşfăcă bucata

minusculă de paiete şi plase care i se încurcase jos pe abdomen, însă degetele îi erau stângace şi era ca şi cum ar fi încercat să descâlcească firicele de aburi. Privirea îi zbură spre Alex.

Acesta stătea cu şoldurile sprijinite de chiuvetă şi gleznele încrucişate, cu podurile palmelor lipite de blatul de bucătărie din spatele lui. Daisy îl imploră mut să îşi abată privirea, însă el continuă să o ţintuiască.

— Dumnezeule, Daisy, roşeşti ca o fecioară. Buzele lui Sheba se întinseră într-un zâmbet subţire. Sunt surprinsă că există cineva capabil să petreacă timp în pat cu Alex şi încă să mai ţină minte cum se roşeşte.

Pietrele preţioase de pe centura lui scânteiară când veni în faţă.

— Ajunge, Sheba. Încetează să o mai aţâţi.

Sheba se întoarse pentru a lua celălalt costum. Alex se puse între cele două femei, aproape ca şi cum ar fi vrut să o protejeze pe Daisy, în goliciunea ei, în faţa lui Sheba, ceea ce era ridicol având în vedere că el era cel de care ar fi vrut să se ascundă.

— Dă-mi-l mie. Mânecile ample ale cămăşii lui albe fâlfâită când luă costumul cu paiete roşii din mâinile lui Sheba, îi aruncă o privire, apoi i-l întinse lui Daisy. Ăsta arată mai bine. Vezi dacă îţi vine.

Ea înşfăcă brusc costumul din mâinile lui şi ţâşni în baie. După ce închise uşa, se sprijini de ea şi încercă să îşi calmeze respiraţia, însă inima îi bătea nebuneşte, iar pielea îi sfârâia. Fusese crescută de o mamă care făcea plajă în pielea goală şi îşi spuse să nu facă atât de mare caz din ceea ce se întâmplase. Dar tot o deranja.

Reuşi în cele din urmă să îşi ia costumul pe ea şi, spre uşurarea ei, acesta o acoperea ceva mai mult decât precedentul. Paiete roşii ca focul desenau flăcări care urcau de la zona inghinală spre corsaj, unde i se mulau pe sâni în puncte neregulate, neuniforme. Răscroiala crăcilor se ridica aproape până la talie, ceea ce făcu materialul să i se înfigă neplăcut între fese când deschise uşor uşa şi ieşi ezitantă din baie. Cel puţin mijlocul trunchiului îi era acoperit.

Alex stătea singur, sprijinindu-şi şoldul pe marginea mesei. Daisy înghiţi un nod uriaş.

— Unde e Sheba?

— Avea de vorbit cu Jack. Întoarce-te.

Ea îşi muşcă buza de jos şi rămase nemişcată.

— Voi doi aţi fost amanţi, nu-i aşa?

— Nu suntem acum, deci nu are nicio legătură cu tine.

— Şi totuşi pare să ţină la tine.

— Mă urăşte de moarte.

În ciuda a ceea ce-i spusese despre mândrie, Alex nu părea să aibă prea multă onoare, altfel nu i-ar fi permis niciodată tatălui ei să îl cumpere cu bani, şi mai era ceva ce trebuia să ştie.

— Era căsătorită cu Owen Quest când voi doi aţi avut o aventură?

— Nu. Acum încetează să mă mai tragi de limbă şi întoarce-te să te văd din spate.

— Nu cred că se numeşte tras de limbă dacă vreau să ştiu mai multe despre tine. De exemplu, am răsfoit dosarul cu tăieturi din ziare şi am observat că anul trecut nu ai însoţit Circul Fraţilor Quest. Unde ai fost?

— Ce contează?

— Pur şi simplu mi-ar plăcea nişte informaţii.

— Curiozitatea ta nu e problema mea.

Alex era cel mai secretos om din câţi cunoscuse vreodată şi nu avea să mai afle nimic de la el.

— Nu-mi place costumul ăsta. Nu-mi place niciunul din ele. Mă fac să arăt de doi bani.

— Vei arăta ca o dansatoare. Cum ea nu se întorsese aşa cum îi ceruse el, Alex se duse în spatele ei. Daisy detesta să fie expusă astfel şi dădu să se îndepărteze, dar îl simţi atingând-o pe umăr. Stai cuminte. Cealaltă mână a lui o atinse uşor pe talie. Ăsta îţi vine mai bine şi nu o să ne atragă sancţiuni în statele mai religioase.

— E prea indecent.

— Nici vorbă. Celelalte femei poartă costume la fel de sumare, iar ele nu arată nici pe departe la fel de bine ca tine în momentul ăsta.

Alex stătea atât de aproape încât sânii ei se atinseră de ţesătura moale a cămăşii lui când se întoarse spre el. O senzaţie ciudată îi strânse stomacul.

— Crezi că arăt bine?

— Încerci să îmi smulgi un compliment?

Ea dădu din cap, simţindu-şi genunchii moi.

Alex coborî mâna care stătuse încleştată pe talia ei o lăsă să alunece peste marginea de jos a costumului ei, şi îşi închise palma peste fesele ei.

— Consideră că ai primit un compliment.

Vocea lui trădă un gâfâit senzual.

Daisy fu străbătută de flăcări fierbinţi. Se dădu puţin înapoi, nu fiindcă ar fi vrut să scape, ci fiindcă îşi dorea cu atâta ardoare să rămână exact unde se afla.

— Chiar nu ne cunoaştem prea bine.

Fără a-şi muta mâna, el îşi înclină capul şi o dezmierdă pe gât. Pielea el fu cuprinsă de furnicături sub şoapta răsuflării lui la urechea ei.

— Suntem căsătoriţi. E în regulă.

— Suntem căsătoriţi de circumstanţă.

Alex se dădu în spate suficient cât să o lase să vadă sclipirile de chihlimbariu ce jucau în ochii lui.

— Cred că e timpul să ne oficializăm circumstanţele, nu crezi?

Pulsul ei tresări şi constată că nici să fi vrut nu s-ar fi putut clinti de lângă el. Când ridică privirea spre Alex, simţi că totul din jurul lor începea să pălească, până nu mai rămaseră decât ei doi.

Gura lui părea bizar de tandră pentru ceva conturat de linii atât de aspre. Buzele lui se întredeschiseră şi trecură uşor peste ale ei. În acelaşi timp, o trase în braţele lui, făcând-o să simtă cât era de mare şi greu. Când gura lui se opri peste a ei, cunoscu o clipă de uluire. Buzele îi erau calde şi blânde, contrastând atât de puternic cu restul persoanei lui.

Îşi întredeschise şi ea buzele pentru că i-ar fi fost la fel de imposibil să îl refuze pe cât i-ar fi fost să zboare pe lună. El o prinse uşor de buza de jos şi îi atinse vârful limbii cu a lui. Senzaţia o îmbătă, şi îşi încolăci braţele în jurul şoldurilor lui, simţind materialul mătăsos sub palme. Îşi înfipse podurile palmelor în fesele lui.

El gemul peste gura ei.

— Doamne, cât te doresc!

Apoi limba lui se năpusti în ea.

Sărutul lor se transformă într-o împerechere animală sălbatică. O ridică în braţele lui şi o duse cu spatele, lipind-o de blatul de bucătărie. Ea ridică mâinile şi le încleştă pe spatele lui pentru a-şi ţine echilibrul. Alex îşi făcu loc între picioarele ei, iar pietrele preţioase din centura lui se înfipseră în carnea moale a interiorului coapsei ei.

Limba ei o mângâie pe a lui. Geamătul lui uşor răsună cu ecou în grota caldă a gurii ei. Îi simţi mâinile agitându-se stângace pe spatele gâtului ei.

Se dădu în spate doar atât cât să îi tragă în jos costumul până la brâu.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el, coborând privirea spre ea.

Îi ridică sânii în palme şi îşi trecu uşor degetele mari peste vârfuri, stârnindu-i valuri de plăcere ce îi străbătură tot corpul. Începu să o sărute din nou în timp ce îi tortura sfârcurile. Ea se agăţă de braţele lui şi le simţi forţa prin mânecile fâlfâitoare.

El îi abandonă sânii şi o prinse de spatele coapselor, din locul unde se întâlneau cu fesele ei goale. Fu prea mult pentru ea. Apăsarea dureroasă a pietrelor preţioase pe coapsele ei… mângâierea blândă a mâinilor lui…

— Cinci minute până la gală! Un pumn izbi cu forţă uşa rulotei. Cinci minute, Alex!

Daisy sări ca o adolescentă prinsă în flagrant şi se îndepărtă de blatul de lucru. Întorcându-i spatele lui Alex, îşi făcu de lucru cu haina de pe ea. Se simţea înfierbântată şi ameţită, şi teribil de mâhnită. Cum putea fi atât de dornică să i se ofere unui bărbat care rareori îi adresa vreun cuvânt frumos, un bărbat care nu credea în respectarea jurămintelor?

Porni în fugă spre baie, dar el o opri înainte să ajungă, cu sunetul fin şi senzual al vocii lui.

— Nu te obosi să îţi pregăteşti canapeaua la noapte, păpuşică. Ai să dormi cu mine.

capitolul 7

În timp ce Sheba verifică sertarul casei de marcat, apoi luă la răsfoit un teanc de hârtii în birou, Daisy le vându bilete celor care ajunseseră mai târziu la cea de-a doua reprezentaţie. Făcu totul mecanic, zâmbindu-le din reflex clienţilor, dar atât de zdruncinată de sărutul pasional pe care i-l oferise Alex încât de-abia auzea ce îi spuneau alţii. Trupul ei se încingea de câte ori îşi amintea, dar în acelaşi timp se simţea ruşinată. Nu ar fi trebuit

nicidecum să i se ofere cu atâta abandon, când el privea căsnicia lor cu atât de puţin respect.

Muzica de paradă se încheie, iar Sheba ieşi din vagonul roşu fără a spune nimic. Daisy închise ghişeul de bilete şi tocmai aranja sertarul cu bani când apăru Heather. Era îmbrăcată în costumul ei cu paiete aurii, iar machiajul ei arăta brutal pe o faţă atât de tânără. Cinci cercuri roşii atârnau la încheietura ei mică şi subţire, ca nişte brăţări uriaşe, iar Daisy se întrebă dacă mergea undeva fără ele.

— Ai văzut-o pe undeva pe Sheba?

— A plecat acum câteva minute.

Heather aruncă o privire în jurul ei, ca pentru a se asigura că erau singure.

— Ai o ţigară?

— Am fumat-o pe ultima azi-dimineaţă. E un obicei dezgustător, ca să nu mai vorbim de cât e de scump, şi mă străduiesc să mă las. Ai să regreţi dacă ajunge să te prindă. Heather.

— Nu m-a prins. E doar ceva care îmi umple timpul.

Heather începu să se plimbe leneş prin birou, punând mâna pe masă, pe partea de sus a fişetului, răsfoind un calendar de pe perete.

— Tatăl tău ştie că fumezi?

— Presupun că ai să-i spui.

— N-am zis asta.

— Ei bine, n-ai decât, replică ea ţâfnoasă. Probabil că o să mă trimită înapoi la mătuşa Terry oricum.

— Acolo ai fost înainte?

— Da. Ea are deja patru copii şi singurul motiv pentru care e dispusă să mă primească e fiindcă tati o plăteşte, iar ea are nevoie de bani. Plus că se alege cu o dădacă pe gratis. Mama mea nu o putea suferi. Expresia ei deveni amară. De-abia aşteaptă să se descotorosească de mine.

— Sunt sigură că asta nu e adevărat.

— Tu nu ştii, aşa-i? Îi place doar pe fraţii mei. Sheba susţine că nu e vina mea, pentru că nu ştie cum să se poarte cu o femeie cu care nu poate să facă sex, dar ea doar încearcă să mă facă să mă simt mai bine. Mă tot gândesc că dacă aş reuşi să jonglez mai bine, poate m-ar lăsa să rămân.

Acum Daisy înţelese de ce Heather umbla mereu cu cercurile după ea. Se străduia să câştige afecţiunea tatălui ei învăţând să jongleze. Daisy ştia totul despre cum era să încerci să intri în graţiile unui tată dezaprobator şi i se făcu milă de tânăra cu faţă de spiriduş şi gură spurcată.

— Ai încercat să discuţi cu el? Poate nu înţelege cât de tare te-ar deranja să te întorci la mătuşa ta.

Ea îşi întipări expresia de fată dură.

— De parcă i-ar păsa. Şi uite cine se trezeşte să dea sfaturi. Toată lumea vorbeşte despre tine. Despre faptul că Alex te-a luat de soţie doar pentru că eşti gravidă.

— Asta nu e adevărat. Telefonul mobil sună înainte ca Daisy să apuce să mai adauge ceva, iar ea se duse la birou să răspundă. Circul Fraţilor Quest.

— Cu Alex Markov, vă rog, răspunse o voce de la celălalt capăt al firului.

— Îmi pare rău, dar nu e aici în momentul de faţă.

— Îi spuneţi vă rog că l-a sunat Jacob Solomon? Are numărul meu. O, şi doctorul Theobald încearcă să ia legătura cu el.

— Am să-l informez.

În timp ce închise telefonul şi notă mesajul pentru Alex, se întrebă cine erau oamenii aceia. Erau atât de multe lucruri despre el pe care nu le înţelegea şi pe care el nu părea dispus să i le dezvăluie.

Îşi dădu seama că Heather plecase la un moment dat în timp ce ea vorbea la telefon. Oftând, încuie sertarul cu bani, stinse lumina şi ieşi din rulotă.

Muncitorii demontaseră deja cortul menajeriei, iar Daisy se trezi din nou gândindu-se la tigru. Se îndreptă spre locul unde se aflase cortul, aproape simţind că nu deţinea deloc controlul asupra destinaţiei ei.

Cuşca stătea pe o mică platformă aflată la circa un metru deasupra solului. Un cerc de lumină provenind de la proiectoare schiţa umbre aspre peste animalul de dinăuntru. Inima lui Daisy începu să bubuie când se apropie, şi răriі pasul. Sinjun se ridică şi se întoarse spre ea.

Încremeni când o izbi din plin forţa acelor ochi aurii. Privirea lui era hipnotizantă, în acelaşi timp directă şi neclintită. Un fior îngheţat îi alunecă pe şira spinării şi simţi că se dizolva în ochii aurii ai tigrului.

Destin.

Cuvântul îi alunecă prin minte aproape ca şi cum nu ea l-ar fi pus acolo, aproape ca şi cum i-ar fi fost transmis de tigru.

Destin.

Nu îşi dădu seama că se apropiase decât când simţi mirosul moscat al tigrului, un miros care ar fi trebuit să fie neplăcut, dar cumva nu era. Se opri la mai puţin de un metru jumătate de barele de fier şi rămase acolo nemişcată. Secundele se scurseră una după alta, devenind minute. Pierdu orice noţiune a timpului.

Destin. Cuvântul îi zbârnâi în minte.

Tigrul era un mascul uriaş, cu labe enorme şi o baveţică de alb sub gât. Daisy începu să tremure când acesta ciuli urechile, dezvăluind dungile ovale albe de pe spatele acestora, şi înţelese cumva că nu era un gest de

prietenie. Mustăţile animalului se zburliră. Îşi dezgoli colţii. Simţi un firicel de transpiraţie alunecându-i între sâni când un răget oribil, şuierat, izbucni din gâtlejul bestiei, un sunet demonic care şi-ar fi avut locul într-un film de groază.

Nu era în stare să coboare ochii, chiar dacă îşi dăduse seama cumva că era ceea ce îşi dorea tigrul. Privirea neclintită a acestuia era o sfidare; ea trebuia să fie prima care să-şi abată ochii. Ar fi vrut să se uite în altă parte – nu îşi dorea câtuşi de puţin să sfideze un tigru –, dar era paralizată.

Barele dintre ei părură să se evapore, astfel că nu mai avea nimic care să o protejeze de el. Ghearele lui tăioase ar fi putut să-i sfâşie beregata cu o singură lovitură de labă. Chiar şi aşa, nu reuşi să se clintească. Se uită la el, având impresia că i se deschisese o fereastră spre sufletul ei.

Timpul se scurse încet. Minute. Ore. Ani.

Cu ochi ce nu păreau să îi mai aparţină, îşi văzu toate slăbiciunile şi cusururile, temerile care o ţineau prizonieră. Se văzu plutind prin viaţa ei de lux şi privilegii, purtată pe curenţii unor voinţe mai puternice decât ale ei, temându-se să îi înfrunte pe ceilalţi, străduindu-se să facă pe plac oricui în afară de ei înseşi. Ochii tigrului îi dezvăluiră tot ceea ce ar fi vrut să ţină ascuns.

Apoi el clipi.

Tigrul.

Nu ea.

Cu un sentiment de uluire, privi dungile albe de pe urechile lui dispărând. Animalul îşi întinse din nou trupul masiv pe podeaua cuştii, de unde o privi cu o gravitate mortală şi îi dădu propriul lui verdict.

Eşti moale şi laşă.

Daisy văzu adevărul în ochii tigrului, iar momentul ei de triumf pentru că ieşise victorioasă în înfruntarea dintre privirile lor dispăru, lăsându-i

picioarele moi şi tremurătoare. Se aşeză încet între buruieni, unde îşi strânse genunchii la piept şi rămase să îl privească în tăcere, mai puţin înspăimântată acum, pur şi simplu epuizată.

Auzi muzica de încheiere a ultimului număr al reprezentaţiei şi conştientiză vag vocile muncitorilor care începuseră să se agite prin parcare, precum şi zgomotele făcute la demontarea tarabelor. Dormise atât de puţin cu o noapte înainte încât o lovi somnul. Pleoapele îi coborâră grele peste ochi, dar nu se închiseră. Îşi sprijini obrazul pe genunchi şi continuă să privească tigrul printre ochii pe jumătate închişi, iar el o privi la rândul lui.

Erau singuri pe lume, două suflete pierdute. Îi simţea fiecare bătaie furtunoasă a inimii. Răsuflarea lui părea să îi umple ei plămânii şi, treptat, teama ei se risipi. Locul ei fu luat de un sentiment profund de pace. Sufletul ei se contopi cu al lui – devenită unul –, iar în clipa aceea s-ar fi bucurat să-i servească drept hrană şi sursă de energie, pentru că nu exista nicio barieră între ei.

Apoi – mai rapid decât şi-ar fi putut imagina – pacea ei se făcu ţăndări şi fu izbită de o asemenea explozie de durere încât gemu cu voce tare. Undeva în cel mai îndepărtat colţişor al minţii ei înţelese că durerea provenea de la tigru şi nu de la ea însăşi, însă acest lucru nu o făcu nicidecum mai puţin tăioasă.

„Bunule Dumnezeu!” Îşi încleştă mâinile pe burtă şi se îndoi de la mijloc. Ce i se întâmpla? „Dumnezeule, fă să înceteze!” Era prea mult pentru a putea suporta.

Se prăbuşi în faţă. Obrazul i se lipi de pământ. Îşi dădu seama că avea să moară.

La fel de brusc cum apăruse, durerea dispăru. Icni, chinuindu-se să respire. Tremurând, se ridică în genunchi.

În ochii tigrului ardea o mânie mută.

„Acum ştii cum se simte un captiv”.

Alex era furios. Se plimba cu paşi mari prin parcare, însoţit de Sheba Quest şi avea un bici încolăcit în pumn. Era sâmbătă noaptea, zi de salariu pentru muncitori, iar unii dintre ei erau deja beţi, prin urmare umbla cu biciul după el pentru a-i ţine în frâu. În momentul acela, însă, nu muncitorii îi făceau probleme.

— De la mine nu fură nimeni! declară Sheba. Iar Daisy n-o să scape basma curată doar pentru că este soţia ta.

Tonul grav şi tăios al proprietăresei circului îi sublinie furia. Părul ei roşcat fâlfâia ca o flacără în urma ei, iar din ochi îi ţâşneau scântei.

Promisiunea pe care Alex i-o făcuse lui Owen pe patul de moarte îl pusese în situaţia de a se ciocni în permanenţă de văduva lui, într-o înfruntare a voinţelor. Sheba Quest era angajatoarea lui şi era hotărâtă să îl împingă cât de departe putea, în timp ce el era la fel de hotărât să îndeplinească dorinţele lui Owen. Până în momentul acela nu reuşiseră decât să ajungă la o serie de compromisuri care nu îi satisfăcuseră pe niciunul din ei, iar declararea războiului pe faţă fusese inevitabilă.

— Nu ai nicio dovadă că Daisy a luat banii.

Chiar în timp ce vorbea, se enervă pe el însuşi pentru că încerca să îi ia apărarea. Nu exista niciun alt suspect. Ar fi crezut-o în stare să ia din banii lui – părea să considere că i se cuveneau –, dar nu s-ar fi aşteptat din partea ei să fure de la circ. Ceea ce nu făcea decât să demonstreze că era în continuare capabil să îşi lase libidoul să îi întunece judecata.

— Vino şi în fire, se răsti ea. Am verificat sertarul cu bani după ce s-a întors ea la ghişeu. Recunoaşte, Alex. Soţia ta e o hoaţă.

— Refuz să îi arunc în cârcă acuzaţii până nu am ocazia să discut cu ea, spuse el cu încăpăţânare.

— Banii lipsesc, nu-i aşa? Şi Daisy era la ghişeu. Dacă nu i-a furat ea, de ce a dispărut?

— Am s-o găsesc şi am s-o întreb.

— Vreau să fie arestată, Alex. A furat de la mine şi, imediat ce o găseşti, chem poliţia.

Alex se opri brusc.

— Noi nu chemăm niciodată poliţia. Ştii asta la fel de bine ca oricine. Dacă e vinovată, o să mă ocup eu de ea, la fel cum m-aş ocupa de oricine altcineva de aici dacă ar încălca legea.

— Ultima persoană de care te-ai ocupat tu a fost şoferul care le vindea droguri muncitorilor. Şi nu prea a mai rămas mare lucru din el atunci când ai terminat. Asta ai de gând să îi faci şi lui Daisy?

— Lasă-mă în pace!

— Eşti un mare rahat, ştiai? Nu ai să-ţi protejezi gâsculiţa aia adormită de asta. Îmi vreau banii înapoi până la ultimul sfanţ, apoi vreau să fie pedepsită. Dacă nu o faci într-o manieră care să mă satisfacă, voi avea grijă să o facă braţul legii.

— Ţi-am spus că o să mă ocup eu.

— Ai grijă să o faci.

Sheba era cea mai dură femeie pe care o cunoştea, iar acum o privi drept în ochi.

— Daisy nu are nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat între noi doi. Nu vreau să încerci să te foloseşti de ea pentru a te răzbuna pe mine.

Văzu o tresărire din vulnerabilitatea pe care Sheba nu o dezvăluia decât foarte rar, dar aceasta dispăru la fel de rapid cum apăruse.

— Detest să-ţi rănesc orgoliul, dar pari să ai o impresie exagerată despre importanţa ta în ochii mei.

Îi întoarse spatele, iar Alex o privi îndepărtându-se şi ştiu că minţea.

Între ei doi existase o poveste lungă şi complicată care începuse în vara când el tocmai împlinise şaisprezece ani şi îşi petrecuse vacanţa de vară însoţind în turneu Circul Fraţilor Quest şi ascultând părerile lui Owen despre ce însemna să fii bărbat. Numărul Zburătorilor Cardoza făcuse şi el parte din repertoriul spectacolului în vara aceea, iar Alex fusese imediat fascinat de Sheba, regina arenei, care la vremea aceea avea douăzeci şi unu de ani.

Nopţile adormea visând la frumuseţea ei, la graţia ei şi la sânii ei. Fetele pe care le cunoscuse până atunci îi păreau nişte copile în comparaţie cu senzuala şi inaccesibila Shelja Cardoza. În afară de faptul că o dorea fizic, simţea că ei doi erau la fel prin prisma dorinţei de perfecţiune şi a eforturilor neîncetate de a fi cei mai buni. În Sheba găsea o voinţă pe măsura voinţei lui.

Sheba avea totodată şi o vână de egotism, încurajată de tatăl ei, o trăsătură pe care Alex nu o avusese niciodată. Sam Cardoza o crescuse pe Sheba cultivându-i convingerea că era mai bună decât oricine altcineva, însă avea şi o latură mai blândă, mai maternă şi, în ciuda vârstei fragede, făcuse pe cloşca faţă de ceilalţi membri ai trupei, mustrându-i când o luau pe arătură, umplându-le stomacurile cu cinele cu spaghete pregătite de ea şi sfătuindu-i în materie de viaţă amoroasă.

Chiar şi la vârsta de douăzeci şi unu de ani, îi plăcuse să joace rolul şefei de trib şi nu trecuse mult până să îl includă şi pe Alex în club, făcându-i-se milă de orfanul de şaisprezece ani care o privea cu ochi fierbinţi şi tineri. Avusese grijă ca Alex să mănânce bine şi îl cicălise pe Owen să îl ţină departe de muncitorii mai vulgari, ignorând faptul că Alex îşi petrecuse prea mulţi ani în sânul a diverse circuri pentru a mai fi ferit acum.

Alex îşi dorea mai mult decât grijă maternă din partea ei, însă un trapezist mexican chipeş pe nume Carlos Mendez îi stătea în cale. Precum Sheba, Carlos era ultimul vlăstar al unei familii cu tradiţie îndelungată în lumea circului şi fusese angajat de tatăl lui Sheba pentru a-i servi acesteia drept nou partener de salturi.

Dar Sam Cardoza urmărise şi altceva în afară de succesul numărului la trapez. Chiar dacă istoricul familiei lui Carlos Mendez în arena de circ nu era la fel de impresionant precum cel al familiei Cardoza, în ochii lui Sam era suficient de acceptabil pentru a face din el un bun părinte pentru următoarea generaţie de zburători Cardoza, iar Sheba îi făcu jocul tatălui ei îndrăgostim du se de Carlos.

Alex fusese măcinat de gelozie. Propriile lui rădăcini în lumea circului erau cu mult mai impresionante decât ale lui Mendez, însă Sheba îl privea doar ca pe un adolescent costeliv care avea o înclinaţie deosebită pentru cai şi era talentat în mânuirea biciului. Sporovăia despre planurile ei de a se căsători cu răpitorul mexican şi îi mărturisise că Sam deja îl făcuse pe Carlos să accepte să ducă mai departe numele Cardoza prin viitorii lor copii.

La sfârşitul verii, când Alex se pregătea să se întoarcă la şcoală, familia Cardoza primise vestea că fuseseră selectaţi să îşi facă numărul de trapez în cadrul circului Ringling în sezonul următor. Carlos se plimbase prin incinta circului ţanţoş ca un păun, dar cum avea în el mai multă aroganţă decât minte, în ziua în care Alex ar fi trebuit să plece Sheba intrase pe neaşteptate în rulota lui Carlos şi îl surprinsese dezbrăcând-o pe una dintre dansatoare.

Alex nu avea să uite niciodată noaptea aceea. Ieşise din pavilion şi o găsise pe Sheba aşteptându-l. Avea ochii uscaţi şi era bizar de calmă.

— Vino.

Nu se gândise să i se opună. Ea îl trăsese departe de restul şi îl condusese la marginea parcării, unde se strecuraseră într-un spaţiu mic şi neluminat dintre două rulote de vânzători ambulanţi. Inima lui începuse să bubuie sub efectul purtării ei clandestine şi ghicind scopul întunecat care îi era la fel de interzis precum mirosul apăsător al parfumului ei.

Ea îl privise adânc în ochi. Fără a spune niciunul nimic, ea îşi deschisese bluza şi o lăsase să îi cadă pe braţe. Sânii ei ampli, cu vârfurile mari şi întunecate, scânteiaseră într-o rază accidentală de lună care se furişase între rulote. Ea îi ridicase mâinile şi i le pusese pe sânii ei.

De sute de ori îşi imaginase aşa ceva, însă fanteziile lui nu îl pregătiseră pentru realitatea de a-i ţine în palme sânii şi de a-i simţi sfârcurile mari sub degetele lui.

— Sărută-i, îi ceruse ea.

El gemuse şi îşi plecase capul, copleşit că această femeie magnifică îi oferea aşa ceva. Deşi nu era virgin, experienţa lui sexuală era limitată şi nu mai cunoscuse niciodată o excitaţie atât de intensă. Erecţia îi pulsase în strânsoarea pantalonilor strâmţi. În acelaşi timp, fusese inundat de uluire şi de o recunoştinţă sfâşietoare pentru darul pe care i-l oferea ea.

Degetele ei îi deschiseseră fermoarul. El respirase gâfâit pe pielea ei umedă. Ea îşi băgase mâna în pantalonii lui. O simţise atingându-l şi îşi pierduse controlul. Cu un geamăt mormăit, explodase.

Se cutremurase de pasiune şi umilinţă. Ea îşi apăsase buzele pe gura lui şi îi oferise un sărut prelung şi adânc. Apoi ridicase capul şi, cu sânii goi încă umezi de la gura lui, se întorsese spre intrarea de la capătul rulotelor vânzătorilor ambulanţi.

În acel moment, Alex îl văzuse pe Carlos stând acolo şi privindu-i.

Scânteierea dură şi triumfătoare din ochii lui Sheba îi arătase lui Alex că ştiuse de la bun început de prezenţa lui Carlos, ceea ce făcuse să fie năpădit de un sentiment de trădare atât de devastator încât îi tăiase răsuflarea. Lui Sheba nu-i păsa deloc de el. Doar se folosise de el pentru a se răzbuna.

Privindu-şi fostul iubit, Sheba păruse a uita de existenţa lui Alex.

— Îmi angajez alt partener de salturi, spusese ea cu răceală. Tu eşti concediat.

— Nu poţi să mă concediezi, scuipase el furios. Sunt un Mendez.

— Eşti un nimic. Chiar şi băiatul ăsta e mai bărbat decât tine.

Îi întorsese spatele şi, din nou, îşi lipise buzele peste gura fragedă a lui Alex. Dincolo de dorinţa fizică, dincolo de ceaţa trădării, el simţise o tresărire cutremurătoare de admiraţie care îl înspăimântase chiar mai mult decât o făcuse vreodată biciului unchiului său. Înţelesese acea demonstraţie nemiloasă de orgoliu. La fel ca el, Sheba nu avea să permită ca nimeni sau nimic să ameninţe cine era ea cu adevărat, indiferent cât de mare ar fi fost preţul de plătit. Chiar dacă o ura pentru că îl folosise în jocul ei, o respecta.

Sheba îşi petrecuse următorii şaisprezece ani ca artist vedetă la cele mai mari circuri din lume şi nu reluase turneele alături de Circul Fraţilor Quest decât când cariera ei începuse să pălească. La momentul respectiv tatăl ei era deja mort, iar Sheba, în continuare necăsătorită şi fără copii, rămăsese ultima reprezentantă a familiei Cardoza.

Owen o primise cu braţele deschise înapoi la Circul Fraţilor Quest şi construise tot spectacolul în jurul ei. În rarele sale conversaţii telefonice cu Alex dezvăluise doar atât cât să îi permită acestuia să înţeleagă că devenise obsedat de ea.

Alex şi Sheba se reîntâlniseră cu doi ani în urmă şi devenise imediat evident că raporturile de putere dintre ei doi se schimbaseră. În vârstă de treizeci şi doi de ani, el se afla în floarea bărbăţiei şi nu mai avea nimic de demonstrat, în timp ce ea deja lăsase în urmă apogeul carierei ei de trapezistă. El îşi cunoştea valoarea şi lăsase demult deoparte îndoielile şi nesiguranţa adolescenţei. Ea era superbă, neliniştită şi, din motive pe care el nu le înţelesese imediat, în continuare necăsătorită şi fără copii.

Focul ardea în continuare intens între ei, dar de data aceasta ea îl vânase pe el. Alex nu voia să îl rănească pe Owen, aşadar îi ignorase la început avansurile sexuale, însă în scurt timp devenise limpede că proprietarul circului era resemnat cu aventura lor şi, în felul lui bizar, se simţea ofensat de refuzul continuu al lui Alex de a-i ceda femeii pe care el o preţuia mai mult ca pe oricine.

În cele din urmă, Alex o primise în patul lui. Era uşoară şi suplă, senzuală şi pasională, iar el nu se bucurase niciodată de sex mai mult decât cu ea. Îi plăcea duritatea ei precum şi faptul că nu mai deţinea puterea de a-l răni. Însă chiar dacă ţinea la ea, nu o iubea.

— De ce nu te-ai căsătorit? o întrebase el într-o noapte, aşezându-se la masa din rulota ei luxoasă, unde ea tocmai se pregătea să îi dea de mâncare pentru a doua oară în ziua aceea. Purtau amândoi halate de baie, al lui simplu, al ei decorat cu un imprimeu exotic de linii şerpuite care colora şi mai intens şuviţele roşcate din părul ei. Credeam că ţii cu tot dinadinsul să ai copii. Ştiu că tatăl tău şi-o dorea.

Ea îi pusese în faţă o farfurie de lasagna, apoi se dusese înapoi la aragaz pentru a-şi lua şi porţia ei. Însă nu se întorsese imediat. În schimb, rămăsese acolo cu privirea aţintită asupra mâncării pe care o pregătise.

— Presupun că mi-am dorit prea multe. Ştii la fel de bine ca mine că unele lucruri nu pot fi învăţate. Cei mai buni trapezişti se nasc cu acest talent, aşa că orice bărbat cu care m-aş putea căsători ar trebui să provină dintr-o familie bună. Nu m-aş căsători cu cineva mai prejos decât mine, dar în acelaşi timp vreau şi să îl iubesc. Şi iubire, şi genealogie sănătoasă. E o combinaţie dificilă.

Îşi adusese farfuria la masă.

— Tatăl meu spunea că e mai bine ca numele de Cardoza să se stingă decât să ajungă să aibă nepoţi cu sânge slab. Se aşezase şi îşi luase furculiţa. Ei bine, am şi eu o vorbă a mea. Mai bine să se stingă neamul Cardoza decât să ajung să mă căsătoresc cu vreun nemernic slab de înger pe care nu-l pot respecta.

— Mă bucur pentru tine.

Ea îşi luase furculiţa pentru a mânca, apoi o pusese din nou jos şi începuse să îl studieze făţiş, cu o sclipire glumeaţă în ochi.

— Familia Markov are chiar mai multă vechime decât familia Cardoza. Sam mi-a spus cu mulţi ani în urmă că nu ar fi trebuit să te las să pleci. Am

râs de el pentru că erai doar un puşti, dar acei cinci ani diferenţă dintre noi nu mai contează prea mult acum, nu-i aşa? Suntem amândoi ultimele vlăstare ale unei dinastii de oameni ai circului.

Amuzat, Alex clătinase din cap.

— Iar eu nu am nici cea mai vagă intenţie de a duce mai departe dinastia Markov. Îmi pare rău, scumpo, dar va trebui să cauţi altundeva un donator de spermă demn de arena circului.

Ea râsese, luase o chiflă şi încercase să i-o îndese întreagă în gură.

— Noroc că nu te vreau pe tine. Dacă te-aş vrea, nu ai avea nicio şansă.

Aventura continuase la fel de fierbinte, atât de senzuală şi plăcută încât Alex nu băgase în seamă privirile tot mai posesive pe care începuse ea să i le arunce sau felul în care, încetul cu încetul, renunţase să îl mai tachineze cu reproşul că îi era inferior.

— Suntem suflete pereche, îi spusese ea într-o noapte, cu vocea îngroşată de emoţie. Dacă ai fi fost femeie, ai fi fost eu.

Avusese dreptate, dar ceva din străfundul sufletului său se răzvrătise împotriva comparaţiei. O admira pe Sheba, dar aceasta avea o cruzime care lui îi stârnea dezgustul, poate pentru că regăsea atât de mult din ea şi în el însuşi. Pentru a o împiedica să mai spună şi altceva, îi desfăcuse picioarele musculoase şi o penetrase dintr-o singură mişcare în forţă.

În ciuda schimbărilor subtile din purtarea ei, fusese luat pe nepregătite de ceea ce se întâmplase într-o după-amiază dogoritoare într-o parcare goală de la marginea oraşului Waycross, Georgia. Acela fusese momentul în care Sheba îi spusese că îl iubea. Iar Alex, ascultând-o, îşi dăduse seama că vorbea cât se poate de serios.

— Îmi pare rău, spusese el cât de blând putea când ea terminase de vorbit, dar treaba asta nu o să meargă.

— Fireşte că da. E destinul nostru.

Refuzase să îl asculte când îi spusese că nu ar fi putut iubi niciodată pe nimeni – că îşi pierduse capacitatea de a iubi încă din copilărie, în urma bătăilor încasate în mod repetat – iar sclipirea din ochii ei îi arătase că ea vedea acel refuz ca pe un joc. Acceptase provocarea cu aceeaşi hotărâre pe care o folosise şi pentru a-şi desăvârşi triplul salt mortal şi nu înţelesese cu adevărat decât când îl văzuse făcându-şi valiza pentru a pleca după ultima sa reprezentaţie. Alex chiar vorbise serios. Nu o iubea. Şi nu avea de gând să o ia de soţie.

Când finalitatea absolută a refuzului lui o izbise în cele din urmă, tot ceea ce crezuse Sheba vreodată despre dreptul ei de a avea tot ceea ce îşi dorea se prăbuşise peste ea, iar ea îşi pierduse minţile. Acela fusese momentul în care recursese la ceva ce până atunci fusese de neconceput, gestul pentru care nu avea să îl ierte vreodată. Acela fusese momentul în care îl implorase să nu o părăsească.

Alex era, probabil, singurul om de pe pământ capabil să înţeleagă enormitatea a ceea ce tocmai distrusese când o văzu plângând şi căzând în genunchi în faţa lui. Îşi călcase în picioare mândria, exact esenţa a ceea ce o făcea să fie ea.

— Sheba, încetează! Trebuie să încetezi.

Încercase să o ridice în picioare, dar ea se încleştase cu forţă şi plânsese cu o disperare atât de devastatoare încât Alex avea să îşi amintească sunetul ei până dincolo de moarte. Exact în clipa aceea îi simţise iubirea transformându-se în ură.

Owen Quest, alertat de gălăgie, se năpustise în rulotă şi văzuse întreaga scenă. Apoi îi aruncase o privire lui Alex şi arătase din cap spre uşă.

— Tu pleacă. Mă ocup eu mai departe.

O săptămână mai târziu, Sheba se căsătorise cu Owen, un bărbat care avea aproape dublul vârstei ei şi care nu îi putea oferi copii, iar Alex era singurul care înţelegea de ce. Refuzul lui o distrusese până în adâncul fiinţei ei şi nu se putuse regăsi cu adevărat decât unindu-şi destinul de cel al unui bărbat

puternic care o punea pe un piedestal. Cum tatăl ei era mort, apelase la Owen.

— Alex! Vocea înspăimântată a lui Heather îi străpunse amintirile tulburătoare. Am văzut-o pe Daisy! E acolo lângă cuşca lui Sinjun.

Sheba auzi cuvintele lui Heather şi plecă de lângă Jack Daily pentru a reveni lângă Alex.

— Mă ocup eu de asta.

— Ba n-ai s-o faci. E treaba mea.

Când privirile li se înlănţuiră într-o aprigă confruntare a voinţelor, Alex îl blestemă în sinea lui pe Owen Quest pentru că îi pusese pe amândoi într-o astfel de situaţie. De-abia după moartea lui Owen îşi dăduse seama cum fusese manipulat de bătrânul intrigant. Acesta sperase ca Alex şi Sheba să găsească o cale de a trece peste diferenţele dintre ei, să se căsătorească şi să păstreze intact Circul Fraţilor Quest. Owen nu înţelesese niciodată cu adevărat natura nici unuia din ei. Şi în mod cert nu se aşteptase ca planurile să îi fie dejucate de o pramatie mică şi hoaţă pe nume Daisy Devreaux.

Heather îşi potrivi pasul cu al lui, chinuindu-se să nu rămână în urmă, iar fruntea i se încreţi într-o expresie de anxietate.

— Nu a fost o sumă prea mare. Doar două sute de dolari. Asta nu e mult.

El îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi o strânse scurt.

— Vreau să nu te bagi în asta. Heather. M-ai înţeles?

Ea ridică privirea spre el, cu ochii întunecaţi şi mâhniţi.

— N-ai s-o biciuieşti, aşa-i, Alex? Aşa a zis fratele meu. A zis că o s-o biciuieşti.

Daisy fu trezită de voci. Îşi dezlipi capul de pe genunchii îndoiţi şi îşi dădu seama că aţipise aşezată pe pământ în faţa cuştii lui Sinjun. Întinzându-se,

îşi aminti durerea pe care o simţise mai devreme şi bizarul sentiment că era una cu tigrul. Ce ciudat. Fără îndoială visase, dar totul păruse atât de real.

Îşi îndreptă privirea spre cuşcă. Sinjun avea capul ridicat şi urechile răsucite astfel încât să se vadă dungile albe de pe acestea. Urmări direcţia privirii acestuia şi îl văzu pe Alex venind furtunos spre ea, urmat îndeaproape de Sheba şi de Heather. Se ridică încet în picioare.

— Unde sunt? întrebă Sheba.

— Mă ocup eu de asta, se răsti Alex.

Daisy simţi un fior de spaimă când văzu expresia rece şi înverşunată de pe chipul lui. Sinjun începu să se învârtă agitat prin cuşcă.

— De ce anume să te ocupi? Ce e în neregulă?

Sheba o privi cu un dispreţ cutremurător.

— Nu te obosi să faci pe nevinovata. Ştim că tu ai luat banii, aşa că dă-i înapoi. Sau deja i-ai ascuns undeva?

Sinjun mârâi.

— Nu am ascuns nimic. Ce tot spuneţi acolo?

Alex mută biciul încolăcit dintr-o mână în cealaltă.

— Lipsesc două sute de dolari din sertarul cu bani.

Daisy.

— Asta e imposibil.

— E adevărat.

— Nu eu i-am luat.

— Asta rămâne de văzut.

Lui Daisy nu îi veni să creadă că se întâmpla aşa ceva.

— Nu am fost singura care am lucrat acolo. Poate a văzut Pete ceva. El m-a înlocuit cât am probat costumele.

Sheba veni mai aproape.

— Uiţi că m-am oprit să verific sertarul cu bani imediat după ce te-ai întors tu la post. Totul era în regulă. Cei două sute de dolari au dispărut după aceea.

— Asta nu e posibil. Am fost acolo tot timpul. Nu ar fi putut să dispară.

— Am s-o percheziţionez, Alex. Poate că încă îi are asupra ei.

Alex nu ridică tonul, însă nota poruncitoare din vocea lui nu scăpă nimănui.

— Nu ai să te atingi de ea.

— Ce s-a întâmplat cu tine? exclamă Sheba. De când ai început să-ţi ţii minţile în mădular?

— Să nu mai aud un cuvânt. Se întoarse spre Heather, care urmărea conversaţia. Tu pleacă acum, scumpo. Toată povestea va fi lămurită până dimineaţă.

Heather se îndepărtă ezitând, dar Daisy observă că începeau să se adune alţi oameni. Neeco Martin, dresorul de elefanţi, veni însoţit de Jack Daily, iar Brady se apropie cu una dintre dansatoare.

Alex observă şi el că atrăgeau o mulţime de gură-cască şi se întoarse din nou spre Daisy.

— Dacă dai banii înapoi acum, putem evita ca situaţia să devină mai neplăcută.

— Nu îi am!

— Atunci va trebui să îi căutăm şi am să încep prin a te percheziţiona.

— Nu!

O prinse de braţ, iar Sinjun scoase un răget uriaş şi tăios când Alex porni hotărât spre rulotă, târând-o după el. Sheba veni şi ea, ţinându-se în stânga lui Alex, arătând foarte clar că intenţiona să îi însoţească.

Cu coada ochiului Daisy văzu expresiile severe şi sobre ale celorlalţi, aceiaşi oameni care se strânseseră în jurul tortului ei de nuntă cu doar o noapte în urmă. Era şi Jill acolo, dar de data aceasta refuză să susţină privirea lui Daisy. Madeline îi întoarse spatele, iar Brady Pepper o privi furios.

Când degetele lui Alex i se înfipseră în carne, fu năpădită de un sentiment de trădare care îi ajunse până în străfundurile sufletului.

— Nu lăsa să se ajungă mai departe cu asta. Ştii că nu aş fura niciodată.

— La drept vorbind, nu ştiu nimic de genul ăsta. Ajunseseră la rulotă şi se întinse pe după ea pentru a deschide uşa cu aceeaşi mână în care ţinea şi biciul. Treci înăuntru.

— Cum poţi să faci asta?

— E treaba mea.

Împingând-o, o forţă să urce scara.

Sheba intră după ei în rulotă.

— Dacă eşti nevinovată, nu ai niciun motiv de îngrijorare, aşa-i?

— Chiar sunt nevinovată!

Alex aruncă biciul pe un scaun.

— Atunci nu o să ai nimic împotrivă să te percheziţionez.

Privirea lui Daisy zbură de la unul la celălalt, iar hotărârea rece pe care o văzu în ambele perechi de ochi îi stârni greaţa. În ciuda a ceea ce se

întâmplase între ei în trecut, ei doi erau acum uniţi împotriva ei.

Alex făcu un pas spre ea, iar ea se dădu în spate şi se lovi de blatul de bucătărie, în locul în care cu doar câteva ore în urmă o sărutase cu atâta pasiune.

— Nu pot să te las să faci asta, spuse ea cu disperare. Am rostit nişte jurăminte, Alex. Nu le întoarce spatele.

Ştia că nu reuşea decât să îşi sporească vinovăţia în ochii lui, dar căsniciile se construiau pe o fundaţie de încredere, iar dacă el distrugea acest lucru, nu ar mai fi avut nicio şansă.

— Hai să terminăm odată şi cu asta.

Daisy se deplasă în lateral pe lângă blatul de bucătărie.

— Nu pot să te las să mă atingi. Te rog, crede-mă pe cuvânt! Nu am furat eu banii! Nu am furat niciodată nimic, în viaţa mea!

— Încetează, Daisy! Nu faci decât să îţi înrăutăţeşti situaţia.

Daisy înţelese că nu avea să se lase înduplecat. Cu o hotărâre înverşunată care o înspăimântă, o încolţi cu spatele la debara. Ridică o privire năucită spre el.

— Nu face asta, şopti ea. Te rog! Te implor!

Pentru o clipă încremeni. Apoi palmele lui îi cuprinseră lateralele trunchiului ei. Sub ochii lui Sheba, le coborî peste talia şi şoldurile ei, apoi urcă pentru a o pipăi pe abdomen, pe spate, pe sânii pe care îi ţinuse în mâini cu atâta blândeţe cu doar câteva ore în urmă. Închise ochii scârbită când mâinile lui îi alunecară între picioare.

— Ar fi trebuit să mă crezi, şopti ea după ce termină.

El făcu un pas în spate, privind-o cu ochi tulburaţi.

— Dacă nu i-ai avut la tine, de ce mi-ai opus rezistenţă?

— Pentru că voiam să ai încredere în mine. Nu sunt o hoaţă.

Privirile li se întâlniră. Alex păru gata să spună ceva când Sheba veni în faţă.

— A avut timp destul să se descotorosească de bani. Ce-ar fi să verifici tu în rulotă, iar eu am să caut în camioneta ta?

Alex dădu din cap, iar Sheba plecă. Dinţii lui Daisy începură să clănţănească, deşi noaptea era caldă. Era grăitor pentru relaţia dintre Alex şi Sheba faptul că, măcar în această privinţă, păreau să aibă fiecare încredere unul în celălalt. Niciunul din ei însă nu avea încredere în ea.

Daisy se prăbuşi pe canapea şi îşi strânse mâinile în jurul genunchilor pentru a se opri din tremurat. Refuză să privească în timp ce Alex scotoci prin debara şi îi răscoli lucrurile. Fusese năpădită de un sentiment de inevitabilitate. Nu mai ţinea minte cum era să deţină controlul asupra vieţii ei. Poate nu o făcuse niciodată. Mai întâi se supusese voinţei mamei ei, apoi a tatălui ei. Acum acest nou soţ periculos preluase frâiele vieţii ei.

Locul foşnetelor fu luat de o tăcere grea. Daisy îşi aţinti privirea asupra desenului spălăcit de pe covor.

— Ai găsit banii, nu-i aşa?

— Pe fundul valizei tale, exact unde i-ai ascuns.

Ea ridică privirea şi văzu geanta zăcând deschisă la picioarele lui. În palma lui se odihnea un teanc subţire de bancnote îndoite.

— Cineva i-a pus acolo. Nu eu i-am ascuns.

Alex îndesă banii în buzunar.

— Termină odată cu jocurile. Te-am prins. Ai cel puţin curajul de a spune adevărul şi de a înfrunta consecinţele.

— Nu eu am furat banii. Cineva încearcă să mă prindă într-o cursă. Lui Daisy i se părea evident că Sheba se afla în spatele întregii tărăşenii. Fără

îndoială înţelegea şi Alex acest lucru. Nu eu am făcut asta! Trebuie să mă crezi.

Rugăminţile i se stinseră pe buze când văzu împietrirea obrajilor lui şi îşi dădu seama că nu avea ce să facă pentru a-l determina să se răzgândească. Cu un sentiment oribil de resemnare, spuse:

— Am să încetez să mă mai apăr. Ţi-am spus adevărul şi nu mai pot face nimic altceva.

Alex se duse la scaunul din faţa ei şi se aşeză. Arăta obosit, dar nu la fel de obosit cum se simţea ea.

— Ai de gând să chemi poliţia?

— Noi ne rezolvăm singuri problemele.

— Şi tot tu eşti şi judecător, şi juriu.

— Aşa funcţionează.

Un circ ar fi trebuit să fie o lume a magiei, însă ea nu descoperise decât mânie şi suspiciuni. Îşi aţinti privirea asupra lui, încercând să vadă dincolo de faţada impenetrabilă pe care i-o arăta ei.

— Şi dacă te înşeli?

— Nu mă înşel. Nu-mi permit.

Daisy simţi un fior de rău augur auzind convingerea din tonul lui. O astfel de aroganţă absolută era inevitabil o invitaţie la dezastru. Un nod uriaş i se puse în gât. Spusese că nu avea să se mai apere, dar era sfâşiată de un tumult de emoţii. Înghiţind cu greu nodul, se uită la draperiile şleampete şi urâte care acopereau fereastra din spatele lui.

— Nu eu am furat cei două sute de dolari, Alex.

El se ridică şi se duse la uşă.

— Ne vom ocupa de consecinţe mâine. Nu încerca să fugi din rulotă. Îţi promit că am să te găsesc dacă o faci.

Daisy auzi răceala din tonul lui şi se întrebă ce fel de pedeapsă avea să îi impună. Avea să fie una aspră, în această privinţă nu încăpea îndoială.

Alex deschise uşa şi dispăru în întuneric. Daisy auzi răgetul unui tigru şi se înfioră.

Sheba îl privi pe Alex întorcându-i spatele şi plecând. Coborând ochii spre cei două sute de dolari pe care i-i dăduse acesta, îşi dădu seama că trebuia să dispară şi, câteva clipe mai târziu, deja gonea pe autostradă în Cadillac-ul ei, fără a-i păsa unde mergea, având pur şi simplu nevoie de intimitate pentru a sărbători umilirea lui Alex. Cu toată mândria şi aroganţa lui, Alex Markov se căsătorise cu o hoaţă de rând.

Cu doar câteva ore în urmă, când Jill Dempsey îi spusese că Alex era căsătorit, Sheba simţise că ar fi vrut să moară. Fusese capabilă să tolereze amintirea oribilă a zilei în care îşi pierduse mândria şi se înjosise în faţa lui pentru că ştiuse că Alex nu avea să se căsătorească niciodată cu nimeni. Cum ar fi putut să găsească o femeie care să îl înţeleagă la fel de bine ca ea, geamănul lui, alter egoul lui? Dacă refuza să se însoare cu ea, nu avea să se însoare cu nimeni altcineva, iar mândria ei fusese salvată.

Însă azi toate acestea se sfârşiseră. Nu îi venea să creadă că Alex o respinsese pentru acea jucărioară inutilă, iar amintirea zilei când plânsese şi se agăţase de el, implorându-l să o iubească, redeveni la fel de tăioasă ca şi cum de-abia s-ar fi întâmplat.

Iar acum, mai repede decât şi-ar fi imaginat vreodată, Alex fusese pedepsit, iar ea îşi putea ţine capul sus. Nu îşi putea imagina o lovitură mai dureroasă pentru orgoliul lui decât aceasta. Cel puţin umilinţa suferită de ea fusese una privată, dar a lui era expusă sub ochii întregii lumi.

Sheba apăsă butonul radioului şi inundă maşina cu muzică rock brutală. Bietul Alex. Îi era milă de el, la drept vorbind. Ratase şansa de a se căsători cu regina Atenei şi sfârşise alături de o hoaţă de rând.

În timp ce Sheba Quest gonea sub lumina lunii pe autostrada statului Carolina de Nord, Heather Pepper stătea ghemuită în spatele rulotei Airstream a tatălui ei, cu braţele subţiri încolăcite în jurul pieptului şi obrajii scăldaţi în lacrimi.

De ce făcuse ceva atât de îngrozitor? Dacă mama ei ar fi fost în viaţă, ar fi putut să discute cu ea despre ceea ce se întâmplase, să îi explice că nu o făcuse intenţionat, însă sertarul cu bani fusese deschis, iar ea o ura pe Daisy şi întreaga poveste pur şi simplu se întâmplase. Mama ei ar fi ajutat-o să rezolve totul.

Dar mama ei nu mai trăia. Iar Heather ştia că dacă tatăl ei ar fi aflat vreodată ce făcuse, ar fi urât-o pentru totdeauna.

capitolul 8

— Aia-i lopata, domnişoară, spuse îngrijitorul de elefanţi. Şi aia-i roaba. Curăţă rahatul din maşină!

Digger, cel care avea grijă de animale pentru Neeco Martin, dresorul, îi îndesă lopata în mâini şi se îndepărtă şchiopătând. Bătrânul era zbârcit şi chinuit de artrită, iar gura i se lăsase din cauză că nu mai avea dinţi în spate. Digger era noul ei şef.

Daisy coborî o privire năucită spre lopata din mâinile ei. Aceasta era pedeapsa ei. Cumva se aşteptase ca Alex să o ţină închisă în rulotă, folosind-o drept temniţă ambulantă, dar ar fi trebuit să ştie că nu s-ar fi mulţumit cu nimic atât de simplu.

Noaptea trecută adormise plângând pe canapea. Habar nu avea când se întorsese Alex sau dacă se întorsese măcar. Din câte ştia ea, poate că îşi petrecuse noaptea cu vreuna dintre dansatoare. O nefericire profundă începu să crească în ea. Nu îi adresase decât câteva cuvinte pe toată durata drumului din dimineaţa aceea, spunându-i doar că avea să lucreze pentru Digger şi că nu avea voie să părăsească incinta circului fără permisiunea lui.

Ridică ochii de la lopată şi îi îndreptă spre interiorul maşinii. Elefanţii fuseseră deja descărcaţi din remorca uriaşă, prin uşile glisante late din mijloc care se deschideau spre o rampă. Stomacul ei protestă, iar un val de greaţă făcu să-i ţâşnească fierea în gât. Erau grămezi întregi de bălegar înăuntru. Grămezi. Unele dintre ele erau aproape ordonate, cu bucăţi de paie ieşind din ele pe alocuri. Altele fuseseră zdrobite sub picioare gigantice.

Şi mai era şi mirosul.

Întoarse capul şi înghiţi lacomă o gură de aer proaspăt. Soţul ei credea că era hoaţă şi mincinoasă şi, drept pedeapsă, o exilase să lucreze cu elefanţii, deşi ea îi spusese că îi era teamă de animale. Se uită din nou în interiorul camionetei.

Sfinte Sisoe!

Un sentiment de înfrângere o copleşi şi, exact în clipa aceea, înţelese că o dăduse în bară. Pur şi simplu nu putea să o facă. Alţi oameni păreau să aibă rezerve de forţă din care se alimentau în momentele de criză, dar ea nu avea. Era moale şi inutilă. Tot ceea ce spusese vreodată tatăl ei despre ea era adevărat. Şi tot ceea ce spusese Alex. Nu era bună de nimic în afară de a face conversaţie la petreceri, ceea ce nu avea nicio valoare în lumea aceasta. Simţind în creştet razele puternice ale soarelui de dimineaţă târzie, îşi scormoni sufletul şi nu găsi nici cea mai mică rămăşiţă de curaj. „Mă dau bătută.” Lopata îi căzu pe rampă cu un zăngănit.

— În sfârşit ţi-a ajuns?

Coborî privirea spre Alex, care stătea la baza rampei, şi dădu încet din cap.

El ridică ochii spre ea, sprijinindu-şi mâinile pe şolduri peste blugii spălăciţi.

— Muncitorii au pus pariu şi dacă ai să reuşeşti sau nu să intri în camion.

— Tu cum ai pariat?

Vocea îi ieşi doar puţin mai puternică decât o şoaptă şi cu o vagă notă de stinghereală.

— N-ai fost crescută să cureţi rahat, păpuşică. Oricine poate vedea asta. Dar dacă vrei să ştii, eu nu m-am băgat la pariuri.

Nu din vreo loialitate faţă de ea, era sigură, ci doar pentru a-şi proteja reputaţia de şef. Îl privi cu o curiozitate distantă.

— Ai ştiut de la bun început că nu voi putea să fac asta, nu-i aşa?

El dădu încet din cap.

— Am ştiut.

— Atunci de ce m-ai forţat să încerc?

— Trebuia să înţelegi că nu ai să poţi să te descurci aici. Dar te-ai prins greu, Daisy. Am încercat să-i spun lui Max că şansele tale de a supravieţui aici sunt la fel de firave ca ale unui bulgăre de zăpadă ajuns în iad, dar el a refuzat să mă asculte. Vocea îi deveni aproape blândă şi, dintr-un motiv de neînţeles, acest lucru o tulbură chiar mai mult decât dispreţul lui. Întoarce-te la rulotă, Daisy, şi schimbă-ţi hainele. Îţi cumpăr un bilet de avion să poţi pleca de aici.

Şi unde ar fi putut să meargă? se întrebă ea. Nu mai avea unde să fugă. Auzi răgetul tăios al lui Sinjun şi îşi îndreptă privirea spre cuşca acestuia, dar cisterna de apă îi stătea în cale.

— Am să-ţi dau nişte bani să îţi ajungă până îţi găseşti de lucru.

— Când ne aflam în limuzină şi te-am rugat să-mi acorzi un împrumut, m-ai refuzat. De ce faci asta acum?

— I-am promis tatălui tău că îţi voi da o şansă. M-am ţinut de cuvânt.

Spunând acestea, îi întoarse spatele şi porni spre rulotă, convins că Daisy venea în urma lui. Dar tocmai acea certitudine absolută reuşi să străpungă pâcla nefericirii ei, înlocuind-o cu o doză de furie pură atât de bizară pentru

firea ei veselă încât cu greu îşi dădu seama ce era. Era atât de convins de lipsa ei de coloană vertebrală încât nici măcar nu punea la îndoială faptul că avea să se dea bătută.

Şi avea s-o facă, nu-i aşa?

Coborî din nou privirea spre lopata ce zăcea pe rampă. Şi lama, şi mânerul acesteia erau mânjite de bălegar uscat, atrăgând un roi de muşte. În timp ce studie imaginea îşi dădu seama că acea lopată mizerabilă era rezultatul final al tuturor alegerilor pe care le făcuse în viaţă.

Cu un hohot de plâns uriaş, cutremurător, înşfăcă lopata şi o înfipse în interiorul împuţit al remorcii. Ţinându-şi respiraţia, împinse lama sub cea mai apropiată grămadă, se chinui să o ridice, apoi, cu braţele tremurând, o duse la roabă. Plămânii îi ardeau de la efort. Icni, încercând să tragă aer proaspăt în piept, şi aproape vomită de la miros. Fără a-şi lăsa timp de reflecţie, se înfipse în următoarea grămadă, apoi în următoarea. Braţele începură să o doară, dar nu încetini.

Cizmele lui Alex tropăită pe rampă.

— Încetează, Daisy, şi treci încoace.

Ea înghiţi nodul uriaş ce îi stătea în gât.

— Pleacă.

— Nu ai să supravieţuieşti aici. Încăpăţânarea ta nu face decât să amâne inevitabilul.

— Probabil ai dreptate.

Pierdu bătălia de a-şi stăpâni lacrimile. Acestea i se revărsară pe obraji. Îşi trase nasul, dar nu se opri din muncă.

— Singurul lucru pe care mi-l demonstrezi e cât eşti de neghioabă.

— Nu încerc să-ţi demonstrez nimic şi chiar nu vreau să mai vorbesc.

Cu un hohot de plâns înfiorat, ridică încă o grămadă grea de balegă şi cu greu găsi forţa de a o căra până la roabă.

— Plângi?

— Pleacă!

Alex veni înăuntru şi se opri în faţa ei.

— Chiar asta faci. Plângi.

Vocea îi tremură.

— Scuză-mă, dar îmi stai în drum.

Alex se întinse să ia lopata, dar ea o smuci într-o parte înainte să o poată atinge. O explozie de adrenalină alimentată de furie îi dădu forţa necesară pentru a împinge lopata sub o altă grămadă, a o ridica şi a o arunca spre el.

— Pleacă! Vorbesc serios, Alex! Dacă nu mă laşi în pace, ai să te trezeşti cu asta în cap.

— Nu ai îndrăzni.

Braţele îi tremurau, iar lacrimile îi picurau de pe bărbie pe tricou, dar îi susţinu privirea fără nicio ezitare.

— Nu ar trebui să sfidezi o persoană care nu mai are nimic de pierdut.

Pentru o clipă, Alex nu făcu nimic. Apoi clătină încet din cap şi se retrase.

— N-ai decât, dar nu faci decât să îţi îngreunezi singură situaţia.

Îi luă două ore să cureţe remorca. Coborârea roabei grele pe rampă se dovedi a fi cea mai dificilă manevră. Când încercă prima dată, roaba se răsturnă, iar Daisy fu nevoită să cureţe din nou toată mizeria. Plânse tot timpul cât o făcu, dar nu renunţă. Ocazional, ridica privirea şi îl vedea pe Alex trecând pe acolo, cu o expresie concentrată în ochii lui aurii, dar alese

să îl ignore. Durerea ce îi chinuia braţele şi umerii deveni insuportabilă, dar strânse din dinţi şi reuşi cumva să se forţeze să continue.

După ce termină de spălat interiorul cu furtunul, se opri în prag. Blugii şi tricoul pe care Alex i le cumpărase cu două zile în urmă erau scorţoase de jeg, la fel cum era şi orice altă parte din ea. Părul îi atârna în laţe în jurul feţei, iar unghiile îi erau toate rupte. Studie rezultatul muncii ei şi încercă să găsească o oarecare mândrie în ceea ce realizase, dar singurul lucru pe care îl simţi fu extenuarea.

Se sprijini vlăguită de uşa de încărcare a camionului. De unde stătea în vârful rampei vedea elefanţii adulţi legaţi cu lanţuri lângă drum pentru a anunţa prezenţa circului tuturor celor care treceau pe acolo.

— Treci încoace, domnişoară, spuse Digger. Ziua nu s-a terminat.

Coborî şchiopătând rampa, privind circumspectă puii de elefanţi care se plimbau liberi la nici zece metri depărtare.

Digger arătă spre ei.

— Puii trebuie adăpaţi. Foloseşte băţul ăsta pentru a-i împinge la troacă.

Îi arătă un băţ de mai bine de un metru lungime, având un cârlig la capăt, apoi se apropie de puii de elefant, care probabil cântăreau aproape o tonă fiecare. Apelând la o combinaţie de comenzi vocale şi lovituri uşoare cu băţul de dresaj, îi făcu să se deplaseze spre un bazin galvanizat plin cu apă. Daisy se ţinu cât de departe posibil, cu inima bubuindu-i de teamă.

Digger se uită din nou spre ea.

— N-ai să-ţi poţi face treaba de acolo.

Ea veni în faţă cu prudenţă, spunându-şi că, în ciuda mărimii lor, erau doar nişte pui. Cel puţin nu erau nişte căţei mici şi răi.

Privi cum o parte dintre ei sorbiră direct din jgheab cu gura, în timp ce ceilalţi traseră apă în trompe, apoi îşi duseră trompele la gură. Digger observă că în continuare se ţinea deoparte.

— Doar nu ţi-e frică de ei, aşa-i, domnişoară?

— Spune-mi Daisy.

— Nu poţi niciodată să laşi animalele să vadă că ţi-e frică.

— Asta îmi tot spune toată lumea.

— Trebuie să le arăţi cine-i şeful. Să le arăţi că tu deţii controlul.

Lovi unul dintre elefanţi, dându-l la o parte pentru a le face loc celorlalţi. Din locul ei de sus, din tribune, Daisy găsise puii de elefanţi drăgălaşi cu urechile lor clăpăuge, genele lungi şi curbate şi expresiile lor solemne, dar acum o înspăimântau de moarte.

Îl văzu pe Neeco Martin ocupându-se de elefanţii adulţi. Se crispă când acesta îl izbi cu forţă pe unul dintre ei cu ankus-ul[1]. Chiar dacă nu iubea animalele, ceva din sufletul ei se zvârcoli dezgustat. Elefanţii aceia nu aleseseră viaţa la circ şi nu credea că meritau să fie brutalizaţi pentru că nu urmau regulile pe care li le impuneau oamenii, mai ales când acele reguli erau în contradicţie cu instinctele speciei lor.

— Eu trebuie să-l ajut pe Neeco să pregătească parada elefanţilor, spuse Digger. Tu du puii la frânghia de priponit. Te ajut eu să-i legi peste câteva minute.

— O, nu! Nu, nu cred…

— Ăla de-acolo e Budincă. Celălalt e Cartofior. Cel din capăt e Pietricică, iar ultimul e Bam Bam. Noi îi spunem Bam, pe scurt. Mişcă-te, Pietricică. Fii cuminte.

Îi aruncă ankus-ul lui Daisy şi se îndepărtă.

Daisy îşi plimbă privirea consternată între ankus-ul din mâinile ei şi elefanţi. Bam deschise gura, fie pentru a căsca, fie pentru a o mânca, nu îşi dădu seama exact, şi sări în spate. Doi dintre elefanţi îşi băgară din nou trompele în adăpătoare.

Acum avea să se dea bătută, îşi spuse ea. Reuşise să cureţe gunoiul din camion, dar a se apropia mai mult de acei elefanţi îi depăşea abilităţile. Atinsese limita absolută a ceea ce putea face.

În depărtare îl văzu pe Alex privind-o, aşteptând ca un vultur să se năpustească asupra cadavrului ei inutil, apoi să o arunce deoparte.

Se înfioră şi făcu un pas ezitant spre puii de elefant.

— Ăăă… să mergem, băieţi.

Îndreptă nesigură ankus-ul spre frânghia de priponit.

Bam, sau poate era Pietricică, ridică brusc capul şi îi rânji batjocoritor.

Daisy mai făcu un pas temător spre ei.

— Vă rog să nu-mi faceţi probleme. Am avut o zi oribilă.

Cartofior îşi scoase trompa din adăpătoare şi întoarse capul spre ea. Până să se dezmeticească, Daisy se trezi cu un jet de apă direct în faţă.

— Oh!

Icnind, sări în spate.

Cartofior se îndepărtă agale, îndreptându-se nu spre frânghia de priponit, ci spre rulote.

— Întoarce-te! îi strigă ea, ştergându-şi apa din ochi. Nu face asta! Te rog!

Neeco apăru în fugă, ţinând o prăjină lungă de metal cu un cârlig în formă de U la un capăt. Îl împunse pe Cartofior cu prăjina, alegând un punct din spatele urechii. Elefantul scoase un ţipăt asurzitor de durere, se dădu înapoi şi se întoarse imediat spre frânghia de priponit. Ceilalţi pui se grăbiră să îl urmeze.

Daisy se uită la animale, apoi la Neeco.

— Ce i-ai făcut?

Acesta îşi mută prăjina din mâna dreaptă în stânga şi îşi dădu la o parte de pe faţă părul lung, blond spălăcit.

— Ăsta e un baston cu electroşocuri. Un instrument pentru bovine. Nu îl folosesc decât dacă nu am încotro, dar ştiu că vor fi curentaţi dacă nu sunt cuminţi.

Daisy se holbă oripilată la bastonul cu electroşocuri.

— Îi curentezi? Nu e cam brutal?

— Nu-ţi poţi permite să fii sentimental în privinţa animalelor. Le iubesc, dar nu sunt prost când e vorba de ele. Trebuie să ştie cine e şeful, altfel oamenii pot avea de suferit.

— Nu am să mă descurc la asta, Neeco. Eu le-am spus tuturor că mi-e frică de animale, dar se pare că nimeni nu mă ascultă.

— Ai să treci peste asta. Trebuie doar să petreci puţin timp cu ele. Nu le plac zgomotele bruşte sau ca oamenii să apară pe neaşteptate lângă ei, aşa că apropie-te din faţă. Îi luă ankus-ul din mână şi îi întinse bastonul cu electroşocuri. Dacă te văd având asta în mâini, îţi vor arăta un oarecare respect. Puii sunt uşor de controlat, câteva şocuri scurte şi le-ai captat atenţia. Când foloseşti ankus-ul, împunge-i în spatele urechilor. Acolo au centri nervoşi importanţi.

Daisy se simţi ca şi cum ar fi fost forţată să ia în mână ceva obscen. Aruncă o privire spre puii de elefant şi îl văzu pe Cartofior privind-o la rândul lui. Păru să studieze bastonul cu electroşocuri şi, deşi era probabil doar imaginaţia ei, i se păru că arăta dezamăgit.

Când Neeco se îndepărtă, Daisy se apropie de pui, tuşind de mai multe ori pentru a nu-i lua prin surprindere. Aceştia înălţată capetele şi se foiră neliniştiţi când văzură ce avea în mână. Bam deschise gura şi scoase un muget asurzitor, tânguitor.

Probabil erau obişnuiţi să fie ţinuţi în frâu cu electroşocuri, iar Daisy constată că îi displăcea profund Neeco Martin. Bastonul cu electroşocuri îi stârnea greaţa în loc să îi dea mai multă încredere. Indiferent cât de tare ar fi înspăimântat-o animalele, nu avea să fie niciodată capabilă să le rănească, şi aruncă bastonul cu electroşocuri în spatele unui balot de fân.

Se uită cu jale spre rulota în care locuia Alex. Cu doar trei zile în urmă o găsise oribilă, dar acum i se părea cel mai primitor loc din lume. Îşi aminti singură că supravieţuise după ce i se ceruse să cureţe rahatul din camion. Cu siguranţă avea să supravieţuiască şi acestei noi încercări.

Se apropie din nou de animale, de data aceasta fără bastonul pentru vite. Pentru o clipă, puii doar o privirăa. Aparent satisfăcuţi că nu mai reprezenta o ameninţare, se întoarseră la scormonitul lor vesel în pământ.

Toţi în afară de Cartofior. Era oare doar imaginaţia ei sau chiar zâmbea? Şi nu cumva vedea în acel zâmbet o umbră uşor diabolică?

— Cuminte elefănţelul. Cu… cuminte puiul, gânguri ea. Şi cuminte Daisy. Foarte, foarte cuminte Daisy.

Pietricică şi Bam Bam ridicară amândoi capul pentru a se privi, iar Daisy ar fi putut jura că îşi dăduseră ochii peste cap într-o expresie de dezgust. Cartofior, între timp, ridică un mănunchi de paie şi îl lăsă să-i cadă peste spate. Ceilalţi pui continuată să o privească, însă Cartofior nu mai părea deranjat de prezenţa ei, ceea ce îl făcea cel mai abordabil dintre toţi patru.

Animalul îşi presără din nou pe spate un mănunchi de paie. Daisy se apropie tiptil alţi câţiva paşi, până ajunse la nici trei metri de el. Acesta începu să scurme în pământ.

— Cuminte Cartofior. Cartofior e un puiuţ de elefant cuminte. Se târî spre el alţi câţiva centimetri, vorbindu-i ca şi cum ar fi fost un pui de om. Un băieţel frumos. Bine educat. Vocea începuse să îi tremure. Cartofior e atât de bine educat. Aproape ajunsese suficient de aproape cât să-l bată uşor pe trompă, iar pielea îi era lipicioasă de la transpiraţie. Cartofior o place pe Daisy. Cartofior e prieten cu Daisy.

Întinse încet mâna, împingând-o în faţă centimetru cu centimetru, spunându-şi că elefanţii nu mâncau oameni, că totul… Pleosc!

Trompa puiului de elefant o prinse de-a curmezişul pieptului şi o aruncă la pământ. Ateriză atât de brutal încât văzu stele verzi. Durerea o săgetă în toată partea stângă a trunchiului. Vederea i se limpezi exact la timp pentru a observa un elefant mic şi satisfăcut ridicând trompa şi scoţând un ţipăt tineresc, inconfundabil triumfător.

Daisy rămase acolo, prea descurajată pentru a se ridica în picioare. Sub ochi îi apăru o pereche de sandale de culoarea lavandei ţintuite cu mici stele argintii, înălţă capul şi o văzu pe Bathsheba Quest privind-o de sus printr-o pereche de ochelari întunecaţi. Sheba purta o bluză albă elastică şi pantaloni scurţi albi cu talia joasă, încinşi pe talie cu o centură de culoarea lavandei. Pe şold ţinea cocoţat un sugar cu păr brunet, un copil pe care Daisy îşi aminti că îl văzuse cu unul dintre fraţii Tolea şi soţia acestuia. Sheba o fixă cu privirea, apoi îşi ridică pe creştet ochelarii de soare, dându-şi părul în spate suficient cât să dezvăluie o pereche de cercei enormi, în formă de stea, din strasuri violet.

Daisy se aşteptase să vadă triumf în ochii lui Sheba, însă nu văzu decât satisfacţie şi îşi dădu seama că decăzuse atât de mult încât Sheba nici măcar nu o mai considera o ameninţare.

— Unde dracu' te-a găsit Alex?

Clătinând din cap, Sheba trecu peste picioarele lui Daisy, se duse la Cartofior şi îl mângâie pe trompă.

— Eşti un mic împuţit, nu-i aşa, băiete? Nu-i aşa, Theo?

Îl trase uşor de picior pe copilaş.

Daisy fusese înfrântă pe toate fronturile şi nu mai putea îndura. Din punctul ei de vedere, îşi terminase treaba pe ziua respectivă şi supravieţuise, chiar dacă la limită. Se târî în picioare şi porni spre rulotă, însă îl văzu pe Alex intrând în aceasta. Nedorindu-şi să dea din nou ochii cu el, se răsuci pe călcâie şi începu să rătăcească la întâmplare pe terenul ocupat de circ.

Două dintre dansatoare o observară venind şi îi întoarseră spatele. Unul dintre clovni se prefăcu a nu o vedea. Daisy simţi nevoia disperată de a fuma o ţigară.

Tresări când aerul fu spintecat de un ţipăt oribil. Capul îi ţâşni brusc în sus şi îl văzu pe Frankie lângă unul dintre camioane, ţinând-o pe Jill de mână. Animalul arătă spre ea şi urlă. Jill îl luă în braţe şi, fără a-i adresa vreun cuvânt, se îndepărtă.

Daisy fu năpădită de greaţă. Mesajul era clar. Fusese declarată o paria.

Se plimbă fără direcţie până se trezi la cortul menajeriei. Clapa laterală era ridicată şi toate animalele păreau să se afle înăuntru, mai puţin Sinjun, a cărui cuşcă se afla în continuare în soare. Animalul ciuli urechile când se apropie ea şi o privi dispreţuitor. Fusese prea întuneric noaptea trecută ca Daisy să vadă în ce stare era cuşca acestuia, dar acum observă că era jegoasă. Digger, aflase ea, era cel care ar fi trebuit să se ocupe de menajerie, dar probabil se afla la coada listei sale de priorităţi.

Tigrul îşi aţinti din nou privirea în ochii ei şi din nou Daisy nu reuşi să şi-o desprindă. Noaptea trecută blana tigrului păruse să strălucească în lumina proiectoarelor, dar acum arăta mată şi nesănătoasă. Rămase cu privirea aţintită în acei irişi aurii misterioşi şi, pe măsură ce secundele se scurseră, simţi că i se făcea insuportabil de cald.

Transpiraţia i se lăţi în pete mari sub braţe şi i se strânse în scobitura gâtului. Faţa îi fu inundată de sânge, iar sânii de sudoare. În viaţa ei nu îi fusese atât de cald. Îi venea să îşi sfâşie hainele de pe ea şi să se scufunde într-un bazin cu apă rece ca gheaţa. Ardea toată şi înţelese cumva că fierbinţeala nu provenea din ea, ci de la tigru.

— Aici erai.

Întoarse brusc capul şi îl văzu pe Alex apropiindu-se. O studie din cap până în picioare şi, sub impactul acelor ochi reci şi impersonali, corpul ei îngheţă.

— Ai puţin timp liber până să trebuiască să te pregăteşti de gală, îi spuse el. Ce-ar fi să te speli, apoi vom avea grijă să luăm cina mai devreme?

— Gală?

— Ţi-am spus că face parte dintre îndatoririle tale.

— Dar nu în seara asta. În niciun caz nu pot s-o fac în seara asta. Uită-te la mine!

Privind-o, Alex aproape că se înduplecă. Fiecare grăunte de decenţă din el îi cerea să o lase în pace. Era palidă de extenuare şi atât de murdară încât devenise aproape de nerecunoscut. Singurul produs cosmetic încă vizibil pe chipul ei era o urmă mânjită de mascara veche, întinsă sub genele de jos. Gura ei mică şi moale avea colţurile lăsate şi nu credea că mai văzuse vreodată pe cineva atât de evident la capătul puterilor.

În acelaşi timp simţi fără voia lui o scânteie de admiraţie pentru simplul fapt că încă stătea în picioare. Îşi aminti cum îl ameninţase cu lopata şi înţelese ce dovadă enormă de curaj fusese acel gest pentru ea. Îl surprinsese azi. Din păcate, mica ei răzvrătire nu făcea decât să amâne inevitabilul.

De ce refuza să se dea bătută? Nu ştia ce sursă ascunsă de forţă găsise în ea pentru a ajunge atât de departe, dar nu avea să dureze, iar el refuza să o tortureze. Se chinui să îşi înăbuşe latura blândă care îl îndemna să fie îndurător, ştiind că ar fi fost o cruzime, şi nu un act de bunătate. Cu cât o forţa mai mult acum, cu atât avea să recunoască mai repede adevărul.

Îşi întări hotărârea amintindu-şi singur că Daisy era o hoaţă şi, indiferent de circumstanţe, furtul era ceva ce nu putea ierta.

— Prima reprezentaţie e de la şase. Tu defilezi cu elefanţii.

— Dar…

Alex observă o zgârietură pe dosul mâinii ei şi i-o înşfăcă pentru a o examina.

— Cât a trecut de la ultimul tău vaccin antitetanos?

Ea îl privi fără a înţelege.

— Vaccin antitetanos. Pentru infecţii.

Ea clipi şi păru atât de stoarsă de puteri încât Alex fu nevoit să îşi înăbuşe impulsul de a o lua pe sus şi de a o duce înapoi la rulotă. Nu voia să se gândească la cum ar fi fost să ţină în braţe acel trup mic şi moale. Dacă nu ar fi furat banii aceia, şi-ar fi petrecut noaptea în patul lui, dar în situaţia curentă nu se simţise suficient de stăpân pe el cât să o poată atinge. Nu îşi dorise să o atingă.

— Cât a trecut de la ultimul tău antitetanos? repetă pe un ton mai tăios.

Ea coborî privirea spre zgârietura de pe mână.

— Anul trecut. M-am tăiat în timp ce navigam pe iahtul lui Biffy Brougenhaus.

„Dumnezeule! „Cum putea fi căsătorit cu o femeie care cunoştea pe cineva cu numele de Biffy Brougenhaus? Naiba s-o ia.

— Pune-ţi ceva dezinfectant acolo, se răsti el. Şi să fii gata la timp pentru gală, altfel ai să ajungi să cureţi şi remorca în care sunt ţinuţi caii.

Se îndepărtă cu paşi mari, posomorându-se tot mai tare. Se mândrise dintotdeauna cu corectitudinea lui, dar ea îl făcea să se simtă ca un bătăuş mereu pus pe harţă. Ceea ce îl făcu să îi acorde încă o bulină neagră.

Daisy supravieţui galei în principal datorită faptului că extenuarea o amorţise în halul în care nu mai era capabilă să simtă ruşine la a apărea în public îmbrăcată doar în costumul roşu sumar. Deşi Alex îi ceruse să meargă alături de elefanţi, ea rămăsese mult în urma lor, astfel că păruse că făcea parte din trupa Zburătorilor Tolea.

Îi luase o veşnicie să se spele, iar braţele ei chinuite de febră musculară protestaseră la fiecare gest. Îşi spălase părul şi îl uscase, apoi îşi refăcuse machiajul, urmând instrucţiunile lui Alex de a folosi cantităţi mai mari decât de obicei. Între reprezentaţii adormise în rulotă cu un sandviş cu unt

de arahide în mână. Dacă nu ar fi trezit-o el cu un zgâlţâit, şi-ar fi ratat intrarea.

După ultima reprezentaţie, Neeco o interceptă când tocmai ieşea pe uşa din spate, numele pe care artiştii îl dădeau intrării pe care o foloseau ei pentru a ajunge în pavilion.

— Ajută-l pe Digger să ducă puii înapoi în camion.

Digger nu părea să aibă nevoie de vreun ajutor, dar aparent făcea parte dintre însărcinările ei şi nu voia să mai adune un eşec pe care Alex să i-l reproşeze.

— Mă îndoiesc că îl pot ajuta cu mare lucru, spuse ea.

— Trebuie doar să se obişnuiască puţin cu tine, asta-i tot.

Daisy îmbrăcă halatul de prosop albastru al lui Alex, pe care îl luase de pe un cârlig din baie. Deşi îi suflecase complet mânecile, tot îi era enorm, dar măcar îi salva din pudoare.

Puii tocmai începuseră să iasă prin uşa din spate, iar Daisy se duse temătoare la Digger.

— Nu ai nevoie de ajutor, aşa-i?

— Ce-ar fi să mergi pur şi simplu pe lângă ei, domnişoară. Încă sunt agitaţi în preajma ta.

Cu inima strânsă, Daisy îşi potrivi pasul astfel încât să vină exact din urma lui Digger, la câţiva metri distanţă de elefanţi. Nu îi fu deloc greu să îl recunoască pe Cartofior, căci acesta era cel mai mic dintre cei patru şi, ţinând minte cum o plesnise, îl privi circumspectă, în timp ce acesta defilă la pas mărunt, ţinând coada lui Budincă în trompa lui îndoită. Când ajunseră la frânghia de priponit. Digger începu să îi lege.

— Treci încoace, Bam. Tu fii atentă la mine, domnişoară, să vezi cum se face.

Daisy era atât de concentrată la ceea ce făcea Digger cu Bam încât nu îl observă pe Cartofior furişându-se în spatele ei până nu simţi ceva umed gâdilând-o pe lateralul gâtului, imediat dincolo de gulerul halatului. Ţipă şi sări în spate din faţa trompei întinse a animalului.

Puiul de elefant o privi cu o sclipire încăpăţânată în ochi, făcu un pas spre ea şi întinse din nou trompa. Prea încremenită de teamă pentru a se clinti, Daisy se zgâi la cele două nări mişcătoare care se apropiau tot mai tare cu fiecare secundă.

— Cu-cuminte Cartofior. Cu-cuminte elefănţelul. Scoase un chiţăit înspăimântat când Cartofior îşi îngropă trompa pe gâtul ei, desfăcându-i partea din faţă a halatului.

— Digger… croncăni ea.

Digger ridică privirea şi văzu ce se petrecea.

— Te-ai dat cu parfum?

Ea înghiţi un nod şi dădu speriată din cap. Vârful trompei lui Cartofior o atinse cu delicateţe în spaţiul minuscul din spatele urechii.

— Cartofior e înnebunit după parfumurile femeieşti.

— Şi ce anume, icni ea, ar trebui să fac acum?

Digger o privi sec.

— În privinţa a ce anume?

— A lui Ca-Cartofior?

— Ei bine, nu prea ştiu, domnişoară. Tu ce vrei, de fapt, să faci?

Daisy auzi un chicot de râs răguşit.

— Probabil vrea să leşine. Nu-i aşa, Daisy?

Alex apăru din spatele ei, iar ea încercă să găsească măcar de faţadă puţin curaj.

— Nu… nu tocmai.

— Probabil te-ai dat cu parfum.

Se întinse şi îl mângâie pe Budincă, Cartofior, între timp, scoase un fornăit fericit şi îşi lăsă vârful trompei să se joace pe sub gulerul halatului lui Alex, ajungând la baza gâtului lui Daisy.

— Nu-nu mi-a spus nimeni să n-o fac.

Spre consternarea ei, puiul de elefant începu să îşi facă loc tot mai jos, îndreptându-se spre flăcările din paiete roşii care alcătuiau corsajul costumului ei. Îşi aminti puful de parfum pe care şi-l pusese pe sâni.

— Alex… îl imploră din ochi. Vrea să mă… Se pregăteşte să mă atingă pe… Trompa lui Cartofior îşi atinse scopul. Pe sâni! ţipă ea.

— Chiar cred că ai dreptate. Mângâie relaxat trompa elefantului şi o împinse deoparte. Ajunge, amice. Te apropii prea mult de proprietatea mea.

Daisy fu atât de surprinsă de acea declaraţie încât nu observă când Cartofior începu să dea înapoi.

Digger izbucni într-un râs bârâit şi arătă din cap spre elefant.

— Cartofior, se pare, s-a îndrăgostit.

— Mă tem că da, răspunse Alex.

— De mine?

Îi privi sceptică pe ambii bărbaţi.

— Îl vezi să se uite la altcineva? replică Alex.

Într-adevăr, elefantul o fixa cu o privire sentimentală.

— Dar mă urăşte. Azi după-amiază mi-a dat una cu trompa şi m-a pus la pământ.

— Azi după-amiază nu îţi dăduseşi cu parfum.

Digger se ridică, cu genunchii pârâindu-i, şi se îndreptă spre elefant.

— Hai, băiete. Iubita ta nu e interesată.

În timp ce Digger porni cu el, Cartofior îi aruncă o privire peste umăr, arătând cât se poate de convingător ca un adolescent lovit de Cupidon. Daisy fu sfâşiată între spaimă şi o scurtă tresărire de recunoştinţă că totuşi exista cineva în acest circ oribil care o plăcea.

În noaptea aceea adormi de îndată ce puse capul pe canapea. Ca prin vis îl simţi pe Alex intrând în rulotă câteva ore mai târziu şi, alunecând din nou în somn, îl simţi trăgându-i pătura peste umeri.

capitolul 9

La ora zece a doua zi dimineaţa Daisy urcă împleticim du. Se rampa camionului. Muşchii picioarelor ei ţipară în semn de protest la fiecare pas, iar braţele şi le simţea ca şi cum ar fi fost întinse pe o masă de tortură.

— Îmi cer scuze, Digger. Am adormit în camionetă.

În pofida extenuării ei de noaptea trecută, se trezise cu puţin înainte de trei, dintr-un vis în care ea şi Alex plutiseră printr-un tunel al iubirii din vremuri de altă dată, într-o barcă imitând o lebădă roz. Alex o sărutase, iar chipul îi reflectase atâta tandreţe încât Daisy avusese impresia că se topea, devenind una cu barca, cu apa, cu propriul lui trup. Senzaţia o trezise şi rămăsese întinsă pe canapea până în zori, reflectând la contrastul dureros dintre visul ei minunat şi realitatea căsniciei ei.

Când sosiseră în această nouă parcare, aparţinând unui mic centru comercial din High Point, Carolina de Nord, remorca în care se aflau elefanţii nu apăruse încă, prin urmare Daisy rămăsese în camionetă pentru un scurt pui

de somn. Două ore mai târziu se trezise cu gâtul înţepenit şi cu o durere de cap.

Când ajunse în vârful rampei văzu că Digger aproape terminase de curăţat rahatul din remorcă. Sentimentul de uşurare fu ştirbit de o tresărire de vinovăţie. Ar fi trebuit să fie treaba ei.

— Termin eu în locul tău.

— Ce-a fost mai rău e gata deja.

Vorbi ca un om care se obişnuise de mult să aibă parte doar de ghinioane în viaţă.

— Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

El îşi trase nasul cu o expresie de vom trăi şi vom vedea.

De unde stătea cocoţată în vârful rampei, Daisy putea cuprinde cu privirea noul loc în care se instalaseră, situat între un local Pizza Hut şi o benzinărie. Majoritatea artiştilor, îi spusese Alex, preferau suprafaţa netedă şi regulată a unei parcări în locul ierbii, însă atunci când se instalau pe asfalt erau nevoiţi să şi repare găurile lăsate de ţăruşi înainte de a pleca.

Pe fundalul bocănitului ritmic al ciocanului pneumatic ce înfigea ţăruşii în pământ, Daisy îşi îndreptă privirea spre curtea din spate şi o văzu pe Heather aşezată într-un scaun pliabil în faţa rulotei, în spatele căruia se afla Sheba, realizând o împletitură franţuzească în părul adolescentei. Ieri o întrezărise pe Sheba ajutând-o pe Heather la exerciţiile de gimnastică. Totodată o văzuse pe proprietăreasa circului pansându-l pe unul dintre muncitori şi încercând să-l consoleze pe copilaşul de şase ani al soţilor Lipscomb după ce acesta trăsese o trântă. Sheba Quest părea plină de contradicţii. Era ca o vrăjitoare malefică faţă de Daisy, ca o zeiţă a bunătăţii faţă de toţi ceilalţi.

Un trâmbiţat îndrăzneţ o făcu să se oprească brusc şi, coborând privirea, îl văzu pe Cartofior stând la baza rampei şi fixând-o cu o privire adoratoare pe sub genele ridicol de curbate.

Digger se îneca de râs.

— A venit iubitul să te viziteze.

— Va fi dezamăgit. Nu m-am dat parfum.

— Mă gândesc că va trebui să descopere singur. Du-l lângă restul, bine? Trebuie toţi să fie adăpaţi. Smuci din cap. Ankus-ul e acolo.

Daisy studie plină de ură obiectul sprijinit de lateralul camionului. La baza rampei, Cartofior trâmbiţă din nou, apoi începu să se învârtă, descriind un cerc restrâns, exact aşa cum defila în arenă. Când se opri, ridică un picior, apoi pe celălalt, executând dansul lui de puiuţ. Daisy îşi spuse că, dacă nu cumva se înşela amarnic, se dădea în spectacol în faţa ei.

— Ce am să mă fac cu tine, Cartofior? Eşti conştient că mă înspăimânţi de moarte?

Luându-i inima în dinţi, începu să coboare cu grijă rampa, apoi băgă mâna în buzunarul blugilor şi extrase cu delicateţe un morcov veştejit pe care îl găsise în frigider şi pe care îl adusese cu ea pentru orice eventualitate. Sperând că animalul avea să o urmeze dacă ştia că avea mâncare, i-l întinse cu o mână tremurătoare.

Cartofior întinse trompa şi adulmecă scurt şi delicat, gâdilând-o în palmă. Daisy se dădu în spate, folosind morcovul drept momeală pentru a-l atrage spre ceilalţi. Elefantul i-l înşfăcă din mână şi îl duse la gură, unde dispăru.

Speriată, Daisy îi privi trompa goală întinzându-se din nou spre ea.

— Nu… nu mai am mâncare.

Însă nu mâncare îşi dorea, ci parfum. Îşi băgă trompa în decolteul tricoului ei, căutând mirosul pe care îl adora.

— S-scuze amice, am…

Pleosc! Cu un ţipăt dramatic de trădare, Cartofior o plesni cu trompa şi o aruncă pe asfalt. Daisy scoase un ţipăt scurt. În acelaşi timp, Cartofior înălţă

capul şi dădu de veste lumii întregi că fusese trădat. „Nu se parfumează!”

— Daisy, eşti bine?

Alex apăru de nicăieri şi se lăsă pe vine lângă ea.

— Sunt bine.

Se crispă simţind durerea din şold.

— La naiba! Nu poţi permite unui animal să-ţi tot facă asta. Sheba mi-a spus că te-a pus la pământ şi ieri.

Fireşte că Sheba nu rezistase tentaţiei de a-i împărtăşi o astfel de bârfă, îşi spuse Daisy, tresărind de durere când îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

Cu coada ochiului îl văzu pe Neeco venind cu paşi mari spre ei.

— Mă ocup eu de asta.

Daisy inspiră şuierat când îl văzu punând mâna pe ankus.

— Nu! Nu-l lovi! A fost vina mea. Am…

Ignorând durerea, se grăbi să se ridice în picioare şi sări să se bage între Neeco şi Cartofior, dar ajunse prea târziu.

Îngrozită, îl privi pe Neeco izbind puiul în locul sensibil din spatele urechii. Cartofior scheună şi se dădu în spate. Neeco înaintă din nou spre el, cu ankus-ul ridicat pentru o a doua lovitură.

— Ajunge, Neeco!

Daisy nu auzi avertizarea rostită încet de Alex, căci deja se aruncase pe spatele lui Neeco.

— Nu-l mai lovi!

Cu un ţipăt de indignare, se întinse să îi ia ankus-ul.

Surprins, Neeco se împiedică, apoi, recăpătându-şi echilibrul, înjură şi se răsuci pe călcâie. Nereuşind să rămână cu mâinile încleştate pe umerii lui, Daisy se trezi alunecând, însă în loc să cadă pe asfalt pentru a doua oară pe ziua respectivă, Daisy îl simţi pe Alex prinzând-o pe sub braţe.

— Uşurel.

Sheba se apropie în grabă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, avem oameni de la ziar în incintă.

Când Alex o puse din nou pe picioare, Daisy se pregăti sufleteşte să fie aspru mustrată. Însă spre surprinderea ei, acesta se întoarse spre Neeco.

— După părerea mea, Cartofior a prins ideea de prima dată.

Neeco se crispă.

— Ştii la fel de bine ca mine că nu există nimic mai periculos decât un elefant răzvrătit împotriva celor care îl manipulează.

Daisy nu se putu abţine să nu intervină.

— E doar un pui! Şi a fost vina mea. Nu m-am dat cu parfum, iar el s-a supărat.

— Taci, Daisy, spuse Alex încet.

— E un pui de o tonă. Buzele lui Neeco se subţiată într-o dungă. Nu voi permite nimănui care lucrează pentru mine să devină sentimental în privinţa animalelor. Nu ne asumăm niciodată riscuri în materie de siguranţă. Sunt în joc vieţile oamenilor, iar animalele trebuie să ştie cine e şeful.

Întreaga ei frustrare dădu în clocot.

— Şi vieţile animalelor au valoare! Cartofior nu a cerut să îşi petreacă toată viaţa la circul ăsta oribil. Nu a cerut să fie cărat prin toată ţara într-un

camion urât mirositor, să fie legat cu lanţuri şi cătuşe şi scos la paradă în faţa unei grămezi de oameni ignoranţi. Dumnezeu nu a creat elefanţii ca să stea în cap şi să facă giumbuşlucuri. Destinul lot e să trăiască în libertate.

Sheba îşi încrucişa braţele şi ridică o sprânceană într-o expresie sarcastică.

— Mai ştii, Alex, o să te trezeşti cu ea aruncând vopsea roşie peste hainele de blană. Fie îţi controlezi soţia, fie o iei naibii de la circul meu!

Nici cea mai vagă urmă de emoţie nu se reflectă pe chipul lui când susţinu privirea lui Sheba.

— Lui Daisy i s-a cerut să aibă grijă de elefanţi. Din câte am văzut eu, ea doar îşi făcea treaba.

Inima ei se poticni pentru o clipă. Cumva Alex tocmai îi luase apărarea?

Plăcerea ei păli când el se întoarse spre ea, arătând din cap spre remorca în care erau transportaţi elefanţii.

— E târziu şi se pare că încă n-ai spălat interiorul cu furtunul. Întoarce-te la muncă.

Daisy îi întoarse spatele şi, fără un cuvânt, urându-le în gând celor trei să ajungă direct în iad, se apucă de treabă. Înţelegea că dacă animalele însoţeau trupa circului, era nevoie să fie ţinute sub control, dar simpla idee că erau forţate să se poarte în moduri care erau contrare pornirilor lor naturale o deranja. Poate că motivul pentru care condiţia lor o supăra atât de tare era faptul că simţea că avea şi ea ceva în comun cu ele. Precum animalele de la circ, şi ea era ţinută prizonieră împotriva voinţei ei şi, precum ele, cel care o ţinea prizonieră deţinea întreaga putere.

Sheba aproape ajunsese la vagonul roşu când apăru Brady Pepper în spatele ei. Oricât de mult ar fi iritat-o Brady pe Sheba, nu putea nega că era atrăgător graţie tenului măsliniu şi trăsăturilor tăioase şi uniforme. Deşi ştia în mod cert că avea patruzeci şi doi de ani, în părul lui nu existau decât ici-

colo fire cenuşii, iar corpul lui puternic de acrobat nu avea niciun gram de grăsime în exces.

— Ţi o tragi cu Neeco? spuse el pe acel ton ţâfnos care reuşea de fiecare dată s-o facă să scrâşnească din dinţi.

— Nu i treaba ta!

— Pun pariu că da. E exact genul care îţi place cel mai mult. Arătos şi prost.

— Du-te dracului!

Iritarea el fu înteţită de faptul că într-adevăr şi-o trăsese cu Neeco de câteva ori la începutul sezonului. Însă interesul îi dispăruse în scurt timp şi nu se simţise câtuşi de puţin tentată să repete experienţa. Nu ar fi lăsat niciodată pe nimeni să suspecteze că sexul începea să îşi piardă farmecul în ochii ei.

— Cu un tip ca Neeco, tu dictezi ce şi cum, nu-i aşa. Pe de altă parte, cu cineva ca mine…

— Cineva ca tine nu m-ar putea satisface niciodată. Oferindu-i un zâmbet fals, îşi trecu vârful unghiei peste muşchiul lui deltoid, clar scos în evidenţă de maioul mulat. Dansatoarele susţin că nici măcar nu ţi se mai scoală. E adevărat?

Spre marea ei iritare, Brady nu muşcă momeala, mulţumindu-se să râdă.

— Eşti înzestrată cu o limbă de viperă, Sheba Quest. Într-o bună zi asta o să te bage urât în bucluc.

— Îmi plac buclucurile.

— Ştiu că da. În special cele de genul masculin.

Ea porni spre vagonul roşu, însă Brady, în loc să priceapă aluzia, îşi potrivi pasul cu al ei. Lungimea pasului său, poziţia umerilor, tot ceea ce ţinea de el arăta că se credea darul lui Dumnezeu pentru femei. Era totodată un misogin convins, ceea ce însemna că Sheba era nevoită să îi amintească în permanenţă cine era şefa. Chiar şi aşa, oricât de mult ar fi scos-o din sărite,

era genul de artist de circ care îi plăcea cel mai mult. Orgolios, muncitor şi onest. În spatele exteriorului dur avea totodată o fire generoasă şi, spre deosebire de Alex Markov, nu avea profunzimi ascunse.

El o cântări din priviri aşa cum făcea întotdeauna. Brady nu se străduia niciodată să ascundă faptul că îi plăceau femeile şi, în ciuda aventurilor lui cu mai tinerele dansatoare, avea un mod de a o privi care o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost încă în floarea vârstei. Nu că l-ar fi lăsat vreodată să descopere acest lucru. Mersul lui sexy nu putea ascunde faptul că Brady era fiul unui măcelar din Brooklyn, iar prin venele lui nu curgea nicio picătură de sânge de circar.

— Tu şi Heather petreceţi o grămadă de timp împreună mai nou, spuse el.

— I-am împletit părul azi, dacă la asta te referi.

El o prinse de braţ, forţând-o să se oprească.

— Nu la asta mă refer şi o ştii prea bine. Mă refer la timpul pe care îl investeşti pregătind-o suplimentar.

— Ce-i cu asta?

— Nu vreau s-o încurajezi să-şi facă speranţe. Ştii că nu are talentul necesar pentru a fi o artistă decentă.

— Cine zice asta? Nu i-ai dat şansa să încerce.

— Glumeşti? Lucrez cu ea de când a ajuns aici şi tot nasoală e!

— Şi te miri?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că degeaba eşti un artist excelent, pentru că eşti jalnic ca profesor.

— Ba pe toţi dracii, nu-s! Sunt un profesor grozav. Îşi împunse pieptul cu degetul mare. Pe fiii mei eu i-am învăţat tot ce ştiu acum.

— Matt şi Rob sunt la fel de duri ca tine. Una e să înveţi doi băieţi zurbagii şi cu totul alta să lucrezi cu o tânără sensibilă. Cum poate învăţa ceva dacă tu te răsteşti la ea tot timpul?

— Ce naiba ştii tu despre tinerele sensibile? Din câte am auzit, tu ai avut otravă în vene încă de pe vremea când sugeai la ţâţă.

— Foarte amuzant.

— Spune-mi că taică-tău te cocoloşea când te învăţa să faci triplul salt mortal.

— Nu a fost cazul să mă cocoloşească. Ştiam că mă iubeşte.

Gura lui se subţie într-o dungă bătăioasă.

— Vrei să spui că nu îmi iubesc fiica?

Ea îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Ticălos idiot ce eşti. Ţi-a trecut vreodată prin cap că acum e mai important să îi fii lui Heather tată şi nu instructor? Dacă ai înceta să o mai presezi în halul ăsta, poate că ar reuşi să se descurce mai bine.

— Brusc m-am trezit vorbind cu Ann Landers.

— Păzeşte-ţi gura aia spurcată!

— Uite cine vorbeşte. Te avertizez, Sheba, nu îţi face de lucru cu Heather, îi e destul de greu şi aşa, fără să mai vii şi tu să încerci să o stârneşti împotriva mea.

Se îndepărtă cu paşi mari, radiind animozitate.

Sheba îl privi pentru o clipă, apoi descuie uşa vagonului roşu şi intră furioasă. Ea şi Brady se călcaseră reciproc pe bătături de la bun început, dar exista totodată între ei o prezenţă sexuală intensă care o făcea să rămână în gardă faţă de el. Învăţase prin experienţe brutale să fie atentă în privinţa bărbaţilor pe care şi-i alegea drept amanţi, iar ziua în care se căsătorise cu

Owen Quest fusese şi ziua în care îşi promisese să nu se mai culce niciodată cu un bărbat pe care nu îl putea controla. Avea o oarecare înclinaţie autodistructivă când era vorba de bărbaţi şi de două ori acea tendinţă aproape o distrusese. Mai întâi când fusese vorba de Carlos Mendez, apoi, într-o manieră cu mult mai brutală, cu Alex Markov.

Pe Carlos Mendez îl făcuse să plătească pentru ceea ce îi făcuse, iar acum îşi aminti singură că şi Alex fusese pedepsit la rândul lui. Se duse la fereastră şi o văzu pe Daisy Markov luptându-se cu un balot de fân. Lui Sheba aproape că i se făcu milă de ea – dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, chiar i s-ar fi făcut –, dar Daisy era instrumentul de care se folosea pentru a-l pedepsi pe Alex. Cât de umilitoare trebuie că era întreaga tărăşenie pentru el.

Era aproape în mod cert gravidă; nu ar fi avut niciun alt motiv să ia de soţie o femeie atât de nevolnică. Dar oricât de mult îl detesta pe Alex, circul era totul pentru Sheba şi i se părea obscen ca sângele familiei Markov – una dintre cele mai faimoase familii din istoria circului – să fie dus mai departe prin progenitura acelei hoaţe mici şi răzgâiate. De fiecare dată când o privea, Sheba se întreba cum ar fi putut să îşi mai ţină capul sus dacă nu ar fi ieşit la iveală adevărul despre Daisy.

Mai târziu, Daisy nu mai reuşi să îşi aducă aminte cum supravieţuise următoarei săptămâni jumătate, timp în care circul rătăcise prin Carolina de Nord, apoi trecuse în Virginia. Peste zi ea şi Alex erau împreună doar în camionetă, iar când binevoia să îi vorbească, Daisy avea impresia că o înjunghia mortal cu o ploaie de ţurţuri de gheaţă. Nici măcar la masă nu se întâlneau. De regulă, Alex deschidea o conservă cât timp ea se afla la baie pregătindu-se de gală, apoi îi lăsa afară o farfurie de mâncare până se îmbrăca şi el. Nu o întreba niciodată ce ar fi vrut să mănânce, nici nu îi sugera să gătească pentru amândoi, nu că ar mai fi avut energie să se ocupe şi de gătit.

Uneori credea că doar visase sărutul pasional de care se bucuraseră împreună. Acum nu se mai atingeau deloc, decât atunci când ea adormea în camionetă şi se trezea cuibărită lângă el. Când se întâmpla aşa ceva, se

smulgea brusc de lângă el, însă simţea oricum energia sexuală pulsând între ei, la fel de palpabilă ca briza ce bătea în interiorul camionetei.

Sau poate că totul era doar în imaginaţia ei. Poate că nu o găsea deloc atrăgătoare. Cum ar fi putut să se simtă atras de cineva care avea mâinile pline de băşici, nasul ars de soare, coatele acoperite de cruste, şi trăia în haine de lucru jegoase? La un moment dat săptămâna trecută încetase să se mai machieze până nu trebuia să se pregătească pentru gală. Peste zi îşi prindea părul într-o coadă de cal, şuviţele neregulate care scăpau de sub elastic alunecându-i pe gât şi pe obraji. În decurs de două săptămâni renunţase la ritualurile de înfrumuseţare exersate o viaţă întreagă.

Nici măcar nu ştia cine era când se privea în oglindă.

Şi era în permanenţă extenuată. Adormea pe canapea înainte de miezul nopţii, dar odată ce intra Alex în rulotă, îi devenea aproape imposibil să mai adoarmă. Se foia şi se răsucea în pat ore întregi, căzând în cele din urmă într-o stare de semiconştienţă agitată, doar pentru a-l auzi mârâind la ea să se scoale cu mult înainte ca ea să fi apucat să se odihnească. Era stoarsă de energie, confuză şi se simţea incredibil de singură.

Cum toată lumea o credea hoaţă, artiştii circului continuau să o evite şi nici relaţia ei cu elefanţii nu se îmbunătăţise. Cartofior în continuare se purta ca şi cum har fi trădat. De mai multe ori Daisy se gândise să se dea cu parfum, dar o speria mai mult afecţiunea lui decât antipatia lui. Când erau prin preajmă Neeco şi Digger, elefantul o lăsa în pace, dar dacă ei nu se vedeau pe nicăieri, căuta oportunităţi de a o plesni şi o aruncase la pământ de atâtea ori încât avea vânătăi peste tot.

Ceilalţi pui de elefant înţeleseseră rapid că era o ţintă uşoară şi devenise obiectul tuturor năzdrăvăniilor lor. O stropeau cu apă, mugeau la ea şi o plesneau dacă se apropia prea mult. Şi mai rău era faptul că aşteptau până ajungea lângă ei înainte de a se uşura. Digger îi spuse că atâta timp cât refuza să folosească ankus-ul împotriva lor, merita tratamentul de care avea parte, dar ea nu voia în ruptul capului să îi bată.

Deşi se ţinuse departe de Sinjun, aflase câte ceva despre el ascultând discuţiile celorlalţi. Era un tigru bătrân, de circa optsprezece ani, cu

reputaţie de animal ţâfnos. Conform spuselor lui Digger, niciunul dintre dresori nu reuşise să se împrietenească vreodată cu tigrul şi toată lumea îl considera în acelaşi timp imprevizibil şi periculos.

Exact ca soţul ei. Alex o deruta atât de tare încât nu mai ştia ce să creadă. Imediat ce se hotăra că nu era decât un monstru sadic, apărea la remorca elefanţilor aducându-i o pereche nouă de mănuşi de lucru sau o şapcă de baseball ca să nu o ardă soarele. Şi, în repetate rânduri, se întâmplase să ajungă exact la timp pentru a coborî pe rampă roaba încărcată. De cele mai multe ori, însă, se mulţumea să îi facă zile fripte.

Era neobişnuit de cald pentru mijlocul lui mai. Temperaturile trecuseră bine de treizeci de grade, iar umiditatea sufocantă îngreuna respiraţia. Se instalaseră din nou într-o parcare, aflată într-un orăşel la sud de Richmond, iar asfaltul negru intensifica şi el căldura. Fusese plesnită de două ori deja de către elefanţi, julindu-se urât pe coate a doua oară când căzuse. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, toţi angajaţii circului păreau să se relaxeze în afară de ea.

Brady şi Perry Lipscomb stăteau la umbră sub marchiza rulotei Airstream a familiei Pepper, savurând câte o bere rece şi ascultând un meci de baseball la un radio portabil. Jill se stropi cu apă şi se întinse pe un şezlong cu cel mai nou număr din Cosmo. Chiar şi Digger trăgea un pui de somn la umbră.

— Daisy, pune mâna şi lucrează şi fă ceva cu fânul ăla!

Neeco îi strigă ordinul din pragul rulotei pe care o foloseau dansatoarele, apoi îşi petrecu braţul pe după umărul lui Charlene. De la confruntarea legată de folosirea ankus-ului, Neeco fusese ostil faţă de ea.

Îi dădea mereu cele mai neplăcute sarcini şi o forţa să muncească ore îndelungate şi istovitoare până apărea Alex şi îi spunea că muncise suficient pentru ziua respectivă.

Începând să mute fânul, Daisy îşi simţi fiecare muşchi al corpului în flăcări. Tricoul îmbibat de sudoare i se rupsese în dreptul cusăturii de la umăr; blugii îi erau acoperiţi de jeg; bucăţi de pământ, paie şi balegă i se lipiseră

de fiecare centimetru din pielea umedă. Părul îi era şi el lipit de scalp, iar unghiile murdare îi erau la fel de distruse precum spiritul.

La celălalt capăt al parcării, Sheba sorbea ceva rece dintr-un pahar de plastic portocaliu şi îşi lăcuia unghiile de la picioare. Transpiraţia începu să se scurgă în ochii lui Daisy, stârnindu-i usturimi, dar mâinile îi erau prea murdare pentru a putea să se şteargă.

— Ştii ce, Daisy? Grăbeşte-te, îi strigă Neeco, iar Charlene chicoti. Ne mai vine un transport.

Ceva se rupse atunci în ea. Se săturase să fie calul de bătaie al tuturor. Se săturase să fie plesnită de puii de elefant şi tratată cu dispreţ de oameni.

— Mută-l tu!

Aruncă furca şi se îndepărtă tropăind. Îi ajunsese până peste cap. Avea de gând să-l caute pe Alex şi să îi ceară acel bilet de avion. Nimic din ce ar fi putut înfrunta de capul ei nu ar fi fost la fel de rău ca situaţia actuală.

Un răget teribil făcu să vibreze întreaga parcare. Odată cu sunetul, pielea îi luă foc de căldură, iar gâtul ei uscat de arşiţă ceru apă. Văzu un furtun întinzându-se de la cisternă spre menajerie şi porni în grabă spre el, simţind o uşoară panică pentru că nu mai fusese în viaţa ei atât de supra-încinsă.

Auzi din nou un răget şi, ridicând privirea, văzu cuşca lui Sinjun sfârâind în soare. Valuri de căldură se ridicau din asfalt, făcând să danseze dungile portocaliu cu negru ale tigrului.

Nu toate animalele se aflau în cortul menajeriei. Unele fuseseră lăsate într-o mică zonă îngrădită dintre menajerie şi cortul de spectacole. Chester, o cămilă răpciugoasă, era priponită nu departe, alături de Lollipop, o lamă crem cu ochi somnoroşi. O bucată mare de nailon alb mucegăit le asigura puţină umbră, dar nimic nu îl ferea pe Sinjun de soarele ce bătea pieziş printre barele de fier. La fel ca ea, Sinjun părea să fi devenit ţinta abuzurilor tuturor.

Tigrul o privi cu o resemnare tristă, fără a se mai obosi nici măcar să ciulească urechile. În spatele lui lama scoase un plescăit bizar, în timp ce cămila o ignoră atent. Fierbinţeala asfaltului se strecură prin tălpile adidaşilor ei, arzându-i picioarele. Transpiraţia începu să îi şiroiască între sâni. Ochii lui Sinjun o mistuiră până în adâncul sufletului.

„Mi-e cald. Mi-e atât de cald”.

Detesta acest loc în care animalele erau ţinute în cuşti pentru a putea fi privite. Plescăitul bizar al lamei îi zgândări urechile. O durea capul, iar mirosul de mucegai de la paravanul de nailon îi întorcea stomacul pe dos. Făcu involuntar un pas în spate, dorindu-şi să se îndepărteze de soare şi de acele animale triste şi de căldura îngrozitoare. Unul dintre adidaşii ei pleoscăi într-o baltă de apă. Daisy coborî privirea şi văzu că apa se scurgea din dreptul racordului furtunului care alimenta adăpătoarea animalelor.

Fără a sta să se gândească la ce făcea, alergă de-a lungul furtunului până găsi ştuţul de alamă din care se revărsa apa în jgheab. Luându-l în mână, se întoarse să închidă apa. Furtunul lăsă să cadă câteva picături reci în mâinile ei.

Miji ochii în faţa luminii orbitoare ce se reflecta de pe paravanul alb murdar, apoi simţi ochii lui Sinjun sfârâindu-i pe pielea ce deja începuse să se topească.

„Mi-e cald. Mi-e atât de cald”.

Coborî privirea spre ştuţul din care picura apă atât de rece în mâinile ei. Cu o răsucire violentă, ridică furtunul şi proiectă jetul de apă rece direct spre cuşca tigrului.

„Da!”

Simţi imediat uşurarea invadându-i tot corpul.

— Hei! Digger se apropie în fugă de ea, mişcându-se cât de repede îi permiteau genunchii artritici. Încetează, domnişoară! Încetează chiar acum, auzi?

Tigrul îşi dezgoli colţii spre el. Daisy se răsuci pe călcâie şi îndreptă jetul de apă rece direct spre bătrân, udându-i leoarcă partea din faţă a cămăşii jegoase de muncă.

— Stai departe!

Acesta se dădu în spate.

— Ce faci? Ai să omori tigrul! Felinelor nu le place să se ude.

Daisy întoarse din nou furtunul spre tigru şi simţi uşurarea răcoroasă pătrunzându-i mai adânc în oase, ca şi cum şi-ar fi udat propriul corp.

— Acesteia îi place.

— Încetează, am zis! Nu poţi face asta!

— Lui Sinjun îi place. Uită-te la el, Digger.

Într-adevăr, în loc să se retragă din faţa apei, tigrul se bucura de ea, întorcându-şi corpul spre jetul rece. În timp ce continuă să îl ude, Daisy fu tentată să îi spună lui Digger că acea manevră nu ar fi fost necesară dacă s-ar fi ocupat mai temeinic de îngrijirea animalelor, dar ştia că avea în cârcă mai multe decât putea duce şi îşi ţinu limba în frâu.

— Dă-mi furtunul!

Neeco venise din spatele ei şi se întinse să îi smulgă furtunul din mână. Dar Daisy se săturase până peste cap de Neeco Martin şi refuză să-i dea drumul.

Apa zbură în toate direcţiile. Icni când încasă în faţă întreaga forţă a jetului, dar nu îşi relaxă strânsoarea pe furtun.

Neeco îşi încleştă mâna pe încheietura ei.

— Încetează, Daisy! Dă-mi-l încoace!

Răgetul furibund al lui Sinjun vibră în aerul greu al după-amiezii, acoperind vacarmul făcut de sunetele cotidiene. Cuşca se clătină când tigrul se izbi cu

trupul uriaş de barele de fier, aproape ca şi cum ar fi încercat să ajungă la Neeco pentru a o proteja. Surprins, dresorul îi eliberă încheietura şi se întoarse spre sunetele înfiorătoare.

Sinjun îşi dădu urechile pe spate şi îl scuipă. Daisy smuci de furtun şi îl eliberă.

— Dracu' să-l ia de tigru nebun, bombăni Neeco. Ar fi trebuit să fie adormit acum câţiva ani.

Daisy îndreptă din nou jetul de apă spre cuşcă. Mai mult din fanfaronadă decât din convingere, spuse.

— Nu-i place să te vadă făcându-mi probleme.

— Ia te uită, Neeco, spuse Digger. Nenorocitului îi place apa.

— Ce se petrece aici?

Se întoarseră toţi când se apropie Alex. Daisy se şterse la ochi cu o mânecă de cămaşă murdară, continuând între timp să ţină jetul de apă îndreptat spre tigru.

— Daisy a decis să-i facă un duş lui Sinjun, spuse Neeco.

— Daisy a decis?

Alex o studie cu ochii lui impenetrabili de rus.

— Lui Sinjun îi era cald, îi explică ea istovită. Voia să îl răcoresc.

— El ţi-a spus asta?

Era prea stoarsă de puteri pentru a mai răspunde, în plus, cum ar fi putut să explice cât mai credibil că Sinjun îi spusese? Nu înţelegea nici ea această comunicare misterioasă care părea să existe între ea şi tigru.

Îndreptă jetul de apă spre gunoiul care se acumulase în partea de jos a cuştii.

— Cuştile astea sunt jegoase. Trebuie să fie curăţate mai frecvent.

Digger intră imediat în defensivă.

— Nu pot să le fac eu pe toate. Dacă ţi se pare că sunt chiar aşa de nasoale, poate ar trebui să le cureţi tu.

— În regulă. Am s-o fac.

Ce-i venise să spună aşa ceva? Cu doar un minut în urmă hotărâse să plece, iar acum se oferea voluntar să preia şi mai multă muncă. Cum ar fi putut să îşi asume sarcini suplimentare când nu reuşise să termine niciuna dintre cele care îi fuseseră deja încredinţate?

Alex se încruntă.

— Faci deja destule. Oricum abia mai reuşeşti să stai pe picioare şi n-am să te las să te înhami la mai mult.

Daisy se cam săturase ca soţul ei să dicteze absolut tot ceea ce făcea.

— Am spus că o voi face şi chiar o voi face. Acum, dacă nu cumva tu şi Neeco vreţi să ajungeţi la fel de uzi ca Digger, ar fi bine să mă lăsaţi în pace.

O expresie de surprindere se reflectă pentru o clipă în ochii lui Alex. Neeco insistă.

— Nu-şi face până la capăt nici treaba pe care i-o dau eu. Cum o să se poată ocupa şi de menajerie?

— Nu o va face, spuse Alex ferm.

— Ba da.

— Daisy…

— Nu tu decizi ce fac eu în timpul meu liber.

— Tu nu ai deloc timp liber, îi aminti el.

— Atunci presupun că va trebui pur şi simplu să muncesc mai rapid.

Alex o fixă cu privirea preţ de o clipă prelungă. Ceva se întâmplă între ei, ceva ce Daisy nu înţelese pe deplin. O scânteie de recunoaştere? O picătură de respect?

— Chiar vrei să faci asta? o întrebă el.

— Da.

— Eşti sigură că ştii în ce te bagi?

Ea îi susţinu privirea fără a şovăi.

— Habar nu am.

O emoţie care aproape aducea a tandreţe trecu fulgerător pe chipul lui, apoi dispăru într-un gest scurt din cap, indicând acordul lui.

— În regulă, te las să încerci următoarele câteva zile. Poţi să lucrezi aici câteva ore devreme dimineaţa, apoi să mergi să lucrezi pentru Neeco.

Digger începu să se înfurie.

— Dar am nevoie de mai mult ajutor! Nu pot să le fac eu pe toate.

— Nici Daisy nu poate, spuse Alex încet.

Surprinsă, ea se uită la el.

El arcui o sprânceană spre ea.

— Mai e ceva?

Daisy îşi aminti prea târziu că îi era teamă de animale, dar nu era momentul să îi spună şi lui, şi clătină din cap.

— Atunci menajeria rămâne pe mâinile tale.

Când Alex se îndepărtă, Daisy îşi dădu seama că, de fiecare dată când îl privea ca pe cel mai malefic personaj din viaţa ei, Alex o surprindea. Înţelese şi că nu îi mai era teamă de el. Nu cu adevărat. Codul lui comportamental era unul dur şi, după părerea ei, nedrept, dar tot ceea ce făcea se încadra întotdeauna în acele principii şi nu şi-l putea imagina făcând vreodată un compromis în materie de lucruri în care credea.

Îşi petrecu următoarele câteva ore spălând cu furtunul cuştile şi îndepărtând jegul acumulat, încercând în tot acest timp să stea cât mai departe posibil de animale. Când termină într-un sfârşit era chiar mai murdară decât când începuse, căci peste restul mizeriilor strânse pe ea se adunase acum şi noroi.

Îl forţă pe unul dintre muncitori să mute cuşca lui Sinjun la umbră, apoi aşternu un strat curat de paie pentru Chester şi Lollipop. Cămila încercă să o lovească, însă lama rămase placidă, iar când Daisy îşi aţinti privirea în ochii somnoroşi ai lui Lollipop decise că găsise în sfârşit un animal care îi plăcea.

— Eşti o doamnă foarte drăguţă, Lollipop. Poate că noi două o să ne înţelegem.

Lama îşi trase în spate buzele şi îi proiectă în faţă un jet de bale urât mirositoare.

Halal recunoştinţă!

capitolul 10

Alex decise că nu văzuse în viaţa lui ceva mai jalnic decât biata gâsculiţă de nevastă a lui. Întoarse spatele cratiţei de chili pe care o pregătea pentru a o privi intrând împiedicat în rulotă, cu hainele mai murdare decât ale celor mai soioşi muncitori. Ce mai rămăsese din coada de cal în care îşi prinsese părul era năclăit cu bucăţi de paie şi reziduuri de la mai multe tipuri de animale. Braţele îi erau mânjite cu noroi. Şi puţea.

Cum fusese şi el în repetate rânduri victima unei lame iritate, recunoscu mirosul.

— Te-ai apropiat prea mult de Lollipop, nu-i aşa?

Ea bombăni ceva indescifrabil şi se târî spre budă.

Alex zâmbi şi amestecă în chili.

— Nu am auzit prea bine. Ce-ai zis?

Ea îi răspunse pe tonul politicos, cu accent educat, al unei tinere obişnuită să trăiască în lux.

— Du-te dracului!

Închise uşa cu o bufnitură.

El chicoti.

— Să înţeleg că asta a fost prima ta întâlnire cu o lamă?

Ea nu răspunse.

Alex mai puse o lingură de boia, adăugă şi puţin sos picant pentru a fi sigur că era destul, apoi gustă. Prea fad.

Din budă tot nu se auzea nimic, nici măcar sunet de apă curgând. Încruntându-se, puse jos sosul picant.

— Daisy?

Când ea nu îi răspunse, se apropie de uşă şi bătu.

— Daisy? Eşti bine?

Nimic.

Învârti clanţa şi, aruncând o privire înăuntru, o găsi încremenită în faţa oglinzii, cu lacrimi mute şiroindu-i pe obraji în timp ce îşi privea propria reflexie.

Ceva blând şi nefamiliar se descătuşa în el.

— Ce se întâmplă, scumpo.

Ea nu se clinti, iar lacrimile continuară să i se scurgă pe obraji.

— Nu am fost niciodată cu adevărat frumoasă, nu ca mama mea, dar acum sunt urâtă.

În loc să îl irite, vanitatea ei greu încercată i se păru oarecum înduioşătoare.

— Eu cred că eşti superbă, păpuşică, chiar şi murdară fiind. Ai să te simţi mai bine după ce te speli.

Daisy rămase nemişcată, cu privirea aţintită asupra reflexiei ei, în timp ce lacrimile începură să îi picure de pe bărbie.

El se lăsă pe vine lângă ea, îi ridică picioarele unul câte unul şi o descălţă de adidaşi şi şosete.

— Te rog, pleacă! vorbi cu aceeaşi demnitate calmă pe care o observase la ea în repetate rânduri în ultimele zece zile, cât timp se chinuise să ducă la bun sfârşit şirul lung de sarcini dificile. Faci asta pentru că plâng din nou, dar e doar din cauză că sunt obosită. Îmi pare rău. Să nu te superi.

— Nici măcar n-am observat că plângeai, minţi el, descheindu-i pantalonii de blugi şi, după o clipă de ezitare, trăgându-i i în jos peste şolduri.

Priveliştea desfătătoare a picioarelor ei zvelte îl excită instant şi fu nevoit să îşi smulgă privirea de la ispititorul triunghi alcătuit de slipul ei verde mentă.

Cât timp avea să mai reuşească să-şi ţină mâinile departe de ea? În ultima săptămână jumătate Daisy fusese atât de extenuată încât abia stătuse pe picioare, dar el nu se putuse gândi decât la dorinţa de a se îngropa în trupul ei moale şi flexibil. Ajunsese în punctul în care nu mai putea nici măcar să o

privească fără a se alege cu o erecţie, ceea ce îl irita al naibii de tare. Îi plăcea să deţină controlul în toate aspectele vieţii sale şi în mod evident nu deţinea controlul în această privinţă.

Chiar şi o femeie crescută la circ ar fi avut dificultăţi în a face faţă volumului de muncă pe care i-l aruncase în cârcă lui Daisy. Alex îşi tot spunea că nu avea să mai dureze decât câteva zile – poate chiar câteva ore – până când avea să se dea bătută şi să plece. Ceea ce însemna că nu putea să o atingă, nu aşa cum şi-ar fi dorit. Sexul între ei, în situaţia dată, nu ar fi făcut decât să complice lucrurile şi, în ciuda a ceea ce-şi dorea corpul lui, trebuia să o lase în pace.

Dar ea tot nu abandonase lupta, iar el nu ştia cât avea să mai reziste să stea departe de ea. Când se prăbuşea în pat noaptea era atât de conştient de prezenţa ei, ghemuită pe canapea la doar câţiva metri de el, încât îi era greu să adoarmă. Şi simplul fapt de a o vedea peste zi făcea să-i fie imposibil să se concentreze la muncă.

De ce nu plecase. Era moale. Slabă. Plângea din orice. Dar chiar în timp ce îi călca în picioare caracterul, îşi aminti că găsise în ea îndrăzneala de a-l înfrunta pe Neeco Martin şi de a le lua apărarea acelor creaturi jalnice şi chinuite care alcătuiau menajeria. Daisy Devreaux Markov nu era chiar fiinţa plăpândă pe care şi-o imaginase el.

Faptul că nu se dovedise a fi atât de previzibilă cum anticipase el îl irita aproape la fel de mult ca efectul dureros pe care îl avea asupra trupului lui şi îi spuse pe un ton tăios:

— Ridică braţele.

Întâmplările din ziua respectivă o epuizaseră şi se supuse automat. Alex îi trase tricoul peste cap, lăsând-o doar în setul de lenjerie delicată verde mentă care îi stătea lipit de piele. Era atât de stoarsă încât capul îi cădea în piept, dar nu se simţi stăpân pe el să termine treaba, ceea ce îl enervă şi mai tare. Întorcându-i spatele, potrivi apa la duş şi o conduse înăuntru, încă purtând slipul şi sutienul.

— Am să-ţi dau de mâncare imediat ce termini. M-am săturat să mănânc tot din conserve, aşa că azi pregătesc chili.

— Ştiu şi eu să gătesc, murmură ea.

— Ai destule de făcut deocamdată.

Ea se întoarse cu faţa spre duş şi lăsă jetul de apă să se reverse peste ea, cu tot cu lenjeria pe care încă o purta.

Când ieşi în sfârşit din baie, îşi pieptănase părul ud pe spate, dezgolindu-şi faţa spălată temeinic, şi se înfăşurase în halatul lui de prosop albastru. Nu arăta mult mai mare decât o adolescentă când se strecură în spatele mesei de bucătărie.

El îi puse în faţă un bol de chili, apoi se întoarse spre aragaz pentru a-şi pune şi lui o porţie.

— Se poate să fiu scutită de gală azi? întrebă ea.

— Ți-e rău?

— Nu.

Alex îşi puse şi bolul lui pe masă, se aşeză în faţa ei şi îşi întări inima pentru a rezista în faţa demnităţii ei calme.

— Atunci nu se poate să fii scutită.

Ea păru să accepte cu resemnare refuzul lui, ceea ce îl supără mai tare decât dacă s-ar fi certat cu el.

— Nu am mai fost scuipată niciodată.

— Lamele tind să facă asta. N-o lua personal.

— Şi Frankie mă detestă. Azi a aruncat în mine cu o cutie de biscuiţi pentru animale.

— A fost fără îndoială un accident. Frankie e cel mai blând animal posibil. El place pe toată lumea.

Daisy îşi înfipse cotul pe masă şi îşi sprijini capul în mână, în timp ce amestecă neliniştită în bolul ei de chili.

— A nu face nimic altceva decât să mă plimb în arenă îmbrăcată într-o ţinută sumară e cea mai josnică formă de exploatare a femeii.

— Are rezultate excelente şi în cinematografie.

Regretă imediat că încercase să o aţâţe, cu atât mai mult cu cât ştia că era prea obosită pentru a-l înfrunta. Adevărul era că ţinuta pe care o purta probabil îl deranja mai mult pe el decât pe ea. Nu era la fel de înaltă ca restul dansatoarelor, nici nu avea sânii la fel de voluptuoşi, dar frumuseţea ei proaspătă şi zâmbetul ei dulce o făceau să iasă în evidenţă şi nu o dată fusese nevoit să descurajeze diverşi masculi zurbagii din public de la a încerca să ajungă la ea după spectacol. Spre surprinderea lui, ea părea să nu aibă habar de reacţia pe care o stârnea.

Daisy fărâmiţă un biscuit subţire în bolul de chili.

— În ciuda discursurilor tale despre cât de bine sunt îngrijite animalele la circ, menajeria e în ultimul hal.

— De acord. E o problemă de care mă plâng de câţiva ani, dar Owen iubea menajeria aia şi a refuzat să se descotorosească de ea.

— Dar Sheba?

— Ea e în mare măsură de aceeaşi părere ca mine. Eu tot sper că o s-o închidă, dar nu prea există cerere pe piaţă pentru animale de circ în pragul bătrâneţii. Şi le este mai bine cu noi decât dacă le-am vinde undeva să fie folosite ca momeală pentru turişti în vreun cătun înapoiat.

Daisy ridică spre gură o lingură de chili, apoi o lăsă înapoi în bol ca şi cum efortul de a mânca ar fi fost enorm.

Alex nu mai rezistă. Nu îi păsa dacă întreaga trupă a circului avea să îl critice pentru că îi oferea soţiei sale tratament preferenţial; nu mai putea îndura să îi vadă acele cercuri vineţii sub ochi nici măcar o zi.

— Du-te la culcare, Daisy. M-am răzgândit. Poţi sări peste gală în seara asta.

— Serios? Eşti sigur?

Plăcerea ei îl făcu să se simtă şi mai vinovat.

— Am spus că poţi, nu?

— Da! Da, chiar ai spus-o. O, îţi mulţumesc, Alex. Nu am să uit asta.

Daisy dormi pe durata primei reprezentaţii, dar, spre surprinderea lui Alex, apăru exact când începu gala pentru cea de-a doua. Puiul de somn de două ore făcuse minuni pentru ea şi arăta mai odihnită decât arătase vreodată în ultimele câteva zile. În timp ce el făcu un tur al arenei călare pe Misha, o văzu chiar în faţa lui, făcând cu mâna şi suflând bezele spre copii, fără a avea habar de efectul pe care costumul ei din flăcări roşii îl avea asupra taţilor acelor copii. Alex fu nevoit să îşi înăbuşe impulsul de a-şi folosi biciul pentru a zbura câteva şepci de baseball din public.

Când spectacolul se încheie, se duse la rulotă pentru a se schimba rapid de costum în hainele de muncă. De regulă Daisy era deja schimbată până la ora aceea, dar de data aceasta nu o văzu prin preajmă.

Cu un vag sentiment de nelinişte, se îmbrăcă în grabă, apoi porni din nou spre pavilionul de spectacole. O scânteiere de paiete roşii în apropierea marchizei din faţă îi atrase atenţia şi îşi văzu soţia înconjurată de trei orăşeni atrăgători. Se purtau toţi foarte politicos cu ea şi în mod cert nu era în pericol, dar tot ar fi vrut să îşi îndese pumnul direct în feţele lor tinere şi încrezute.

Unul dintre ei spuse ceva, iar Daisy râse, sunetul plutind în aerul nopţii ca un balon muzical. Alex înjură în barbă.

— Ce te-a enervat aşa de tare?

Auzindu-l pe Brady apropiindu-se din spatele lui, Alex se forţă să se relaxeze.

— Ce te face să crezi că m-am enervat?

Brady îşi băgă o scobitoare în colţul gurii.

— Felul în care îi priveşti pe orăşenii ăia.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nu pricep ce-i cu tine, Alex. Nu credeam că îţi pasă de ea.

— Lasă-mă în pace!

— La drept vorbind, tocmai hotărâsem să discut cu tine despre ea. Îşi mută scobitoarea dintr-un colţ al gurii în celălalt. Mă gândesc că, deşi e o hoaţă, iar tu pari să o urăşti de moarte, nu ai dreptul să munceşti cu atâta brutalitate o femeie însărcinată.

— Cine ţi-a spus că e însărcinată?

— Aşa ne-am gândit toţi. În noaptea petrecerii surpriză nu ai părut un mire prea fericit.

Alex scrâşni din dinţi.

— Nu e însărcinată.

Scobitoarea căzu din gura lui Brady.

— Atunci de ce naiba te-ai însurat cu ea?

— Nu-i treaba ta!

Se îndepărtă furios.

Era aproape miezul nopţii când terminară munca. Ca de obicei, când intră în rulotă Daisy deja dormea, dar în loc de a fi cuibărită sub un munte de aşternuturi în dezordine, ca de obicei, acum era întinsă pe canapea în costumul ei, aproape ca şi cum s-ar fi aşezat pentru câteva minute şi ar fi aţipit fără să vrea. Alex decise că una era să o înveţe să devină mai puternică şi cu totul alta să o împingă până la capătul puterilor, iar în clipa aceea îşi dădu seama că nu putea să îi impună în continuare un program de muncă atât de brutal. Din punctul lui de vedere, Daisy îşi plătise datoria faţă de societate şi era timpul să o lase mai moale.

Părul ei brunet se revărsa pe perna canapelei în şuviţe mătăsoase, iar buzele îi era uşor întredeschise. Dormea întinsă pe burtă, iar Alex îşi simţi gura uscându-se când îi văzu fundul mic şi dulce ridicat în aer, acoperit doar de plasa cu model rombic a colanţilor ei negri. Fâşia îngustă de paiete din mijloc făcea priveliştea cu atât mai ispititoare. Forţându-se să îşi desprindă privirea, se dezbrăcă de hainele lui, se duse hotărât în baie şi intră sub un duş rece ca gheaţa.

Zgomotul făcut de apa curgând probabil o trezise, căci ieşind din baie înfăşurat doar într-un prosop o găsi în picioare în faţa chiuvetei, cu halatul lui de prosop albastru luat în grabă peste costum. Deşi îi suflecase mânecile, mâinile ei mici abia se vedeau de sub manşete când deschise o franzelă de pâine de secară.

— Vrei să-ţi pregătesc un sandviş? Părea mai binedispusă decât o văzuse în ultimele câteva zile. Am adormit înainte să apuc să mănânc, iar acum mi-e foame.

Halatul se deschise puţin, dezvăluind rotunjimile sânilor ei sub flăcările de paiete ale costumului. Alex îşi smulse privirea de la ei şi, în loc să îi mulţumească pentru ofertă, se răsti la ea:

— Dacă Sheba te prinde că te-ai culcat într-unul dintre costumele ei, o să te jupoaie de vie.

— Atunci va trebui pur şi simplu să am grijă să nu mă prindă.

Vioiciunea reapărută în tonul ei îi înveseli şi lui dispoziţia.

— Presupun că nu ne putem aştepta să înveţi totul deodată.

Daisy se întoarse spre el, dar orice ar fi vrut să spună păru să îi moară pe buze. Privirea ei coborî lent pe pieptul lui, oprindu-se asupra prosopului galben încolăcit peste şoldurile lui.

Alex ar fi vrut să ţipe la ea, să îi spună să nu îl privească astfel dacă nu voia să se trezească răsturnată pe spate. Autocontrolul lui deja şubred mai cedă puţin.

— Vrei… ăăă… să-ţi dau halatul înapoi? întrebă ea.

El dădu din cap.

Ea trase de cordon, se dezbrăcă de halat şi i-l întinse.

El îl lăsă să cadă pe podea.

Ea se holbă la el.

— Credeam că îl vrei.

— Îl voiam jos de pe tine.

Ea se linse pe buze, iar el o privi chinuindu-se să găsească un răspuns. Chiar în timp ce îşi reproşă propria neghiobie, ştiu că nu avea să reuşească să stea departe de ea încă o noapte.

— Nu sunt prea sigură ce anume vrei să spui cu asta, zise ea ezitant.

— Vreau să spun că nu cred că voi mai reuşi să îmi ţin mâinile departe de tine.

— Mi-era teamă că la asta te-ai referit. Trase adânc aer în piept şi ridică bărbia. Îmi pare rău, dar am decis că nu pot să fac asta cu tine. Nu ar fi corect.

— De ce anume?

— Pentru că nu ar fi ceva sacru. Pentru mine actul de a face dragoste e important. Nu aş face în mod obişnuit cu oricine.

— Mă bucur să aud asta.

Mânat de o forţă căreia nu i se putea împotrivi, se duse lângă ea.

Ea se dădu în spate, lipindu-se de blatul de bucătărie, dar continuă să îi susţină privirea.

— Nu aş putea s-o fac ca pe un sport.

— Sper că asta înseamnă că nu trebuie să-mi fac griji că aş putea culege vreuna dintre acele nenorocite de boli cu transmitere sexuală de care i-ai pomenit chelneriţei acum câteva săptămâni.

— Fireşte că nu!

— Bun. Nici tu nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea. Sunt curat ca lacrima.

— Asta e minunat pentru tine, dar…

— Ţi-a spus cineva vreodată că vorbeşti prea mult?

Îşi sprijini podul palmelor de blatul de bucătărie din spatele ei, reuşind astfel să o imobilizeze.

— Trebuie să discutăm despre asta. E important. E…

— Ce trebuie să facem e să încetăm să mai vorbim, îşi închise mâinile peste încheieturile ei. Ne-am jucat destul de-a şoarecele şi pisica, păpuşică. Nu crezi că e timpul să trecem la chestii serioase?

Parfumul ei adie spre el, stârnindu-l. Coborî privirea spre trupul ei, atât de seducător dezvăluit de costumul de flăcări din paiete roşii, iar răsuflarea ei uşoară îi zbârli părul de pe piept.

— Cum… cum poţi chiar şi să te gândeşti să faci aşa ceva cu o persoană pe care nu o respecţi?

Daisy închise lent ochii când el îşi înclină capul şi îi dezmierdă lateralul gâtului cu buzele.

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să-mi bat capul cu asta?

— Tu crezi că sunt hoaţă.

— Să spunem doar că m-am mai liniştit puţin.

Ea ridică faţa spre a lui, iar Alex fu străbătut de un nou junghi de vinovăţie când ochii ei violeţi se însufleţiră de bucurie, iar gura ei moale şi prostuţă se curbă într-un zâmbet de plăcere.

— Mă crezi! Ştii că nu eu am furat banii!

Nu spusese aşa ceva. Pur şi simplu, nu mai era la fel de furios. Deşi nu putea accepta ceea ce făcuse ea, ştia că fusese disperată şi nu voia să mai fie faţă de ea un călău necruţător.

— Cred că eşti a dracului de sexy. Îşi trecu uşor degetul mare peste buza ei de jos şi o descoperi umedă sub atingerea lui. Te ocupi tu de contracepţie sau vrei s-o fac eu?

Ea făcu ochi mari.

— Iau pilule, dar…

— Asta e bine.

Îşi înclină capul şi îi prinse gura sub a lui. Tremura. Doamne, cât era de dulce. Probabil ronţăise una dintre prunele coapte din punga de pe blatul de bucătărie, căci îi simţi gust de fruct în răsuflare.

Buzele ei se întredeschiseră uşor, dar gestul fu ezitant, ca şi cum încă ar fi încercat să se hotărască. El găsi ceva infinit de excitant în primirea ei

sfioasă, nesigură. În acelaşi timp, ştiu că nu avea să-i mai lase răgaz să reflecteze şi o trase mai strâns la pieptul lui.

Dincolo de lumea minusculă a rulotei începură să cadă primii stropi de ploaie, izbind carcasa de metal cu un răpăit blând. Sunetul era liniştitor şi hipnotizant. Ropotul ploii îi izola cumva, separându-i de orice altceva din univers şi oferindu-le un loc doar al lor.

Daisy oftă simţind sărutul lui Alex, blând şi răbdător. Iconiţa pe care o purta se frecă de ea, iar când vârful limbii lui trecu uşor peste interiorul sensibil al buzei ei de jos, un torent de miere caldă i se revărsă prin vene. În clipa aceea toate principiile ei se risipiră şi orice intenţie pe care ar fi avut-o de a-l refuza dispăru. Încă de la început şi-l dorise astfel şi nu se mai putea împotrivi forţei care o împingea spre el.

Deschizând gura, îl lăsă să intre.

El nu se grăbi să o invadeze, iar când o făcu, sărutul deveni adânc şi deplin. Ea îi răspunse cu fervoare, iar el o lăsă să se joace după pofta inimii.

Ea îl dezmierdă cu limba, iar buzele ei sărutară colţurile gurii lui aspre, apoi se strecură din nou înăuntru, îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui şi, ridicându-se pe vârfuri, îl muşcă mărunt de lobul urechii. Lăsă câteva urme minuscule de dinţi în colţul bărbiei lui înainte de a se întoarce pentru a-i invada din nou gura.

Intrând şi jucându-se.

Retrăgându-se şi explorând.

Intrând din nou.

Excitaţia ei crescu, alimentată de sunetul gâfâit al răsuflării lui şi de senzaţia mâinilor lui ţinând-o atât de strâns, una închisă peste talia ei, cealaltă răsfirată pe spatele ei. Cum putuse vreodată să îi fie teamă de el? Imaginea bicelor pe care le ţinea sub pat îi trecu pentru o clipă prin minte, dar o alungă. Alex nu ar fi rănit-o. Nu putea.

Desenă cu limba o dâră de dulceaţă de la gâtul până la pieptul lui şi îşi vârî vârful limbii prin părul întunecat care îi acoperea fin pectoralii, până reuşi să îşi apese buzele pe pielea de dedesubt. Răsuflarea lui deveni mai rapidă acum, iar când vorbi, vocea îi ieşi răguşită.

— Dacă aşa ştii să săruţi, păpuşă, abia aştept să văd cum…

Gemu când ea îi găsi sfârcul.

Daisy îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, iar una dintre degetele ei se prinse în lănţişorul de aur pe care se afla iconiţa. Acest joc de săruturi fierbinţi şi atingeri necunoscute era atât de delicios încât nu se mai sătura de el. Trupul lui se oferea explorării ei şi tânjea să descopere fiecare centimetru din el.

— Vreau să îţi dau jos prosopul, şopti ea.

Degetele lui se înfipseră în părul ei.

Ea întinse mâna spre nod, însă se trezi cu mâna lui apăsându-se peste a ei.

— Nu te grăbi, scumpo. Mai întâi trebuie să-mi arăţi tu ceva.

— Ce vrei să vezi?

— Te las pe tine să alegi.

— În costumul ăsta mi-am cam dezgolit tot ce aveam de arătat.

— Poate că vreau să văd mai de aproape.

Daisy ştiuse că sexul putea fi palpitant, dar nu se aşteptase la nota jucăuşă şi senzuală din tonul lui. Îi trecu prin minte că poate ar fi trebuit să îi mărturisească faptul că era virgină, dar apoi el ar fi găsit-o ciudată. Iar el nu avea cum să afle dacă nu îi spunea ea. Contrar poveştilor romantice, fragilul himen al unei fecioare nu rămânea intact după douăzeci şi şase de ani de activităţi fizice şi examene medicale.

Dându-şi capul pe spate, îi privi ochii cutreierând-o din cap până în picioare aşa cum stătea în faţa lui în costumul ei de dansatoare, iar ideea de a juca rolul femeii fatale experimentate i se păru infinit de tentantă. Citise o mulţime de cărţi, deci poate că avea chiar să-i iasă. Ce ar fi putut să facă obraznic?

Îi întoarse spatele, încercând să-şi lase o clipă de răgaz să reflecteze, iar când o făcu observă şi că draperiile albastre lălâi atârnate la micuţa fereastră de deasupra mesei de bucătărie nu erau complet trase. Se îndoia că ar fi trecut cineva pe acolo în ploaia torenţială, dar, pentru orice eventualitate, se grăbi să le închidă. Sprijinindu-şi o mână pe blatul melaminat, se aplecă peste masă pentru a le trage.

Auzi un sunet înăbuşit din spatele ei, aproape ca un geamăt.

— Bună alegere, scumpo.

Daisy nu avu nici cea mai vagă idee la ce se referea până nu îl simţi venind în spatele ei şi frecându-se de fundul ei scos în afară. Îi masă carnea prin voalul de plasă în formă de romb. Sfârcurile i se întăriră, iar pielea îi fu inundată de sânge în faţa acestei senzaţii nefamiliare, în acelaşi timp neliniştea ei se înteţi. Indiferent ce ar fi vrut să-l facă pe el să creadă, nu avea experienţă nici măcar în jocurile erotice obişnuite, cu atât mai puţin în cele exotice.

Unul dintre degetele lui se strecură sub fâşia de paiete şi coborî cu vârful în crăpătura fundului ei. Ea îşi muşcă buzele pentru a nu ţipa de plăcere. Atingerea lui se furişă mai jos.

Incapabilă să mai suporte, se îndreptă şi se răsuci în braţele lui.

— Vreau… vreau să ne sărutăm din nou.

El gemu.

— Săruturile tale sunt ceva mai mult decât pot îndura în momentul de faţă.

Îşi aranjă nodul din dreptul buricului, iar ea văzu că prosopul nu mai atârna fără vlagă pe lângă el. La drept vorbind era chiar departe de a atârna fără vlagă.

Daisy se uită fix la el, simţindu-şi gura uscată.

— Eu în… încă vreau să ne sărutăm.

— Negociem. Deschide-ţi închizătoarea de la spatele costumului şi ne sărutăm apoi cât vrei tu.

Ea îşi smulse cu greu ochii de la prosop şi ridică braţele pentru a desface închizătoarea. Când aceasta se deschise, corsajul costumului începu să cadă. Ea îl strânse la piept.

Alex îşi plecă fruntea, o atinse uşor pe buze şi îi prinse fiecare din încheieturi în mâini. Când îşi strecură limba în gura ei, costumul îi căzu până la brâu. O lipi cu spatele de peretele din capătul îndepărtat al mesei, îi trase încheieturile în sus şi i le ţintui de o parte şi de cealaltă a capului.

— Nu-i drept, şopti ea peste gura lui, în timp ce el o ţinu lipită de perete. Eşti mai puternic decât mine.

— E rândul meu să mă joc, îi şopti el.

Şi într-adevăr se jucă.

Continuând să îi imobilizeze blând încheieturile, îşi folosi doar gura pentru a o excita. Îi ronţăi lobul urechii şi lateralul gâtului. O muşcă mărunt în dreptul claviculei şi la baza gâtului. Dar apoi se dădu înapoi doar cât să îi poată privi întregul trup.

Poziţia ei lipită de perete îi ridicase vârfurile sânilor. Alex se jucă întâi cu unul, apoi cu celălalt, sugând până când nodul de fierbinţeală dinăuntrul ei deveni atât de mistuitor încât aproape nu mai putu suporta.

— Opreşte-te, icni ea. Dă-mi drumul.

El îi eliberă imediat încheieturile.

— Te-am rănit?

— Nu, dar… te mişti prea repede.

— Prea repede? O privi cu un zâmbet strâmb. Cumva îmi critici tehnica?

— O, nu. Tehnica ta e minunată.

Cuvintele îi zburară de pe buze pe nerăsuflate, prea sincere, prea entuziaste, iar Alex zâmbi. Ruşinată, ea evită să îi întâlnească privirea aţintindu-şi ochii asupra gurii lui. Apoi îşi dădu seama că dacă avea să facă dragoste cu acest bărbat aprig şi trufaş, trebuia să vină în întâmpinarea forţei lui cu la fel de multă forţă.

Ridicând capul, îi susţinu privirea.

— Nu vreau să preiei tu controlul deocamdată. Poate mai târziu, dar nu încă.

— Aşa încerci tu să-mi spui că vrei să fii tu la cârmă o vreme:

Ea dădu din cap. Deşi era speriată, nu avea de gând să lase nimic să o împiedice să exploreze minunatele mistere ascunse sub acel prosop.

— Cu o condiţie, păpuşică. Îşi încolăci degetul peste marginea costumului ei, în locul unde i se strânsese la brâu. Rămâi doar în colanţi. Orice altceva dispare de pe tine.

Ea înghiţi un nod. Colanţii nu aveau chilot integrat. Erau transparenţi de la betelie până în vârf, iar romburile în care era împletită plasa erau prea mari pentru a ascunde ceva.

El ridică o sprânceană în semn de provocare, apoi îi dădu drumul şi se aşeză pe capătul lui de pat.

— Vreau să te privesc dezbrăcându-te.

Jocul devenea foarte îndrăzneţ. Daisy îşi drese vocea şi se strădui să spună pe un ton cât mai nepăsător:

— Adică aici” Cu luminile aprinse şi tot tacâmul.

— Tragi de timp. Dă-l jos de pe tine cât mai lent.

Ea îşi luă inima în dinţi, hotărâtă să ţină pasul cu el.

— Înţelegi, nu-i aşa, că după ai să-ţi dai jos prosopul.

— Hai să le luăm pe rând.

Ea îşi coborî încet costumul peste şolduri, aplecându-se în faţă în timp ce îl trase în jos pentru a-şi ascunde nuditatea din faţa lui. Costumul îi căzu la glezne. Îşi curăţă o scamă minusculă din vârful piciorului, inspectă uzura covorului, ascultă răpăitul ploii pe acoperişul rulotei.

— Ba n-ai să faci asta. Chicoti. Îndreaptă-te. Şi lasă costumul acolo, pe podea.

Tonul subtil întunecat al vocii lui aproape o făcu să cedeze nervos. Cu mâinile tremurându-i, făcu exact ceea ce îi ceruse el.

— Eşti superbă, şopti el, când ea rămase în faţa lui goală puşcă în afară de delicaţii colanţi negri de dansatoare care mai mult îi scoteau în evidenţă decât îi ascundeau partea de jos a corpului.

Daisy decise că sosise momentul să îl pună la încercare.

— Întinde-te pe pat, spuse ea încet.

Alex ezită doar pentru o clipă înainte de a se întinde pe o parte, sprijinindu-se într-un cot.

— Aşa?

— O, nu. În niciun caz nu aşa. Pe spate, te rog.

Spre încântarea ei, Alex se supuse. În acelaşi timp îşi sprijini capul pe două perne pentru a nu rata nimic.

Ea se linse pe buze, nefiind prea sigură că putea să ducă la bun sfârşit ce începuse, dar hotărâtă să se străduiască.

— Acum ridică mâinile până atingi peretele. Şi, Alex, vreau să le ţii acolo.

El îi oferi un zâmbet leneş care îi lichefie oasele.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

El se supuse, ceea ce o făcu să se simtă excepţional de mândră de ea însăşi. Se apropie de el. Privirea lui se opri arzătoare pe sânii şi pe abdomenul ei, cu o expresie care o făcu să se simtă mai goală în colanţi decât s-ar fi simţit fără. Până să ajungă la pat fiecare părticică din corp îi vibra de emoţie şi de nerăbdare. Pentru o clipă gândul la bicele păstrate chiar sub acel pat îi apăru nepoftit în minte, dar îl alungă.

Coborî privirea spre bărbatul întins cu braţele deasupra capului, prefăcându-se legat. Prizonierul ei. Câtă vreme rămânea acolo, fiecare părticică din corpul lui stătea la dispoziţia ei pentru a fi explorată, inclusiv impunătoarea umflătură care distrugea suprafaţa uniformă a prosopului. Îşi smulse ochii de la el şi se aşeză pe marginea patului.

— Ţine minte ce am spus, şopti ea. Trebuie să-ţi ţii mâinile acolo. Nu ai voie să le mişti.

— Dacă îţi desfaci picioarele doar o idee mai mult, scumpo, voi fi cât se poate de cooperant.

Ceea ce îi cerea el era corect, decise ea, şi îşi desfăcu încet coapsele. Alex îşi aţinti privirea pe ceea ce dezvăluise. Braţul lui drept tresări, ca şi cum s-ar fi pregătit să îl mişte, dar apoi se relaxă.

Ea coborî capul şi începu să-l guste din nou, muşcând mărunt din apropierea curbei de jos a cutiei toracice. Carnea lui era fermă, cu pielea bine întinsă pe muşchi, îşi lăsă mâinile să alunece peste pieptul lui, savurând textura părului şi a pielii umezite. Nu rezistă tentaţiei celor două

sfârcuri maronii şi îşi trecu buzele peste ele, făcându-l să se zvârcolească sub ea. Ridicând mâinile, le închise peste bicepşii lui şi strânse. Degetul ei mare descoperi venele pulsânde ce i se întindeau sub piele. Coborî cu degetele pe acele vene şi astfel ajunse la părul moale de la axila lui. Când zăbovi acolo, pielea lui umedă se făcu de găină şi scoase un sunet nearticulat adânc şi gutural. Ridicând încet capul, ea îi susţinu privirea.

— Am să-ţi dau jos prosopul.

— A, da?

Dorinţa brută din ochii lui îi aminti că se juca în acel moment cu focul. Dar nu avea câtuşi de puţin de gând să dea înapoi şi îşi mută mâinile pe prosop. Dintr-un singur gest elegant, dezlegă nodul şi desfăcu prosopul.

— Oh…

Era magnific. Întinse mâna şi îl atinse ezitantă cu vârful degetului. Alex aproape sări de pe pat, iar Daisy îşi smuci mâna în spate.

Privirea îi zbură spre chipul lui. Era contorsionat ca şi cum l-ar fi durut ceva.

— Te-am rănit?

— Ai şaizeci de secunde, spuse el pe un ton gutural, apoi îmi mişc braţele.

Un fior de plăcere o străbătu fulgerător când îşi dădu seama că totul făcea parte din joc.

— Nu până nu îţi dau eu voie, spuse ea cu severitate.

— Cincizeci de secunde, răspunse el.

Ea se grăbi să îl atingă din nou, lăsându-şi degetele curioase să alunece peste fiecare centimetru, mângâind ici-colo. Îi forţă coapsele să se îndepărteze alţi câţiva centimetri şi găsi şi alte locuri de atins.

— Douăzeci de secunde, gemu el.

— Nu mai număra atât de rapid.

El chicoti şi gemu în acelaşi timp, făcând-o să zâmbească. Dar apoi zâmbetul îi păli. După toţi aceşti ani, cum avea trupul ei micuţ să poată primi în el aşa ceva? Când îşi închise mâna în jurul lui îi trecu prin minte că era cât se poate de posibil ca propriile ei părţi interne să se fi atrofiat din cauza neutilizării. Îşi mişcă mâna.

— Până aici!

Fără avertizare, se trezi aruncată pe spate, cu toată greutatea lui apăsându-se peste ea.

— Cred că e timpul să primeşti o mică doză de tratament similar, scumpo. Treci în poziţie.

— Cum adică?

— Mâinile la perete.

Daisy înghiţi în sec şi se gândi la bice. Poate că planul ei de a juca rolul femeii fatale funcţionase chiar prea bine. Alex o credea cu mult mai experimentată decât era.

— Alex?

— Nu discutăm până nu văd cât de bine ştii să urmezi ordinele.

Ea ridică încet braţele pe pernă.

— Ţi-am zis să atingi peretele.

Ea făcu întocmai, şi nu se simţise în viaţa ei mai lipsită de apărare sau mai excitată. Când încheieturile degetelor ei atinseră lambriurile subţiri din spatele el fu copleşită de o combinaţie tulburătoare de nelinişte şi de o foame senzuală profundă. Şi-ar fi dorit să îl implore să fie blând cu ea. În acelaşi timp, voia ca el să o iubească din toate puterile.

Rămase nemişcată ca o prizonieră înlănţuită sub privirea lui. Cumva faptul că nu era imobilizată cu legături concrete nu făcea cu nimic mai puţin reală poziţia ei de supunere. El era cu mult mai puternic decât ea, cu mult mai solid, astfel că ar fi putut să îi facă orice ar fi dorit, indiferent dacă ea era sau nu de acord. Un freamăt de alarmă adie la marginile excitaţiei ei, însă păli când el îşi trecu vârful degetului peste abdomenul ei, plimbându-l înainte şi înapoi peste colantul de plasă până simţi că îi venea să ţipe. Apoi se mută mai jos, atingând peticul de cârlionţi.

— Deschide-te, scumpo.

Ea făcu întocmai, dar aparent el nu fu satisfăcut de efortul ei, căci îi prinse coapsele şi le separă şi mai mult.

Colanţii nu reprezentau o barieră pentru el şi brusc se simţi prea expusă, prea vulnerabilă. Dădu să îşi desprindă mâinile de la perete.

— Nici să nu te gândeşti, şopti el, atingerea lui alunecând peste ceea ce îi dezvăluise ea.

Daisy gemu şi se lăsă din nou pe spate, simţindu-i degetele mari strecurându-se prin plasa rombică umedă pentru a-i deschide carnea. Alex îşi înclină capul. Ea ţipă, iar pumnii i se izbiră în perete când o atinse cu gura, dezmierdând o privi plasă. Un sunet grav şi gâtuit i se poticni în gâtlej. Simţi plasa întinzându-se puternic peste ea, împletitura acesteia apăsându-se adânc în moliciunea ei.

Umerii lui îi forţară genunchii să se separe larg şi îi ţinu sânii sub palmele lui în timp ce o iubi. Ploaia bătea darabana pe pântecul de metal în care erau închişi amândoi, iar propriul ei pântec se cutremură în replică la ceea ce se întâmpla. Cu simţurile prinse într-un vârtej ameţitor, simţi vibraţia tunetului transmiţându-se prin perete în mâinile ei şi coborând până la ultimul nerv al trupului ei. Spatele i se arcui şi i se abandonă într-un climax asurzitor.

El o ţinu în braţe până se potoliră valurile orgasmului. De-abia când îşi reveni conştientiza senzaţia bizară de presiune dintre picioarele ei. Nu înţelese ce îi făcuse Alex decât când acesta se instală deasupra ei, iar ea

cunoscu senzaţia îndelung aşteptată de deschidere forţată exact la intrarea în trupul ei.

— Mi-ai făcut gaură în colanţi, murmură ea stupid, petrecându-i braţele în jurul umerilor lui şi savurând felul în care greutatea lui o făcea să se scufunde în saltea.

El îşi trecu uşor buzele peste tâmplele ei.

— Am să-ţi cumpăr alţii, îţi jur.

Se împinse blând în ea.

Şi nu ajunse nicăieri.

Daisy încremeni. Cele mai negre temeri ale ei se confirmaseră. Se atrofiase de la atâţia ani de nefolosire.

El se dădu puţin în spate şi îi zâmbi, dar ea simţi tensiunea din trupul lui şi ştiu că era pe punctul de a-şi pierde controlul.

— Credeam că eşti pregătită, dar presupun că nu am fost suficient de atent.

Îşi mută milimetric greutatea şi începu să o dezmierde.

În câteva minute Daisy avu impresia că vocea lui părea să vină de undeva de foarte departe.

— Eşti atât de strâmtă, scumpo. A trecut ceva vreme, nu-i aşa.

Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui.

— E… da. Poate că – icni ea, înfiorată de un vârtej de senzaţii noi – m-am închis puţin.

El gemu şi îşi schimbă poziţia.

— Atunci hai să te redeschidem.

Spunând acestea, merse direct la ţintă.

Ea ţipă şi se arcui, fără a şti nici ea prea bine dacă pentru a fugi de el sau pentru a se apropia mai mult. O ustura tot corpul de la senzaţia dulce şi dureroasă de întindere a cărnii. El o prinse de fund şi se împinse mai adânc. În acelaşi timp, gura lui o acoperi pe a ei, devorând-o. O posedă aprig şi intens, dar tensiunea îngrozitoare pe care o simţi în el îi spuse că încă se stăpânea. Nu înţelese de ce decât când el murmură aproape imperceptibil:

— Dă-ţi drumul, scumpo. Dă-ţi drumul.

Ea ştiu atunci că Alex aştepta după ea, iar cuvintele lui tandre o împinseră din nou pe culmile plăcerii.

Când reveni, îi simţi pielea umedă sub mâinile ei şi trupul stând să explodeze de dorinţă. Dar era un amant puternic şi generos.

— Încă o dată, scumpo. Încă o dată.

— Nu, eu…

— Ba da!

El se împinse din nou, adânc şi sigur.

Afară tunetul bubui, iar înăuntru ea îi îndeplini porunca. De data aceasta, însă, o însoţi şi el.

Timpul se scurse leneş peste ei aşa cum stăteau nemişcaţi, cu trupurile împletite, al lui rămânând într-al ei.

Nu avea să uite niciodată ceea ce se întâmplase. În pofida lucrurilor oribile care duseseră la acest moment, nu ar fi putut avea parte de o introducere mai minunată în ceea ce însemna să faci dragoste şi avea să-i fie pururi recunoscătoare lui Alex pentru acest lucru.

Îşi apăsă buzele pe pieptul lui şi îl dezmierdă cu palmele. După atâta timp, în sfârşit se întâmplase.

— Nu mai sunt virgină.

Îi simţi trupul încremenind sub mâinile ei. De-abia atunci îşi dădu seama că îşi rostise secretul cu voce tare.

capitolul 11

— Ce-ai spus?

Alex se ridică deasupra ei.

Daisy ar fi vrut să îşi muşte limba. Cum fusese în stare să rostească acele cuvinte cu voce tare? Fusese atât de somnoroasă şi satisfăcută încât căzuse în capcana prostiei.

— Ni-nimic, se bâlbâi ea. Nu am spus nimic.

— Te-am auzit.

— Atunci de ce mă întrebi?

— Ai spus că nu mai eşti virgină.

— Asta am spus?

— Daisy… Din tonul lui răzbătu o notă întunecată de avertizare. Să înţeleg că ai spus asta la propriu?

Ea încercă să adopte un ton de superioritate morală.

— Chiar nu te priveşte cu nimic.

— Ba bine că nu. Sări din pat, îşi luă blugii şi îi îmbrăcă rapid, ca şi cum ar fi fost absolut necesar să creeze un fel de barieră între ei doi. Se răsuci pe călcâie pentru a o înfrunta. Ce fel de joc încerci cu mine, mai exact?

Daisy nu se putu abţine să nu observe că nu îşi închisese fermoarul şi fu nevoită să îşi smulgă privirea de la ispititorul V care îi dezvăluia abdomenul plat şi tare.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Chiar te aştepţi la modul serios să cred că ai fost virgină?

— Fireşte că nu. Am douăzeci şi şase de ani.

El îşi trecu o mână prin păr şi începu să se plimbe agitat prin micul spaţiu de la picioarele patului, vorbind ca şi cum nu ar fi auzit-o.

— Ai fost atât de strâmtă. M-am gândit că probabil a trecut ceva vreme, dar nu mi-a trecut nicio clipă prin cap… cum ai fi putut să trăieşti în societate atâţia ani şi să nu ţi-o fi tras niciodată?

Daisy ţâşni în capul oaselor de pe perne.

— Nu se justifică să foloseşti un astfel de limbaj şi vreau să-mi ceri scuze în clipa asta!

El o privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Ea îi susţinu privirea. Dacă îşi închipuia că avea să dea înapoi în această privinţă, se înşela. Auzise suficient limbaj vulgar în cei douăzeci şi şase de ani petrecuţi cu Lani cât să îi ajungă pentru o viaţă întreagă şi nu avea să mai îndure şi în continuare.

— Aştept.

— Răspunde-mi la întrebare.

— După ce îţi ceri scuze.

— Îmi pare rău! ţipă el, pierzându-şi faimosul autocontrol. Acum spune-mi adevărul în clipa asta, altfel am să te strangulez cu ciorapii ăştia, am să-ţi arunc trupul într-un şanţ de pe marginea drumului şi am să dansez peste el!

Ca scuză nu valora nu ştiu cât, dar Daisy decise că nici nu avea să primească nimic mai bun.

— Nu sunt virgină, spuse ea cu prudenţă.

Pentru o clipă el păru uşurat, apoi o privi bănuitor.

— Nu eşti virgină în momentul de faţă, dar cum erai când ai intrat în rulota asta?

— Se poate ca atunci să fi fost, murmură ea.

— Se poate să fi fost?

— În regulă. Eram.

— Nu-mi vine să cred! Nimeni care arată ca tine nu poate să ajungă la douăzeci şi şase de ani fără să…

Ea îi aruncă o privire furioasă de avertizare.

— … fără să o facă, pentru numele lui Dumnezeu! De ce?

Ea îşi făcu de lucru cu marginea cearşafului.

— De când mă ştiu, mama mea a avut o lungă serie de amanţi care au venit şi au plecat.

— Şi ce legătură a avut asta cu tine?

— Nu-i tocmai plăcut să creşti înconjurată de promiscuitate făţişă, aşa că m-am răzvrătit.

— Te-ai răzvrătit?

— Am decis să fiu opusul mamei mele.

El se aşeză la picioarele patului.

— Daisy, dacă ţi-ai fi luat un amant din când în când asta nu te-ar fi făcut promiscuă. Eşti o femeie pasională. Meritai să ai o viaţă sexuală.

— Nu eram căsătorită.

— Şi ce dacă?

— Alex, eu nu cred în sex în afara căsătoriei.

El o privi mut.

— Nu cred în sex în afara căsătoriei, repetă ea. Nu pentru femei. Şi nici pentru bărbaţi.

— Glumeşti.

— Nu judec pe nimeni în privinţa asta, dar eu aşa simt. Dacă vrei să râzi, n-ai decât.

— Cum e posibil ca o persoană care trăieşte în vremurile noastre să gândească astfel?

— Sunt un copil ilegitim, Alex, iar asta cam tinde să îţi schimbe perspectiva. Probabil mă crezi mironosiţă, dar nu am ce-i face.

— După ceea ce s-a întâmplat între noi în noaptea asta, nu te-aş considera nicidecum mironosiţă. Pentru prima dată, zâmbi. De unde ai învăţat toate trucurile alea?

— Trucuri?

— Cum ar fi „mâinile la perete”, pentru început.

— O, asta. Îşi dădu seama că roşise. Am citit câteva cărţi erotice.

— Bravo!

Ea se încruntă, brusc nesigură.

— Nu ţi-a plăcut? Sunt capabilă să accept critici constructive. Vreau să învăţ şi poţi să-mi spui adevărul.

— Mi-a plăcut mult.

— Dar poate nu a fost suficient de inventiv pentru tine. Se gândi la bice. Sinceră să fiu, nu cred că sunt capabilă de nimic mult mai pervers. Şi probabil ar trebui să-ţi spun de pe acum că nu mă interesează durerea fizică.

Pentru o clipă, el păru confuz, apoi zâmbi.

— Chiar ţi s-a pus pata pe bicele alea, nu-i aşa?

— E cam greu să nu te gândeşti la ele când le ai prin preajmă tot timpul.

— Presupun că îmi vine greu să cred că cineva care e interesat de jocuri erotice murdare are o perspectivă atât de îngustă asupra moralităţii sexuale.

— Nu am spus că sunt interesată; voiam doar să mă asigur că ne înţelegem. Cât despre perspectivele mele înguste… chiar înainte să moară, mama mea a avut amanţi care erau mai tineri decât mine. Am urât asta din tot sufletul.

El se ridică de la piciorul patului.

— De ce nu mi-ai spus de la bun început că eşti virgină?

— Ar fi schimbat ceva?

— Nu ştiu. Poate. În mod cert nu aş fi fost atât de brutal.

Ea făcu ochi mari.

— Ai fost brutal?

Liniile aspre din jurul gurii lui se înmuiară puţin. Se aşeză lângă ea şi îşi trecu degetul mare peste buzele ei.

— Ce-am să mă fac cu tine?

— Eu am o idee, dar s-ar putea să nu-ţi placă.

— Spune-mi.

— Am putea… nu ştiu exact cât o să-ţi ia să te refaci, dar, după ce îţi revii…

— Încerci să-mi spui că vrei s-o facem din nou?

— Da, te rog.

El îi zâmbi, dar în acelaşi timp păru tulburat.

— În regulă, scumpo, presupun că oricine care a aşteptat atâta timp merită să recupereze timpul pierdut.

Ea îşi întredeschise buzele, nerăbdătoare să îl sărute, însă el dădu la o parte plapuma şi o făcu să se simtă stingherită spunându-i că refuza să meargă mai departe până nu se asigura că era în regulă. Ignorând protestele ei, o dezbrăcă de ceea ce mai rămăsese din colanţii ei şi o verifică. Când fu într-un sfârşit convins că nu o rănise, începu să o iubească din nou. Ploaia continuă să bată în ferestre, iar când terminară, Daisy se cufundă în primul somn odihnitor de care avusese parte în ultimele câteva luni.

De-abia porniseră la drum în dimineaţa următoare când el începu să o sfâşie din cuvinte. Şi totul din cauză că îi permisese să îi distragă atenţia înainte să apuce să îi explice un mic detaliu.

— Am presupus greşit. Am presupus! Doamne, ce măgar sunt. Merit să fiu căsătorit cu tine. Ce m-a făcut să presupun că la capitolul ăsta te descurci, când nu te-ai descurcat la nimic altceva?

După magia tandră din noaptea trecută, atacul lui o durea de două ori mai mult. Când se întâlniseră prima dată, furia lui fusese rece şi calculată, dar acum avea impresia că undeva cedase o valvă de presiune.

— Nu ai putut să-ţi termini explicaţia? tună el. Nu, fireşte că nu. Ar fi fost prea logic.

Ea clipi des şi se detestă din tot sufletul pentru că nu era genul de persoană capabilă să strige şi ea la el.

— Când mi-ai zis că iei pilule contraceptive, ar fi trebuit să termini ce aveai de spus, Daisy. Ar fi trebuit să îmi spui că de-abia ai început să le iei, că încă nu s-a împlinit o lună de când le iei, că încă mai există riscul să te las naibii gravidă! Nu ai putut să termini ce aveai de spus, Daisy?

Ea îşi înfipse unghiile în palme pentru a-şi ţine în frâu lacrimile. În acelaşi timp se blestemă singură pentru că îl lăsa să o afecteze astfel.

— Răspunde-mi în clipa asta!

Nodul din gâtul ei deveni atât de mare încât nu reuşi să rostească decât bâlbâit:

— Am… am fost co-copleşită de pa-pasiune.

O parte din tensiune păru să se risipească din trupul lui. Luă piciorul de pe pedala de acceleraţie, o privi şi se posomorî.

— Plângi?

Ea ridică bărbia şi clătină din cap, chiar în timp ce pe obraz îi alunecă o lacrimă. Nu putea suporta ideea de a plânge din nou în faţa lui. Urâse dintotdeauna cât de uşor izbucnea în lacrimi.

Alex încetini, iar vocea îi deveni mai blândă.

— Daisy, îmi pare rău.

Aruncă o privire în retrovizoare şi se pregăti să tragă pe marginea drumului.

— Să nu îndrăzneşti să opreşti camioneta! spuse ea pe un ton aprig.

Cauciucurile proiectară pietriş în toate direcţiile când Alex opri maşina, ignorându-i dorinţele ca de obicei. Se întinse să o ia în braţe, dar ea se dădu înapoi.

— Nu sunt o plângăcioasă!

il îmbrânci şi îşi şterse furioasă lacrimile cu degetele.

— Nu am spus că ai fi.

— Dar o gândeşti! Pur şi simplu plâng uşor. Dar nu înseamnă nimic şi nu plâng pentru a te manipula cu lacrimi. Vreau să-ţi ceri scuze pentru că te porţi ca un ticălos, nu pentru că plâng şi asta te face să te simţi vinovat.

— În mod cert mă port ca un ticălos.

— Fiindcă nu mă pot abţine să nu plâng. Dintotdeauna am fost emotivă. Vederea unui nou-născut, o reclamă la servicii de telefonie la distanţă, o piesă country-western bună. Cum văd sau aud ceva, cum mă trezesc…

— Daisy, încerc să-mi cer scuze. N-ai decât să plângi dacă vrei, dar nu spune nimic, bine?

Ea îşi trase nasul şi băgă mâna în poşetă după un şerveţel.

— Bine.

— Nu aveam niciun drept să urlu aşa la tine. Eram furios pe mine însumi şi m-am descărcat pe tine. Eu am fost cel care te-am întrerupt azi-noapte înainte să apuci să îmi explici. E vina mea. Nu am mai fost niciodată atât de iresponsabil şi nu îmi pot explica. Presupun că pur şi simplu…

Ezită.

Ea se şterse la nas.

— Ai fost copleşit de pasiune?

El zâmbi.

— Presupun că e şi ăsta un motiv la fel de bun ca oricare altul. Dar, Daisy, dacă ai rămas însărcinată din cauza prostiei mele…

Teama pe care o auzi în tonul lui o făcu să-i vină să plângă din nou. În schimb, îşi suflă nasul cu un aer solemn.

— Sunt sigură că nu am rămas. Nu e momentul potrivit. Trebuie să-mi vină ciclul în câteva zile.

Aproape că îi putu vedea uşurarea, ceea ce o răni şi mai tare. Nu că şi-ar fi dorit să rămână însărcinată, fiindcă nu îşi dorea. Dar nici nu îi plăcea că şi simpla idee îl oripila.

Alex îşi trecu degetele prin păr.

— Reacţionez cam urât când e vorba de subiectul ăsta, dar nu am ce să fac. Nu vreau să am copii, Daisy.

— Nu ai niciun motiv de îngrijorare. Amelia m-a trimis la propriul ei doctor acum câteva săptămâni.

— Asta e bine. Nici nu aş şti cum să-ţi explic cât de importantă este treaba asta pentru mine. Când spun că nu vreau copii, mă refer că nu voi dori niciodată să îi am. Aş fi un tată oribil şi niciun copil nu merită asta. Promite-mi că vei fi atentă să nu îţi uiţi pilulele.

— Nu aş face asta. Şi, sincer, Alex, cam încep să mă satur să fiu tratată ca şi cum aş fi incompetentă.

El aruncă o privire în retrovizoare şi ieşi din nou pe drum.

— Voi folosi prezervative până luna viitoare, când vei fi asigurată.

Lui Daisy nu îi plăcu certitudinea lui că aveau să continue să se culce împreună.

— Nu sunt sigură că va mai fi nevoie.

El îi aruncă o privire.

— Ce vrei să spui?

— Te porţi ca şi cum ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută se va întâmpla din nou.

— Crede-mă. Chiar se va întâmpla din nou.

Aroganţa lui o jigni.

— Eu nu aş fi chiar aşa sigură de asta.

— Nu încerca să pretinzi că nu te-ai simţit bine. Am fost şi eu acolo, ai uitat?

— Nu pretind nimic. A fost minunat. Unul dintre cele mai minunate lucruri care mi s-a întâmplat vreodată. Îţi spun doar că atitudinea ta faţă de experienţa de a face dragoste lasă mult de dorit.

— Ce e în neregulă cu atitudinea mea?

— E lipsită de respect. Uită-te de exemplu la vocabularul tău. Cuvintele pe care le foloseşti. Sunt în mod cert nerespectuoase.

— Nu-mi vine să cred.

— Actul iubirii fizice trebuie să fie sacru.

— Trebuie să fie murdar, distractiv şi scăldat în sudoare.

— Şi asta e adevărat, cred. Dar e sfânt.

— Sfânt? O privi ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor. Cum poate cineva care a crescut înconjurată de paraziţi sociali şi vedete rock drogate să fie atât de mironosiţă?

— Ştiam eu! Ştiam că mă consideri o mironosiţă, dar noaptea trecută nu ai fost suficient de sincer să recunoşti.

— Acum am priceput. Încerci intenţionat să mă scoţi din minţi. Indiferent ce aş spune, ai să te superi pe mine, nu-i aşa?

Îi aruncă o privire piezişă care nu făcu decât să o irite şi mai tare.

— Încetează să mai faci pe simpaticul. Eşti prea rău pentru a fi simpatic.

El îşi înclină capul şi, spre surprinderea lui, păru sincer rănit.

— Chiar mă consideri rău?

— Nu tot timpul, recunoscu ea. Dar de cele mai multe ori. În mod cert eşti rău de cele mai multe ori.

— Oricine de la circul ăsta o să-ţi spună că sunt cel mai corect manager din câţi au avut vreodată ca şef.

— Pari într-adevăr un om corect. Făcu o pauză. Cu toată lumea în afară de mine.

— Am fost corect şi cu tine. Ezită. Poate că nu am fost corect în noaptea când ni s-a organizat petrecerea aia cu tort, dar am fost surprins şi… asta nu e o scuză, aşa-i? Îmi pare rău, Daisy. Nu ar fi trebuit să te pun într-o situaţie atât de jenantă.

Ea îl studie, apoi dădu uşor din cap.

— Scuzele ţi-au fost acceptate.

— Iar noaptea trecută nu am fost rău.

— Aş prefera să nu vorbesc despre noaptea trecută. Şi vreau să îmi promiţi că nu vei încerca să mă seduci din nou la noapte. E ceva la ce trebuie să reflectez mai întâi şi am de gând s-o fac pe canapea.

— Nu ştiu la ce ai avea de reflectat. Nu crezi în sex în afara căsătoriei. Eşti căsătorită. Care e problema?

— Sunt măritată de circumstanţă, remarcă ea blând. Există o diferenţă subtilă.

El mormăi o obscenitate deosebit de urâtă. Înainte ca Daisy să apuce să îl mustre, smuci de volan în dreapta şi intră în parcarea de camioane Cozy Corner.

De data aceasta chelneriţa lor era o femeie posacă şi bine trecută de vârsta mijlocie, prin urmare Daisy consideră că nu risca nimic lăsându-l singur la masă pentru a merge la toaletă. Ar fi trebuit însă să ştie că nu era cazul, căci în timp ce ieşea descoperi că legase o conversaţie cu o blondă stridentă aşezată la masa de vizavi.

Daisy ştiu că Alex o văzuse, chiar în timp ce o privi pe femeie luându-şi ceaşca de cafea şi mutându-se la masa lui. Ba i se păru chiar că ştia şi de ce se comporta astfel. Voia să se asigure că nu dădea nicio importanţă emoţională experienţei pe care o trăiseră împreună.

Scrâşni din dinţi. Indiferent dacă Alex Markov era sau nu dispus să recunoască, era un bărbat căsătorit, şi oricât ar fi încercat să flirteze, realitatea rămânea valabilă.

Porni cu paşi mari spre un telefon public montat pe perete, nu departe de masa la care blonda îi admira muşchii. Imediat ce reuşi să îşi stăpânească nervii, ridică receptorul şi îl ţinu lipit de ureche până numără până la douăzeci şi cinci. Într-un sfârşit se întoarse spre soţul ei şi îi strigă.

— Alex, iubitule! Ia ghiceşte?

El ridică privirea şi o studie circumspect.

— Veşti bune! ciripi ea. Doctorul spune că de data asta sunt tripleţi!

Alex se îmbună suficient cât să-i vorbească din nou abia când ajunseră la noul amplasament. Când coborî din camionetă şi începu să desfacă remorca rulotei, îi spuse că nu avea să mai lucreze cu animalele de acum încolo. În schimb aveau să îi fie încredinţate sarcini mai uşoare, întreţinerea costumelor şi, desigur, trebuia să apară la gale în fiecare seară.

Ea se încruntă spre el.

— Credeam că te vei bucura să nu mai fi nevoită să munceşti din greu, spuse el. Cu ce am mai greşit acum?

— De ce ai aşteptat până în dimineaţa asta să îmi uşurezi munca?

— Nu am avut un motiv anume.

— Eşti sigur?

— Nu te mai tot ascunde după degete şi spune-mi ce te preocupă.

— Mă simt cam ca o târfă care tocmai a fost plătită pentru serviciile prestate.

— Asta e ridicol. Mă hotărâsem în privinţa asta chiar înainte să ne culcăm împreună. În plus, cine spune că tu eşti cea care ar trebui plătită? Consider că şi eu am prestat al naibii de bine.

Ea ignoră încercarea lui de a o aţâţa.

— Am spus că mă voi ocupa eu de menajerie şi am vorbit serios.

— Îţi spun că nu trebuie s-o faci…

— Iar eu îţi spun că vreau să o fac.

Era adevărat. Din experienţa ei cu elefanţii, ştia că munca avea să fie grea, dar nu putea fi mai rău decât experienţele cărora le supravieţuise deja. Şi chiar le supravieţuise. Curăţase bălegar până când mâinile i se umpluseră de băşici, cărase roabe grele, fusese plesnită de puii de elefanţi arţăgoşi. Îşi înfruntase frica şi era încă pe picioare – şifonată, poate, şi în mod cert plină de vânătăi, dar încă stătea în picioare.

El o privi cu un amestec de neîncredere şi ceva ce aproape aducea a admiraţie, deşi Daisy ştia că nu avea cum să fie aşa ceva.

— Chiar ai de gând să duci asta la bun sfârşit, nu-i aşa?

Nu ai de gând să fugi.

— Nu promit nimic pe termen lung. În momentul de faţă pot doar să iau lucrurile aşa cum vin.

Ea îşi prinse buza de jos între dinţi şi se încruntă.

— Ştiu doar că trebuie să fac asta.

— Daisy, e prea mult de lucru.

— Ştiu. Zâmbi. Tocmai de asta trebuie s-o fac.

El o privi preţ de o clipă prelungă apoi, spre uluirea ei, îşi înclină capul şi o sărută. Chiar acolo, în mijlocul curţii din spate, printre muncitorii care forfoteau în jurul lor, în timp ce Brady şi fiii lui îşi exersau acrobaţiile, iar Heather jongla, îi oferi un sărut lung şi adânc.

Când se separară într-un final, Daisy se simţi încălzită şi cu răsuflarea tăiată. Alex înălţă capul şi aruncă o privire în jurul lui. Ea se aşteptă să-l vadă stânjenit de acea manifestare publică, dar nu se întâmplă acest lucru. Poate că încerca să se revanşeze pentru incidentul cu tortul de nuntă sau poate că motivaţiile lui erau mai complexe de atât, dar, indiferent de motiv, tocmai le arătase tuturor celor de la circ că într-adevăr însemna ceva pentru el.

Nu avu deloc timp să reflecteze la incident, căci se apucă de treabă la menajerie. Un muncitor tânăr pe nume Trey Skinner apăru şi îi spuse că Alex îi ceruse să o ajute la muncile mai grele. Daisy îl puse să mute cuşca lui Sinjun la umbră şi să îi care nişte fân, apoi îl lăsă să plece.

Spre uşurarea ei. Lollipop nu mai încercă să o scuipe, dar tot se ţinu departe de lamă. În afară de Lollipop, Sinjun şi Chester, menajeria mai conţinea şi un leopard pe nume Fred, un vultur căruia îi fuseseră tăiate aripile şi o gorilă. Exista şi un şarpe boa, însă, spre uşurarea lui Daisy, acesta devenise animalul de companie al lui Jill, iar ea îl ţinea în rulota ei când nu era expus pentru public.

Urmând instrucţiunile sumare ale lui Digger, Daisy hrăni animalele, apoi începu să le cureţe cuştile, începând cu cea a lui Sinjun. Tigrul o privi condescendent şi arogant cât timp îi făcu duş, purtându-se ca şi cum i-ar fi acordat un privilegiu prin faptul că îi permitea să îl servească.

— Nu-mi place de tine, bombăni ea, îndreptând jetul de apă spre el.

„Mincinoaso!”

Daisy aproape scăpă furtunul.

— Încetează, şuieră ea. Nu-mi mai băga gânduri în minte.

Tigrul căscă şi intră sub jetul de apă, făcând-o să se simtă incredibil de caraghioasă.

Când termină cu duşul lui Sinjun se întoarse în cort şi se uită la gorila de câmpie pe nume Glenna care era ţinută într-o cuşcă în colţ. Ochii ei precum ciocolata neagră erau trişti şi resemnaţi când îi aţinti asupra ei printre barele de fier ale cuştii vechi şi ponosite care părea mult prea mică pentru ea. Ceva din resemnarea calmă a animalului o fascină pe Daisy şi se trezi mergând spre cuşcă.

Glenna rămase nemişcată, studiind această nouă fiinţă umană din ceea ce probabil i se părea un şir nesfârşit de oameni care treceau pe la cuşca ei zi după zi. Daisy se opri şi aşteptă, având oarecum impresia că avea nevoie de permisiunea lui Glenna înainte de a se apropia mai mult, ca şi cum în acest gest mărunt gorila ar fi trebuit să aibă de ales.

Glenna veni în partea din faţă a cuştii şi o privi. Încet, ridică braţul şi îşi împinse mâna printre bare. Daisy o privi şi îşi dădu seama că gorila încerca să ajungă la ea.

Glenna aşteptă răbdătoare, cu mâna întinsă. Inima lui Daisy bubui. De-abia îşi făcea curaj să mângâie o pisicuţă, cu atât mai puţin să atingă un animal sălbatic, şi îi veni să îi întoarcă spatele, dar gorila părea atât de umană încât a ignora gestul ar fi fost o impardonabilă încălcare a bunelor maniere, aşa că merse ezitantă mai departe.

Mâna lui Glenna stătea întinsă cu palma în sus. Mai mult decât şovăitoare, Daisy întinse şi ea mâna şi, folosindu-şi doar vârful arătătorului, atinse cu delicateţe vârful degetului lui Glenna. Era moale şi fin. Simţindu-se puţin mai curajoasă, îl mângâie pe toată lungimea lui suplă. Glenna închise ochii şi scoase un oftat blând de gorilă.

Daisy rămase cu ea o vreme, mângâind-o pe mână şi simţind că viaţa ei îşi găsise cumva o oarecare direcţie.

Pe măsură ce orele dimineţii se scurseră pe nesimţite, întrebările ei despre corecta îngrijire a animalelor se înmulţiră. De mai multe ori fugi să îi ceară sfaturi lui Digger în privinţa hranei şi a rutinei zilnice a acestora, iar de fiecare dată când se apropia, Cartofior mugea spre ea precum un bătăuş de la locul de joacă.

Digger îi răspunse la întrebări fără tragere de inimă, iar ea îşi dădu seama că era încă iritat de ceea ce se întâmplase între ei cu o zi în urmă. Când se întoarse să plece după cea de-a doua serie de nelămuriri, el scuipă, flegma aterizând nu departe de adidaşii ei.

— N-am timp să-ţi tot răspund la întrebări, domnişoară. N-aş vrea să creadă cineva că-s leneş.

— Digger, eu n-am spus că ai fi leneş. Eram doar îngrijorată în privinţa condiţiilor din menajerie.

Se întrebă în secret cât de multe ştia Digger cu adevărat despre îngrijirea corectă a animalelor din Menajerie. Iubea elefanţii, dar nu prea îi păsa de restul. În mod cert nu ştiuse că tigrii adorau apa. Se hotărî să se documenteze singură în timpul ei liber.

Ochii lui înroşiţi de vârstă o priviră posaci.

— Trăiesc în mijlocul animalelor de cincizeci de ani. Tu de cât timp eşti aici?

— Doar de două săptămâni. De asta am nevoie de sfaturile tale.

— N-am timp de poveşti. Am o grămadă de lucru.

Îşi îndreptă privirea dincolo de ea, iar buzele i se despicară într-un rânjet care dezvălui dinţi îngălbeniţi şi crăcănaţi în mai multe găuri largi. Prea târziu, Daisy văzu sursa amuzamentului acestuia. Cartofior se furişase în spatele ei.

Pleosc.

Avu impresia că fusese izbită în piept cu un covor rulat într-un sul strâns. Neavând timp să se pregătească, zbură câţiva metri înainte de a se ciocni de un balot de fân. Şoldul ei se lovi de pământ, provocându-i străfulgerări de durere care îi străbătură tot corpul. Înălţă capul exact la timp pentru a vedea în ochii lui Cartofior o expresie care aducea foarte mult a rânjet satisfăcut.

O explozie de artificii se declanşă în mintea ei. Până aici!

Ignorând durerea din picior şi şold, sări în picioare şi se năpusti asupra puiului de elefant, scuturând pumnul.

— Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva! Niciodată! M-ai auzit?

Elefantul făcu un pas împleticit în spate când ea continuă să avanseze spre el.

— Eşti obraznic, nesuferit şi răutăcios. Iar data viitoare când mă plesneşti, ai să regreţi! Refuz să mă las abuzată! Ai priceput?

Cartofior scoase un behăit jalnic şi stins de elefant şi îşi înclină capul, dar Daisy era o femeie care fusese împinsă prea departe. Uitând că detesta să atingă animalele, îl împunse cu arătătorul în trompă.

— Dacă vrei să te bucuri de atenţia mea, o câştigi purtându-te frumos! Nu o obţii plesnindu-mă de fiecare dată când mă apropii!

Elefantul îşi lăsă trompa să cadă, iar una dintre urechile lui se întoarse pe dos când alunecă în faţă. Daisy îşi îndreptă spatele, înălţându-se cât de semeaţă putea.

— Ne-am înţeles sau nu?

Elefantul înălţă capul doar atât cât să îl frece blând de umărul ei. Ea îşi încrucişa braţele, refuzând propunerea lui de pace.

— Nu pot să mă prefac pur şi simplu că nu s-a întâmplat nimic.

El o atinse din nou, cu o expresie de mâhnire în ochii maronii. Daisy se întări sufleteşte pentru a rezista farmecului acelor gene imposibil de curbate.

— Îmi pare rău, dar o să dureze. Sunt multe lucruri pentru care trebuie să te revanşezi. Acum te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă întorc la menajerie.

Dădu să plece.

Cartofior behăi. Jalnic. Îndurerat. Sunetul oricărui băieţandru din lume care tocmai pierduse totul pentru iubire.

Daisy încetini paşii, iar inima i se înmuie când văzu nefericitul pui de elefant cu urechile pleoştite şi ochii maronii plini de tristeţe. Trompa lui mică şi înfrântă se târa pe sol, cu vârful curbându-se în praf.

— Cu mâna ta ţi-ai făcut-o, remarcă ea.

Puiul scoase un muget minuscul şi plângăcios.

— Eu am încercat să fiu drăguţă.

Un alt muget jalnic. Apoi, spre uluirea ei, văzu lacrimi începând să se scurgă din ochii lui. Digger îi spusese că elefanţii se numărau printre cele mai emotive animale din lume şi că se ştia că erau capabili de lacrimi, dar ea nu îl crezuse. Acum, privind lacrimile ce şiroiau peste pielea ridată a lui Cartofior, resentimentele ei se spulberară.

Pentru a doua oară în ziua respectivă uită de teama ei de a atinge animalele. Întinse mâna şi mângâie trompa lui Cartofior.

— Nu-i corect. Eşti la fel de plângăcios ca mine.

Animalul ridică vioi capul şi porni sfios spre ea. Când ajunse aproape, se opri, ca pentru a-i cere voie înainte de a-şi freca din nou capul de umărul ei.

Şi de data aceasta aproape o puse la pământ, doar că acum gestul fu unul de afecţiune. Daisy îl mângâie pe frunte.

— Să nu crezi că, doar pentru că te iert, am să mă las manipulată de tine. Trebuie să fii cuminte, altfel se termină totul între noi.

Elefantul se cuibări lângă ea blând ca o pisicuţă.

— Gata cu plesniturile. Gata cu trucurile copilăreşti.

El lăsă să-i scape un pufăit uşor, iar Daisy se dădu bătută.

— Copilaş prostuţ.

În timp ce Daisy îşi pierdu inima, Alex stătu lângă intrarea din spate a pavilionului de spectacole şi urmări întreaga scenă. Văzu elefantul încolăcindu-şi trompa în jurul braţului ei şi zâmbi doar pentru sine. Indiferent dacă ştia sau nu, Daisy tocmai îşi făcuse un prieten pe viaţă. Chicoti şi porni spre vagonul roşu.

Heather nu fusese în viaţa ei mai nefericită. Era aşezată la masa de bucătărie din rulota lor luxoasă şi se holba la temele din ziua aceea, dar nu reuşea să vadă clar textul de pe pagină. Precum ceilalţi copii de la circ, şi ea făcea şcoală prin corespondenţă, prin intermediul Calvert School din Baltimore, o instituţie specializată în educarea copiilor care nu puteau urma cursurile unei şcoli obişnuite. O dată la câteva săptămâni primea un plic mare plin de cărţi, hârtii şi teste.

Sheba îşi făcuse un obicei din a supraveghea temele lui Heather, dar nici ea nu avusese o educaţie formală prea grozavă şi nu se descurca la mai nimic în afară de a monitoriza testele. Heather avea dificultăţi la geometrie şi primise un 4 pe ultima ei compunere la engleză.

Acum împinse cartea deoparte şi îşi aţinti privirea asupra bucăţii de hârtie din caiet din faţa ei pe care până atunci mâzgălise. Doamna Alex Markov. Heather Markov. Heather Pepper Markov.

Rahat. De ce o lăsase să îi facă aşa ceva? De ce o lăsase Alex pe Daisy să îl sărute aşa chiar acolo, în faţa tuturor? Heather simţise că îi venea să moară când văzuse acel sărut. O ura de moarte pe Daisy, iar cel mai bun lucru din

ultimele câteva săptămâni fusese faptul că o văzuse jegoasă din cap până în picioare de la rahatul pe care îl tot cărase. Merita să care rahat.

Din nou şi din nou Heather încercase să se scuture de remuşcările legate de ceea ce îi făcuse lui Daisy, spunându-şi că aceasta merita ceea ce i se întâmplase. Nu avea ce căuta acolo. Nu se potrivea acolo. Şi nu ar fi trebuit niciodată să se mărite cu Alex. Alex fusese al lui Heather.

Se îndrăgostise de el cu şase săptămâni în urmă, când îl văzuse pentru prima dată. Spre deosebire de tatăl ei, el avea întotdeauna timp să discute cu ea. Nu îl deranja când ea îl urmărea peste tot şi, înainte să apară Daisy, chiar o luase cu el uneori când avusese de îndeplinit diverse comisioane. O dată, când se aflaseră în Jacksonville, intraseră împreună la o galerie de artă, iar el îi explicase tot felul de chestii despre tablouri. Şi o încurajase şi să vorbească despre mama ei şi îi spusese câte ceva despre motivele care îl făceau pe tatăl ei să fie atât de încăpăţânat.

Dar oricât de mult l-ar fi iubit ea, ştia că el în continuare o privea ca pe o puştoaică. În ultima vreme îşi tot spusese că poate dacă şi-ar fi dat seama că era femeie în toată firea, ar fi privito cu alţi ochi şi nu s-ar mai fi căsătorit cu Daisy.

Simţi din nou un junghi de vinovăţie. Nu intenţionase să ia acei bani şi să îi ascundă în valiza lui Daisy, dar intrase în vagonul roşu, iar Daisy se dusese să răspundă la telefon, iar sertarul cu bani fusese deschis şi se întâmplase pur şi simplu.

Făcuse un lucru rău, dar îşi tot spunea că nu fusese ceva prea rău. Alex nu o voia pe Daisy – şi Sheba îi spusese acelaşi lucru. Daisy avea să îl facă nefericit şi, din cauza a ceea ce făcuse Heather, Alex putea să afle de pe acum adevărul, în loc să îl descopere mai târziu.

Însă sărutul la care fusese martoră în dimineaţa aceea îi arătase că Daisy nu avea să renunţe prea uşor la el. Lui Heather încă nu-i venea să creadă cum se aruncase asupra lui. Alex nu avea nevoie de ea! Nu avea nevoie de Daisy când ar fi putut să o aibă pe Heather.

Dar de unde să ştie el ce simţea ea faţă de el dacă nu îi spusese niciodată? Îşi împinse deoparte cărţile şi sări în picioare. Nu mai putea îndura. Trebuia să-l facă să înţeleagă că nu mai era doar o copilă. Trebuia să îi arate că nu avea nevoie de Daisy.

Fără a-şi lăsa timp să se răzgândească, ieşi în fugă din rulotă şi porni spre vagonul roşu.

Alex ridică privirea de la birou când intră Heather. Aceasta îşi băgase degetele mari în buzunarele pantalonilor scurţi în carouri, care erau aproape în întregime acoperiţi de un tricou alb prea mare. Arăta palidă şi nefericită, ca un spiriduş cu aripile retezate. I se făcu milă de ea. Avea o viaţă grea, dar nu renunţa la luptă şi îi plăcea acest lucru la ea.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

Ea nu răspunse imediat. În schimb începu să se plimbe la întâmplare prin rulotă, atingând când braţul canapelei, când mânerul unui fişet. Alex observă o vagă dâră portocalie pe obrazul ei, în locul unde încercase să ascundă un coş, şi simţi un val de tandreţe. În curând Heather avea să devină o frumuseţe răpitoare.

— Probleme?

Ea ridică brusc capul.

— Nu eu.

— Asta e bine.

Ea înghiţi vizibil în sec.

— Mă gândeam doar că ar fi bine să ştii…

Îşi plecă fruntea şi începu să împingă cuticula din jurul unei unghii roase.

— Ce anume să ştiu?

— Am văzut ce ţi-a făcut Daisy azi, spuse ea pe nerăsuflate, şi voiam doar să ştii că eu ştiu că nu ai avut ce să-i faci şi aşa mai departe.

— Ce anume mi-a făcut Daisy?

— Felul în care… ştii tu.

— Mă tem că nu ştiu.

— Ştii tu. Îşi aţinti privirea asupra unei pete de pe covor. Te-a sărutat în public, unde vă putea vedea toată lumea, şi aşa mai departe. Te-a făcut de râs.

Din câte ţinea el minte, el fusese cel care iniţiase sărutul. Nu îi plăcuse să ştie că toată lumea de la circ stătea cu ochii pe talia ei şi număra lunile pe degete. Şi nu îi plăcea nici felul în care oamenii îşi băteau joc de ea pe la spatele ei, cu atât mai mult cu cât ştia că era parţial vina lui.

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu tine. Heather.

Ea îşi încleştă mâinile pe lângă corp şi dezlănţui torentul.

— Toată lumea ştie ce simţi faţă de ea şi aşa mai departe. Că nu îţi place de ea. Iar când tatăl meu mi-a zis că nu e gravidă sau ceva de genul, nu reuşeam să-mi dau seama de ce te-ai căsătorit cu ea. Apoi mi-am amintit că bărbaţii cam îşi pierd minţile cumva dacă o fată e foarte drăguţă şi poate vor să… ştii tu… să aibă relaţii cu ea, dar poate că ea îi refuză dacă nu se căsătoresc mai întâi. Şi aşa că m-am gândit că de aia te-ai însurat cu ea. Dar ce vreau să-ţi spun e că… adică dacă vrei s-o faci să plece şi aşa mai departe…

Pentru prima dată de când îşi începuse tirada, îl privi direct în ochi, iar el văzu disperare în ai ei. Îşi schimonosi faţa şi lăsă cuvintele să se reverse nestăpânite.

— Ştiu că tu crezi că sunt doar o puştoaică, dar nu sunt. Am şaisprezece ani. Poate că nu sunt la fel de frumoasă ca Daisy, dar tot sunt femeie şi aş

putea… aş putea să te las să faci sex cu mine şi aşa mai departe, ca să nu trebuiască să faci cu ea.

Alex se simţi ca izbit în cap cu barosul şi nu îi trecu prin minte nimic ce ar fi putut să îi răspundă. Obrajii ei se coloraseră în roşu aprins – probabil la fel că ai lui – şi coborâse din nou privirea asupra unei găuri din podea.

Alex se ridică încet în picioare. În trecut înfruntase beţivi violenţi şi camionagii cuţitari, dar în viaţa lui nu se mai confruntase cu aşa ceva. Heather confundase prietenia lui cu ceva mai mult şi trebuia să lămurească urgent situaţia.

— Heather…

Îşi drese vocea şi ocoli biroul, oprindu-se în faţa acestuia. În clipa aceea păru şi Daisy în prag, în spatele lui Heather, însă adolescenta era atât de prinsă cu ceea ce făcuse încât nu o observă. Daisy probabil ghicise că se petrecea ceva important, căci încremeni imediat şi aşteptă.

— Heather, când o copilă face o pasiune sentimentală…

— Nu e o pasiune sentimentală! Heather înălţă capul, iar ochii îi scânteiau a implorare. M-am îndrăgostit de ţine de când te-am văzut prima dată şi am crezut că poate mă placi şi tu, dar fiindcă sunt atât de tânără şi aşa mai departe, poate că ţi-e teamă să acţionezi în sensul ăsta. De asta am decis că trebuie să-ţi spun.

Alex şi-ar fi dorit ca Daisy să îl salveze, dar ea nu spuse nimic, observând scena. Pentru binele lui Heather, trebuia să o facă să înţeleagă realitatea situaţiei.

— Tu nu mă iubeşti. Heather.

— Ba da!

— Doar crezi că da. Dar eşti tânără şi e doar o pasiune prostească. O să-ţi treacă. Crede-mă, peste câteva luni vom râde amândoi de asta.

Heather făcu o faţă ca şi cum tocmai ar fi plesnit-o, iar Alex îşi dădu seama că nu spusese ce ar fi trebuit. Ea inspiră adânc, iar ochii i se umplură de lacrimi. Îngrozit, încercă să găsească o cale de a remedia situaţia.

— Îmi placi. Heather, sincer. Dar nu ai decât şaisprezece ani. Eu sunt bărbat în toată firea, iar tu eşti o copilă.

Văzu după expresia ei că nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. În viaţa lui nu se simţise atât de neajutorat şi îi aruncă lui Daisy o privire rugătoare.

Spre iritarea lui, ea îşi dădu ochii peste cap spre el, ca şi cum ar fi fost cel mai nătâng om de pe pământ. Apoi veni în faţă cu paşi mari, năpustindu-se asupra bietei Heather cu întregul ei arsenal.

— Ştiam eu că o să te găsesc aici, uşuratico! Îţi închipui că doar pentru că eşti tânără şi incredibil de frumoasă poţi să îmi furi soţul, dar am de gând să mă lupt cu tine pentru el!

Heather căscă larg gura şi făcu automat un pas în spate. Alex se uită la Daisy, nevenindu-i să creadă. Dintre toate chestiile idioate şi nesocotite pe care le făcuse vreodată, acest moment era de departe cel mai şocant. Chiar şi un înapoiat mintal şi-ar fi dat seama că juca teatru.

— Nu mă interesează cât eşti de proaspătă şi frumoasă! exclamă ea. N-am să te las să îmi distrugi căsnicia! Cu un gest dramatic al mâinii, arătă cu degetul spre uşă. Acum îţi sugerez să dispari până nu fac ceva ce am să regret.

Heather închise brusc gura. În acelaşi timp, porni împleticindu-se spre uşă şi fugi.

Se scurseră câteva clipe prelungi înainte ca Alex să se lase să cadă vlăguit pe canapea.

— Am dat-o în bară, nu-i aşa?

capitolul 12

Alex rămase cu privirea aţintită asupra uşii pe care tocmai dispăruse Heather, apoi se uită din nou la soţia lui.

— Asta a fost cea mai jalnică prestaţie actoricească pe care am văzut-o vreodată. Chiar ai spus „am de gând să mă lupt cu tine pentru el”?

— Ea m-a crezut şi asta e tot ce a contat. După ceea ce i-ai spus tu, avea nevoie de cineva care să o trateze ca pe un adult.

— Nu am vrut să o rănesc, dar ce ar fi trebuit să fac? Nu e adult, e o copilă.

— Ea ţi-a oferit inima ei, Alex, iar tu i-ai spus că nu înseamnă nimic.

— Nu doar inima mi-o oferise. Chiar înainte să apari tu m-a informat ce altă parte a corpului ei era inclusă în ofertă.

— Se simte în pragul disperării. Dacă i-ai fi acceptat oferta, ar fi fost înspăimântată de moarte.

Alex se cutremură.

— Fetele de şaisprezece ani nu se află pe lista perversiunilor mele favorite.

— Dar ce anume se află?

Îşi muşcă imediat buza. Când avea să înceapă să şi gândească înainte de a vorbi?

El îi oferi un zâmbet înnebunitor care îi făcu pielea de găină.

— Va fi mai distractiv să te las să descoperi singură.

— Ce-ar fi să-mi spui pur şi simplu?

— Ce-ar fi să aştepţi şi să afli pe parcurs.

Ea îl studie.

— Are vreo legătură cu… nu, fireşte că nu.

— Iar îţi faci griji din cauza acelor bice?

— Nu tocmai, minţi ea.

— Bun. Pentru că nu ai motiv de îngrijorare. Făcu o pauză. Dacă îmi iese exact cum trebuie, aproape că nu doare deloc.

Ea făcu ochi mari.

— Încetează odată!

— Ce anume?

Expresia lui nevinovată nu o amăgi nici pentru o clipă.

— Încetează să îmi mai tot presari în minte chestii din care apoi răsar suspiciuni.

— Eu n-am făcut nimic. Tu singură ai lăsat să crească suspiciunile.

— Doar fiindcă te încăpăţânezi să mă prinzi în jocurile tale. Încă de la bun început mi-ai întins curse cu treaba asta şi nu-mi place. Doar răspunde-mi la o întrebare simplă. Da sau nu? Ai biciuit vreodată o femeie?

— Da sau nu?

— Asta vreau să ştiu.

— Fără alte explicaţii?

— Zero.

— În regulă, atunci. Da, în mod cert am biciuit o femeie.

Ea înghiţi în sec şi spuse cu o voce stinsă:

— M-am răzgândit în privinţa explicaţiilor.

— Îmi pare rău, scumpo, dar ţi-ai ratat şansa. Rânjind, se aşeză la birou. Am de lucru, aşa că poate ar fi mai bine să-mi spui pentru ce m-ai căutat.

Se scurseră secunde bune până când Daisy reuşi să îşi vină în fire suficient cât să-şi aducă aminte de ce anume venise iniţial.

— E vorba de Glenna.

— Ce-i cu ea?

— E un animal mare, iar cuşca aia e prea mică pentru ea. Avem nevoie de una nouă.

— Aşa, pur şi simplu? Vrei să cumpărăm o cuşcă nouă pentru gorile?

— E inuman s-o ţii închisă într-un spaţiu atât de restrâns. E foarte tristă, Alex. Are nişte degete moi minunate pe care le tot împinge printre bare, ca şi cum şi-ar dori cu disperare să intre în contact cu o altă fiinţă vie. Şi asta nu e singura problemă. Toate cuştile sunt atât de vechi încât nici măcar nu sunt convinsă că mai sunt sigure. Încuietoarea de la cuşca leopardului e închisă cu sârmă.

Alex luă un creion şi bătu distrat cu radiera acestuia în masa de scris măcinată de vreme.

— Sunt de acord cu tine. Detest nenorocita aia de menajerie – e o barbarie –, dar cuştile sunt scumpe, iar Sheba încă se gândeşte să vândă animalele. Va trebui pur şi simplu să te descurci tu cât de bine poţi. Observă ceva pe fereastră, iar scaunul scârţâi când se lăsă pe spate să vadă mai bine. Ei, ia te uită. Se pare că ai un vizitator.

Daisy se uită afară şi văzu un pui de elefant stând nelegat în faţa vagonului roşu.

— E Cartofior.

Sub privirile ei, elefantul înălţă trompa şi mugi, întruchiparea perfectă a unui erou tragic chemându-şi iubita pierdută.

— Ce caută aici?

— Încearcă să dea de tine, mă gândesc. Zâmbi. Elefanţii formează legături de familie puternice şi se pare că, pentru Cartofior, acea legătură e cu tine.

— E puţin cam mare pentru a fi animal de companie.

— Mă bucur că aşa consideri, pentru că nu îl las să doarmă în patul nostru, Daisy, oricât m-ai implora.

Ea râse. În acelaşi timp se abţinu să-i spună că nu era sigură nici de ea dacă avea să mai doarmă acolo. Erau încă prea multe lucruri care trebuiau lămurite între ei.

Sheba porni spre Alex copleşită de cea mai proastă dispoziţie din viaţa ei. Chiar în dimineaţa aceea Brady îi spusese că Daisy nu era însărcinată. Gândul la femeia aceea aducând pe lume copii din spiţa Markov era atât de dezgustător încât ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar în schimb o altă emoţie hidoasă se acumulase lichidă în adâncul stomacului ei. Dacă Alex nu se căsătorise cu Daisy pentru că era însărcinată, atunci probabil o făcuse de bunăvoie. Probabil o făcuse pentru că o iubea.

Era mistuită pe dinăuntru de o furie acidă. Cum ar fi putut să o iubească pe fetişcana aia răzgâiată şi fără niciun talent când nu o iubise pe ea? Nu vedea cât de neînsemnată era Daisy? Îşi pierduse orice urmă de orgoliu?

Acum intenţiona să pună în aplicare un plan care se conturase tot mai clar în mintea ei în ultimele câteva zile. Era valabil din punct de vedere economic – ea nu făcea niciodată nimic care să nu fie în beneficiul circului, indiferent de sentimentele ei personale –, dar era posibil totodată ca această idee să îi spulbere în sfârşit lui Alex toate iluziile pe care şi le făcuse în legătură cu proaspăta lui soţie.

Se apropie de el în timp ce acesta lucra la ciocanul pneumatic. Tricoul umed i se lipea pe muşchii puternici ai spatelui. Îşi aminti cum simţise cândva acea piele bine întinsă sub mâinile ei, dar gândul, în loc să o excite, o umplu

de ură faţă de ea însăşi. Sheba Quest, regina arenei, implorase iubirea acestui bărbat şi fusese refuzată. Stomacul i se întoarse pe dos de silă.

— Trebuie să discut cu tine despre numărul tău.

Alex luă o cârpă unsuroasă şi se şterse pe mâini cu ea. Fusese dintotdeauna un mecanic excelent şi reuşise cumva să păstreze bătrânul ciocan pneumatic în stare de funcţionare, dar în momentul de faţă Sheba nu găsea în ea nici urmă de recunoştinţă pentru banii pe care îi economisise datorită lui.

— Dă i bătaie.

Ea îşi puse mâna streaşină la ochi şi nu spuse nimic, făcându-l să aştepte. În cele din urmă vorbi:

— Cred că ai nevoie de o schimbare. De ultima dată când ai fost în turneu cu noi, numărul tău nu a primit decât mici variaţii, şi mai este prea mult din sezon ca să îţi permiţi să rămâi blocat în rutină.

— La ce te gândeşti?

Ea îşi dădu jos ochelarii de soare de pe cap şi îi strânse.

— Vreau s-o bagi şi pe Daisy în el.

— În niciun caz.

— Ţi-e teamă că n-o să se descurce?

— Ştii bine că nu.

— Ei bine, atunci va trebui să o obligi. Sau ea poartă pantalonii la voi în familie?

— Ce încerci să faci, Sheba?

— Daisy e o Markov acum. E timpul să se ridice la înălţimea acestui nume.

— Asta e treaba mea, nu a ta.

— Nu câtă vreme eu sunt proprietara circului. Daisy ştie să captiveze mulţimea şi intenţionez să profit de asta. Îl fixă cu o privire insistentă şi aspră. Vreau să fie inclusă în reprezentaţie, Alex, şi îţi dau două săptămâni să o pregăteşti. Dacă se lasă greu convinsă, aminteşte-i că încă pot să depun plângere penală împotriva ei oricând doresc.

— Încep să mă satur foarte tare de ameninţările tale.

— Atunci te rog să te gândeşti mai degrabă la binele spectacolului.

Alex termină de reparat ciocanul pneumatic, apoi porni hotărât spre rulotă pentru a se curăţa de uleiul de pe mâini. Luând o periuţă de unghii şi un calup de săpun Lava de pe o farfurioară ciobită de sub chiuveta din bucătărie, se forţă să recunoască adevărul spuselor lui Sheba. Daisy avea într-adevăr un talent anume în a captiva mulţimea şi, deşi nu recunoscuse în faţa lui Sheba, se gândise deja să o includă în numărul lui. Ezitase, însă, din cauza dificultăţilor presupuse de pregătirea ei.

Asistentele cu care lucrase în trecut fuseseră toate artiste de circ cu vechime, iar bicele nu le deranjaseră, dar Daisy era temătoare. Dacă tresărea la momentul nepotrivit…

Alungă acel gând. Putea să o înveţe să nu tresară. Pe el îl învăţase unchiul lui, Serghei. Chiar şi după încheierea spectacolului, când nenorocitul pervers îl snopea în bătaie pentru câte o ofensă imaginară, Alex rămăsese complet nemişcat.

Străbătuse de prea multe ori, în mintea lui, calea chinuită a copilăriei sale şi nu era deloc interesat să răscolească din nou rahaturile, prin urmare alungă imaginile de demult. Mai exista un avantaj în a o folosi pe Daisy ca asistentă, unul care era chiar mai important pentru el în momentul acela decât dorinţa de a-şi înviora pur şi simplu numărul. Astfel ar fi avut un motiv valabil pentru a-i uşura volumul de muncă, un argument pe care ea nu avea să-l poată combate.

În continuare nu-i venea să creadă că nu îl lăsase să îi uşureze situaţia. În dimineaţa aceea, când începuse să insiste, văzuse ceva în expresia ei care îl

determinase să dea înapoi. Munca ei devenise importantă pentru ea, înţelegea acum, un fel de test de supravieţuire.

Dar indiferent ce ar fi gândit ea, el nu intenţiona să o lase să muncească până la extenuare. Şi indiferent dacă ea ştia sau nu, să apară alături de el în arenă avea să fie mult mai uşor decât să care balegă de elefant şi să cureţe cuştile animalelor.

Când se clăti pe mâini şi se întinse după un prosop de hârtie îşi aminti cât de fragilă îi păruse sub mâinile lui noaptea trecută. Împreunarea lor erotică fusese atât de plăcută încât îl speria. Nu ştia prea sigur la ce se aşteptase, dar nu îşi imaginase vreodată că Daisy avea atât de multe faţete de personalitate. Senzuală şi ispititoare, inocentă şi nesigură, în acelaşi timp agresivă şi generoasă. Îşi dorise să o cucerească şi să o protejeze în acelaşi timp, ceea ce îl deruta de nu mai ştia pe ce lume se afla.

În capătul opus al parcării, Daisy coborî din vagonul roşu. Alex nu avea să fie încântat să descopere că dăduse câteva telefoane la distanţă de pe celularul lui, dar ea era mai mult decât satisfăcută de ceea ce aflase de la îngrijitorul grădinii zoologice din San Diego. Acesta îi sugerase câteva schimbări pe care intenţiona să le încerce. Îmbunătăţiri în dietele animalelor, vitamine suplimentare, modificări ale programelor de hrănire.

Porni spre rulotă, după ce văzuse că şi soţul ei se îndreptase tot încolo cu doar câteva minute mai devreme. După ce îşi terminase munca la menajerie şi se dusese să îl ajute pe Digger, bătrânul mârâise la ea că nu avea nevoie de ajutorul ei, prin urmare hotărâse să profite de cele câteva ore în plus pentru a face o vizită la bibliotecă. O observase mai devreme când trecuseră cu maşina prin oraş şi voia să se documenteze mai temeinic în privinţa animalelor. Mai întâi, însă, trebuia să îl convingă pe Alex să îi încredinţeze cheile de la camioneta lui, ceea ce, până în acel moment, el refuzase.

Când intră în rulotă îl găsi stând lângă chiuvetă şi uscându-se pe mâini. Fu năpădită de un fel de zăpăceală prostească. Arăta prea mare pentru un spaţiu atât de restrâns, iar Daisy decise că frumuseţea lui întunecată şi posomorâtă s-ar fi potrivit mai bine unui aventurier cutreierând zonele mlăştinoase ale Angliei undeva prin secolul al nouăsprezecelea decât unui bărbat care

administra un circ ambulant în secolul douăzeci. Alex se întoarse, iar ea îşi ţinu răsuflarea sub impactul ochilor lui de chihlimbar.

— Aş dori să împrumut cheile de la camionetă, spuse ea când îşi recăpătă glasul. Am de făcut nişte cumpărături.

— Deja ai rămas fără ţigări.

— Probabil nu ai observat. M-am lăsat de fumat.

— Sunt mândru de tine. Aruncă prosopul umed la gunoi, iar ea văzu că tricoul i se lipea pe pieptul umezit de sudoare. Mâneca era străbătută de o urmă de unsoare. Dacă mai aştepţi aproximativ o oră, te duc eu.

— Aş prefera să merg singură. Azi-dimineaţă am observat o spălătorie automată lângă biblioteca oraşului. Mă gândeam că aş putea să spăl rufele şi să mai şi citesc puţin între timp. E vreo problemă.

— Nu tocmai. Doar cred că s-ar putea să fie mai bine să te duc eu.

— Ți-e teamă că am să fug cu camioneta ta.

— Nu. Doar că… nu e de fapt camioneta mea. Aparţine circului, iar tu probabil nu eşti obişnuită să conduci nimic de genul ăsta.

— Sunt un şofer excelent. N-am să fac accident cu ea.

— Nu ai de unde să ştii asta sigur.

Ea întinse mâna, hotărâtă să obţină ceea ce voia în această privinţă.

— Te rog, dă-mi cheile.

— Nu m-ar deranja să fac şi eu o vizită la bibliotecă.

Ea îl ţintui cu cea mai fermă privire a ei.

— Cheile, te rog!

El îşi frecţionă bărbia cu încheietura unui deget, ca şi cum ar fi reflectat.

— Îţi propun ceva. Descheie-ţi nasturii de la cămaşă şi îţi dau cheile.

— Poftim?

— E cea mai bună ofertă a mea. Nu negociez.

Când văzu sclipind în ochii lui ceva ce aducea a umor poznaş, Daisy se întrebă cum era posibil ca un om atât de serios să aibă o atitudine atât de jucăuşă când era vorba de sex.

— Tu chiar te aştepţi să…

— Aha.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de chiuvetă, şi îşi încrucişa braţele pe piept, aşteptând-o.

O explozie bruscă de fierbinţeală o străbătu din cap până în picioare când văzu dorinţa din ochii lui. Nu era nicidecum sigură că era pregătită pentru o nouă întâlnire sexuală cu el, dar, pe de altă parte, ce ar fi fost rău în câteva clipe de preludiu obraznic? Umezeala propriei ei bluze îi aminti că lucrase toată dimineaţa şi nu era tocmai curată. Pe de altă parte, nici el nu era şi, în fond, nu făceau decât să se joace, deci de ce ar mai fi contat?

Îl privi de sus, străduindu-se să imite o expresie de aroganţă regală.

— În mod cert nu am de gând să îmi folosesc trupul ca monedă de schimb. E ofensator.

— Îmi pare rău că aşa consideri.

Scoase cheile din buzunar şi, cu o inocenţă exagerată, începu să le arunce în aer, prinzându-le în palmă.

Pielea moale a sânilor el fu cuprinsă de furnicături sub cămaşa umedă, iar sfârcurile i se întăriră.

— Ţie cum ţi-ar plăcea dacă ţi-aş face aşa ceva?

— Scumpo, aş fi încântat.

Înăbuşindu-şi un zâmbet, Daisy descheie lent nasturele de sus.

— Poate doar cât să arunci o privire.

O voce lăuntrică îi spuse că se juca deja cu focul, dar o ignoră.

— Cu o scurtă privire s-ar putea să obţii cheia de la hayon, dar nu şi cea de pus în contact.

Ea mai descheie un nasture.

— Ce trebuie să fac pentru a obţine cheia de pus în contact?

— Ai sutien pe tine?

— Da.

— Va trebui să-l dai jos.

Ar fi trebuit să pună capăt acelui joc în momentul acela, în schimb ea mai deschise un nasture.

— Tu eşti răspunzător pentru camionetă, deci presupun că e corect ca tu să dictezi condiţiile.

El păru amuzat.

Daisy desfăcu foarte încet restul nasturilor. Odată ce termină, prinse uşor în palme marginile bluzei şi se jucă puţin cu ele, tachinându-l intenţionat chiar dacă îşi dădea seama că era un joc periculos.

— Poate ar trebui să mă gândesc mai bine.

— Nu mă face să devin brutal.

Şoapta lui senzuală nu avea nici cea mai vagă urmă de ameninţare, dar tot o făcu să se înfioare.

— Dacă aşa pui problema…

Îşi desfăcu bluza, dezvăluind sutienul cu imprimeu floral care îi stătea lipit pe piele.

— Desfă închizătoarea!

Daisy se jucă puţin cu ea, dar nu o desfăcu.

— Fă ce ţi-am cerut şi nu va avea nimeni de suferit.

Ea nu reuşi să îşi înăbuşe un zâmbet în timp ce desfăcu închizătoarea. Foarte încet, desprinse cele două cupe dantelate şi umede de pe sâni şi rămase în faţa lui ca o desfrânată, complet îmbrăcată, dar cu bluza descheiată şi sânii dezgoliţi.

— Eşti superbă.

Complimentul lui şoptit o făcu să se simtă cea mai preţuită femeie de pe pământ.

— E suficient pentru cheia din contact?

— E suficient pentru întreaga camionetă.

Din doi paşi mari ajunse la ea şi o prinse în braţe. Gura lui se năpusti să o acopere pe a ei, iar lumea ei începu să se învârtă ca un carusel nebunesc. Îi împinse bluza în jos pe umeri, apoi o prinse de şolduri şi o ridică doar atât cât să se poată freca de ea. Ea îl simţi tare şi autoritar şi ştiu că vremea jocurilor se sfârşise.

Sângele îi ţâşni prin vene fierbinte şi înnebunit de dorinţă. Deschise gura în faţa limbii lui, în timp ce el o luă pe sus şi o duse la pat, unde o trânti nu tocmai blând pe saltea.

— Sunt murdară şi transpirată.

— Şi eu sunt, deci nu avem o problemă. Dintr-o singură mişcare plină de forţă îşi trase tricoul jegos peste cap. Iar tu eşti şi excesiv de îmbrăcată.

Ea îşi aruncă adidaşii soioşi şi trase de blugii de pe ea, dar nu se mişcă suficient de rapid pentru a fi pe placul lui.

— Îţi ia prea mult.

În câteva secunde o dezbrăcă şi pe ea, astfel că ajunse la fel de goală ca el.

Privirea ei alunecă pe trupul lui nud, studiindu-i forţa musculoasă şi bronzul de bărbat muncitor. Şuviţe de păr de pe pieptul lui se strânseseră în jurul iconiţei pe care o purta. Trebuia să îl întrebe despre aceasta. Trebuia să îl întrebe despre atât de multe lucruri.

Când Alex se întinse lângă ea, simţi mirosul aspru de sudoare şi muncă intensă atât pe trupul lui cât şi pe al ei şi se întrebă de ce nu era dezgustată. Era ceva primitiv în acea împreunare a lor astfel, ceva ce o excita într-un mod pe care nu şi l-ar fi putut imagina vreodată. Abandonul ei o făcu să se simtă stingherită.

— Sunt… trebuie să fac un duş.

— Nu până nu terminăm.

Scoase un prezervativ dintr-un sertar mic al comodei de lângă pat, deschise ambalajul şi şi-l puse.

— Dar sunt atât de murdară.

El o forţă să îşi desfacă genunchii.

— Aşa te vreau, Daisy.

Ea gemu şi îşi înfipse dinţii în umărul lui când el se împinse în ea. Simţi gust de sare şi de sudoare şi ştiu că acelaşi gust îl simţea şi el pe sânii ei. Vocea i se poticni în gât.

— Trebuie neapărat să mă spăl.

— Mai târziu.

— O, Doamne, ce faci?

— Tu ce ai impresia că fac?

— Am impresia că…

— Chiar asta fac. Mai vrei?

— Da. O, da…

Mirosurile şi gusturile. Atingerile. Sudoarea şi mizeria sub palmele ei. Mişcarea şoldurilor lui înspre ea şi mişcarea ei de întâmpinare.

Părul îi era lipit de obraz şi un fir de fân o înţepa pe gât. El îşi împinse degetele în crăpătura fundului ei şi o întoarse peste el, mânjind-o cu vaselină de pe braţul lui pe coastele ei. O prinse de partea din spate a coapselor şi le strânse cu forţă în mâini.

— Călăreşte-mă!

Ea se supuse. Se arcui şi se lăsă peste el, mişcându-se instinctiv, apoi crispându-se când se lovi dureros de el.

— Ia-o încet, scumpo. Nu plec nicăieri.

— Nu pot.

Îl privi prin pâcla durerii şi pasiunii ei şi îi văzu faţa lucind de sudoare, buzele subţiate şi palide. Fragmente de mizerie rămăseseră lipite pe pometii lui aspri de rus şi bucăţele de paie i se amestecau în părul negru şi tare. Se lăsă din nou peste el şi icni de durere.

— Nu face asta, scumpo. Şşşt… nu te grăbi.

Îşi lăsă mâinile să alunece în sus pe spatele ei şi o trase în jos pentru a o întinde peste el, lipindu-i sânii de pieptul lui, unde o ajută să găsească un ritm nou.

Interiorul coapselor ei se încleştă peste exteriorul picioarelor lui, iconiţa lui îi zgârie pielea, şi se mişcă peste trupul lui, încet la început, apoi zvârcolindu-se, savurând senzaţia de a deţine controlul, de a dicta ea ritmul şi penetrarea. Nu mai exista durere, doar senzaţii.

El o prinse de fund şi o lăsă să-şi facă poftele. Daisy ştiu după tensiunea încordată pe care o simţea în muşchii tari de sub ea cât era de greu pentru el să renunţe la control. Îşi înfipse dinţii în carnea de pe clavicula ei, fără a-i provoca durere, pur şi simplu folosind o altă parte a trupului ei pentru a umple o altă parte dintr-a lui.

Ea se abandonă mirosurilor de piele, sudoare şi mosc. El scoase sunete incoerente, iar ea îi răspunse în aceeaşi limbă. Amândoi se pierdură complet de tot ceea ce însemna civilizaţie, întorcându-se în junglă, în peşteră, în mijlocul sălbăticiei până când, preţ de o clipă ruptă din timp, atinseră sursa creaţiei.

Daisy plecă de lângă el imediat ce putu şi se închise în baie. Sub jetul de apă al duşului, reflectă zdruncinată la această nouă parte barbară din ea. Era sacră sau profană? Cum putuse să se abandoneze astfel cu un bărbat pe care nu îl iubea? Întrebarea o tortură.

Când ieşi, înfăşurată într-un prosop şi cu pielea curăţată mai temeinic decât sufletul ei tulburat, îl găsi aşteptând-o lângă chiuvetă. Era îmbrăcat doar în blugii murdari şi ţinea o sticlă de bere în mână.

Când văzu expresia de pe faţa ei, se schimonosi.

— Ai să complici întreaga tărăşenie, nu-i aşa?

Ea îşi scoase haine curate din sertar şi îi întoarse spatele pentru a se îmbrăca.

— Nu sunt sigură că ştiu exact la ce te referi.

— Văd asta pe faţa ta. Ai tot felul de gânduri negre despre ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Tu n-ai?

— De ce aş avea? Sexul e simplu, Daisy. E distractiv şi e plăcut. Nu are de ce să fie complicat.

Ea arătă din cap spre pat.

— Ţie asta ţi s-a părut simplu?

— À fost bine. Asta e tot ce contează.

Ea îşi trase fermoarul pantalonilor scurţi şi îşi băgă picioarele în sandale.

— Ai făcut sex cu o mulţime de femei, nu-i aşa?

— Nu m-am culcat cu oricine, dacă la asta te referi.

— De fiecare dată e aşa?

El ezită.

— Nu.

Pentru o clipă, o parte din tensiunea ei se risipi.

— Mă bucur. Vreau să însemne ceva.

— Înseamnă doar că, deşi minţile noastre au dificultăţi în a comunica între ele, trupurile noastre nu au absolut nicio problemă.

— Eu nu cred că e atât de simplu.

— Fireşte că e.

— S-a clătinat pământul, spuse ea încet. Imposibil să nu fi fost mai mult decât o comunicare între două trupuri.

— Uneori iese bine între doi oameni, alteori nu iese. Între noi iese bine şi asta e tot.

— Chiar crezi asta?

— Daisy, ascultă-mă. Vei sfârşi prin a suferi dacă începi să îţi imaginezi lucruri care nu se vor întâmpla.

— Nu ştiu la ce te referi.

El îşi aţinti privirea direct în ochii ei, iar Daisy avu impresia că îi scruta sufletul.

— Nu am să mă îndrăgostesc de tine, scumpo. Pur şi simplu nu o să se întâmple. Ţin la tine, dar nu te iubesc.

Cuvintele lui o răniră. Iubire îşi dorea de la el? Îl dorea fizic. Îl respecta. Dar cum ar fi putut să se îndrăgostească de cineva care o aprecia atât de puţin? Ştia până în străfundurile fiinţei ei că nu era suficient de puternică pentru a iubi un bărbat ca Alex Markov. El avea nevoie de cineva la fel de încăpăţânat şi de arogant ca el însuşi, cineva la fel de tare şi imposibil de intimidat, o femeie capabilă să rămână neclintită în faţa forţei acelor încruntări întunecate şi să îi răspundă cu aceeaşi monedă. Avea nevoie de…

Sheba Quest.

Gelozia o muşcă adânc. Chiar dacă mintea ei recunoştea logica potrivirii dintre Alex şi Sheba, inima ei respingea ideea.

Trăind cu el învăţase câte ceva despre mândrie şi ridică bărbia.

— Mă crezi sau nu, nu mi-am petrecut tot timpul bătându-mi capul cum să te fac să te îndrăgosteşti de mine. Luă coşul de rufe plin ochi cu haine murdare. La drept vorbind, nu vreau dragostea ta. Ce vreau sunt cheile de la blestemata ta de camionetă.

Le înşfăcă de pe blatul de bucătărie şi porni cu paşi mari spre uşă. Alex interveni rapid, punându-se în calea ei. Luându-i coşul de rufe, îi spuse.

— Nu încerc să te rănesc, Daisy. Chiar ţin la tine. Nu am vrut să se întâmple asta, dar se pare că nu depinde de mine. Eşti dulce şi amuzantă şi îmi place să te privesc.

— Îţi place?

— Aha.

Ea ridică o mână pentru a-i şterge o pată minusculă de mizerie de pe obraz cu degetul ei mare.

— Ei bine, tu eşti temperamental şi lipsit de umor, dar şi mie îmi place să te privesc.

— Mă bucur.

Ea zâmbi şi dădu să ia înapoi coşul de rufe, însă el nu îi dădu drumul.

— Înainte să pleci… Am discutat cu Sheba şi vei primi altceva de lucru.

Ea îl privi circumspectă.

— Deja dau o mână de ajutor cu elefanţii şi lucrez la menajerie. Nu cred că mai am timp şi pentru altceva.

— Din momentul ăsta nu te mai ocupi tu de elefanţi, iar Trey poate să preia menajeria.

— Menajeria e responsabilitatea mea.

— Bine. Tu poţi să îl supraveghezi! Vezi tu, Daisy, publicul te place, iar Sheba vrea să profite de asta. Am să te includ în numărul meu.

Ea se uită la el.

— Încep repetiţiile cu tine mâine-dimineaţă.

Ea îşi dădu seama că nu o privea în ochi.

— Repetiţii în care eu ce am să fac?

— În principal ai să stai cuminte şi ai să zâmbeşti frumos.

— Şi ce altceva?

— Va trebui să ţii câte ceva pentru mine. Nimic complicat.

— Să ţin? Ce înseamnă asta – să ţin?

— Exact ce ţi-am spus. Discutăm despre asta mâine.

— Spune-mi acum.

— Vei ţine nişte chestii, atâta tot.

— Le voi ţine? Înghiţi un nod. Iar tu mi le vei smulge din mână cu biciul, nu-i aşa?

— Din mână. Făcu o pauză. Şi din gură.

Daisy îşi simţi tot sângele scurgându-i-se din cap.

— Din gură?

— E un truc standard. L-am făcut de sute de ori şi nu ai absolut niciun motiv de îngrijorare. Îi deschise uşa şi îi puse coşul de rufe în braţe. Acum, dacă ai de gând să treci şi pe la bibliotecă, ar fi bine să porneşti. Ne vedem mai târziu.

Împingând-o uşor, o scoase din rulotă. Ea să răsuci pe călcâie pentru a-i spune că în niciun caz nu avea să iasă vreodată în arenă, însă uşa se închise înainte să apuce să scoată vreun cuvânt.

capitolul 13

— De data asta ai putea eventual să încerci cu ochii deschişi?

Daisy îşi dădu seama că Alex începea să îşi piardă răbdarea cu ea. Se aflau amândoi în spatele rulotelor pe un teren de baseball din Maryland, un teren care semăna foarte mult cu cel pe care se aflaseră cu o zi în urmă, şi cu o zi în urma acelei zile, şi aşa mai departe de aproape două săptămâni. Nervii ei erau atât de încordaţi încât avea impresia că aveau să plesnească.

Cartofior stătea pe margine, unde alterna între a ofta după domniţa de care era amorezat şi a scormoni în pământ. După confruntarea cu puiul de elefant petrecută cu câteva săptămâni în urmă, Cartofior începuse să se separe de restul pentru a încerca să o caute, iar în cele din urmă Digger îl pedepsise cu ankus-ul. Daisy nu putuse tolera aşa ceva, prin urmare îşi asumase ea responsabilitatea pentru micul elefant în timpul zilei, când era cel mai mare riscul să plece la plimbare nesupravegheat. Toată lumea de la circ în afară de Daisy părea să se fi obişnuit să o vadă mergând peste tot însoţită de Cartofior, care venea în urma ei ca un căţeluş uriaş.

— Dacă deschid ochii, voi tresări, îi spuse Daisy soţului ei înarmat cu bici, iar tu mi-ai zis că singurul mod în care pot să fiu rănită e dacă tresar.

— Ţii ţinta aia atât de departe de corp încât ai putea dansa Lacul Lebedelor şi tot nu te-aş lovi.

Exista un oarecare adevăr în ceea ce spunea. Tubul de hârtie din mâna ei avea treizeci de centimetri lungime, iar ea îl ţinea cu braţul întins, însă de fiecare dată când Alex plesnea din bici, retezând capătul tubului, Daisy se crispa. Nu se putea controla.

— Poate voi deschide ochii mâine.

— Ieşi în arenă peste trei zile. Ar fi bine s-o faci până atunci.

Daisy deschise brusc ochii la auzul vocii lui Sheba, acidă şi acuzatoare. Proprietara circului stătea pe margine, lângă locul în care unul dintre bicele lui Alex zăcea încolăcit pe pământ. Braţele îi erau încrucişate, iar părul despletit îi scânteia ca flăcările iadului în lumina soarelui.

— Ar fi trebuit să te obişnuieşti cu asta până acum.

Se aplecă şi înşfăcă unul dintre tuburile de cincisprezece centimetri care zăceau pe pământ. Acelea erau adevăratele ţinte pe care Daisy ar fi trebuit să le ţină în cadrul numărului, dar până în acel moment Alex nu reuşise încă să o convingă, oricât insistase, să exerseze cu nimic mai scurt de treizeci de centimetri.

Sheba plimbă tubul mic, în formă de ţigară, printre degete, apoi se duse lângă Daisy.

— Dă te ia o parte!

Daisy se dădu în spate.

Sheba îl privi pe Alex cu o sclipire de sfidare în ochi.

— Hai să vedem de ce eşti în stare.

Întorcându-se spre el din profil, îşi aranjă părul după umeri şi prinse tubul între buze.

Preţ de o clipă, Alex nu făcu nimic, iar Daisy avu impresia că o întreagă istorie se desfăşura între el şi proprietara circului, o istorie despre care Daisy nu ştia nimic. Sheba aproape că părea să îl provoace, dar la ce anume îl provoca? Atât de brusc încât de-abia observă mişcarea, Alex îşi trase braţul în spate şi schiţă o smucitură din încheietură.

Poc! Biciul plesni aerul la doar câţiva centimetri de faţa lui Sheba, retezând capătul tubului.

Sheba nu se clinti. Rămase acolo la fel de senină ca un oaspete la o petrecere în grădină, în timp ce Alex plesni din bici din nou şi din nou, de fiecare dată aruncând în aer o altă bucăţică din tub. Fragment după fragment, îl distruse până când între buzele lui Sheba nu mai rămase decât un ciot.

Ea şi-l scoase din gură, se aplecă să ia un alt tub şi i-l întinse lui Daisy.

— Acum să te vedem pe tine.

Daisy îşi dădu seama că o provoca intenţionat, însă oamenii aceştia învăţaseră de mici să îşi asume riscuri nebuneşti. Curajul cu care fusese ea înzestrată din naştere, oricât ar fi fost, se epuizase când îl înfruntase pe Cartofior.

— Eventual mai târziu.

Alex oftă şi aruncă biciul la pământ.

— Sheba, chestia asta nu o să meargă. Am să-mi fac în continuare numărul singur.

— La asta s-a ajuns, Alex? Ai în sânge cinci generaţii de circari şi ai oferit numele de Markov cuiva care nu are tupeul să iasă în arenă cu tine.

Ochii ei verzi se întunecară de dispreţ când îi aţinti asupra lui Daisy.

— Nu-ţi cere nimeni să mergi pe sârmă sau să călăreşti fără şa. Tot ce ai de făcut e să stai nemişcată. Dar nici măcar de asta nu eşti în stare, aşa-i?

— E… Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu sunt bună la aşa ceva.

— Dar la ce eşti bună?

Alex veni în faţă.

— Asta nu e corect. Daisy se ocupă de menajerie, deşi nu mai e obligată să lucreze acolo, iar animalele o duc mai bine decât au dus-o vreodată în ultimii câţiva ani.

— Ghinionul ei. Daisy simţi impactul ochilor lui Sheba la fel de tăios ca plesnitura biciului. Ştii ceva despre familia Markov?

— Alex nu mi-a spus prea multe despre trecutul lui.

Nu îi spusese prea multe nici despre prezentul lui.

De fiecare dată când încerca să îl întrebe despre viaţa lui în afara circului, schimba subiectul. Aflase că făcuse o facultate şi că iconiţa pe care o purta

era o moştenire de familie, dar mai nimic în rest.

— Dă-i pace, Sheba, o avertiză el.

Sheba trecu pe lângă el, păstrându-şi privirea ferm aţintită asupra lui Daisy.

— Clanul Markov e una dintre cele mai faimoase familii de circari din toate timpurile. Mama lui Alex a fost la vremea ei cea mai bună călăreaţă fără şa. Poate că şi din Alex ar fi ieşit un călăreţ de excepţie dacă nu s-ar fi înălţat atât de mult în copilărie.

— Pe Daisy nu o interesează asta, spuse el.

— Ba da, mă interesează. Spune-mi, Sheba.

— Familia mamei lui are în spate cinci generaţii care au trăit în Rusia, unde clanul Markov a oferit reprezentaţii în faţa ţarilor. Ceea ce e interesant la familia Markov e că cea mai mare parte a istoriei acesteia se datorează femeilor. Indiferent cu cine s-au căsătorit, au păstrat numele Markov şi l-au transmis mai departe copiilor lor. Dar şi bărbaţii Markov au fost artişti desăvârşiţi, maeştri ai biciului şi printre cei mai buni călăreţi care au existat vreodată în lumea circului.

Alex începu să îndese tuburile de hârtie într-un sac vechi de pânză.

— Haide, Daisy. Mi-a ajuns pentru azi.

Expresia lui Sheba deveni amară.

— Bărbaţii din clanul Markov au onorat întotdeauna tradiţia şi şi-au ales soţiile cu grijă. Cel puţin până la Alex. Făcu o pauză, privind-o cu un dispreţ de gheaţă. Tu nu eşti demnă nici măcar să stai în umbra lui, Daisy, cu atât mai puţin să porţi numele Markov.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi plecă, cu un pas atât de demn şi de solemn încât păru să dea un aer regal peisajului sărăcăcios din jurul ei.

Daisy fu lovită de o uşoară greaţă.

— Are dreptate, Alex. Nu sunt bună la nimic din toate astea.

— Prostii. Făcu bicele colac şi le petrecu peste umăr. Sheba priveşte tradiţia în lumea circului la fel cum privesc unii oameni religia. Nu o băga în seamă.

Daisy îşi aţinti privirea asupra sacului cu tuburi mici de hârtie. Năucită, se aplecă şi luă unul.

— Ce faci?

— Încerc să fiu o femeie demnă de numele Markov.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l jos. Ţi-am spus să o ignori. Are o perspectivă deformată asupra istoricului familiei Markov, oricum. Au existat şi o mulţime de lepădături în ea. Unchiul meu Serghei a fost cel mai mizerabil ticălos din câţi am cunoscut vreodată.

— Încerci doar să mă faci să mă simt mai bine, dar nu pot să ignor ceea ce mi-a spus. Se duse în locul unde stătuse Sheba mai devreme şi se întoarse din profil spre el. M-am săturat să nu reuşesc niciodată să mă ridic la înălţimea situaţiei.

Când duse tubul la buze, genunchii îi tremurau atât de tare încât fu sigură că Alex avea să observe. Dacă rata, avea să o lovească peste faţă şi poate chiar să o lase cu cicatrice pe viaţă.

— Încetează, Daisy.

Ea închise ochii.

— Daisy…

Ea îşi scoase tubul din gură, dar nu îl privi.

— Doar fă o o dată, Alex. Te rog. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât devine mai greu pentru mine.

— Eşti sigură?

— Nu era sigură deloc, dar îşi băgă tubul din nou în gură şi închise ochii, rugându-se să nu tresară.

Poc!

Ţipă când sunetul explodă în urechile ei şi un curent violent de aer o izbi în faţă. Urechile îi ţiuiau de la zgomot. Cartofior deschise gura şi behăi.

— Te-am lovit? Dă-o naibii, ştiu sigur că nu te-am lovit!

— Nu… nu… e în regulă. Doar că… Se aplecă şi culese tubul pe care îl scăpase, observând că de la capătul acestuia fusese retezată o bucată mică. Sunt doar puţin speriată, atâta tot.

— Daisy, nu trebuie să…

Ea îşi băgă tubul înapoi în gură şi închise ochii.

Poc!

Ţipă din nou.

Alex îi spuse sec:

— Daisy, ţipetele tale încep să mă sperie pe mine.

— Tac! Numai nu-ţi pierde calmul, orice ar fi. Luă de pe jos tubul – mult mai scurt acum decât fusese mai devreme. De câte ori o mai faci?

— Încă de două ori.

— Două? întrebă ea cu un chiţăit.

— Două.

De data aceasta prinse doar vârful capătului şi doar între marginile buzelor.

— Trişezi.

Un firicel de transpiraţie se scurse între sânii ei când aranjă mai bine tubul. Trase adânc aer în piept…

Poc! Un alt curent brutal de aer îi biciui părul, plesnind-o cu o şuviţă peste obraz. Aproape leşină, dar reuşi cumva să îşi înăbuşe ţipătul. Doar încă o dată. Încă o dată.

Poc!

Încet, deschise ochii.

— Ai terminat, Daisy. S-a sfârşit. Acum nu mai ai altceva de făcut decât să defilezi în faţa publicului.

Era vie şi nevătămată. Uluită, se întoarse spre el şi îi spuse într-o şoaptă răguşită:

— Am reuşit.

El zâmbi şi aruncă biciul la pământ.

— Şi ce bine ai reuşit. Sunt mândru de tine.

Cu un chiuit asurzitor, Daisy fugi spre el şi se aruncă în braţele lui. El o prinse din reflex. Când o trase la pieptul lui, un torent lent şi fierbinte o străbătu sfârâind din cap până în picioare. Probabil îl simţi şi el, căci se smuci în spate şi o puse înapoi pe pământ.

Daisy ştia că era nefericit pentru că refuzase să mai facă dragoste cu el din după-amiaza aceea de sudoare şi sex care o tulburase atât de profund. Menstruaţia îi oferise o scuză o vreme, dar se încheiase deja de câteva zile. Îi ceruse să îi lase puţin timp să îşi lămurească gândurile, iar el acceptase, însă nu fusese deloc încântat.

— Încă un truc, spuse el, apoi eşti gata pe azi.

— Poate ar trebui să aşteptăm până mâine.

— E un truc mai uşor decât cel pe care tocmai l-am executat. Hai să o facem şi pe asta înainte să îţi piară curajul. Du-te înapoi unde ai stat mai înainte.

— Alex…

— Du-te. Nu o să doară. Îţi promit.

Ea se întoarse ezitantă în locul unde se aflase mai devreme.

Alex luă cel mai lung dintre bice şi prinse mânerul într-o strânsoare relaxată.

— Poţi liniştită să închizi ochii.

— Nu cred că vreau.

— Ai încredere în mine, scumpo. În mod cert este de dorit să ţii ochii închişi.

Ea se supuse, dar pleoapa dreaptă începu să i se zbată.

— Ridică-ţi braţele deasupra capului.

— Braţele?

— Deasupra capului. Şi încrucişează-ţi încheieturile.

Ea redeschise brusc ochii.

— Cred că am uitat să-i spun lui Trey despre noua hrană a lui Sinjun.

— Toate soţiile Markov din istorie au făcut acest truc.

Cu un sentiment de inevitabilitate, Daisy ridică braţele, îşi încrucişă încheieturile şi închise ochii, promiţându-şi în tot acest timp că nimic nu putea fi la fel de rău ca a-l lăsa să îi reteze tubul direct din gură.

Poc!

Plesnitura biciului de-abia apucase să se imprime în mintea ei când simţi biciul încolăcindu-se strâns în jurul ei, legându-i încheieturile laolaltă.

De data aceasta ţipătul izbucni din tot trupul ei, din cap până în picioare. Îşi lăsă braţele să cadă atât de rapid încât simţi o smucitură în dreptul umerilor. Nevenindu-i să creadă, căscă gura la încheieturile ei legate.

— M-ai lovit! Ai spus că n-o să mă loveşti, dar ai făcut-o.

— Stai cuminte, Daisy, şi nu mai ţipa. Nu te-a durut.

— Nu?

— Nu.

Ea coborî privirea spre încheieturile ei şi îşi dădu seama că avea dreptate.

— Cum…?

— Am plesnit din bici înainte să îl las să te atingă. Smuci din încheietură, eliberând tensiunea din bici şi slăbindu-i strânsoarea, ca ea să îşi poată retrage mâinile. E un truc vechi, iar publicul îl adoră. Dar după ce îţi leg încheieturile, trebuie să zâmbeşti mulţimii ca oamenii să ştie că nu te-am rănit. Altfel vei face să fiu arestat.

Ea îşi frecţionă întâi o încheietură, apoi cealaltă. Spre uluirea ei, constată că nu aveau nimic.

— Dar dacă… dar dacă plesneşti din bici după ce îmi legi încheieturile?

— N-am s-o fac.

— Ai putea s-o faci din greşeală, Alex. Nu se poate să îţi iasă întotdeauna toate trucurile la perfecţie.

— Ba fireşte că se poate. Fac asta de ani buni şi nu am rănit niciodată nicio asistentă până acum.

Începu să îşi strângă bicele, iar ea se minună de aroganţa lui absolută, chiar dacă pe ea o speria.

— Lucrurile au mers ceva mai bine în dimineaţa asta, spuse ea, dar nu văd cum aş putea ieşi în arenă cu tine peste două zile. Jack zicea că trebuie să joc rolul unei ţigănci neîmblânzite, dar nu cred că ţigăncile neîmblânzite ţipă aşa ca mine.

— O să găsim noi ceva.

Spre surprinderea ei, o sărută scurt pe vârful nasului, dădu să plece, se opri şi se întoarse. O privi preţ de o clipă prelungă, apoi se apropie din nou de ea, înclină capul şi îşi puse gura peste a ei.

Braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui când el o strânse la piept. Chiar dacă mintea îi spunea că sexul ar fi trebuit să fie sacru, trupul ei tânjea după atingerea lui şi nu se mai sătura de el.

Când se separară într-un sfârşit, el o fixă cu privirea preţ de o clipă prelungă şi dulce şi îi şopti:

— Ai gust de soare.

Ea zâmbi.

— Am să-ţi mai las câteva zile, scumpo, pentru că ştiu că e ceva nou pentru tine, dar nimic mai mult.

Daisy nu simţi nevoia să îl întrebe la ce se referea.

— S-ar putea să am nevoie de ceva mai mult timp. Trebuie să apucăm să ne cunoaştem mai bine. Să învăţăm să ne respectăm reciproc.

— Scumpo, când e vorba de sex, te bucuri de un respect deplin din partea mea.

— Te rog nu încerca să mă convingi că nu înţelegi despre ce vorbesc.

— Mie îmi place sexul. Ţie îţi place sexul. Şi ne place să îl facem împreună. Asta e tot.

— Ba nu, asta nu e tot! Sexul trebuie să fie să…

— Nu rosti cuvântul, Daisy. Dacă rosteşti cuvântul cu s, îţi jur că voi flirta cu toate chelneriţele din toate parcările de camioane de aici şi până în Cincinnati.

Ea îşi îngustă ochii.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând. Iar sacru nu e un cuvânt murdar. Haide, Cartofior, avem de lucru.

Plecă nervoasă, urmată îndeaproape de elefant. Dacă i-ar fi dat prin minte să arunce o privire peste umăr, ar fi văzut ceva ce ar fi surprins-o. L-ar fi văzut pe soţul ei cel dur şi lipsit de umor rânjind ca un adolescent.

În ciuda obiecţiilor lui Alex, continuase să lucreze la menajerie, deşi acum Trey se ocupa de multe dintre sarcinile de rutină. Sinjun îl studie pe Cartofior când se apropiată. Elefanţii şi tigrii erau duşmani de la natură, dar Sinjun părea mai degrabă iritat de prezenţa lui Cartofior decât de orice altceva. Alex susţinea că era gelos, dar Daisy nu îşi imagina cum ar fi putut atribui o astfel de emoţie unui tigru bătrân şi posac.

Îl studie pe Sinjun cu satisfacţie. Graţie modificărilor din dietă şi duşurilor pe care le primea zilnic, i se părea că blana acestuia deja arăta mai sănătos. Îi oferi o falsă reverenţă.

— Bună dimineaţa, maiestate.

Tigrul îşi dezgoli colţii, un gest pe care ea îl interpretă ca fiind modul lui de a-i aminti să nu îşi permită prea multe cu el.

Experienţele precedente de comunicare mistică între ea şi tigru nu se mai repetaseră şi începuse să creadă că fuseseră induse de epuizarea ei. Chiar şi aşa, simplul fapt de a se afla în apropierea lui o umplea de admiraţie.

Lăsase lângă o căpiţă de paie o pungă cu bunătăţi pe care le cumpărase din banii ei de alimente, iar acum o duse la cuşca lui Glenna. Gorila deja o observase şi îşi apăsase faţa între bare, aşteptând-o răbdătoare.

Resemnarea calmă a lui Glenna în faţa sorţii sale, combinată cu felul în care tânjea după contactul cu oamenii, îi frângea inima lui Daisy. Dezmierdă palma moale ca o petală întinsă printre bare.

— Bună, draga mea. Am ceva pentru tine.

Din plasa cu alimente proaspete scoase o prună violet bine coaptă. Fructul îi aminti de atingerea degetelor lui Glenna. Piele fermă şi netedă. Moliciune dincolo de ea.

Glenna luă pruna şi se retrase în cuşcă, unde o mâncă din înghiţituri mărunte şi delicate, în timp ce o privi pe Daisy cu o recunoştinţă tristă.

Daisy îi întinse încă una şi continuă să îi vorbească. Odată ce termină, gorila se apropie din nou de bare, însă de data aceasta se întinse spre părul lui Daisy.

Prima dată când Glenna făcuse aşa ceva Daisy fusese înspăimântată, dar acum ştia ce îşi dorea şi îşi scoase elasticul de păr din coada de cal.

Vreme îndelungată rămase răbdătoare în faţa cuştii şi lăsă gorila să o pieptene ca şi cum ar fi fost copilul ei, scormonindu-i părul în căutare de purici şi gângănii inexistente.

Când termină într-un sfârşit, Daisy constată că gâtul îi era sufocat de emoţie. Indiferent cine ce ar fi spus, nu era corect ca această fiinţă atât de asemănătoare unui om să fie ţinută în cuşcă.

Două ore mai târziu, Daisy şi elefantul ei de companie tocmai porniseră din nou spre rulotă când o observă pe Heather exersându-şi jongleriile cu inele lângă cea de-a patra bază a terenului de baseball. Acum că nu mai era atât de extenuată, Daisy apucase să reflecteze mai atent la ceea ce se întâmplase

în noaptea când fuseseră furaţi banii din bilete şi hotărî acum că sosise momentul să discute cu Heather.

Aceasta scăpă un inel când o văzu apropiindu-se şi, în timp ce se apleca să îl ridice, o privi pe Daisy pe furiş, cu coada ochiului.

— Vreau să discut cu tine. Heather. Hai să stăm jos în tribune.

— Nu am nimic să îţi spun.

— În regulă. Atunci am să vorbesc doar eu. Mişcă-te.

Heather o privi posacă, dar reacţionă la tonul autoritar al vocii ei. După ce îşi strânse inelele, o urmă pe Daisy în tribune, târşâindu-şi sandalele în permanenţă.

Daisy se aşeză pe rândul al treilea, în timp ce Heather se instală un rând mai jos. Cartofior îşi găsi un loc lângă cea de-a patra bază şi începu să scurme în pământ, aruncându-şi-l peste spate, o parte din sistemul lui instinctiv de răcorite.

— Presupun că vrei să ţipi la mine în legătură cu Alex.

— Alex e căsătorit, Heather, iar căsătoria e o legătură sacră între un bărbat şi o femeie. Nimeni nu are dreptul să încerce să rupă acea legătură.

— Nu e drept! N-ai făcut nimic ca să-l meriţi.

— Nu tu decizi asta.

— Te crezi mare sfântă, nu-i aşa?

— Cum aş putea să fiu o mare sfântă? întrebă Daisy încet. Sunt o hoaţă, ai uitat?

Heather coborî privirea spre mâini şi îşi făcu de lucru cu pieliţa de la degetul mare.

— Toată lumea te urăşte pentru că ai furat banii ăia.

— Ştiu asta. Şi nu e corect, aşa-i?

— Ba e corect.

— Dar noi ştim amândouă că nu eu am făcut-o.

Spatele lui Heather înţepeni, şi aşteptă o fracţiune de secundă prea mult înainte de a răspunde.

— Ba tu ai făcut-o.

— Te-ai aflat în vagonul roşu în noaptea aceea, între momentul în care Sheba a verificat sertarul cu bani şi până am închis eu.

— Şi ce dacă? Nu eu am furat banii şi nu o să-mi arunci asta în cârcă!

— A sunat cineva căutându-l pe Alex. Eu am preluat apelul şi, cât timp am fost distrasă de asta, tu ai deschis sertarul de bani şi ai luat cei două sute de dolari.

— Ba n-am făcut-o! Nu poţi dovedi nimic!

— Apoi te-ai strecurat în rulotă şi ai ascuns banii în valiza mea ca toată lumea să creadă că eu am făcut-o.

— Eşti o mincinoasă!

— Ar fi trebuit să mă prind de la bun început, dar eram atât de obosită încercând să mă adaptez la toate încât am uitat că ai fost şi tu acolo.

— Eşti o mincinoasă, repetă Heather, dar de data aceasta cu mai puţină vehemenţă. Iar dacă mergi şi îi spui tatălui meu despre asta, o să regreţi.

— Nu poţi să mă ameninţi cu nimic mai rău decât ceea ce ai făcut deja. Nu am niciun prieten, Heather. Nimeni nu vrea să îmi vorbească pentru că toţi mă cred o hoaţă. Chiar şi propriul meu soţ crede asta.

Chipul lui Heather devenise o întruchipare a vinovăţiei, iar Daisy îşi dădu seama că avusese dreptate. O privi cu tristeţe pe adolescentă.

— Ceea ce ai făcut a fost foarte rău.

Heather îşi înclină capul, iar părul blond şi fin îi căzu în faţă, ascunzându-i expresia.

— Nu poţi dovedi nimic, murmură ea.

— Aşa intenţionezi să îţi trăieşti viaţa? Înşelând oamenii? Purtându-te crud cu alte persoane? Cu toţii greşim. Heather, iar o parte a procesului de maturizare e să înveţi să le înfrunţi.

Umerii adolescentei se prăbuşiră fără vlagă, iar Daisy văzu exact momentul în care se dădu bătută.

— Ai de gând să îi spui tatălui meu?

— Nu ştiu. Dar trebuie să îi spun lui Alex.

— Dacă îi spui lui, va merge glonţ la tatăl meu.

— Probabil aşa este. Alex are un puternic simţ ai dreptăţii.

O lacrimă se lăţi pe coapsa lui Heather, dar Daisy se întări sufleteşte pentru a nu simţi milă.

— Tatăl meu a zis că dacă îi fac belele mă trimite înapoi să locuiesc la mătuşa mea Terry.

— Poate ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să îmi întinzi cursa.

Heather nu spuse nimic, iar Daisy nu o grăbi. În cele din urmă, se şterse la ochi cu tivul tricoului.

— Când ai să-i spui?

— Nu m-am gândit încă. Diseară, probabil. Poate mame.

Heather dădu din cap cu o mişcare smucită.

— Eu doar… banii erau acolo şi nu plănuisem să fac asta sau ceva de genul.

Daisy încercă să îşi înăbuşe mila amintindu-şi singură că, din cauza faptelor acestei copile, soţul ei o credea o hoaţă, iar căsnicia ei fusese otrăvită chiar înainte de a i se acorda o şansă.

— Ceea ce ai făcut tu nu a fost corect. Trebuie să înfrunţi consecinţele.

— Da, bănuiesc că ştiu asta. Încercă să îşi şteargă lacrimile cu degetele. Într-un fel aproape că îmi pare bine că ai aflat. A fost greu… ştiu că nu merit asta, dar nu ai putea eventual să îi spui întâi lui Sheba şi apoi lui Alex? Să fie ea cea care îi spune tatălui meu. Ea şi el se ceartă şi tot tacâmul, dar se respectă reciproc şi poate că dacă îi spune ea, îl poate împiedica să reacţioneze nebuneşte.

Daisy îşi îndreptă spatele.

— Tatăl tău devine violent fizic?

— Da, cred. Adică ţipă şi toate alea.

— Te loveşte?

— Tati? Nu, nu loveşte niciodată. Dar se enervează atât de tare încât uneori mi-aş dori să o facă.

— Înţeleg.

— Şi cred că oricum aş fi sfârşit tot la mătuşa mea mai devreme sau mai târziu. Ştiu că are nevoie să o ajut să se ocupe de copiii ei şi toate alea. Presupun că am fost cam egoistă dorindu-mi să rămân aici. Atâta că… puştii ei sunt nişte obrăznicături şi uneori când fac trăsnăi ea ajunge oarecum să se descarce pe mine.

Daisy văzu mai mult decât ar fi vrut şi simţi vinovăţia înfigându-se în ea ca nişte cuie.

Adolescenta se ridică de pe bancă, iar ochii îi înotau în lacrimi.

— Îmi pare rău că am fost atât de ticăloasă şi ţi-am făcut atâtea probleme. O lacrimă îi alunecă pe gene. Presupun că eu ar trebui să ştiu cel mai bine cum e să fii în situaţia ta, din cauza copiilor lui Terry şi toate alea. Nu ar fi trebuit să fac asta niciodată, dar eram atât de geloasă din cauza lui Alex… Vocea îi ieşea în sughiţuri mărunte. Pieptul îi tresărea spasmodic. E stupid. El e prea în vârstă… şi nici măcar nu ar dori o fată ca mine. Dar se poartă întotdeauna atât de frumos cu mine şi cred… cred că mi-am dorit să am parte de asta tot timpul, chiar dacă… Icni, chinuindu-se să tragă aer în piept. Chiar dacă ştiu că nu ar fi fost în regulă între noi doi. Îmi pare rău, Daisy.

Cu un hohot de plâns, se răsuci pe călcâie şi fugi.

Daisy se duse la Cartofior, iar puiul de elefant îşi încolăci trompa în jurul ei. Ea se sprijini de el, încercând să decidă ce să facă. Înainte de a o înfrunta pe Heather totul i se păruse limpede, dar acum nu mai era la fel de sigură. Dacă nu îi spunea lui Alex adevărul despre Heather, el avea să creadă în continuare că era o hoaţă, însă dacă i-l spunea. Heather avea să fie pedepsită cu severitate şi nu era sigură că putea accepta acest gând.

În depărtare, lângă drum, îl văzu pe Alex urcând în camionetă pentru a merge în oraş. Mai devreme îi spusese că avea de rezolvat o problemă cu firma care le furniza toaletele şi că era posibil să lipsească mai multe ore. Daisy intenţionase să folosească acel timp pentru a da la iveală cumpărăturile secrete pe care le făcuse în ultimele câteva săptămâni şi care aveau să transforme hidoasa rulotă verde în ceva ce avea să semene mai mult a casă, însă întâlnirea ei cu Heather îi mai tăiase din entuziasm. Chiar şi aşa, era mai bine să lucreze decât să stea degeaba cufundată în gânduri negre.

Porni înapoi spre rulotă şi îşi simţi dispoziţia înviorându-se. În sfârşit avea să facă un lucru la care se pricepea foarte bine. De-abia aştepta să vadă expresia de pe faţa lui Alex.

capitolul 14

— Ce dracu' ai făcut?

Alex încremeni imediat ce intră pe uşă.

— Nu-i aşa că e minunat?

Daisy studie satisfăcută felul în care rulota se transformase în cuibuşorul fermecător şi confortabil pe care şi-l imaginase.

Oribila canapea în carouri fusese acoperită cu aşternuturi de culoare crem, presărate vesel cu panseluţe în nuanţe de violet, albastru şi caramel, în timp ce perne decorative în aceleaşi culori făceau vechile piese de mobilier să arate atrăgătoare şi confortabile. Montase mici tije de alamă deasupra obloanelor îngălbenite care acopereau ferestrele şi le înfăşurase în fâşii de muselină nealbită. Folosind panglici albastru panseluţă şi lavandă de diverse lăţimi şi texturi, legase materialul astfel încât să formeze falduri moi.

O eşarfă mătăsoasă albastru cu violet ascundea abajurul rupt al lămpii din colţ, în timp ce talmeş-balmeşul de ziare şi reviste fusese pus în mai multe coşuri de răchită. O gamă fermecătoare de diverse recipiente neasortate variind de la vaze din sticlă opalescentă şi boluri ceramice la o carafă albastră de Wedgwood decora blatul de bucătărie ciobit, alături de o frânghie împletită viu colorată care fusese întinsă în faţa lor şi prinsă cu piuneze de perete la un capăt şi la celălalt pentru a le ţine nemişcate când rulota se deplasa.

Masa fusese aranjată cu suporturi de farfurii asortate, cu un imprimeu de linii şerpuite roşu şi violet şi un set nepereche de vase de porţelan cu desene în aceleaşi culori. Căni de gresie ceramică albă şi două pocale de cristal, dintre care unul avea o crăpătură foarte fină la bază, erau aşezate lângă platouri de salată din sticlă indigo. În mijlocul mesei o oală de lut ciobită, smălţuită cu sare, servea drept suport pentru un buchet de flori sălbatice pe care le culesese de la marginea terenului.

— Nu am reuşit să fac mare lucru cu mocheta, îi explică ea, cu răsuflarea încă tăiată după goana din ultimele clipe, când se agitase să pună totul în ordine, dar am curăţat cele mai urâte pete şi nu mai e aşa rea. Când primesc

banii am să mă ocup şi de pat, acoperindu-l cu una dintre acele cuverturi indiene de bumbac atât de frumoase şi alte perne decorative. Nu mă pricep nu ştiu cât la cusut, dar cred că pot…

— De unde ai avut bani să faci toate astea?

— Din salariul meu.

— Ți-ai folosit propriii bani?

— Am găsit tot felul de magazine de chilipiruri şi magazine second-hand în oraşele pe care le-am vizitat. Ştiai că eu nu am pus niciodată piciorul într-un Wal-Mart până acum două săptămâni? E fantastic cât de multe poţi lua cu bani puţini dacă ai grijă şi… Observă în cele din urmă expresia de pe chipul lui, iar zâmbetul îi păli. Nu îţi place.

— N-am spus asta.

— Nici nu e nevoie. O văd pe faţa ta.

— Nu i vorba că nu-mi place, doar că nu văd logica în a-ţi irosi banii pe locuinţa asta.

— Eu nu consider că îi irosesc.

— E o rulotă, pentru numele lui Dumnezeu. Nu o să locuim aici prea mult.

Nu acesta era adevăratul motiv al obiecţiilor lui. Privindu-l, Daisy înţelese că avea de ales. Putea să îşi ofere, şi ar fi fost îndreptăţită, luxul de a se posomorî, sau putea să îl forţeze să fie sincer cu ea.

— Spune-mi exact care e problema.

— Ți-am spus deja.

— Nu, nu mi-ai spus. Sheba m-a informat că ai renunţat la o rulotă mai frumoasă în schimbul acesteia.

El ridică din umeri.

— Ai vrut să-mi faci viaţa cât mai grea posibil, nu-i aşa?

— N-o lua personal. Nici măcar nu te cunoscusem încă atunci când am luat decizia în privinţa rulotei.

— Dar ştiai câte ceva despre mine de la tatăl meu.

Alex se duse la frigider şi scoase o sticlă de vin pe care o cumpărase cu o zi în urmă, o sticlă pe care ea o considerase prea scumpă pentru bugetul lor.

Refuză să se lase ţinută la distanţă.

— Voiai să trăieşti în continuare în rulota asta aşa cum era?

— Era în regulă.

Băgă mâna în sertar după tirbuşon.

— Nu te cred. Eşti genul de bărbat căruia îi plac lucrurile frumoase. Te-am văzut cum admiri peisajul când suntem pe drum sau cum îmi arăţi ceva drăguţ în câte o vitrină. Ieri când ne-am oprit la taraba aia de pe marginea drumului ai spus că felul în care era aranjat coşul de fructe îţi aminteşte de un Cezanne.

— Vrei un pahar de vin?

Ea clătină din cap şi, studiindu-l, începu să înţeleagă.

— Iar am trecut graniţa, nu-i aşa?

— Habar nu am la ce te referi.

— Acea graniţă invizibilă pe care ţi-ai impus-o tu în minte între o căsnicie reală şi una de formă. Am încălcat-o din nou, nu-i aşa?

— Nu are niciun sens ce spui.

— Ba fireşte că are. Ţi-ai creat o întreagă listă de reguli şi norme pentru căsnicia noastră de formă. Eu trebuie să îţi urmez ordinele fără să crâcnesc

şi să nu îţi apar în cale decât atunci când mă vrei în pat cu tine. Dar, cel mai important, nu am voie să îmi formez legături emoţionale. Nu am voie să-mi pese de tine, de căsnicia noastră, de viaţa noastră împreună. Nu am voie să-mi pese nici măcar de această mică rulotă mizerabilă.

Reuşise în sfârşit să îl scoată din fire şi îşi trânti podul palmei pe blatul de bucătărie, zgâlţâind sticla de vin.

— Nu vreau să-ţi faci cuibul aici, asta-i tot! E o idee proastă.

— Am avut dreptate, spuse ea încet.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Eşti atât de blestemat de romantică. Uneori când te văd uitându-te la mine am impresia că de fapt nu pe mine mă vezi. Ci mă vezi aşa cum ai vrea tu să fiu. Faci acelaşi lucru şi în privinţa acestei… acestei legături legale care există între noi. Încerci să faci din ea ceva ce nu e.

— E o căsnicie, Alex, nu doar o legătură legală. Am rostit jurăminte sacre.

— Pentru şase luni! Nu înţelegi că ţin la tine? Nu încerc decât să te protejez de suferinţă.

— Să mă protejezi? Înţeleg. Inspiră adânc. De asta ai început să mă verifici dacă îmi iau pilulele contraceptive?

Expresia lui deveni împietrită.

— Ce legătură are asta?

— La început nu reuşeam să-mi dau seama de ce le tot găseam pe raftul de sus al dulapului de medicamente, când eu le lăsasem pe cel de jos. Apoi m-am prins că umbli tu cu ele.

— Eu doar mă asiguram că nu le uiţi, atâta tot.

— Cu alte cuvinte, mă verificai.

— Nu am de gând să-mi cer scuze. Ţi-am spus cât sunt de hotărât să nu am copii.

Ea îl privi posomorâtă.

— Nu avem nimic, aşa-i? Nici respect, nici afecţiune, nici încredere.

— Avem afecţiune, Daisy. Cel puţin eu am. Ezită. Şi mi-ai câştigat şi respectul. Nu m-am aşteptat niciodată să îţi iei munca atât de în serios. Eşti curajoasă, Daisy.

Ea refuză să simtă recunoştinţă pentru cuvintele lui.

— Dar nu mă bucur de încrederea ta.

— Am încredere în bunele tale intenţii.

— Şi crezi că sunt o hoaţă. Asta nu prea se încadrează la bune intenţii.

— Erai disperată când ai luat banii ăia. Erai obosită şi înspăimântată, altfel nu ai fi făcut-o. Ştiu asta acum.

— Nu eu am luat banii.

— Este în regulă, Daisy. Nu îţi mai port pică pentru asta.

Faptul că în continuare nu o credea nu ar fi trebuit să o doară atât de tare. Singurul mod în care îl putea convinge era acuzând-o pe Heather, iar acum ştia că nu putea să facă aşa ceva.

Ce rost ar fi avut? Nu voia să fie ea responsabilă de alungarea lui Heather. Iar dacă trebuia să îi aducă lui Alex o dovadă, convingerea lui că era nevinovată avea să fie oricum lipsită de însemnătate.

— Dacă ai încredere în mine, de ce mă verificai să vezi dacă îmi iau pilulele?

— Nu pot să-mi asum niciun risc. Nu îmi doresc un copil.

— Mi-ai spus asta foarte limpede.

Ar fi vrut să îl întrebe dacă gândul de a avea un copil era cel care îl îngrozea atât de mult sau doar gândul de a avea un copil cu ea, însă îi era teamă de răspunsul pe care l-ar fi primit.

— Nu vreau să îmi mai verifici pilulele. Ţi-am spus că le voi lua şi aşa voi face. Va trebui să ai încredere în mine în privinţa asta.

Văzu că în el se dădea o luptă. În ciuda faptului că mama ei o trădase cu Noel Black, Daisy nu îşi pierduse încrederea în oameni. Dar Alex nu părea să aibă încredere în nimeni în afară de el însuşi.

Spre surprinderea ei, îşi simţi indignarea pălind, iar locul ei fu luat de compasiune. Cât de oribil trebuia să fie să treci prin viaţă aşteptându-te mereu la tot ce putea fi mai rău din partea celor din jurul tău.

Îşi trecu uşor degetele peste dosul mâinii lui.

— Nu te-aş răni niciodată intenţionat, Alex. Mi-ar plăcea foarte mult dacă măcar atâta încredere ai avea în mine.

— Nu e chiar atât de uşor.

— Ştiu. Dar trebuie să o faci oricum.

El o privi vreme îndelungată înainte de a da din cap nesigur.

— În regulă. Gata cu verificatul.

Daisy înţelese cumva cât de greu îi fusese să facă acea concesie şi fu impresionată.

— Iaaaaar acum, pentru prima dată în arena Circului Fraţilor Quest, v-o prezentăm pe Theodosia, superba mireasă a lui Aleksi Cazacul!

Genunchii lui Daisy tremurau atât de tare încât se împiedică, compromiţându-şi prima ei intrare. Ce se întâmplase cu ţiganca

neîmblânzită? se întrebă ea frenetic, ascultând pentru prima dată noul discurs al lui Jack. În dimineaţa aceea la repetiţii începuse cu tema ţigăncii, dar apoi plecase frustrat când ea ţipase. Ştiuse când Sheba îi aruncase noul costum că aveau să meargă pe o altă idee, dar Sheba îi întorsese spatele fără minima curtoazie de a-i oferi o explicaţie.

Muzica balalaicii umplu pavilionul de spectacole, care fusese montat într-o parcare din orăşelul staţiune Seaside Heights, New Jersey. Aleksi stătea în celălalt capăt al arenei, cu biciul atârnându-i din mână. Sclipiciul de un roşu aprins scânteietor din baloanele pe care tocmai le spărsese se lipise pe feţele lustruite ale cizmelor lui negre, iar paietele roşii din brâul lui licăreau ca un torent de sânge proaspăt.

— Vi se pare speriată, doamnelor şi domnilor? Jack arătă într-un gest larg spre ea. Mie mi se pare speriată. Niciunul dintre noi nu poate înţelege pe deplin curajul de care a avut nevoie această tânără ferită până acum de toate pentru a ieşi în arenă alături de soţul ei.

Costumul lui Daisy foşni când avansa încet în arenă. Rochia virginală cu croială strâmtă o acoperea de la gulerul dantelat înalt până la tivul bătut cu strasuri, şi chiar înainte să intre Alex îi prinsese între sâni un trandafir din hârtie creponată roz. Îi spusese că avea să facă parte din costumul ei.

Simţi privirile publicului aţintite asupra ei. Vocea lui Jack crescu în intensitate odată cu muzica rusească, iar lateralele cortului fâlfâită în bătaia brizei dinspre ocean.

— Copila unor aristocraţi francezi înstăriţi, Theodosia a fost ţinută la adăpost de lumea modernă, păzită de călugăriţele care au educato.

Călugăriţe? Ce punea Jack la cale?

În timp ce maestrul de ceremonii continuă, Alex începu dansul lent al bicelor care în trecut reprezentase punctul culminant al numărului său, iar Daisy aşteptă nemişcată într-o baltă de lumină în celălalt capăt al arenei. Lumina deveni tot mai blândă, iar cât timp publicul ascultă povestea lui Jack, privirile lor urmăriră fascinate mişcările graţioase ale lui Alex.

— L-a cunoscut pe Cazac când circul dădea o reprezentaţie într-un sat din apropierea mănăstirii în care trăia, iar cei doi s-au îndrăgostit nebuneşte. Dar părinţii ei s-au împotrivit ideii ca nobila lor fiică să devină soţia unui bărbat pe care îl considerau un barbar şi au renegat-o. Theodosia a fost nevoită să lase în urma ei tot ceea ce ştia.

Muzica deveni mai dramatică, iar dansul cu bice al lui Alex deveni dintr-un exerciţiu sportiv un dans de seducţie al mirelui pentru mireasa sa.

— Acum, doamnelor şi domnilor, vine în arenă cu soţul ei, dar nu îi este deloc uşor. Biciul o înspăimântă pe această tânără nobilă şi vă rugăm să faceţi cât de multă linişte când îşi va înfrunta temerile. Ţineţi minte că intră în arenă protejată de un singur lucru – dansul lui Alex ajunse în punctul culminant –, iubirea pe care o nutreşte faţă de aprigul ei soţ cazac.

Muzica se intensifică şi, fără avertizare, Alex plesni din bici, descriind un arc dramatic deasupra capului. Răsuflarea ei ieşi sub forma unei exclamaţii gâtuite şi scăpă tubul pe care tocmai îl scosese din buzunarul special pe care Sheba îl terminase de cusut în costumul ei cu doar câteva ore în urmă.

Publicul icni, iar Daisy îşi dădu seama că povestea implauzibilă a lui Jack chiar prinsese. În loc să râdă de reacţia ei, spectatorii se lăsaseră cumva antrenaţi în tensiunea ei.

Spre surprinderea ei, Alex se apropie de ea, ridică tubul pe care îl scăpase şi i-l oferi ca şi cum ar fi fost un fir de trandafir. Apoi îşi înclină capul şi îşi trecu uşor buzele peste ale ei.

Gestul fu atât de romantic încât Daisy fu aproape sigură că auzise o femeie din primul rând suspinând. Ar fi suspinat şi ea dacă nu ar fi ştiut că nu făcea decât să joace un rol în faţa publicului. Degetele îi tremurară când ţinu tubul cât de departe putea de corpul ei.

Reuşi să îşi păstreze calmul cât timp Alex îl reteză, dar când veni vorba să îl prindă în gură genunchii începură din nou să îi tremure. Strecurându-şi tubul între buze, închise ochii şi se întoarse spre el din profil.

Biciul plesni, iar capătul retezat căzu. Daisy îşi încleştă mâinile în pumni pe lângă corp. Dacă se aşteptase ca prezenţa spectatorilor să facă numărul mai uşor, se înşelase.

Alex plesni din bici de încă două ori, până când între buzele ei nu mai rămase decât ciotul. Gura îi era atât de uscată încât nu putea înghiţi.

Vocea lui Jack interveni şoptită şi dramatică:

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să ne fiţi alături când Aleksi va încerca să execute ultima tăietură în micul tub de hârtie ţinut în gură de tânăra lui mireasă. Are nevoie de linişte absolută. Ţineţi minte că biciul va trece atât de aproape de faţa ei încât cea mai măruntă greşeală din partea lui ar putea s-o nenorocească pe viaţă.

Daisy scânci. Unghiile i se înfipseră atât de adânc în palme încât se temu că ajunsese la sânge.

Zgomotul explodă în urechile ei când biciul sfâşie ce mai rămăsese din tubul din gura ei.

Publicul izbucni în urale. Daisy se forţă să deschidă ochii şi se simţi atât de ameţită încât se temu că avea să leşine. Alex arătă spre ea cu mâna, făcându-i astfel semn să se încline în faţa spectatorilor. Dar ea nu reuşi mai mult decât să îşi aplece milimetric bărbia.

Când ridică din nou capul, vârful biciului zbură prin aer spre ea, iar floarea din hârtie creponată roşie prinsă între sânii ei explodă într-un torent de petale fragile de hârtie.

Ea sări în spate cu un şuierat înspăimântat, iar publicul aplaudă. Alex schiţă spre ea un gest tăios în sus, semnalul că trebuia să ridice braţele şi să îşi încrucişeze încheieturile. Ca prin vis, Daisy îi urmă instrucţiunile.

Biciul plesni, iar publicul icni când coarda se înfăşură în jurul încheieturilor ei. El aşteptă o clipă înainte de a uşura tensiunea. Din mulţime se auzi un murmur indescifrabil. Alex se încruntă spre ea, iar Daisy îşi aminti că ar fi trebuit să zâmbească. Reuşi să îşi tragă în sus colţurile gurii şi să întindă

încheieturile ca toată lumea să vadă că nu fusese rănită. În timp ce făcu acest lucru, biciul plesni din nou.

Daisy se crispă. Coborând privirea, văzu coarda încolăcită în jurul gambelor ei. Era ceva ce Alex nu mai făcuse, iar ea îi aruncă o privire îngrijorată. El detensionă biciul şi ridică din sprâncene în semn de avertizare. Daisy oferi mulţimii un alt zâmbet încremenit. Alex îi semnală din nou să ridice braţele. Cu un sentiment de inevitabilitate, ea se supuse.

Poc!

Un ţipăt îi răzbătu din gâtlej când coarda se încolăci în jurul taliei ei. Aşteptă ca Alex să detensioneze biciul, dar de data aceasta nu o făcu. În schimb trase de bici, forţând-o să vină la el. De-abia când fusta rochiei ei atinse coapsele lui, Alex slăbi brusc strânsoarea biciului înfăşurat în jurul ei şi o trase în braţele lui pentru un sărut dramatic care ar fi fost demn să apară pe coperta unui roman de dragoste.

Publicul izbucni în urale.

Daisy se simţea ameţită şi furioasă pe el, dar în acelaşi timp cuprinsă de o fericire delirantă. Alex fluieră, iar Misha se năpusti furtunos înapoi în arenă. Dându-i drumul doar pentru o clipă, Alex sări pe cal din spate în timp ce acesta făcea în galop un tur al arenei. Daisy simţi un fior de teamă urcându-i pe şira spinării. Doar nu avea…

Picioarele i se desprinseră de sol când el se lăsă să atârne într-o parte de pe cal pentru a o ridica în braţe, înainte să apuce să se dezmeticească, se trezi aşezată de-a curmezişul în poala lui.

Luminile se stinseră, cufundând arena în întuneric. Aplauzele fură asurzitoare. Alex îşi relaxă unul din braţe, în timp ce ea îl prinse frenetic de talie. Câteva clipe mai târziu, auzi o explozie de sunete şi un uriaş bici de foc dansă deasupra capetelor lor.

Daisy traversă drumul îngust de asfalt care separa parcarea în care era instalat circul de plaja pustie, în stânga ei, luminile ţipătoare ale promenadei

Jersey Shore inundau întunericul cu sclipirea haosului lor de culori. Roata Ferris şi caruselul tip fermoar, căluşeii şi diversele tarabe.

Debutul ei marcase prima reprezentaţie a circului în acel oraş turistic, iar acum era prea agitată pentru a dormi. Publicul prezent la cel de-al doilea spectacol reacţionase chiar mai entuziast şi un minunat sentiment de succes răzbătea dincolo de oboseala ei. Chiar şi Brady Pepper renunţase la tăcerea lui obişnuită pentru a-i oferi un salut rece din cap.

Inspiră mirosul umed al mării şi păşi pe nisip, care îşi pierduse căldura de peste zi şi i se strecură răcoros în sandale. Adora să se afle în apropierea oceanului şi se bucura că acesta era unul dintre locurile în care circul avea să petreacă mai mult de o noapte.

— Daisy?

Se întoarse şi îl văzu pe Alex stând la capătul de sus al scărilor, cu trupul înalt şi zvelt profilându-se în scânteierea vagă a lunii reflectată pe cerul nopţii. Briza îi răscolea părul şi îi lipea cămaşa de corp.

— E o plimbare privată sau ţi se poate alătura oricine?

— Eşti înarmat?

— Bicele le-am lăsat deoparte noaptea asta.

— Atunci vino.

Zâmbi şi îi întinse mâna.

Preţ de o clipă, el ezită, iar Daisy se întrebă dacă gestul era prea personal pentru el. Era deosebit de grăitor pentru relaţia lor faptul că ţinutul de mână i se părea un gest mai intim decât sexul. Chiar şi aşa, nu îşi lăsă braţul să cadă. Era pur şi simplu o altă provocare pe care trebuia să o înfrunte.

Tălpile bocancilor lui de lucru bocăniră pe treptele de lemn când coborî la ea. O luă de mână, iar dunga de bătături din palma lui îi aminti că era un bărbat obişnuit să muncească din greu. Mâna lui, caldă şi puternică, o înghiţi pe a ei.

Plaja era pustie, dar încă plină de gunoaiele lăsate în urmă de vizitatorii din ziua aceea, oameni dornici să înceapă cât mai devreme sezonul estival. Doze de suc goale, o pereche de şlapi din cauciuc, capacul rupt al unei lăzi frigorifice. Se îndreptară agale spre apă.

— Publicului i-a plăcut noul număr.

— Eram atât de speriată încât îmi dârdâiau genunchii. Dacă nu m-ar fi salvat noua versiune de poveste, ar fi fost un dezastru, dar când am încercat să-i mulţumesc lui Jack după spectacol, mi-a spus că a fost ideea ta. Ridică privirea spre el şi zâmbi. Nu crezi că ai cam forţat nota cu acele călugăriţe franceze?

— Ţi-am auzit discursurile despre moralitate, scumpo. Dacă nu cumva am ghicit eu greşit, cel puţin o parte din educaţia haotică de care ai avut parte ţi-a fost oferită de călugăriţe.

Ea nu negă acest lucru.

Se plimbară o vreme cufundaţi într-o tăcere confortabilă. Briza i se juca în păr, iar vuietul valurilor acoperea sunetele îndepărtate ale parcului de distracţii de pe promenadă, dându-i impresia că nu erau decât ei doi, singuri pe lume. Aşteptă ca Alex să-i dea drumul la mână, dar el i-o ţinu în continuare.

— Te-ai descurcat bine în seara asta, Daisy. Eşti foarte harnică.

— Chiar crezi asta? Chiar crezi că sunt harnică?

— Da.

— Mulţumesc. Nu mi-a mai spus nimeni vreodată aşa ceva. Râse încet, autoironie. Dacă mi-ar fi spus, probabil nu i-aş fi crezut.

— Dar pe mine mă crezi.

— Nu eşti un bărbat care să ofere laude prea uşor.

— Asta e un compliment”.

— Nu sunt sigură.

— Nu i corect.

— Ce anume?

— Eu am spus ceva drăguţ despre tine. Sunt sigur că poţi găsi şi tu cel puţin un lucru bun legat de mine.

— Fireşte că pot. Găteşti un chili excelent.

Spre surprinderea ei, el se încruntă.

— Bine. Uită că am spus asta.

Năucită, Daisy îşi dădu seama că îl rănise. Crezuse că doar glumeşte, dar fiind vorba de Alex ar fi trebuit să ştie că nu era aşa. Chiar şi aşa, fu surprinsă că îi păsa de ce credea ea.

— Doar îmi făceam încălzirea pentru treburile cu adevărat importante, spuse ea.

— Nu-i mare treabă. Chiar nu contează.

Dar conta, iar ea era încântată.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Las-o baltă!

Ea îl strânse de mână.

— Tu faci ceea ce consideri tu că e corect, chiar dacă alţii nu sunt de acord, deci ar trebui să îţi admir integritatea. Şi chiar îţi admir integritatea, dar… îşi strânse degetele peste mâna lui. Chiar vrei să fiu sinceră?

— Doar aşa ţi-am zis, nu?

Ea ignoră aerul ţâfnos cu care îşi împinsese în faţă bărbia.

— Ai un zâmbet minunat.

Alex păru vag nedumerit, iar mâna lui se relaxă peste a ei.

— Îţi place zâmbetul meu?

— Da. Foarte mult.

— Nu mi-a mai spus nimeni vreodată aşa ceva.

— Nu sunt mulţi cei care au ocazia să îl vadă. Îşi ascunse propriul zâmbet, studiind seriozitatea cu care reflecta la cuvintele ei. Ar mai fi ceva, dar nu ştiu cum o să interpretezi chestia asta.

— Continuă.

— Ai un corp cu adevărat grozav.

— Un corp grozav? Asta-i tot? Ăsta e cel mai bun al doilea lucru pe care îl poţi spune despre mine?

— Nu am spus că ar fi al doilea cel mai bun lucru. Nu fac decât să-ţi spun ceva care e foarte bun la tine, iar asta e ceva cu adevărat bun.

— Corpul meu?

— E superb, Alex. Chiar e.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Vuietul valurilor umplu scurta tăcere ce se lăsă între ei.

— Şi tu, spuse el.

— Ce anume?

— Corpul tău. Îmi place.

— Al meu? Dar nu e absolut nimic grozav la el. Umerii sunt prea înguşti raportaţi la şolduri, iar coapsele prea late. Abdomenul…

El clătină din cap.

— Data viitoare când mai aud o femeie turuind despre cât de nevrotici sunt bărbaţii, am să-mi aduc aminte de asta. Tu îmi spui că îţi place corpul meu, şi ce îţi răspund eu? Îţi spun mulţumesc. Apoi îţi spun că şi mie îmi place corpul tău şi ce aud? O listă lungă de nemulţumiri.

— E blestemul femeilor care au crescut jucându-se cu păpuşi Barbie. Mormăitul lui dezgustat o încântă cumva. Mulţumesc pentru compliment, dar… fii sincer. Nu crezi că am sânii puţin prea mici?

— Asta e o întrebare capcană, nu-i aşa?

— Spune-mi adevărul.

— Eşti sigură că asta vrei?

— Da.

— În regulă, atunci.

O prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre ocean, apoi veni în spatele ei. Braţele lui se strecurară în jurul ei şi îi prinse sânii în palme. Pielea el fu cuprinsă de furnicături când Alex strânse şi frământă blând carnea. Îşi trecu degetele mari peste rotunjimea lor moale şi le mângâie vârfurile ce începuseră să se întărească.

Respiraţia ei se acceleră. Buzele lui o atinseră cu delicateţe pe lobul urechii când îi şopti.

— Eu îi găsesc perfecţi, Daisy. Exact mărimea potrivită.

Ea se întoarse, iar în momentul acela nicio forţă din lume nu ar fi putut să o împiedice să îl sărute. Înlănţuindu-şi braţele în jurul gâtului lui, se ridică în vârful picioarelor şi îşi apăsă gura peste a lui, cu buzele moi şi flexibile. Limba lui o dezmierdă, iar a ei răspunse. Pierdu orice noţiune a timpului

sau chiar a separării. Trupul ei deveni o parte dintr-al lui, iar al lui o parte dintr-al ei.

— Ia te uită, Dwayne! Sunt cei doi de la circ.

Daisy şi Alex se separară tresărind violent, ca doi adolescenţi surprinşi de poliţişti mângâindu-se în public.

Deţinătoarea vocii stridente era o femeie rotofeie, de vârstă mijlocie, purtând un costum verde cu imprimeu floral şi cărând o poşetă neagră mare. Şapca de baseball din plasă albastră a soţului ei, căpătată la vreun eveniment promoţional, ascundea probabil un cap chel. Pantalonii largi ai acestuia erau suflecaţi până la gambe, iar tricoul sport îi stătea foarte mulat peste burta umflată.

Femeia le zâmbi radios.

— V-am văzut spectacolul. Domnul Dwayne nu credea că sunteţi cu adevărat îndrăgostiţi. Spunea că totul e de faţadă, dar eu i-am zis că nu poţi simula aşa ceva. Îl bătu pe soţul ei peste burtă. Eu şi domnul Dwayne suntem căsătoriţi de treizeci şi doi de ani, deci ştim câte ceva despre iubirea adevărată.

Lângă ea, Alex deveni ţeapăn ca un vătrai, lăsând-o pe Daisy să le ofere un zâmbet celor doi.

— Sunt sigură că aşa e.

— Nimic nu este mai bun decât o căsnicie solidă pentru a rămâne cu picioarele pe pământ.

Alex salută cuplul cu un gest scurt din cap şi o prinse pe Daisy de braţ pentru a o lua de acolo. Daisy se întoarse şi le strigă:

— Vă urez încă treizeci şi doi de ani!

— Şi vouă, drăguţă!

Îl lăsă pe Alex să o târască după el, ştiind că nu ar fi ajutat-o la nimic să i se împotrivească. Subiectul iubirii îi stârnea o asemenea nelinişte încât simţea o dorinţă absurdă să îl aline. Când ajunseră la treptele care urcau înapoi la promenadă, dădu curs acelui impuls.

— Alex, linişteşte-te. Nu o să mă îndrăgostesc de tine.

Când rosti acele cuvinte simţi o tresărire bizară undeva în zona inimii. Ceea ce o sperie, pentru că ştia că a se îndrăgosti de el ar fi fost un dezastru. Erau prea diferiţi. El era dur, sever şi cinic, în timp ce ea era exact opusul.

Atunci cum se explica, se întrebă ea, că Alex stârnea ceva atât de elementar din ea? Şi de ce părea să îl înţeleagă atât de bine, când el refuza să îi spună orice despre trecutul lui, şi nimic despre viaţa lui în afară circului? În pofida acestui lucru ştia că, într-un mod pe care nu ar fi putut să îl explice pe deplin, el o ajutase să se reinventeze. Datorită lui se bucura acum de un sentiment de independenţă de care nu mai avusese parte niciodată. Pentru prima dată în viaţă, chiar îi plăcea de ea însăşi.

Alex urcă scările.

— Tu eşti o romantică, Daisy. Nu că m-aş crede atât de irezistibil – Dumnezeu mi-e martor că nu e aşa –, dar de-a lungul anilor am constatat că în clipa în care un bărbat îi semnalează prin ceva unei femei că nu e potrivit pentru ea, în mintea ei ea transformă acel semnal într-o încurajare.

— Rahat.

Ajunseseră în capul scărilor. Alex se sprijini cu şoldurile de balustradă şi o studie.

— Am văzut asta întâmplându-se de prea multe ori. Femeile îşi doresc ceea ce nu pot avea, chiar dacă ceea ce nu pot avea nu e bun pentru ele.

— Aşa te priveşti tu? Ca fiind un om care nu e bun pentru persoanele din viaţa ta?

— Pur şi simplu nu vreau să te rănesc. De asta m-am supărat când am văzut cum ai redecorat rulota. Arată grozav acum şi va fi mai plăcut de trăit în ea, dar nu vreau să ne jucăm de-a soţul şi soţia. Lăsând la o parte legătura legală, între noi există doar o relaţie pasageră. Atât şi nimic mai mult.

— O relaţie pasageră?

— O aventură amoroasă. Cum o fi. În regulă – o circumstanţă.

— Măgarule!

Se chinui să îşi înăbuşe furia.

— De ce te-ai căsătorit cu mine? Am crezut că ai făcut-o pentru că te-a plătit tatăl meu, dar acum nu mai cred asta.

— Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit?

— Am început să te cunosc.

— Şi acum crezi că nu pot fi cumpărat?

— Ştiu sigur că nu.

— Oricine are un preţ.

— Atunci care a fost al tău?

— Îi eram dator tatălui tău cu o favoare şi a trebuit să i-o plătesc. Atât şi nimic mai mult.

— Trebuie să fi fost o favoare considerabilă.

Expresia lui deveni împietrită, iar Daisy fu surprinsă când, după o tăcere prelungă, continuă:

— Părinţii mei au murit într-un accident de tren în Austria când eu aveam doi ani şi am fost dat pe mâna celei mai apropiate rude ale mele, fratele

mamei mele, Serghei. Serghei a fost un nenorocit sadic care simţea o plăcere deosebită în a mă biciui până mă lăsa lat.

— O, Alex…

— Nu îţi spun asta ca să îţi trezesc mila. Vreau doar să înţelegi în ce te-ai băgat. Se aşeză pe bancă, iar o parte din furie păru să se risipească din el. Aplecându-se, îşi frecţionă podul nasului între degetul mare şi arătător. Stai jos, Daisy.

Acum că era prea târziu, se întrebă dacă ar fi trebuit să înceapă acea discuţie, dar mersese prea departe pentru a mai da înapoi şi se aşeză lângă el. Alex rămase cu privirea aţintită în faţă, arătând obosit şi gol.

— Ai citit poveşti despre copii care sunt ţinuţi închişi în câte un pod ani la rând.

Ea dădu din cap.

— Psihologii susţin că, şi după ce sunt salvaţi, aceşti copii nu se mai pot dezvolta la fel ca restul copiilor. Nu au aceleaşi deprinderi sociale. Dacă nu au fost expuşi interacţiunilor lingvistice până la o anumită vârstă, nu mai învaţă niciodată să vorbească. Cred că aşa îmi imaginez eu că e şi cu iubirea. Nu am cunoscut-o când eram mic, iar acum nu sunt capabil să o simt.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt unul dintre acei cinici care nu crede în existenţa iubirii, pentru că am văzut-o în relaţiile altora. Dar nu sunt eu capabil să o simt. Nici faţă de o femeie. Nici faţă de nimeni altcineva. Şi nu am fost capabil niciodată.

— O, Alex…

— Nu se pune problema că nu aş fi încercat. Am cunoscut câteva femei minunate în viaţa mea, dar într-un final nu am făcut decât să le rănesc. De asta am fost atât de îngrijorat în privinţa pilulelor tale contraceptive. Pentru că nu pot să am vreodată un copil.

— Crezi că nicio relaţie pe care ai avea-o cu o femeie nu ar putea să dureze? Asta e?

— Ştiu că nu va dura. Dar este ceva mai profund de atât.

— Nu înţeleg. E ceva în neregulă cu tine?

— Nu m-ai ascultat?

— Ba da, dar…

— Nu sunt capabil să simt emoţiile pe care le simt alţi bărbaţi. Faţă de nimeni. Nici măcar faţă de un copil. Orice copil merită să fie iubit de tatăl său, dar eu nu pot face asta.

— Nu te cred.

— Crede-mă! Mă cunosc şi ştiu că nu e o simplă ciudăţenie de-a mea. O mulţime de oameni privesc cu lejeritate ideea de a avea copii, dar eu nu. Copiii au nevoie de iubire şi, dacă nu au parte de ea, în sufletul lor se produce ceva ce îi distruge. Nu m-aş putea ierta vreodată să ştiu că i-am făcut aşa ceva unui copil.

— Toată lumea e capabilă de iubire şi în mod cert de iubire faţă de propriul copil. Te descrii ca şi cum ai fi un fel de… un fel de monstru.

— O mutaţie poate ar fi termenul mai potrivit. Felul în care am fost crescut m-a făcut să mă abat de la normă. Nu pot tolera ideea că aş putea avea un copil care să crească ştiind că propriul lui tată nu îl iubeşte. Abuzul a început şi trebuie să se sfârşească tot cu mine.

Noaptea era caldă încă, dar Daisy se înfioră, dându-şi seama că hidoasa moştenire a trecutului lui Alex nu îl părăsise nicio clipă. Iar acum se revărsase şi o rănise şi pe ea, făcând-o să îşi încolăcească braţele în jurul trunchiului. Nu se imaginase niciodată în mod conştient având un copil cu Alex, dar poate că ideea îşi croise cumva drum în subconştientul ei, pentru că acum se simţea profund dezamăgită.

Îşi îndreptă privirea spre el şi îi văzu profilul desenat pe fundalul caruselului ce se învârtea în depărtare. Suprapunerea o umplu de milă. Caii viu coloraţi, cu părul lor de lemn, păreau să reprezinte chintesenţa inocenţei, a lipsei de griji şi a copilăriei, în timp ce Alex, cu ochii lui trişti şi inima goală, era unul dintre cei osândiţi. În tot acest timp crezuse că ea era cea neajutorată, dar el era cu mult mai grav rănit decât fusese ea vreodată.

Nu vorbiră deloc cât timp făcură cale întoarsă spre rulotă, căci Daisy nu mai avea ce să spună. Cartofior evadase din nou şi stătea şi o aştepta. Se apropie de ea tropăind, scoţând un mic behăit de trompetă în semn de salut.

— Îl duc eu înapoi, spuse Alex.

— Stai liniştit. Îl duc eu. Simt nevoia să fiu singură o vreme.

El dădu din cap şi îşi trecu degetul mare peste obrazul ei, cu ochii atât de mâhniţi încât Daisy nu putu îndura. Se întoarse pentru a-l mângâia pe Cartofior pe trompă.

— Haide, scumpule.

Îl duse lângă ceilalţi pui şi îl priponi, apoi luă o veche pătură de lână şi o întinse pe pământ lângă el. Când se aşeză şi îşi strânse genunchii la piept, Cartofior îşi schimbă şi el poziţia. Pentru o clipă crezu că avea să o calce şi se încordă, în schimb animalul îşi puse picioare din faţă de-o parte şi de alta a ei şi îşi lăsă trompa să cadă.

Se afla într-o peşteră caldă alcătuită din trupul elefantului. Îşi lipi obrazul de corpul lui aspru, cu textură de pânză de sac, chiar între picioarele lui, şi auzi bubuitul puternic al inimii lui dulci şi poznaşe. Ştia că ar fi trebuit să se mute de acolo, dar deşi se odihnea sub un pui de elefant de o tonă, nu se simţise în viaţa ei mai în siguranţă. Stătu acolo şi, gândindu-se la Alex, îşi dori să fi fost şi el suficient de mic pentru a încăpea unde se afla ea, exact sub inima lui Cartofior.

capitolul 15

Alex dormea deja când se întoarse Daisy în rulotă. Se dezbrăcă străduindu-se să nu facă deloc gălăgie, apoi îşi luă unul dintre tricourile lui. Când se îndreptă spre canapea, auzi o şoaptă răguşită.

— Nu în noaptea asta, Daisy. Am nevoie de tine.

Se întoarse şi coborî privirea spre ochii lui cu pleoapele pe jumătate închise şi întunecaţi de dorinţă. Părul îi era ciufulit, iar iconiţa de aur din jurul gâtului lui scânteia într-o rază de lumină a lunii care se strecura prin fereastră. Daisy încă auzea în minte bătaia inimii lui Cartofior, transmiţându-i asurzitor mesajul de iubire necondiţionată, şi nimic pe lume nu ar fi putut s-o facă să îi întoarcă spatele.

De data aceasta nu îşi oferiră zâmbete. Nu se tachinară. Alex o posedă cu ferocitate, aproape cu disperare, iar când se sfârşi, îşi încolăci trupul peste al ei şi nu îi mai dădu drumul. Adormiră cu palma lui închisă peste sânul ei.

Daisy nu se mai întoarse pe canapea nici în noaptea următoare, nici după aceea. Rămase în patul soţului ei şi se trezi cu inima umplându-se încet cu o emoţie pe care se temea teribil să o numească.

O săptămână mai târziu ajunseseră în centrul statului New Jersey, unde se instalaseră într-o altă curte de şcoală, aflată în mijlocul unui cartier suburban cuprinzând case confortabile, pe câte două niveluri, cu leagăne în curţile din spate şi minifurgonete parcate pe aleile de la intrare. În drum spre menajerie, unde era legat Cartofior, Daisy trecu pe la vagonul roşu pentru a face noi modificări în ordinea de hrănire şi, când intră, îl văzu pe Jack răsfoind mai multe dosare.

Acesta o salută scurt din cap. Ea îi răspunse la salut, apoi se duse la birou să caute hârtiile de care avea nevoie. Telefonul celular sună, iar ea răspunse.

— Circul Fraţilor Quest.

— Îl caut pe doctorul Markov, spuse un bărbat cu un vag accent britanic. E disponibil?

Ea se lăsă să cadă pe scaun.

— Pe cine?

— Doctorul Alex Markov.

Mintea i se învârti ameţită.

— Nu… ăăă… nu e aici în momentul de faţă. Doriţi să îi transmit un mesaj?

Mâna îi tremură când notă numele şi numărul de telefon al bărbatului. În timp ce închidea, era deja ameţită de surprindere. Alex era doctor! Ştiuse că era bine educat şi că avea o altă viaţă, dar nu îşi imaginase nimic de genul acesta.

Misterele care îl înconjurau pe soţul ei se adânceau, dar habar nu avea cum să descopere adevărul. Până în acel moment Alex refuzase să îi răspundă la oricare dintre întrebări şi continua să se poarte ca şi cum pentru el nu ar fi existat şi o altă viaţă dincolo de lumea circului.

Îşi linse buzele uscate şi îşi îndreptă privirea spre Jack.

— A sunat un bărbat care voia să discute cu Alex. L-a numit doctor Markov.

Jack băgă câteva dosare înapoi în sertarul deschis al fişetului, fără a ridica ochii.

— Lasă-i mesajul pe birou. O să îl vadă când soseşte.

Nu trădase nicio reacţie, prin urmare era evident că ştia mai multe decât ea despre viaţa soţului ei. Această revelaţie o răni.

— Ştiu că e doar o scăpare, dar Alex nu mi-a spus niciodată cu exactitate ce ramură a medicinei practică.

Jack luă un alt dosar.

— Presupun că asta înseamnă că aşa vrea el.

Frustrarea o măcină.

— Spune-mi ce ştii despre el, Jack.

— Oamenii care trăiesc la circ învaţă să nu pună prea multe întrebări despre viaţa privată a altora. Dacă oamenii vor să îţi vorbească despre trecutul lor, o vor face. Dacă nu, e treaba lor.

Daisy îşi dădu seama că nu făcuse decât să se pună singură într-o situaţie stânjenitoare. Răsfoi ostentativ câteva hârtii şi se retrase cât de repede putu.

Îl găsi pe Alex cu Misha, lăsat pe vine pentru a examina chişiţa calului. Îl fixă cu privirea preţ de o clipă prelungă.

— Eşti veterinar.

— Ce tot spui acolo?

— Eşti doctor veterinar.

— De când?

— Nu eşti?

— Nu ştiu de unde îţi vin ideile astea.

— Tocmai am primit un telefon pentru tine. Cineva care dorea să discute cu doctorul Markov.

— Şi?

— Dacă nu eşti veterinar, ce fel de doctor eşti?

El se ridică şi o bătu pe Misha pe gât.

— Te-ai gândit vreodată că poate e o poreclă?

— O poreclă?

— De când eram la închisoare. Ştii că prizonierii îşi dau diverse nume între ei.

— Dar nu ai fost la închisoare!

— Parcă ziceai că am fost. Pentru că am ucis-o pe chelneriţa aia.

Frustrată, Daisy bătu cu piciorul în pământ.

— Alex Markov, spune-mi în clipa asta cu ce te ocupi când nu mergi în turneu cu circul acesta!

— De ce vrei să ştii?

— Sunt soţia ta! Merit adevărul.

— Tot ce trebuie să ştii e ceea ce ai în faţa ochilor – un circar vagabond ursuz şi cu un simţ jalnic al umorului. Mai mult de atât nu ar face decât să te deruteze.

— Asta e cel mai arogant şi condescendent…

— Nu vreau să fiu arogant cu tine, scumpo. Doar că nu vreau să îţi tulburi judecata limpede cu iluzii. Asta e tot ce există pentru noi. Circul Fraţilor Quest. Un sezon. Rulota şi multă muncă. Expresia lui deveni mai blândă. Mă străduiesc din răsputeri să nu te rănesc. Ajută-mă, bine? Nu mai pune atâtea întrebări.

Dacă ar fi fost ostil, i s-ar fi împotrivit, dar nu putea lupta împotriva emoţiei care răzbătuse pe neaşteptate din vocea lui. Dându-se în spate, îl privi în adâncul ochilor. Erau la fel de aurii că ai lui Sinjun şi la fel de misterioşi.

— Nu-mi place asta, Alex, spuse ea încet. Nu-mi place chiar deloc.

Porni spre menajerie.

Ceva mai târziu, Heather intră în cort chiar în timp ce Daisy termina de spălat cu furtunul cuşca lui Glenna.

— Pot să vorbesc cu tine?

— În regulă.

Când închise apa, văzu urme violet sub ochii adolescentei şi îi simţi tensiunea.

— De ce nu i-ai spus lui Sheba despre bani?

Ea făcu furtunul colac şi îl puse deoparte.

— Am decis să nu o fac.

— Nu ai de gând să-i spui?

Daisy clătină din cap.

Ochii lui Heather se umplură de lacrimi.

— Nu-mi vine să cred că nu i-ai spus după tot ceea ce am făcut.

— Poţi să te revanşezi faţă de mine promiţându-mi să nu mai fumezi niciodată.

— Orice! Aş face orice. Nu am să uit niciodată asta, Daisy. Niciodată. Heather înşfăcă furtunul pe care Daisy tocmai îl făcuse colac. Dă-mi voie să te ajut. Cu orice vrei tu. Fac orice.

— Mulţumesc că te-ai oferit, dar am terminat.

Începu să strângă din nou furtunul, dar de data aceasta îl duse afară şi îl puse pe sol, sprijinindu-l de cort.

Heather veni după ea.

— Nu ai vrea… ştiu că sunt doar o puştoaică şi toate alea, dar cum tu nu ai prieteni din cauza mea, poate am putea să facem nişte chestii împreună. Păru să îşi scormonească mintea în căutarea unui interes comun care să le permită să lase în urmă istoricul lor furtunos şi să creeze în acelaşi timp o punte peste diferenţa de vârstă dintre ele. Eventual am putea cândva să mergem la pizza sau ceva de genul. Sau să ne aranjăm reciproc părul.

Daisy nu se putu abţine să nu zâmbească auzind nota şovăitoare de speranţă din tonul ei.

— Ar fi drăguţ.

— Am să mă revanşez faţă de tine, îţi promit.

Pentru unele lucruri nu era posibil să te revanşezi, dar Daisy nu avea să-i spună acest lucru lui Heather. Luase deja o decizie şi nu avea să folosească vinovăţia ca pe o armă pe care să i-o fluture mereu sub ochi adolescentei.

Brady Pepper le întrerupse, intervenind hotărât între ele cu aerul unui sol aducând veşti proaste.

— Ce cauţi aici. Heather? Ţi-am spus să nu-ţi faci de lucru cu ea.

Heather roşi.

— Daisy s-a purtat foarte frumos cu mine şi voiam să o ajut.

— Du-te şi caut-o pe Sheba. Vrea să te ajute să îţi exersezi statul în cap.

Heather arătă tot mai nefericită.

— Daisy e foarte drăguţă, tati. Nu e cum crezi tu. Se pricepe să aibă grijă de animale, iar cu mine se poartă…

— Du-te odată, domnişoară.

— Du-te, Heather. Daisy îi făcu un semn din cap pentru a o linişti. Mulţumesc că te-ai oferit să mă ajuţi.

Ezitând, Heather se supuse.

Brad plesnea de animozitate – un Sylvester Stallone cu doză dublă de testosteron.

— Stai departe de ea, ai înţeles? Poate că Alex e orbit temporar în privinţa ta, dar noi restul nu uităm atât de uşor.

— Nu mi-e ruşine de nimic din ce am făcut, Brady.

— Nu a fost destul de mare fărădelegea? Dacă suma pe care ai fi luat-o ar fi fost două mii de dolari în loc de două sute, atunci ţi-ar fi fost ruşine? Îmi pare rău, dulceaţă, dar în mintea mea, hoaţa e tot hoaţă.

— Tu ai dus o viaţă atât de nepătată încât nu ai făcut niciodată nimic ce să regreţi?

— Nu am furat nimic, asta-i sigur.

— Furi sentimentul de siguranţă al fiicei tale. Asta nu se pune?

Buzele lui se subţiată într-o dungă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi ţii lecţii despre cum să-mi cresc fiica. Nici tu, nici Sheba. Niciuna din voi nu a avut vreodată copil, aşa că n-aveţi decât să vă ţineţi amândouă gurile alea blestemate.

Se îndepărtă furios, cu muşchii lucindu-i şi penele din coadă şifonate.

Daisy oftă. Era de-abia ora unu. Se certase cu Alex şi îi enervase atât pe Jack, cât şi pe Brady. Ce altceva mai putea să meargă prost în ziua aceea?

Atenţia îi fu atrasă de sunetul strident al unui amalgam de voci entuziasmate şi văzu un alt grup de elevi venind dinspre şcoala primară din apropierea circului. Toată dimineaţa diversele clase făcuseră tururi ale circului, şi cu atâţia copii hoinărind pe acolo, Daisy se asigurase că inclusiv Cartofior era temeinic priponit, ceea ce lui nu-i plăcea deloc. Copiii aceştia erau cei mai mici de până acum. Probabil erau de la grădiniţă.

O privi melancolică pe femeia de vârstă mijlocie care îi însoţea. Poate că a fi educatoare la grădiniţă nu era definiţia absolută a fericirii pentru toată lumea, dar pentru ea era.

Urmări cu câtă îndemânare reuşea educatoarea să îi împiedice pe copii să se dezlănţuie şi, pentru o clipă, se imagină făcând acelaşi lucru. Dar nu se abandonă fanteziei prea mult timp. Pentru a fi educatoare ar fi avut nevoie de o diplomă de facultate şi era prea bătrână pentru aşa ceva.

Nu se putu abţine să nu se ducă la ei când aceştia se apropiată de cuşca lui Sinjun, care era delimitată cu frânghii pentru a nu lăsa vizitatorii să vină prea aproape. După ce îi zâmbi educatoarei, i se adresă unui îngeraş mic şi dolofan în salopetă roz, care privea tigrul cu o expresie de uluire.

— Numele lui e Sinjun şi e un tigru siberian. Siberienii sunt cei mai mari dintre toţi tigri.

— Mănâncă oameni? întrebă îngeraşul.

— Nu oameni, dar e carnivor. Ceea ce înseamnă că mâncarea lui constă din carne.

Băieţelul de lângă ea interveni.

— Gerbilul meu mănâncă mâncare de gerbil.

Daisy râse.

Educatoarea zâmbi.

— Pun pariu că ştii o grămadă despre tigri. Ai vrea, te rog, să le spui copiilor câte ceva despre Sinjun?

Daisy fu străbătută de un fior de încântare.

— Mi-ar plăcea foarte mult! Îşi sortă rapid în minte cunoştinţele pe care le dobândise în urma recentelor ei vizite la bibliotecă şi selectă detaliile care le-ar fi fost cel mai uşor de înţeles. În urmă cu o sută de ani, tigri rătăceau liberi în diverse părţi ale lumii, dar asta nu se mai întâmpla acum. Oamenii au început să se instaleze pe teritoriile tigrilor…

Îşi continuă explicaţia despre extincţia treptată a tigrilor în termeni cât mai simpli şi fu încântată să constate că cei mici îi sorbeau cuvintele.

— Putem să-l mângâiem? întrebă unul dintre ei.

— Nu. E bătrân şi nu foarte prietenos şi nu ar înţelege că nu vreţi să-i faceţi rău. Nu e ca o pisică sau un câine.

Le răspunse şi la alte întrebări, inclusiv câteva despre cum mergea Sinjun la toaletă, întrebări care stârniră un cor de chicote. Îl ascultă pe un băieţel povestind despre un câine care murise şi pe un altul anunţând că tocmai se făcuse bine după varicelă. Erau atât de scumpi încât ar fi putut cu uşurinţă să îşi petreacă toată ziua vorbind cu ei.

Când clasa se pregăti să plece, educatoarea îi mulţumi entuziastă, iar îngeraşul în salopetă roz o îmbrăţişă. Daisy avu impresia că plutea pe un nor.

Încă îi privea în timp ce se îndreptă spre rulotă pentru a înghiţi ceva rapid de prânz, când din vagonul roşu ieşi o siluetă familiară, îmbrăcată în pantaloni maro-închis şi un tricou polo galben-deschis. Daisy se opri, aproape nevenindu-i să-şi creadă ochilor. În acelaşi timp, deveni conştientă de hainele ei de lucru murdare şi de părul în dezordine, ciufulit de ultima dată când o lăsase pe Glenna să i-l scarmene.

— Bună, Theodosia.

— Tată? Ce cauţi aici?

Tatăl ei era în mintea ei o persoană atât de impunătoare încât rareori observa că avea o constituţie destul de fragilă, fiind cu doar câţiva centimetri mai înalt decât ea. Îşi purta cu un aer firesc toate accesoriile de om înstărit. Părul argintiu tuns cu o mână expertă de un frizer care venea la el la birou o dată pe săptămână, un ceas de mână scump, pantofi italieni clasici, cu o discretă cataramă aurie de-a latul botului. Îi era greu să şi-l imagineze renunţând vreodată la demnitatea sa suficient cât să se îndrăgostească de un manechin din lumea modei şi să devină tatăl unui copil ilegitim, dar ea era dovada vie a faptului că, la un moment dat în viaţa sa, tatăl ei fusese cu adevărat uman.

— Am venit până aici să îl văd pe Alex.

— Oh.

Se strădui cât putu să îşi ascundă dezamăgirea că nu venise să o vadă pe ea.

— Voiam totodată să văd cum eşti şi tu.

— A, da?

— Voiam să mă asigur că eşti încă lângă el. Că nu ai făcut vreo neghiobie.

Pentru o clipă, Daisy se întrebă dacă Alex îi spusese despre banii furaţi, dar apoi îşi dădu seama că nu o făcuse. Acea convingere o umplu de căldură.

— Din câte vezi, sunt încă aici. Dacă vrei să vii cu mine până la rulotă, îţi pot oferi ceva de băut. Sau îţi pregătesc un sandviş dacă ţi-e foame.

— O ceaşcă de ceai mi-ar pica bine.

Daisy îl conduse spre rulotă. Tatăl ei se opri din mers când văzu exteriorul ponosit.

— Dumnezeule mare! Să nu-mi spui că tu chiar locuieşti aici.

Ea simţi o dorinţă bizară de a lua apărarea micuţului ei cămin.

— Nu e la fel de rău şi pe dinăuntru. M-am ocupat eu.

Deschise uşa şi îl pofti înăuntru, însă în ciuda schimbărilor pe care le făcuse ea, tatăl ei nu fu cu nimic mai impresionat de interior decât fusese de exterior.

— În mod cert, Alex şi-ar fi putut permite condiţii mai bune de atât.

Oricât ar fi fost de ciudat, critica lui o făcu să intre în defensivă.

— E în regulă pentru noi.

Privirea lui zăbovi pentru o clipă asupra singurului pat din rulotă. Daisy speră că imaginea avea să îl facă să se simtă stingherit, dar nu reuşi să îi descifreze expresia.

Când se duse la aragaz să fiarbă apă pentru ceai, felul grijuliu în care tatăl ei se aşeză pe canapea îi arătă limpede că îi era teamă să nu culeagă vreo

boală. Ea se aşeză pe scaun lângă el până aşteptă să se înfierbânte apa.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, ruptă în cele din urmă de tatăl ei.

— Cum vă înţelegeţi tu şi Alex?

— Ne merge bine.

— E un bărbat remarcabil. Nu oricine ar fi putut trece peste copilăria de care a avut el parte. Ţi-a povestit vreodată cum ne-am cunoscut?

— Mi-a spus că i-ai salvat viaţa.

— Nu ştiu ce să zic în privinţa asta, dar când l-am găsit eu, unchiul lui îl pusese la pământ în spatele unuia dintre camioane. Îl ţinea la pământ cu piciorul, în timp ce îl bătea cu brutalitate cu un bici împletit.

Daisy se crispă. Alex îi spusese că fusese abuzat, dar să audă acel lucru de pe buzele tatălui ei făcea totul să pară chiar mai oripilant.

— Cămaşa lui Alex era sfâşiată. Spatele îi era brăzdat de dungi roşii umflate, dintre care unele sângerau. Unchiul lui îl blestema pentru ceva greşeală măruntă, în timp ce îl biciuia cu toată forţa de care era în stare.

Ea închise strâns ochii, dorindu-şi ca tatăl ei să nu mai spună nimic, însă el continuă:

— Ceea ce îmi amintesc cel mai bine e faptul că Alex era perfect tăcut. Nu plângea. Nu striga după ajutor. Pur şi simplu stătea şi îndura. Era cel mai tragic lucru pe care îl văzusem vreodată.

Daisy fu lovită de greaţă. Nici nu era de mirare că Alex nu putea să creadă în iubire.

Tatăl ei se lăsă pe spate pe canapea.

— Ca o ironie, la început habar nu am avut cine era copilul. Serghei Markov era la vremea respectivă în turneu cu bătrânul Circ Curzon şi doar o toană de moment m-a făcut să decid să caut mai multe informaţii despre el

când am aflat că urma să aibă o reprezentaţie în apropiere de Fort Lee. Auzisem nişte zvonuri despre legăturile familiei. Mi se spusese că erau autentice, dar eu sunt întotdeauna sceptic când e vorba de astfel de poveşti şi nu le-am crezut cu adevărat.

Deşi cunoştea pasiunea tatălui ei faţă de istoria rusă, Daisy nu ştiuse că aceasta se extindea şi la lumea circului. Când ceainicul începu să fluiere, se duse la aragaz.

— Legăturile sunt cât se poate de autentice. Familia Markov e una dintre cele mai faimoase familii de circari din istorie.

El o privi cu un aer bizar în timp ce ea începu să prepare ceaiul.

— Familia Markov?

— În cea mai mare parte se pare că numele a fost dus mai departe de femeile familiei. Nu ţi se pare neobişnuit?

— E prea puţin relevant. Familia Markov a fost una de ţărani, Theodosia. De circari. Buzele i se subţiară într-o dungă de dispreţ. Pe mine mă interesase să îl verific pe Serghei Markov doar din cauza zvonurilor despre căsătoria surorii lui, Katya – mama lui Alex.

— La ce te referi?

— Familia lui Alex era cea care mă interesa. Familia din care Katya Markov a ajuns să facă parte prin căsătorie. Pentru numele lui Dumnezeu, Theodosia, numele Markov e complet lipsit de importanţă. Nu ştii nimic despre soţul tău?

— Nu prea multe, mărturisi ea, aducând la canapea două căni de ceramică pline cu ceai şi întinzându-i tatălui ei una.

Mâinile îi rămaseră puternic încleştate în jurul cănii când se aşeză la celălalt capăt al canapelei.

— Am crezut că poate ţi-a spus despre asta, dar e atât de secretos încât probabil ar fi trebuit să mă aştept să nu îţi spună.

— Ce anume să îmi spună?

Aşteptase cu nerăbdare aceste informaţii, dar acum că sosise momentul nu era sigură că mai voia să ştie.

Din tonul tatălui ei răzbătu clar un fior de emoţie.

— Alex e un Romanov, Theodosia.

— Un Romanov?

— Din partea tatălui său.

Reacţia ei imediată fu una de amuzament, însă aceasta păli când îşi dădu seama că tatăl ei era atât de obsedat de istoria rusă încât se lăsase convins de povestea înflorită prezentată în cadrul numărului de circ.

— Tată, asta nu e adevărat. Alex nu e un Romanov. E un Markov până în măduva oaselor. Povestea cu familia Romanov pur şi simplu face parte din numărul lui, o chestie pe care a inventat-o el pentru a face spectacolul mai dramatic.

— Fii bună şi nu îmi insulta inteligenţa, Theodosia. Nu m-aş lăsa amăgit de un truc de marketing al unui circ. Îşi încrucişa picioarele. Habar nu ai câte eforturi am făcut pentru a verifica genealogia lui Alex. Odată ce am făcut asta, am ţinut morţiş să-l scap definitiv din mâinile lui Serghei Markov – ticălosul nu a murit decât acum zece ani. Apoi s-a pus problema să mă ocup de educaţia lui Alex, care fusese abominabilă până în momentul acela. I-am plătit şcoala cu internat, dar la facultate a insistat să se descurce singur şi astfel mi-a devenit imposibil să îl împiedic să se întoarcă la circ. Crezi că aş fi făcut toate astea dacă nu aş fi fost absolut sigur de identitatea lui?

Daisy simţi un fior rece alunecându-i pe şira spinării.

— Şi cine e, mai exact?

Tatăl ei se lăsă din nou pe spate pe canapea.

— Alex e strănepotul ţarului Nicolae al II-lea.

capitolul 16

Daisy se holbă la tatăl ei.

— Asta e imposibil. Nu te cred.

— E adevărat, Daisy. Bunicul lui Alex a fost unicul fiu al ţarului, Aleksei Romanov.

Daisy ştia totul despre Aleksei Romanov, tânărul fiu al lui Nicolae al lumea. În 1918, la vârsta de paisprezece ani, Aleksei, alături de părinţi şi de cele patru surori ale sale, fusese dus cu forţa de către bolşevici în beciul unei case boiereşti din Ekaterinburg şi fuseseră toţi executaţi, îi spuse acest lucru şi tatălui ei.

— Au fost ucişi toţi. Ţarul Nicolae, soţia lui Alexandra, copiii. Rămăşiţele pământeşti ale familiei au fost găsite într-o groapă în Munţii Ural în 1993. S-au făcut teste ADN.

Tatăl ei îşi luă cana.

— Testele ADN au confirmat prezenţa ţarului, a Alexandrei şi a trei dintre cele patru fiice. Lipsea una dintre fiice – unii cred că e vorba de Anastasia. Şi nu s-au găsit rămăşiţele prinţului moştenitor, Aleksei.

— Daisy încercă să cuprindă cu mintea ceea ce auzea, în ultima sută de ani diverse persoane încercaseră să revendice identitatea copiilor ucişi ai ţarului, dar majoritatea se prezentaseră drept prinţesa Anastasia. Tatăl ei îi denunţase pe toţi cu dispreţ ca fiind impostori. Era un bărbat prudent şi nu şi-l putea imagina căzând în plasa vreunei înşelătorii, dar atunci cum se făcea că acum credea că prinţul moştenitor scăpase cu viaţă? Cumva obsesia lui faţă de istoria Rusiei atinsese asemenea proporţii încât era suficient de disperat să creadă într-o astfel de poveste cât să îşi piardă gândirea limpede?

Îşi alese cuvintele cu grijă.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi putut prinţul moştenitor să supravieţuiască unui masacru atât de teribil.

— A fost salvat de câţiva călugări care l-au ascuns la o familie din sudul Rusiei timp de câţiva ani, până când un grup loial ţarului a reuşit să îl scoată pe furiş din ţară. Asta s-a întâmplat în 1920. Văzuse cu propriii ochi cât de violenţi puteau fi bolşevicii, aşa că e de înţeles că a ales să trăiască discret după aceea. În cele din urmă, s-a căsătorit şi a avut un singur copil, care a fost tatăl lui Alex, Vasili. Vasili a cunoscut o pe Katia Markov în timpul unei reprezentaţii a acesteia în München şi, ca un neghiob, a fugit să se căsătorească în secret cu ea. Era doar un adolescent aiurit; tatăl lui tocmai murise; era rebel şi nedisciplinat. Altfel nu s-ar fi căsătorit niciodată cu cineva atât de mult inferior lui. Avea doar douăzeci de ani când s-a născut Alex. La aproape doi ani după aceea, el şi Katia şi-au pierdut viaţa într-un accident al trenului cu care călătorea circul.

— Îmi pare rău, tată. Nu vreau să îţi pun la îndoială cuvântul, dar pur şi simplu nu pot să cred asta.

— Crede, Theodosia. Alex e un Romanov. Şi nu un Romanov oarecare. Bărbatul care îşi spune Alex Markov e moştenitorul direct al coroanei Rusiei.

Daisy se holbă consternată la tatăl ei.

— Alex e un artist de circ. Atâta tot.

— Amelia m-a avertizat că aşa vei reacţiona. Cu un gest care nu îl caracteriza, o bătu pe genunchi. Ai doar nevoie de puţin timp să te obişnuieşti cu ideea, dar sper că mă cunoşti suficient de bine cât să-ţi dai seama că nu aş face o astfel de afirmaţie dacă nu aş fi absolut convins că e adevărată.

— Dar…

— Ţi-am povestit de multe ori despre istoria familiei mele, dar e evident că ai uitat. Încă din secolul al nouăsprezecelea, familia Petroff s-a aflat în

slujba ţarilor ruşi, tocmai de la Aleksandru I încoace. Am fost legaţi prin datorie şi istorie, dar niciodată prin căsătorie. Nu până acum.

Daisy auzi zgomotul unui avion trecând pe deasupra capetelor lor, huruitul motorului diesel al unui camion, încetul cu încetul, începu să înţeleagă.

— Ai plănuit toate astea, nu-i aşa? M-ai obligat să mă căsătoresc cu Alex din cauza acestei idei nebuneşti a tale despre cine e el cu adevărat.

— Nu e nici pe departe nebunească. Întreabă-l pe Alex.

— Am S-O fac. Se ridică în picioare. Înţeleg în sfârşit sensul întregii tărăşenii. Ai făcut din mine un pion în visul tău dinastic absurd. Ai vrut să uneşti cele două familii, exact aşa cum procedau taţii în Evul Mediu. Asta e o asemenea barbarie încât nu-mi vine să cred.

— Nu m-aş grăbi să spun că a te mărita cu un Romanov e tocmai o barbarie.

Ea îşi apăsă degetele pe tâmple.

— Căsnicia noastră nu o să mai dureze decât alte cinci luni. Cum poţi să obţii vreo satisfacţie din asta? O căsătorie scurtă nu poate fi nicidecum începutul unei dinastii!

El îşi puse jos cana de ceai şi veni încet spre ea.

— Nu e obligatoriu ca tu şi Alex să divorţaţi. La drept vorbind, eu sper să nu o faceţi.

— O, tată…

— Eşti o femeie atrăgătoare, Daisy. Poate nu la fel de frumoasă ca mama ta, dar oricum tentantă. Dacă ai învăţa să fii mai puţin frivolă, poate ai reuşi să-l păstrezi pe Alex. Există anumite secrete care îţi permit să fii o soţie bună, să ştii. Ocupă-te mai întâi de dorinţele soţului tău. Fii supusă. Se încruntă când îi văzu blugii şi tricoul jegos. Şi ar trebui să fii mai atentă la cum arăţi. Nu te-am văzut niciodată atât de neîngrijită. Ştiai că ai paie în păr? Poate că Alex nu va fi atât de nerăbdător să scape de tine dacă vei încerca să fii

genul de femeie pe care un bărbat de-abia aşteaptă să o revadă când se întoarce acasă.

Ea îl privi dezgustată.

— Vrei să îl aştept în pragul rulotei cu papucii de casă în mână?

— Ăsta e exact genul de comentariu obraznic care ar alunga de lângă tine un bărbat cum e Alex. El e un om foarte serios. Dacă nu îţi ţii în frâu deşucheatul simţ al umorului, nu vei avea nicio şansă să îl păstrezi lângă tine.

— Cine zice că vreau asta?

Chiar în timp ce rosti cuvintele, ceva se răsuci dureros în ea.

— Văd că ai de gând să faci pe dificila, aşa că am să plec acum. Porni spre uşă. Dar nu te încăpăţâna să faci o tâmpenie doar pentru a-mi face mie în ciudă, Theodosia. Ţine minte că nu eşti genul de femeie care să se descurce prea bine pe cont propriu. Lăsând la o parte problema genealogiei lui Alex, e un om constant şi de încredere şi nu-mi pot imagina ce bărbat s-ar potrivi mai bine să aibă grijă de tine.

— Nu am nevoie de un bărbat să aibă grijă de mine!

— Atunci de ce ai acceptat căsătoria asta de la bun început?

Fără a mai aştepta răspunsul ei, deschise uşa rulotei şi ieşi în lumina puternică a soarelui. Cum ar fi putut să îi explice schimbările care se petrecuseră în ea? Ştia că nu mai era aceeaşi persoană care plecase din casa lui cu mai bine de o lună în urmă, dar el nu ar fi crezut-o.

Afară, copiii de grădiniţă cu care vorbise mai devreme erau grupaţi în jurul educatoarei lor, pregătiţi să se întoarcă în sala de clasă. De-a lungul ultimei luni se obişnuise cu imaginile şi mirosurile care alcătuiau Circul Fraţilor Quest, dar acum privi totul cu alţi ochi.

Alex şi Sheba stăteau lângă pavilionul de spectacole, certându-se. Clovnii exersau o jonglerie, în timp ce Heather încerca să stea în mâini, iar Brady îi

studia încruntat poziţia corpului. Frankie se juca pe pământ lângă Jill, care dresa câinii, nişte mici bestii hămăitoare care o făceau pe Daisy să se crispeze. Simţi miros de hamburgeri sfârâind pe un grătar cu cărbuni pe care îl aprinseseră dansatoarele, auzi zumzăitul omniprezent al generatorului, fâlfâitul steguleţelor în briza de iunie.

Apoi un copil ţipă.

Sunetul fu atât de asurzitor încât îl auzi toată lumea. Alex ridică violent capul. Heather căzu din poziţia stând în mâini, iar clovnii scăpară popicele cu care jonglau. Tatăl ei se opri brusc, blocându-i câmpul vizual. Îl auzi icnind şi trecu în fugă pe lângă el pentru a vedea ce stârnise atâta agitaţie. Inima ei se poticni pentru o clipă.

Sinjun ieşise din cuşcă.

Animalul stătea în iarba scurtă dintre menajerie şi intrarea din spate a pavilionului de spectacole, în timp ce în spatele lui uşa cuştii atârna deschisă dintr-o balama ruptă. Dungile albe de pe urechile lui erau ridicate, iar ochii lui aurii erau aţintiţi asupra unui obiect aflat la mai puţin de zece metri distanţă.

Micul îngeraş dolofan în salopetă roz de la grădiniţă.

Copilul se separase cumva de restul grupului şi ţipătul ei strident fusese sunetul care atrăsese atenţia lui Sinjun. Fetiţa urla terorizată, incapabilă să se mişte, doar smucindu-şi braţele pe lângă corp şi cu o pată lăţindu-i-se pe salopetă când se scăpă pe ea.

Sinjun scoase un răget furios, dezvăluindu-şi colţii mortal de tăioşi, curbaţi ca nişte săbii orientale, gândiţi să ţină prada nemişcată în timp ce o sfâşia cu ghearele. Fetiţa ţipă din nou şi mai asurzitor. Muşchii puternici ai lui Sinjun alunecară ameninţător pe sub pielea acestuia, iar Daisy îşi simţi tot sângele scurgându-i-se din creier. Simţi că era pregătit să sară. În ochii tigrului, copilul care dădea din braţe şi ţipa ascuţit probabil că părea cea mai ameninţătoare pradă.

Neeco apăru de nicăieri, năpustindu-se direct spre Sinjun. Daisy văzu în mâna lui bastonul pentru vite şi făcu involuntar un pas în faţă. Voia să îl avertizeze să nu o facă. Sinjun nu era obişnuit cu bastonul electric. Nu s-ar fi lăsat intimidat de el aşa cum o făceau elefanţii; nu ar fi reuşit decât să îi stârnească şi mai mult furia. Însă Neeco reacţiona instinctiv, purtându-se cu tigrul în singurul mod pe care îl ştia, ca şi cum Sinjun ar fi fost un elefant neascultător.

Când Sinjun îi întoarse spatele copilului pentru a se concentra pe Neeco, Alex apăru în fugă din partea opusă. Se năpusti spre fetiţă şi o luă pe sus, ducând-o la adăpost.

Apoi totul se întâmplă deodată. Neeco înfipse capătul bastonului pentru vite în umărul tigrului. Animalul înfuriat scoase un răget turbat şi îşi aruncă trupul masiv peste Neeco, punându-l la pământ pe dresorul de elefanţi. Neeco scăpă din mână bastonul pentru vite, iar acesta se rostogoli prea departe pentru a mai putea să ajungă la el.

Daisy nu cunoscuse în viaţa ei o asemenea teroare. Sinjun avea să îl sfâşie pe Neeco şi nimeni nu putea să facă nimic pentru ad împiedica.

— Sinjun!

Disperată, îl strigă pe nume.

Spre uluirea ei, tigrul ridică atunci capul. Nu ştia dacă o auzise sau doar răspundea unui instinct fără nume. Picioarele îi erau atât de moi încât de-abia le putea ridica, dar chiar şi aşa, înaintă. Habar nu avea ce intenţiona să facă. Ştia doar că trebuia să acţioneze.

Tigrul rămase ghemuit deasupra corpului nemişcat al lui Neeco. Pentru o clipă îşi spuse că dresorul era mort, dar apoi îşi dădu seama că îşi impunea să stea complet încremenit în speranţa că tigrul avea să uite de el.

— Daisy, opreşte-te în clipa asta!

Auzi vocea soţului ei, calmă, dar poruncitoare. Apoi vocea tatălui ei, mult mai stridentă.

— Ce faci? Treci înapoi aici!

Îi ignoră pe amândoi. Tigrul își întoarse ușor corpul și se fixară reciproc cu privirea. Colții lui tăioși și încovoiați erau dezgoliți, urechile date pe spate, ochii sălbatici. Daisy îi simți teroarea.

— Sinjun, spuse ea încet.

Se scurseră câteva secunde lungi. Daisy văzu o străfulgerare de roșcat între Sinjun și pavilionul de spectacole, părul de foc al lui Sheba Quest când aceasta se apropie în grabă de Alex, care tocmai o dăduse pe fetița ce încă țipa pe mâinile educatoarei ei. Sheba îi dădu ceva lui Alex, însă mintea lui Daisy părea paralizată.

Tigrul păși peste corpul lui Neeco, întins cu fața în jos, și își aținti întreaga atenție feroce asupra ei. Absolut toți mușchii din corp îi erau tensionați și pregătiți să sară.

— Am un pistol. Alex îi vorbi atât de încet încât vocea lui de-abia dacă se ridică peste volumul unei șoapte. Nu te mișca.

Soțul ei avea să îl ucidă pe Sinjun. Înțelegea logica a ceea ce urma să facă – era plin de oameni în incinta circului; tigrul era înnebunit de teroare și reprezenta în mod clar un pericol – dar în același timp știa că nu putea permite să se ajungă la așa ceva. Magnifica bestie nu putea fi executată pentru simplul fapt că se purta așa cum îi dictau instinctele speciei sale.

Sinjun nu făcuse nimic rău în afară de faptul că se purta ca un tigru. Oamenii erau cei care greșiseră față de el. Îl răpiseră din mediul lui natural, îl închiseseră într-o cușcă minusculă și îl forțaseră să își trăiască viața sub privirile dușmanilor să-i Iar acum, din cauză că ea nu observase că și cușca lui se număra printre cele care necesitau reparații, tigrul avea să fie ucis.

Se mișcă rapid, atât cât putea îndrăzni să o facă, și se puse între soțul ei și tigru.

— Dă-te la o parte, Daisy!

Timbrul calm al vocii lui nu ştirbi cu nimic din forţa tonului poruncitor.

— N-am să te las să îl ucizi, îi şopti ea în replică.

Şi se îndreptă încet spre tigru.

Ochii lui aurii o fixară cu o privire de foc care trecu prin ea. Îi simţi teroarea prelingându-se în fiecare celulă a trupului ei şi împletindu-se cu teroarea ei. Sufletele lor se contopiră şi îi auzi glasul în inimă.

„Îi urăsc”.

„Ştiu”.

„Opreşte-te”.

„Nu pot”.

Reduse distanţa dintre ei până nu îi mai separau nici doi metri.

— Alex te va ucide, îi şopti ea, cu privirea aţintită în ochii aurii ai bestiei.

— Daisy, te rog…

Auzi tensiunea din rugămintea disperată a lui Alex şi îi păru rău pentru mâhnirea pe care i-o provoca, dar nu se putea opri din ceea ce începuse să facă.

În timp ce se apropie de tigru, îl simţi pe Alex schimbându-şi poziţia pentru a putea să tragă fără riscuri dintr-o altă direcţie. Ştiu că i se terminase timpul.

Cu un val de teamă umplându-i pieptul până aproape nu mai reuşi să respire, se lăsă în genunchi în faţa tigrului. Îi simţi mirosul sălbatic şi îl privi în ochi.

— Nu pot să te las să mori, îi şopti ea. Vino cu mine.

Foarte încet, întinse o mână spre el.

O parte din ea aşteptă ca fălcile lui puternice să se încleşteze peste braţul ei, în timp ce o altă parte – sufletul ei, poate, căci doar vocea sufletului putea să refuze cu atâta încăpăţânare argumentele logicii – sufletul ei îşi spuse că nu îi mai păsa dacă rămânea fără un braţ, nu dacă tigrul urma să moară. Îl atinse cu delicateţe pe creştet, între urechi.

Blana lui era în acelaşi timp moale şi ţepoasă. Îl lăsă să se obişnuiască puţin cu atingerea ei, iar căldura lui se răspândi în palma ei. Pielea moale de pe interiorul braţului ei se frecă uşor de mustăţile lui şi îi simţi răsuflarea prin bumbacul subţire al tricoului ei. Tigrul îşi mută greutatea şi, încetul cu încetul, se lăsă la pământ cu labele din faţă întinse.

O senzaţie de calm îi inundă tot trupul, luând locul fricii. Fu cuprinsă de un sentiment minunat că îşi găsise locul, o pace pe care nu o cunoscuse niciodată, în clipa în care tigrul deveni una cu ea, iar ea deveni una cu tigrul. Într-o clipă ruptă din timp înţelese toate misterele creaţiei, că orice fiinţă vie făcea parte din toate celelalte fiinţe vii, că toate făceau parte din Dumnezeu, legate între ele prin iubire, lăsate pe pământ pentru a avea grijă unele de altele. Ştiu atunci că nu exista teamă, nici boală, nici moarte. Nu exista nimic cu adevărat important în afară de iubire.

Iar în acea clipă ruptă din timp înţelese şi că îl iubea pe Alex în felul lumesc în care o femeie iubea un bărbat.

I se păru firesc să îşi lase braţele să se încolăcească în jurul gâtului tigrului. Şi chiar mai firesc să îşi lipească obrazul de el şi să închidă ochii. Timpul se scurse pe lângă ei. Îi auzi bubuitul inimii şi, suprapunându-se peste acesta, un tors grav şi huruit.

„Te iubesc”.

„Şi eu te iubesc”.

— Trebuie să te duc înapoi, îi şopti ea în cele din urmă, cu lacrimi scurgându-i-se pe sub pleoapele închise. Dar nu am să te abandonez. Niciodată.

Torsul şi bătaia inimii se contopiră într-un singur sunet.

Daisy rămase aşezată pe pământ o vreme, cu obrazul lipit de gâtul lui. În viaţa ei nu se simţise atât de inundată de pace, nici măcar când stătuse între picioarele din faţă ale lui Cartofior. Exista atât de mult rău în lume, dar nu şi aici. Locul acesta era sfânt.

Doar treptat observă şi prezenţa celorlalţi. Stăteau toţi încremeniţi ca statuile. Pe margini. În faţa ei. În spatele ei.

Alex încă ţinea pistolul îndreptat spre Sinjun. Ce neghiob. De parcă i-ar fi dat ea voie să îl rănească pe acest animal. Bronzul sănătos al soţului ei pălise într-o nuanţă pământie, iar Daisy ştiu că îi stârnise o teamă oribilă, încă simţind sub obraz ecoul inimii de tigru, înţelese că tulburase lumea lui Alex într-un fel pe care el cu greu avea să i-l poată ierta. Odată ce se termina întreaga poveste, avea să fie nevoită să înfrunte consecinţe teribile.

Tatăl ei, arătând bătrân, scofâlcit şi cărunt, stătea nu departe în spatele lui Alex, chiar lângă Sheba. Heather îşi încleştase mâinile pe braţul lui Brady. Copiii veniţi de la grădiniţă erau cufundaţi într-o tăcere absolută.

Lumea exterioară o invadase pe a ei şi nu mai putea rămâne acolo. Se ridică încet în picioare. Păstrându-şi mâna închisă peste ceafa lui Sinjun, îşi lăsă vârfurile degetelor să se cufunde în blana acestuia.

— Sinjun se va întoarce în cuşca lui acum, anunţă ea pe toată lumea. Vă rog să păstraţi distanţa.

Se puse în mişcare şi nu fu deloc surprinsă când tigrul veni cu ea, căci sufletele le erau atât de strâns împletite încât nu avea încotro. Marginea exterioară a piciorului ei se frecă uşor de trupul lui când îl conduse spre cuşcă. La fiecare pas, era conştientă de pistolul lui Alex aţintit asupra lui Sinjun.

Cu cât se apropiată mai mult de destinaţie, cu atât simţi mai intens tristeţea tigrului. Şi-ar fi dorit să îl poată face să înţeleagă că acea cuşcă era singurul loc în care îl putea ţine la adăpost. Când ajunseră la cuşcă, animalul dădu înapoi.

Daisy îngenunche şi îl privi în ochi.

— Am să rămân cu tine o vreme.

El îi răspunse cu privirea lui neclintită. Apoi, spre uluirea ei, îşi frecă obrazul de lateralul capului ei. Mustăţile lui o atinseră uşor pe gât şi îi auzi din nou torsul grav şi posac.

Apoi dispăru. Lansându-se cu forţă de pe labele din spate, sări în cuşcă.

Daisy auzi foşnete în spatele ei şi, răsucindu-se pe călcâie, îi văzu pe Neeco şi Alex fugind spre cuşcă, pregătiţi să înşface uşa stricată şi să o împingă cu forţa la loc.

— Staţi! Întinse braţele în faţă, avertizându-i să stea deoparte. Nu veniţi mai aproape.

Amândoi încremeniră instant.

— Daisy, dă-te la o parte.

Vocea lui Alex vibra de tensiune, iar ridurile de efort scoseseră puternic în evidenţă trăsăturile chipului său frumos.

— Lăsaţi-ne în pace!

Se puse direct în faţa uşii deschise a cuştii şi le întoarse spatele.

Sinjun o privi. Acum că era din nou prizonier, stătea la fel de impunător ca întotdeauna, cu un aer regal, detaşat, conştient că pierduse totul în afară de demnitate. Daisy înţelese cumva ce îşi dorea tigrul şi nu se simţi în stare. Voia ca ea să-i fie temnicer. Ea era cea pe care Sinjun o alesese să închidă uşa stricată a cuştii şi astfel să îl facă prizonier.

Nu îşi dădu seama că începuse să plângă decât când simţi lacrimile alunecându-i pe obraji.

„Fă-o, nevolnico!” îi porunciră ochii lui. „Acum”.

Întărindu-se sufleteşte, ridică braţele pentru a prinde uşa cuştii. Balamaua ruptă o făcea grea şi dificil de manevrat, însă Daisy reuşi, cu un hohot de

plâns, să o închidă.

Alex se năpusti în faţă şi dădu să prindă uşa pentru a o fixa, dar în clipa în care o atinse, Sinjun îşi dezgoli colţii şi scoase un răget care le îngheţă sângele în vene.

— Lasă mă pe mine să fac asta! exclamă ea. Îl enervezi. Te rog. O fixez eu.

— La naiba!

Se grăbi să se dea în spate, părând furios şi frustrat.

Poziţia ei era ciudată. Platforma pe care se afla cuşca era ridicată la mai bine de un metru de sol şi trebuia să ridice braţele pentru a ţine uşa închisă. Neeco apăru cu un scăunel de lemn pe care îl aşeză lângă ea. Apoi îi dădu o bucată de frânghie. Pentru o clipă Daisy nu reuşi să-şi dea seama la ce i-ar fi folosit.

— Trece-o printre bare în dreptul balamalei, îi spuse Alex. Sprijină-te de uşă cât lucrezi, ca să îţi poţi folosi greutatea pentru a o ţine nemişcată. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, fii pregătită să sari în spate dacă decide să atace.

Venind în spatele ei, îşi strecură mâinile în jurul şoldurilor ei pentru a o sprijini. Senzaţia de siguranţă dată de mâinile lui o alină când încercă să facă exact ceea ce îi spusese el, ţinând uşa închisă cu un umăr în timp ce încerca să lege frânghia în jurul balamalei rupte. Corpul începu să îi tremure de la efortul presupus de poziţia dificilă. Simţi umflătura tare a pistolului pe care îl băgase în betelia blugilor.

Mâinile lui se încleştară mai tare pe şoldurile ei.

— Aproape ai reuşit, scumpo.

Nodul era mare şi stângaci, dar ţinea. Îşi lăsă braţele să cadă. Alex o dădu jos de pe scăunel şi o strânse la piept.

Daisy rămase acolo preţ de câteva clipe lungi în care îşi găsi alinare înainte de a ridica privirea spre ochii ce îi aminteau atât de mult de cei ai tigrului.

Noua revelaţie că îl iubea pe bărbatul acesta o umplu cu un sentiment de uluire. Erau atât de diferiţi şi totuşi simţea chemarea sufletului lui la fel de clar ca şi cum ar fi rostit-o cu voce tare.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— Discutăm mai târziu despre asta.

Avea să o târască înapoi la rulotă pentru o mustrare furioasă între patru ochi. Poate că acesta era incidentul care avea să-l aducă în sfârşit la limita răbdării, determinându-l să o alunge. Împinse acel gând deoparte şi se desprinse de el.

— Nu pot pleca încă. I-am promis lui Sinjun că voi mai sta cu el o vreme.

Ridurile de tensiune din jurul gurii lui se adânciră, dar nu obiectă.

— În regulă.

Tatăl ei se năpusti furtunos spre ea.

— Nu ai minte nici cât un idiot! Mare minune că mai eşti în viaţă! Ce naiba te-a apucat? Să nu mai faci niciodată aşa ceva. Dacă măcar…

Alex interveni.

— Taci, Max. Mă ocup eu de asta.

— Dar…

Alex ridică o sprânceană, iar Max Petroff tăcu imediat. La atât se limită Alex – la a ridica o sprânceană –, dar fu suficient. Daisy nu îl văzuse niciodată pe autoritarul ei tată cedând astfel în faţa nimănui altcuiva, dar îşi aminti ce îi spusese acesta. Secole la rând pentru familia Petroff fusese o obligaţie de onoare să se supună dorinţelor Romanovilor.

În clipa aceea o parte din ea acceptă că ceea ce îi spusese tatăl ei era adevărat, dar îşi îndreptă din nou atenţia spre Sinjun, care părea agitat şi încordat.

— Amelia probabil se întreabă pe unde stau, spuse Max din spatele ei. Ar fi bine să mă întorc. Rămas-bun, Theodosia.

Tatăl ei nu o atingea decât rareori şi fu surprinsă să simtă trecerea uşoară a mâinii lui peste umărul ei. Înainte ca ea să apuce să îi răspundă, tatăl ei se întoarse spre Alex pentru a-şi lua la revedere, apoi se îndepărtă.

Activitatea circului începuse să revină la normal. Jack discuta cu educatoarea în timp ce o ajută să îi ducă pe copii înapoi la şcoală. Neeco şi ceilalţi se întorseseră la treabă. Sheba veni spre ea.

— Bravo, Daisy.

Rosti cuvintele cu un aer ursuz. Deşi lui Daisy i se păru că vede o scânteie de respect în ochii proprietarei circului, avu în acelaşi timp sentimentul bizar că antipatia lui Sheba faţă de ea se intensificase. Sheba evită să îl privească pe Alex şi se îndepărtă, lăsându-i singuri cu Sinjun.

Tigrul stătea în picioare, tensionat şi atent, dar continuând să îi privească pe amândoi cu aroganţa sa obişnuită. Daisy îşi încolăci mâinile în jurul barelor cuştii. Sinjun se apropie. Îl auzi pe Alex trăgând aer în piept, scurt şi şuierat, când tigrul începu să îşi frece capul de degetele ei.

— Aş prefera să nu-i dai voie să facă asta.

Ea băgă mai adânc mâna printre bare pentru a-l scărpina pe Sinjun între urechi.

— Nu o să mă rănească. Nu mă respectă, dar mă iubeşte.

Alex lăsă să-i scape un vag hohot de râs, apoi, spre surprinderea ei, îşi petrecu braţele în jurul ei în timp ce dezmierda tigrul. Îi simţi bărbia mişcându-se în creştetul capului ei.

— În viaţa mea n-am fost mai înspăimântat.

— Îmi pare rău.

— Eu sunt cel căruia îi pare rău. M-ai avertizat în privinţa cuştilor şi ar fi trebuit să le verific pe toate. Este vina mea.

— Ba e a mea. Eu sunt răspunzătoare pentru menajerie.

— Să nu îndrăzneşti să îţi asumi tu vina. N-am să permit asta.

Limba lui Sinjun o dezmierdă pe încheietură. Daisy simţi muşchii din braţele lui Alex încordându-se când tigrul o linse pe mână.

— Vrei, te rog, să îţi scoţi mâinile din cuşcă acum? îi ceru el calm. Eşti pe punctul de a-mi provoca un infarct.

— Într-un minut.

— Deja mi-am pierdut zece ani din viaţă. Nu-mi permit să mai pierd din ei.

— Îmi place să îl ating. În plus, seamănă mult cu tine. Nu îşi oferă uşor afecţiunea şi nu vreau să îl jignesc întorcându-i spatele.

— E un animal, Daisy. Nu poate simţi emoţii umane.

Daisy se bucura de o pace prea profundă pentru a-l contrazice.

— Scumpo, trebuie să încetezi să te mai împrieteneşti cu animalele sălbatice. Mai întâi a fost Cartofior, acum Sinjun. Să-ţi spun ceva. Este evident că ai nevoie de un animal de companie adevărat. Mâine la prima oră îţi luăm un câine.

Ea ridică speriată privirea spre el.

— O, nu, nu putem face asta!

— De ce nu?

— Pentru că mi-e frică de câini.

El păru năucit, apoi începu să râdă. La început nu fu decât un simplu bârâit, răsunând din adâncul pieptului său, dar apoi se transformă într-un sunet

vesel şi intens care reverberă de pe pereţii pavilionului de spectacol şi răsună cu ecou în întreaga curte.

— Era de aşteptat, bombăni ea peste propriul ei zâmbet. Alex Markov râde în sfârşit şi o face pe socoteala mea.

El îşi întoarse capul spre soare, o trase mai strâns în braţele lui şi râse şi mai tare.

Sinjun îi privi pe amândoi cu o expresie vag iritată, apoi se întinse lângă barele cuştii pentru a o linge pe Daisy pe degetul mare.

Alex îşi croi drum cu umărul prin mulţimea de reporteri şi fotografi care o înconjuraseră pe Daisy după ultima reprezentaţie din seara aceea.

— Soţia mea a trecut prin destule pe ziua de azi. Trebuie să se odihnească.

Ignorându-l, un reporter împinse un mic reportofon spre Daisy.

— Ce ţi-a trecut prin minte când ţi-ai dat seama că tigrul era în libertate?

Daisy deschise gura să răspundă, dar Alex interveni, ştiind că Daisy era atât de blestemat de politicoasă încât le-ar fi răspuns la întrebări până cădea lată de oboseală.

— Îmi pare rău, asta a fost tot.

Încolăcindu-şi braţul în jurul ei, începu să o tragă de acolo.

Nu durase mult până când presa aflase despre povestea tigrului evadat, iar reporterii se tot prezentaseră să îi ia interviuri încă de la prima reprezentaţie de dimineaţă, Iniţial Sheba se bucurase de publicitate. Apoi o auzise pe Daisy comentând că menajeria era crudă şi inumană şi se înfuriase teribil. Când Sheba încercase să întrerupă interviul, Daisy o privise cu ochii ei inocenţi şi îi spusese fără urmă de prefăcătorie:

— Dar, Sheba, animalele urăsc să se afle în menajerie. Sunt toate atât de nefericite acolo.

În timp ce se îndreptă cu Daisy spre rulotă, Alex fu atât de bucuros că era vie şi nevătămată încât nu îl deranja prea tare nimic din ce spunea. Ea se împiedică şi îşi dădu seama că mergea prea repede. Mereu aşa se purta cu ea. O ţâra după el. O împingea de la spate. O făcea să se împiedice. Cum ar fi fost dacă tigrul ar fi rănit-o azi? Dacă Sinjun ar fi omorât-o?

Simţi o panică zdrobitoare când mintea lui începu să deruleze imagini sângeroase în care ghearele lui Sinjun îi sfâşiau trupul mic şi zvelt. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Daisy, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Era prea importantă pentru el. Prea necesară.

Parfumul ei adie până la el, dulce şi picant, cu o notă subtilă de încă ceva, eventual miros de bunătate. Cum reuşise să i se vâre pe nesimţite în suflet în atât de scurt timp? Nu era deloc genul lui de femeie, dar îl făcea să simtă emoţii pe care nu şi le imaginase vreodată, chiar în timp ce dădea complet peste cap regulile logicii, transformând negrul în alb şi ordinea în haos. Nu exista nimic raţional la ea. Se împrietenea cu tigrii şi se retrăgea înspăimântată din faţa unui câine mic. Îl învăţase să râdă. Şi făcuse totodată ceva ce nu mai reuşise nimeni de când fusese el foarte mic. Îi făcuse ţăndări autocontrolul rigid şi poate că acesta era motivul pentru care începea să îl doară atât de tare.

O imagine îi apăru pentru o clipă în minte, la început evazivă, dar apoi devenind tot mai clară. Îşi aminti zilele geroase de iarnă când stătuse afară prea mult şi intrase apoi să se încălzească. Îşi aminti durerea resimţită în mâinile îngheţate când începeau treptat să se încălzească. Durerea dezgheţării. Era ceea ce i se întâmpla şi acum? Simţea durerea emoţiilor ce începeau să se dezgheţe?

Daisy aruncă o privire în spate în direcţia reporterilor.

— Vor crede că sunt prost crescută, Alex. Nu ar fi trebuit să plec atât de brusc.

— Mă doare în cot de ce cred ei.

— Asta pentru că tu ai o părere foarte bună despre tine. Eu, pe de altă parte, am o părere proastă…

— Nu începe.

Cartofior, priponit în apropierea rulotei, scoase un răget când o văzu pe Daisy.

— Trebuie să îi spun noapte bună.

Alex îşi simţi braţele goale când ea se desprinse din ele şi se duse la Cartofior, lipindu-şi obrazul de capul lui. Elefantul îşi încolăci trompa în jurul ei, iar Alex fu nevoit să îşi înăbuşe impulsul de a o smulge de acolo înainte ca puiul să o zdrobească dintr-un exces de afecţiune. O pisică. Eventual ar fi putut să-i cumpere o pisică domestică. Cu ghearele tăiate, ca să nu o zgârie.

Ideea nu îl linişti cu nimic. După cum o cunoştea pe Daisy, probabil că şi de pisicile domestice îi era teamă.

Într-un sfârşit, Daisy îl lăsă pe Cartofior în urmă şi intră cu el în rulotă, unde începu să se dezbrace de costum, doar pentru a se lăsa să cadă pe capătul patului.

— Poţi să începi să ţipi la mine. Ştiu că de dimineaţă îţi tot doreşti asta.

Alex nu o văzuse niciodată cu un aer atât de nenorocit. De ce se aştepta mereu la tot ce putea fi mai rău din partea lui? Chiar dacă inima îl îndemna să fie blând cu ea, mintea îi spunea că ar fi trebuit să se înfigă cu asprime în ea şi să îi ţină un discurs usturător pe care să nu îl uite vreodată. Circul era plin de pericole şi ar fi făcut orice pentru a o şti în siguranţă.

În timp ce el încercă să îşi limpezească gândurile, ea ridică ochii spre el, iar Alex văzu toate problemele din lume reflectate în profunzimile violet ale ochilor ei.

— Nu puteam să te las să îl omori, Alex. Nu puteam.

Bunele lui intenţii se risipiră.

— Ştiu. Se aşeză lângă ea pe pat, culegându-i paiele din păr şi vorbindu-i cu dificultate. Ceea ce ai făcut tu azi a fost cel mai curajos lucru pe care l-am

văzut vreodată.

— Şi cel mai idiot. Poţi liniştit să mi-o spui.

— Şi asta. Întinse arătătorul şi dădu la o parte o şuviţă neagră precum cerneala de pe obrazul ei. Când îi privi chipul ridicat spre el, nu reuşi să-şi amintească să mai fi văzut vreodată ceva care să îl înduioşeze atât de profund. Când te-am întâlnit prima dată, nu vedeam în tine decât o fetişcană răzgâiată, prostuţă şi excesiv protejată, prea frumoasă pentru propriul ei bine.

După cum se aşteptase, ea începu să clatine din cap.

— Nu sunt frumoasă. Mama mea…

— Ştiu. Mama ta a fost o femeie superbă, iar tu eşti hâdă ca noaptea. Îi zâmbi. Îmi pare rău să îţi dau peste cap toate acele iluzii pe care le îndrăgeşti atât de mult, dar eu nu sunt de acord cu tine.

— Asta pentru că nu ai cunoscut-o.

Vorbise cu atâta seriozitate încât Alex fu nevoit să îşi înăbuşe din nou impulsul de a râde, care părea să îl copleşească adesea când erau împreună.

— Ar fi putut mama ta să ducă un tigru înapoi în cuşca lui?

— Poate că asta nu, dar se descurca excelent cu bărbaţii. Ar fi făcut orice pentru ea.

— Bărbatul din faţa ta ar face orice pentru tine.

Daisy făcu ochi mari, iar Alex simţi imediat nevoia de a-şi retrage cuvintele pentru că dezvăluiau prea mult. Îşi jurase să o protejeze de propriile ei vise romantice, dar tocmai o lăsase să vadă cât de mult însemna pentru el. La cum o cunoştea pe Daisy, cu ideile ei demodate despre căsătorie, avea să îşi imagineze că afecţiunea lui era iubire şi avea să înceapă să îşi construiască în minte vise nerealiste despre viitorul lor, vise nerealiste pe care el nu i le-ar fi putut împlini din cauza monstruoasei lui constituţii emoţionale.

Singurul mod în care ar fi putut să o protejeze era lăsând-o să vadă ce fel de ticălos mizerabil era bărbatul de care îşi legase viaţa.

Însă era atât de greu. Dintre toate farsele crude pe care i le făcuse soarta, cea mai crudă era faptul că îl pusese alături de această femeie decentă şi fragilă cu ochi superbi şi o inimă prea generoasă. Afecţiunea nu era suficientă pentru ea. Avea nevoie să fie înconjurată de iubire adevărată. Avea nevoie de copii şi de un soţ bun – unul dintre acei bărbaţi cu suflet mare care defilau la parada de Ziua Muncii şi mergeau la biserică duminicile şi care ar fi iubit-o până ar fi scos-o din sărite.

Ceva dureros îl fulgeră când şi-o imagină căsătorită cu altcineva, dar se forţă să îşi înăbuşe emoţia. Indiferent de ce avea să fie nevoie, avea de gând să o protejeze.

— Vorbeşti serios, Alex? Chiar ai face orice pentru mine.

În ciuda bunelor sale intenţii, el dădu din cap ca un neghiob.

— Atunci stai foarte cuminte şi lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Carnea dintre picioarele lui se întări într-o pulsaţie dureroasă şi simţi că o dorea atât de intens încât nu mai putea să respire. În ultima fracţiune de secundă, chiar înainte ca foamea de a o poseda să îl copleşească, gura ei se curbă într-un zâmbet atât de blând şi de dulce încât Alex avu impresia că încasase un pumn în burtă.

Daisy nu avea nicio rezervă. Absolut niciuna. I se oferea fără menajamente. Inimă, trup şi suflet. Cum putea cineva să fie atât de autodistructiv? Se forţă să îşi vină în fire. Dacă ea refuza să se păzească, avea s-o facă el în locul ei.

— Sexul trebuie să fie mai mult decât împreunarea a doua trupuri, spuse el cu asprime. Aşa mi-ai zis tu. Mi-ai zis că trebuie să fie sacru, dar între noi nu poate fi aşa. Nu există iubire. Să nu uiţi niciodată asta. E doar sex.

Spre completa lui uluire, ea îi oferi un zâmbet tandru din care păru să răzbată şi o notă vagă de milă.

— Cât de naiv eşti. Fireşte că există iubire. Nu ştii? Te iubesc.

Alex se simţi ca şi cum ar fi fost izbit în plex.

Ea avu tupeul să râdă.

— Chiar te iubesc, Alex, şi nu e nevoie să reacţionezi atât de ţeapăn şi înţepat. Ştiu că ţi-am spus că n-o să se întâmple asta, dar nu am ce să fac. M-am ascuns de adevăr, dar azi Sinjun mi-a arătat ce simt.

În ciuda tuturor avertismentelor şi ameninţărilor lui, în ciuda faptului că o pusese în gardă şi o prevenise în repetate rânduri, ea hotărâse că era îndrăgostită de el. Şi era vina lui. Ar fi trebuit să păstreze mai multă distanţă între ei. De ce se plimbase pe plajă cu ea? De ce îşi deschisese sufletul în faţa ei? Şi, cel mai grav dintre toate, de ce nu o ţinuse departe de patul lui? Acum trebuia să o convingă că ceea ce ea considera a fi iubire era pur şi simplu o reflecţie a propriei ei perspective romantice asupra vieţii, iar acest lucru nu avea să fie uşor.

Înainte să apuce să îi atragă atenţia asupra greşelii ei, ea îşi puse gura peste a lui. Creierul lui suferi un scurt-circuit. O dorea. Trebuia să o aibă.

Daisy îşi trecu vârful limbii peste buzele lui, apoi le testă blând. El îi prinse capul în mâini şi îşi înfipse degetele în părul ei moale. Ea deveni moale în braţele lui, oferindu-i-se şi oferindu-i totul.

Scoase un sunet jos, ca un mieunat. Vulnerabil. Lacom. Sunetul îşi croi drum prin conştiinţa lui amorţită şi îl readuse la realitate. Trebuia să îi amintească exact ce exista între ei. Pentru binele ei, trebuia să fie dur. Mai bine să îi provoace acum o durere măruntă decât una devastatoare mai târziu.

Se îndepărtă brusc de ea. Cu o mână o împinse înapoi pe pat, iar cu cealaltă îşi acoperi umflătura din pantalonii de blugi.

— O partidă sănătoasă de sex e mai bună decât iubirea indiferent de circumstanţe.

Se crispă în sinea lui văzând expresia de şoc care trecu pentru o clipă peste faţa ei inundată de sânge. Îşi cunoştea soţia şi se pregăti sufleteşte pentru ceea ce avea să urmeze. Avea să sară imediat din pat şi să îi ţină o predică usturătoare despre vulgaritate.

Însă ea nu o făcu. În schimb şocul ei păli şi dispăru în spatele aceleiaşi expresii de compătimire pe care o observase şi mai devreme.

— Ştiam că o să faci pe dificilul în privinţa asta. Eşti atât de previzibil.

Previzibil? Aşa îl vedea ea? Pe toţi dracii, el încerca să o salveze, iar ea nu era în stare decât să îşi bată joc de el! Ei bine, avea să îi dea o lecţie.

Îşi forţă gura într-un rânjet hidos.

— Dezbracă te de costum. Am poftă de chestii mai dure şi nu vreau să-l sfâşii.

— Chestii mai dure?

— Asta am zis, păpuşă. Acum, dezbracă-te!

capitolul 17

Daisy înghiţi în sec.

— Vrei să mă dezbrac?

Ştia că reacţiona ca o idioata, dar Alex o surprinsese. La ce anume se referise, mai exact, când pomenise de „chestii mai dure”? Privirea îi zbură în celălalt capăt al rulotei, spre un bici pe care îl lăsase încolăcit peste braţul canapelei. Îl înspăimântase de moarte când îi spusese că îl iubea, dar nu se aşteptase chiar la aşa ceva. Şi totuşi, era atât de sensibil pe acest subiect încât ar fi trebuit să se aştepte să reacţioneze exagerat.

— Nu mai trage de timp.

Se dezbrăcă de tricou. Blugii îi coborau mult pe şolduri, dându-i un aer sever şi periculos aşa cum stătea în faţa ei cu pieptul dezgolit, cu acea dungă dreaptă de păr întunecat împărţindu-i în două abdomenul plat şi indicând calea spre pericol cu toată subtilitatea unei săgeţi din tuburi de neon aprinse.

— Când spui „chestii mai dure”…

— Mă refer că e timpul pentru puţină varietate.

— Sinceră să fiu, nu consider că am deprins deocamdată nici tehnicile de bază.

— Parcă ziceai că mă iubeşti, Daisy. Ce-ar fi acum să o dovedeşti?

Era clar că încerca să o provoace, iar Daisy numără în gând până la zece.

— Nu sunt genul de bărbat care oferă flori şi inimioare. Ştii asta. Îmi place sexul. Îmi place des şi îmi place sălbatic.

Dumnezeule bun! Chiar îl înspăimântase. Îşi muşcă mărunt buza de jos. În ciuda a ceea ce spusese mai devreme, Alex nu era chiar atât de previzibil, deci trebuia să fie atentă. Pe de altă parte, Cartofior şi gaşca lui o învăţaseră o regulă elementară pentru momentul când avea de-a face cu animale mari. Dacă dădea înapoi, inevitabil avea să se trezească plesnită.

— Prea bine, spuse ea. Ce vrei să fac?

— Ți-am zis deja. Dezbracă-te!

— Am zis că eu am să fac dragoste cu tine, nu invers.

— Poate că nu vreau să facem dragoste. Poate că vreau doar să ne-o tragem.

Ce ticălos! Încerca intenţionat să o stârnească, iar ea fu nevoită să îşi muşte limba pentru a nu cădea în ghearele lui. Dacă îşi ieşea din fire, avea să trimită mingea în terenul lui, adică exact ceea ce voia el. Trebuia să îl înfrunte cumva şi trebuia s-o facă după propriile ei reguli, îl iubea prea mult pentru a-l lăsa să o intimideze astfel.

Îşi cântări opţiunile, apoi se ridică de pe pat pentru a se dezbrăca. Alex nu spuse nimic, mulţumindu-se să o privească. Daisy îşi aruncă pantofii şi îşi dădu jos costumul, dar când ajunse la sutien şi slip constată că ezita să meargă mai departe. El era intens excitat, lucru pe care blugii lui mulaţi îl făceau evident, iar dispoziţia lui era atât de periculoasă încât nu prea ştia la ce să se aştepte. Poate că a-i distrage atenţia ar fi fost o opţiune bună. În felul acesta ar fi putut să mai câştige puţin timp.

Se întâmplaseră atât de multe de la discuţia cu tatăl ei încât nu apucase să discute cu Alex despre afirmaţiile uluitoare făcute de Max. Dacă deschidea subiectul acum, poate avea să reuşească să îl destabilizeze. Totodată, o discuţie despre istoria familiei lui ar fi putut să îi mai neutralizeze starea de spirit imprevizibilă.

— Tata mi-a spus că tatăl tău a fost un Romanov.

— Dă-mi jos blugii.

— Şi nu orice Romanov. A spus că tatăl tău a fost nepotul ţarului Nicolae al II-lea.

— Nu mă face să mă repet.

Alex o privi cu atâta aroganţă încât lui Daisy nu îi fu deloc dificil să şi-l imagineze aşezat pe tronul Ecaterinei cea Mare, poruncindu-i unei femei Petroff recalcitrante să se arunce în Volga.

— Susţine că eşti moştenitorul tronului Rusiei.

— Taci şi fă ce ţi-am cerut!

Ea îşi înăbuşi un oftat. Doamne, cât de dificil putea fi. Aparent nimic nu era mai eficient decât o declaraţie de iubire pentru a-l face pe rusul acesta să treacă în ofensivă, li venea greu să îi susţină privirea păstrându-şi cât de cât puţină demnitate când era îmbrăcată doar în lenjerie, iar el arăta atât de înspăimântător de puternic, dar se strădui. În mod cert nu era momentul să încerce să îi smulgă cu forţa răspunsurile pe care şi le dorea cu atâta ardoare.

El îi rânji neplăcut.

— Când îmi dai jos blugii, fă-o stând în genunchi.

„Ticălos nesuferit!”

Buzele lui se subţiară într-o dungă.

— Acum!

Daisy inspiră adânc de trei ori. Nu îşi imaginase niciodată un asemenea atac de panică din partea lui. Era fantastic ce putea face teama dintr-un bărbat. Iar acum intenţiona să îi forţeze limitele până o făcea să îi arunce înapoi în faţă declaraţia de iubire. Câţi tigri trebuia să îmblânzească într-o zi?

Studiindu-i felul arogant în care îşi îngustă ochii şi lăţirea insolentă a nărilor lui, simţi un val neaşteptat de tandreţe. Bietul şi dragul de el. Reacţiona în faţa fricii în singurul mod în care ştia, iar dacă l-ar fi mustrat pentru acest lucru nu ar fi reuşit decât să îl împingă şi mai mult în defensivă. „O, Alex, ce ţi-a făcut biciul unchiului tău?”

Îşi aţinti privirea în ochii lui şi se lăsă încet în genunchi. O împletitură de senzaţii se desfăcu în trupul ei când văzu cât de excitat era. Nici măcar teamă nu reuşise să distrugă acest lucru.

— Pe toţi dracii! Unde ţi-e mândria?

Ea se lăsă pe călcâie şi ridică ochii spre faţa lui, aspră şi neînduplecată, cu pometii aceia de rus proiectând umbre intense şi linii palide de tensiune înconjurându-i gura.

— Mândria? E în inima mea, desigur.

— Mă laşi să te umilesc!

Ea zâmbi.

— Nu poţi să faci asta. Doar singură pot să mă umilesc. Şi m-am pus în genunchi să te dezbrac pentru că mă excită.

O tăcere înşelătoare se lăsă între ei. Alex arăta atât de torturat încât Daisy nu putu îndura să îl vadă. Se ridică în genunchi şi îşi apăsă buzele pe abdomenul lui tare, imediat deasupra beteliei blugilor. În timp ce îl muşcă mărunt de acolo, trase de butonieră până când aceasta cedă sub degetele ei. Apoi se chinui să coboare fermoarul.

Pielea lui se făcu de găină, iar vocea îi deveni gâfâită.

— Nu te înţeleg deloc.

— Eu cred că da. Pe tine însuţi nu te înţelegi.

El o prinse de umăr şi o ridică în picioare. Ochii îi erau atât de întunecaţi şi nefericiţi încât Daisy nu mai putu îndura.

— Ce-am să mă fac cu tine? întrebă el.

— Eventual iubeşte-mă şi tu?

Răsuflarea lui îi scăpă de pe buze într-un torent înăbuşit, iar gura lui o acoperi pe a ei. Ea îi simţi disperarea şi fu neputincioasă să îl ajute. Sărutul îi răpi pe amândoi. Precum un vârtej, îi antrenă în furtună.

Daisy nu mai ştiu dacă se dezbrăcaseră singuri sau unul pe celălalt, dar în scurt timp se treziră întinşi goi în pat. Senzaţiile, calde şi intense, radiau dinspre abdomenul ei. Gura lui era pe umărul ei, pe sânii ei, trecând mângâietor peste vârfuri. O sărută pe burtă. Ea îşi desfăcu picioarele pentru el şi îl lăsă să îi ridice genunchii.

— Am să te ating peste tot, murmură el pe pielea moale de pe interiorul coapsei ei.

Şi o făcu. O, cum o făcu.

Nu o putea iubi cu inima, dar o putea iubi cu trupul şi făcu acest lucru cu o generozitate fără rezerve care o umplu de emoţie. Primi tot ceea ce îi putea oferi el şi, în acelaşi timp, îl iubi şi ea, folosindu-şi mâinile şi sânii, alunecarea vag abrazivă a pielii ei, căldura gurii ei.

Când Alex se îngropă într-un final adânc în ea, Daisy îşi încolăci picioarele peste ale lui şi se ţinu bine.

— Da, şopti ea. O, da!

Barierele dintre ei dispărură şi, când începură împreună ascensiunea, ea îi vorbi.

— O, da. Aşa. Ador… Da. Adânc. O, da. Exact aşa.

Îi gânguri din pasiune şi din instinct. Dacă înceta să mai vorbească, el avea să încerce să uite cine era şi să o transforme într-un trup anonim de femeie. Nu putea îndura aşa ceva. Ea era Daisy. Era soţia lui.

Şi astfel îi vorbi, îl ţinu strâns şi goni alături de el spre momentul contopirii depline.

În cele din urmă, tot întunericul fu risipit de lumină.

— A fost sacru.

— Nu a fost sacru, Daisy. A fost sex.

— Hai s-o facem din nou.

— Merg cu o sută zece kilometri pe oră, nu am dormit mai mult de trei ore azi-noapte şi deja suntem în întârziere faţă de momentul când ne-am propus să ajungem în Allentown.

— Scorţosule.

— Pe cine faci tu scorţos?

— Pe tine.

El îi aruncă o privire cu o sclipire diavolească în ochi.

— Te provoc să spui asta şi când eşti goală.

— N-ai să mă mai vezi goală până nu recunoşti că a fost sacru.

— Ce-ar fi dacă aş recunoaşte că a fost special? Pentru că în mod cert a fost special.

Ea îi aruncă o privire satisfăcută şi se mulţumi cu atât. Noaptea trecută fusese mai mult decât specială şi o ştiau amândoi. O simţise în nerăbdarea cu care făcuseră dragoste şi în felul în care se agăţaseră unul de celălalt după aceea. Când se priviseră în ochi, nimic nu mai fusese ascuns, nimic refuzat.

În dimineaţa aceea se aşteptase ca Alex să revină la vechile lui trucuri, arătându-se ursuz şi imposibil, făcând tot ceea ce-i stătea în putere pentru a se distanţa de ea. Însă, spre surprinderea ei, se dovedise amuzant şi tandru. Era ca şi cum ar fi renunţat să mai lupte. Cu fiecare bătaie a inimii ei romantice, Daisy şi-ar fi dorit să creadă că se îndrăgostise de ea, dar ştia că nu avea să fie atât de uşor. Deocamdată avea să se mulţumească să ştie că lăsase garda jos.

Ploaia începu să cadă cu picuri mari, în formă de amibe, pe parbrizul prăfuit al camionetei. Era o dimineaţă rece şi posomorâtă şi, conform prognozei, vremea chiar urma să se înrăutăţească. Alex o privi, iar Daisy avu impresia că îi citise gândurile.

— Nu îţi pot rezista, spuse el încet. Ştii asta, nu? Şi m-am săturat să mă port ca şi cum aş putea. Expresia lui deveni mai mâhnită. Dar nu te iubesc, Daisy, şi nici într-o mie de ani nu ţi-ai putea imagina cât de mult regret asta, pentru că dacă aş putea alege pe cineva din lumea asta pe care să îl iubesc, tu ai fi persoana aceea.

Ea se forţă să vorbească peste nodul care i se pusese în gât.

— E chestia cu mutaţia?

— Nu glumi pe tema asta.

— Îmi pare rău. Doar că e incredibil de…

Stupid. Era stupid, dar îşi înăbuşi replica. Câtă vreme el credea că nu era capabil să iubească, nu ar fi făcut decât să îi declanşeze mecanismele de apărare dacă l-ar fi contrazis. Doar dacă nu cumva era adevărat. Gândul negru îi trecu lent prin minte. Dacă Alex avea dreptate şi copilăria lui sumbră şi violentă îl rănise atât de profund încât nu avea să mai poată iubi vreodată? Sau dacă pur şi simplu nu o putea iubi pe ea?

Ploaia începu să răpăie pe acoperişul cabinei. Daisy coborî privirea spre verigheta ei.

— Spune-mi cum ar fi? Dacă m-ai iubi?

— Dacă te-aş iubi?

— Da.

— E pierdere de timp să discuţi despre ceva ce nu pot face să se întâmple.

— Ştii ce cred eu? Nu cred că ar putea fi mult mai bine decât e în momentul de faţă. În momentul de faţă e foarte bine.

— Dar nu o să dureze. Odată ce se încheie cele şase luni, se sfârşeşte şi căsnicia. Nu m-aş putea ierta niciodată dacă ar trebui să te privesc devenind tot mai amară din cauză că nu îţi pot oferi ceea ce meriţi. Nu îţi pot oferi iubire. Nu îţi voi oferi copii. Astea sunt lucrurile de care ai tu nevoie, Daisy. Asta e genul de femeie care eşti tu şi ai să te ofileşti fără ele.

Cuvintele lui stârniră mici explozii de durere în sufletul ei, dar nu avea de gând să îl pedepsească pentru sinceritatea sa atacându-l doar pentru că ea suferea. Îşi dădu seama totodată că nu era în stare să continue conversaţia în momentul acela, prin urmare schimbă subiectul.

— Ştii ce îmi doresc?

— Presupun că să-ţi petreci câteva săptămâni într-o staţiune luxoasă şi să îţi oferi o manichiură.

— Nu. Îmi doresc să fiu educatoare de grădiniţă.

— A, da?

— E caraghios, nu-i aşa? Ar trebui să merg la facultate şi sunt prea în vârstă pentru asta. Când aş termina, aş fi trecută de treizeci de ani.

— Şi câţi ani vei avea dacă nu mergi la facultate?

— Poftim?

— Anii vor trece oricum, indiferent dacă mergi sau nu la facultate.

— Îmi spui la modul serios că tu mi-ai sugera să o fac?

— Nu văd de ce nu.

— Pentru că am acumulat destule eşecuri în viaţă şi chiar nu vreau să mai trec şi prin altele. Ştiu că sunt inteligentă, dar educaţia mea a fost dezlânată, în cel mai bun caz, şi sunt complet nedisciplinată. Nu mă pot imagina descurcându-mă în sala de clasă a unei universităţi cot la cot cu o mulţime de studenţi entuziaşti, de optsprezece ani, care au avut parte de educaţii convenţionale.

— Poate e timpul să încetezi să mai ai o părere atât de proastă despre tine, Daisy. Nu uita că eşti o femeie capabilă să îmblânzească tigri.

Îi oferi un zâmbet misterios care o făcu să se întrebe la care dintre tigri se referea – la Sinjun sau la el însuşi. Dar nu, Alex era prea arogant pentru a se considera îmblânzit.

Observă o serie de săgeţi prinse pe un stâlp de curent.

— O să avem de virat imediat.

Pentru Alex observarea săgeţilor care indicau traseul circului era un act la fel de firesc ca respiraţia, iar Daisy bănuia că le văzuse deja, însă acesta dădu din cap. Ploaia începuse să cadă mai violent, iar el mută ştergătoarele de parbriz pe o treaptă superioară de viteză.

— Presupun că nu avem norocul de a ne instala pe o confortabilă suprafaţă de asfalt azi, spuse ea.

— Mă tem că nu. Vom fi pe un câmp.

— Cred că o să aflu pe propria piele de ce expresia de „spectacol în noroi" se foloseşte uneori cu referire la circuri precum cel al Fraţilor Quest. Sper doar ca ploaia să nu le deranjeze pe animale.

— Ele vor fi bine. Muncitorii sunt cei care vor avea cel mai mult de suferit.

— Şi tu. Tu vei fi acolo printre ei. Întotdeauna eşti.

— Asta e munca mea.

— E o muncă bizară pentru un om care ar trebui să fie ţar.

Îi aruncă o privire piezişă. Dacă Alex crezuse că uitase de acest subiect anume, se înşela amarnic.

— Iar ne întoarcem la asta?

— Doar spune-mi adevărul şi nu am să mai pomenesc de asta.

— Îmi promiţi?

— Îţi jur.

— În regulă, atunci. Trase adânc aer în piept. Există o probabilitate destul de mare să fie adevărat.

— Serios!

Îşi întoarse capul spre el cu asemenea viteză încât aproape îşi rupse gâtul.

— În mod cert am sânge de Romanov în vene, iar din ceea ce a reuşit Max să pună cap la cap, aş spune că este destul de probabil să fiu strănepotul lui Nicolae al II-lea.

Ea se lăsă să cadă moale pe banchetă.

— Nu-mi vine să cred.

— Bun. Înseamnă că nu mai avem de ce să mai vorbim despre asta.

— Chiar eşti?

— Max are nişte dovezi destul de convingătoare. Dar cum nu am de gând să fac nimic în privinţa asta, nu are niciun rost să discutăm despre acest subiect.

— Eşti moştenitorul tronului Rusiei?

— Rusia nu are tron. În caz că ai uitat, nu e monarhie.

— Dar dacă ar fi…

— Dacă ar fi, ar apărea din toate părţile Romanovi cu pretenţii la titlul de moştenitor al tronului.

— Şi din câte mi-a spus tatăl meu, tu ai avea cele mai mari şanse dintre toţi să îţi şi probezi legitimitatea, nu-i aşa?

— Probabil. Şi ce dacă? Ruşii urăsc dinastia Romanov chiar mai mult decât îi urăsc pe comunişti, deci nu e ca şi cum ar vrea să reinstaureze monarhia.

— Şi dacă ar face-o?

— Atunci mi-aş schimba numele şi m-aş ascunde undeva pe o insulă tropicală.

— Tatăl meu ar urî asta.

— Tatăl tău e un fanatic.

— Ştii că ăsta e motivul pentru care a aranjat căsătoria asta, nu? Eu am crezut că încerca să mă pedepsească găsindu-mi cel mai nepotrivit soţ pe care ar fi putut să mi-l ofere, dar nu a fost nicidecum asta. Îşi dorea să

unească familia Petroff cu Romanov şi s-a folosit de mine pentru a o face. Se cutremură. E ca un fel de intrigă bizantină, întreaga tărăşenie îmi dă fiori. Ştii despre ce a vrut să discute cu mine ieri?

— Probabil despre aceleaşi lucruri pe care le-a discutat şi cu mine. Toate motivele pentru care ar trebui să rămânem căsătoriţi.

— Mie mi-a spus că dacă vreau să te păstrez lângă mine trebuie să îmi ţin în frâu excesele care fac parte din personalitatea mea. Mai mult, trebuie să te aştept la uşă cu papucii de casă pregătiţi.

Alex zâmbi.

— Mie mi-a spus să îţi trec cu vederea excesele şi să mă concentrez pe corpul tău mic şi drăgălaş.

— A spus el asta?

— Nu neapărat în termenii ăştia, dar asta a fost ideea generală.

— Nu înţeleg. De ce ar face atâtea eforturi pentru o căsnicie de șase luni?

— Nu e evident? Speră să facem o greşeală şi să rămâi însărcinată.

Daisy se uită la el.

— Vrea să asigure viitorul monarhiei. Şi vrea ca acel copil să aibă sânge de Romanov şi de Petroff ca să îşi poată ocupa locul în istorie. Tatăl tău a plănuit totul. Tu vei aduce pe lume acest copil mitic, iar lui nici măcar nu o să-i pese dacă rămânem căsătoriţi. De fapt probabil că ar prefera ca eu să dispar, ca să te poată convinge să îl laşi pe el să se ocupe de creşterea copilului.

— Dar ştie că iau contraceptive orale. Amelia m-a dus la propriul ei doctor. Ba chiar s-a dus personal la farmacie să scoată reţeta, zicând că nu are încredere în mine să o fac.

— Se pare că Amelia nu e la fel de nerăbdătoare ca tatăl tău să vadă un mic Petroff-Romanov alergându-i prin casă. Sau poate pur şi simplu nu vrea să

fie bunică. Eu bănuiesc că el nici nu ştie şi mă îndoiesc că mama ta vitregă va găsi vreodată ocazia să îi spună.

Daisy se uită posomorâtă pe fereastră la autostrada cu patru benzi mărginită de centre comerciale. Trecură pe lângă un local Taco Bell, apoi pe lângă o reprezentanţă Subaru. Fu lovită de o senzaţie de irealitate în faţa contrastului dintre acele semne moderne de civilizaţie şi discuţia lor despre monarhii de demult. Apoi îi trecu prin minte un gând oribil.

— Prinţul Aleksei suferea de hemofilie, iar boala e ereditară. Alex, tu nu suferi de ea, aşa-i?

— Nu. Se transmite doar pe linie femeiască. Deşi Aleksei o avea, nu era purtător. Trecu pe banda din stânga. Ascultă-mi sfatul, Daisy, şi scoate-ţi toate astea din minte. Nu vom rămâne căsătoriţi şi nu vei rămâne însărcinată, aşa că legăturile mele de familie nu au nicio treabă cu tine. Ţi-am spus toate astea doar ca să încetezi să mă mai cicăleşti.

— Eu nu cicălesc pe nimeni.

El îşi lăsă privirea să alunece peste trupul ei cu o expresie lascivă.

— Asta e ca şi cum ai spune că nu…

— Opreşte-te în clipa asta. Dacă rosteşti cuvântul cu „f, o să regreţi amarnic.

— Şi care ar fi cuvântul acela? Şopteşte-mi-l la ureche ca să ştiu la ce te referi.

— Nu îţi şoptesc nimic la ureche.

— Spune-mi-l pe litere.

— Nu ţi-l spun pe litere.

Alex continuă să o tachineze până ajunseră la destinaţie, dar tot nu reuşi să o convingă să îl spună.

Până la primele ore ale după-amiezii ploaia se transformase în potop. Deşi pelerina pe care Daisy o împrumutase de la Alex îi menţinu pare că de sus uscată, până când termină de verificat animalele din cadrul menajeriei şi îl vizită pe Cartofior noroiul îi acoperea blugii de la genunchi până la glezne, iar adidaşii îi erau atât de încărcaţi încât i se păreau a fi două greutăţi de beton.

În seara aceea, înainte de prima reprezentaţie, toţi artiştii veniră să schimbe câteva cuvinte cu ea. Brady îşi ceru scuze pentru felul nepoliticos în care se purtase cu ea cu o zi în urmă, iar Jill o invită să o însoţească la cumpărături în a doua parte a săptămânii. Familiile Tolea şi Lipscomb ţinură morţiş să o felicite pentru curaj, iar clovnii îi oferiră un buchet de flori de hârtie.

În ciuda vremii oribile, publicitatea legată de evadarea lui Sinjun generase un public satisfăcător de numeros, iar matineul de la ora două decurse bine. Jack insistă îndelung pe povestea eroismului lui Daisy, însă ea strică puţin din efect scâncind când Alex îşi încolăci biciul în jurul încheieturilor ei.

Odată spectacolul încheiat, se schimbă din nou în blugii murdari de noroi, folosind un vestiar improvizat amenajat pentru artişti în apropierea intrării din spate, ca aceştia să nu îşi ude costumele. Închizându-şi pelerina, plecă fruntea şi se năpusti sub perdeaua de ploaie torenţială. Deşi nu era nici ora patru încă, temperatura scăzuse rapid, iar dinţii îi clănţăneau atunci când ajunse la rulotă. Se dezbrăcă de blugi, porni un mic convector şi aprinse toate luminile, căci atât era de mohorâtă vremea.

Când rulota începu să se încălzească, iar lumina se revărsă peste micile comori cu care o decorase, constată că interiorul nu i se păruse niciodată mai confortabil, îşi luă un trening pufos, de culoarea piersicii, şi o pereche de şosete de lână şi se apucă de lucru în micuţa bucătărie. De regulă mâncau înainte de ultima reprezentaţie, iar în ultimele câteva săptămâni se ocupase mai mult ea de gătit, o activitate care îi făcea plăcere câtă vreme nu era nevoită să urmeze o reţetă.

Începu să fredoneze ceva în surdină cât timp tocă o ceapă şi câteva bucăţi fleşcăite de ţelină, apoi începu să le călească într-o tigaie mică, adăugând usturoi şi un vârf de cuţit de rozmarin. Găsi într-o cutie un amestec de orez sălbatic şi orez alb, dar aruncă pachetul de mirodenii inclus şi îi adăugă

propriile ierburi aromatice. Pe blatul de bucătărie se afla şi un aparat de radio pe care îl mută pe un post de muzică clasică. Rulota se umplu de mirosuri familiare de mâncare gătită, precum şi de acordurile bogate ale Preludiului în do diez minor al lui Rahmaninov. Daisy pregăti o salată, puse piepturile de pui deasupra amestecului de ceapă şi ţelină şi turnă puţin vin alb dintr-o sticlă pe care o deschiseseră cu câteva zile în urmă.

Interiorul ferestrelor începu să se aburească, iar picăturile de condens să şiroiască pe sticlă. Ploaia răpăia pe carcasa de metal, în timp ce muzica blândă şi mirosurile plăcute de mâncare o închiseră într-un cocon cald. Puse masa folosind setul de porţelanuri ciobite, cănile de ceramică, paharele de cristal nepereche şi un vechi borcan de miere conţinând un buchet de trifoi roşu pe care îl culesese de pe câmp cu o zi în urmă, înainte de întregul şir de evenimente. Studiind ceea ce realizase, se trezi gândindu-se că niciuna dintre casele superbe în care locuise nu fuseseră la fel de perfecte ca această mică rulotă ponosită.

Uşa se deschise larg şi apăru Alex. Apa îi şiroia de pe pelerina galbenă, iar părul îi era lipit de cap. Daisy luă un prosop în timp ce el închise uşa şi i-l întinse. Bubuitul unui tunet îndepărtat zgâlţâi rulota.

— Miroase bine aici.

Îşi plimbă privirea prin interiorul cald luminat, iar ea văzu pe chipul lui ceva ce aducea a dor. Avusese vreodată un cămin? Nu în copilărie, dar măcar ca adult?

— Cina e aproape gata, spuse ea. Ce-ar fi să te schimbi?

În timp ce el îşi luă haine uscate, ea turnă vin în cele două pahare, umplându-le până la jumătate, şi amestecă în salată. Muzica de la radio trecu la Debussy. Când se întoarse la masă în blugi şi o bluză de trening gri, Daisy deja pusese deja în farfurii pilaful şi puiul.

Alex aşteptă să se aşeze mai întâi ea, apoi luă şi el loc, puse mâna pe paharul lui de vin şi îl ridică spre ea într-un toast mut.

— Nu ştiu dacă mâncarea e bună, spuse ea. Am folosit doar ceea ce aveam.

El luă o înghiţitură.

— E foarte gustoasă.

O vreme mâncară într-o tăcere agreabilă, seduşi de mâncare, de muzică şi de confortul cald oferit de rulotă în mijlocul ploii.

— Am să-ţi cumpăr o râşniţă de piper când îmi primesc următorul salariu, spuse ea. Aşa vei avea ceva mai bun de folosit decât chestia aia oribilă din cutie.

— Nu vreau să-ţi cheltuieşti banii să-mi cumperi mie râşniţă de piper.

— Dar ţie îţi place piperul.

— Nu asta e ideea. Ideea e că…

— Dacă eu aş fi cea căreia îi place piperul, mi-ai cumpăra o râşniţă de piper drăguţă?

— Dacă ţi-ai dori una, da.

Daisy îi zâmbi.

Alex păru nedumerit.

— Asta vrei să fac? Să îţi cumpăr o râşniţă de piper?

— O, nu. Nu prea mă dau în vânt după piper.

Gura lui se curbă într-un zâmbet.

— Mi-e şi ruşine să recunosc asta, Daisy, dar chiar încep să urmăresc discuţiile astea întortocheate cu tine.

— Nu mă surprinde. Eşti, la drept vorbind, destul de deştept.

Îi oferi un zâmbet poznaş.

— Domniţă, eşti excepţional de bună.

— Şi sexy pe deasupra.

— Asta se înţelege de la sine.

— Vrei totuşi să o spui?

— În regulă. Expresia lui deveni tandră. Întinzându-se peste masă, îi luă mâna. Fără urmă de îndoială, eşti cea mai sexy femeie din câte am cunoscut vreodată. Şi cea mai dulce.

Daisy simţi un nod în gât şi se pierdu în adâncurile de chihlimbar ale ochilor lui. Cum putuse să creadă vreodată că erau reci? se grăbi să îşi încline capul înainte ca el să apuce să vadă apariţia lacrimilor de dor.

Alex începu să vorbească despre spectacol şi în scurt timp ajunseră să râdă de o întâmplare nefericită petrecută între unul dintre clovni şi o tânără cu bustul generos din primul rând. Discutară despre micile detalii de peste zi. O problemă pe care Alex o avea cu unul dintre muncitori, agitaţia lui Cartofior când era priponit într-un cort. Planificară pentru a doua zi dimineaţă o vizită mai mult decât necesară la o spălătorie automată, iar Alex pomeni de făcut schimbul de ulei la camionetă. Păreau un cuplu căsătorit ca oricare altul, îşi spuse ea, văzându-şi de viaţa lor de zi cu zi, şi nu reuşi să îşi înăbuşe o tresărire de speranţă că poate totul avea să fie bine între ei până la urmă.

Alex îi spuse că avea să spele el vasele câtă vreme rămânea şi ea acolo să îi ţină companie „apoi se plânse vesel de cât de multe ustensile folosise. În timp ce el o tachina, în mintea ei încolţi sămânţa unei idei.

Deşi Alex fusese deschis în privinţa descendenţei sale din familia Romanov, refuza să îi dezvăluie orice despre viaţa lui actuală, care era cu mult mai importantă pentru ea. Până nu îi spunea cu ce se ocupa atunci când nu însoţea circul în turnee, nu avea să existe niciodată o comunicare reală între ei. Dar nu găsea nicio cale prin care să îl facă să îi spună adevărul fără a apela la un şiretlic. Poate că nu era nimic rău în a folosi un mic şiretlic, decise ea, când în joc era fericirea lor.

— Alex, cred că mă paşte o infecţie la ureche.

El se opri imediat din ceea ce făcea şi o privi cu atâta îngrijorare încât conştiinţa ei tresări vinovată.

— Te doare urechea?

— Puţin. Nu tare. Doar puţin.

— Mergem la un doctor imediat ce se încheie reprezentaţia.

— Toate cabinetele vor fi deja închise până atunci.

— Te duc la camera de gardă a unui spital.

— O, nu vreau să fac asta. Sunt sigură că nu este nimic grav.

— N-am să te las să umbli cu o infecţie netratată la ureche.

— Presupun că ai dreptate. Ezită, ştiind că aceasta avea să fie partea dificilă. Dar am totuşi o idee, spuse ea cu prudenţă. Eventual… ai avea ceva împotrivă să arunci tu o privire?

El încremeni.

— Vrei să arunc eu o privire?

Vinovăţia îi inundă toţi porii. Îşi înclină capul şi îşi făcu de lucru cu marginea unui şervet de hârtie boţit. În acelaşi timp, îşi aminti cum o hărţuise în privinţa vaccinului antitetanos şi de câte ori îl văzuse acordând primul ajutor câte unuia dintre muncitori. Avea dreptul de a afla adevărul.

— Presupun că, indiferent ce specialitate ai avea, eşti calificat să tratezi o simplă infecţie la ureche. Doar dacă nu cumva eşti într-adevăr veterinar.

— Nu sunt veterinar.

— Ei bine, atunci…

El nu spuse nimic. Daisy rămase încordată cât timp rearanjă trifoiul ce începuse să se ofilească şi alinie solniţele de sare şi piper. Se forţă să îşi aducă aminte că era pentru binele lui. Nu puteau să îşi construiască o căsnicie funcţională câtă vreme el insista să păstreze atât de multe secrete faţă de ea.

Îl auzi mişcându-se.

— În regulă, Daisy. Am să arunc o privire.

Ea ridică brusc capul. O făcuse! Îl prinsese în sfârşit în cursă! Folosindu-şi întreaga şiretenie, obţinuse de la el adevărul. Soţul ei era doctor şi tocmai îl forţase să recunoască.

Ştia că avea să se înfurie după ce o consulta şi descoperea că nu avea de fapt o infecţie la ureche, dar avea să găsească p soluţie în momentul în care se întâmpla acest lucru. În mod cert putea să îl facă să înţeleagă că o făcuse doar pentru binele lui. Nu era sănătos pentru el să păstreze atât de multe secrete.

— Du-te, stai jos pe pat, îi spuse el. Lângă lumină, unde pot să văd.

Ea se supuse.

Alex zăbovi îndelung uscându-se pe mâini la chiuvetă înainte de a pune prosopul deoparte şi veni lângă ea.

— Ai nevoie de trusa ta medicală?

— E în compartimentul încuiat din spatele camionetei şi aş prefera să nu mă ud în momentul de faţă dacă nu e absolut necesar. În plus, există mai multe moduri de a diagnostica o infecţie la ureche. La care ureche e?

Ea ezită o fracţiune de secundă, apoi arătă spre dreapta. El îi dădu părul pe spate şi se aplecă să i-o examineze.

— Lumina e slabă. Întinde-te pe spate.

Daisy se întinse pe pernă. Salteaua se lăsă când Alex se aşeză lângă ea şi îi cuprinse gâtul cu mâna.

— Înghite.

Ea o făcu.

El apăsă puţin mai tare cu vârfurile degetelor.

— Din nou.

Ea înghiţi şi a doua oară.

— Mmm. Acum deschide gura şi spune „aaa”.

— Aaa.

El îi întoarse capul spre lumină.

— Ce crezi? întrebă ea într-un final.

— În mod cert ai o infecţie, dar nu sunt sigur că provine de la ureche.

Avea o infecţie?

El îşi strecură mâna sub betelia pantalonilor ei şi o apăsă pe abdomen.

— Aici te doare?

— Nu.

— Bun. Se întoarse pentru a se întinde după una dintre gleznele ei şi o îndepărtă uşor de cealaltă. Stai nemişcată până îţi verific pulsul altundeva.

Ea rămase foarte nemişcată. Fruntea i se încreţi de îngrijorare. Cum ar fi putut să aibă o infecţie? Se simţea bine. Apoi îşi aminti că avusese o vagă durere de cap cu o dimineaţă în urmă şi că uneori se simţea puţin ameţită când se ridica prea rapid. Poate că era bolnavă şi nici măcar nu ştia.

Îl privi preocupată.

— Pulsul meu e normal?

— Şşşşt. Îi mută şi cealaltă gleznă, separându-i astfel picioarele, apoi o prinse blând de ambii genunchi prin pantalonii de trening. Ai avut recent dureri articulare?

Avusese?

— Nu cred.

— În mod normal m-aş aştepta la dureri articulare.

— A, da?

El îi ridică bluza de trening şi o atinse pe sân.

— Sensibilitate aici?

— Nu.

Degetele lui trecură uşor peste sfârcul ei şi, deşi atingerea lui păru impersonală, ea îngustă ochii bănuitoare. Apoi se relaxă observând concentrarea intensă de pe chipul lui. Se purta ca un profesionist desăvârşit; nu era absolut nimic libidinos în ceea ce făcea.

El o atinse şi pe celălalt sân.

— Dar aici? întrebă.

— Nu.

Îi trase în jos bluza de trening, acoperind-o pudic, iar Daisy se simţi ruşinată de ea însăşi pentru că se îndoise de el.

El afişă o mină gânditoare.

— Mi-e teamă…

— Ce anume?

El îşi puse mâna peste a ei şi o bătu încurajator.

— Daisy, nu sunt ginecolog, şi în mod normal n-aş face asta, dar aş vrea să te consult. Te deranjează?

— Să mă deranjeze? Ezită. Ei bine, nu, cred că nu. Adică suntem căsătoriţi, iar tu mi-ai văzut… dar ce crezi că e în neregulă?

— Sunt destul de sigur că nu e nimic, dar problemele glandulare pot fi înşelătoare şi vreau doar să mă asigur.

Îşi strecură degetele mari pe sub betelia elastică a pantalonilor ei de trening. Ea îşi ridică şoldurile şi îl lăsă să o dezbrace de pantalonii lălăi, precum şi de chilot.

Când el îi aruncă hainele deoparte, suspiciunile ei se treziră din nou la viaţă, însă păliră când îşi dădu seama că nici măcar nu se uita la ea. În schimb părea distrat, ca şi cum ar fi fost cufundat în gânduri. Dacă avea vreo boală rară, iar el încerca să decidă cum anume să îi spună?

— Vrei să te acopăr cu cearşaful? o întrebă el.

Obrajii îi luară foc.

— A… nu… e cazul. Adică, date fiind circumstanţele…

— În regulă, atunci. O împinse blând de genunchi. Spune-mi dacă te doare.

Nu o durea. Absolut deloc. În timp ce el o examină, pleoapele ei devenită grele şi se închiseră, iar ea începu să plutească. Atingerea lui era absolut minunată. Blândă. Fină. Când o mângâiere. Când o apăsare tandră. Delicioasă. Degetele lui lăsau în urma lor o dâră moale şi umedă. Gura lui… gura!

Capul îi ţâşni brusc de pe pernă.

— Perversule! ţipă ea.

El izbucni într-un râs asurzitor şi căzu pe spate pe pat, ţinându-se de coaste.

— Nu eşti doctor!

— Ţi-am spus asta! Eşti atât de naivă! râse şi mai tare. Ea se năpusti asupra lui, iar el îi pară atacul cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi trase în jos fermoarul. Ai meritat-o, mincinoasă mică, cu falsa ta infecţie la ureche.

Ea îl privi cu ochii îngustaţi când începu să tragă în jos de blugi.

— Ce faci?

— Există un singur remediu pentru boala de care suferi tu, scumpo. Iar eu sunt bărbatul perfect care să ţi-l administreze.

Ochii îi scânteiau de veselie şi părea atât de încântat de el însuşi încât iritarea ei păli şi fu nevoită să facă eforturi considerabile pentru a-şi păstra expresia mânioasă.

— Am să te omor!

— Nu până nu îmi plăteşti consultaţia.

Blugii lui foşniră uşor când căzură pe podea alături de boxerii lui. Cu un rânjet lacom, îi acoperi trupul cu al lui şi o penetră dintr-o singură mişcare fină.

— Depravatule! Eşti un om îngrozitor… ah… un… oribil… mmm…

Zâmbetul lui se lăţi de la o ureche la alta.

— Ce ziceai?

Ea se strădui să îşi ţină în frâu excitaţia tot mai intensă, hotărâtă să nu îi cedeze prea uşor.

— Am crezut că e ceva în neregulă cu mine, şi… şi în tot acest timp tu… ahhh… jucai teatru ca să mă poţi pipăi!

— Ai grijă cum vorbeşti.

Ea gemu şi îi prinse şoldurile în mâini.

— Venind de la cineva care tocmai a încălcat jurământul lui Hipocrate…

El izbucni într-un hohot de râs care îi stârni vibraţii de plăcere ce radiară până în adâncurile fiinţei ei. Când ridică privirea spre chipul lui, văzu că străinul încordat şi periculos cu care se căsătorise dispăruse. Locul lui fusese luat de un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată – dureros de tânăr, vesel şi nepăsător. Inima ei izbucni într-o odă de fericire.

Ochii lui începuseră să sticlească. O trase de buza de jos cu propria lui buză.

— O, Alex…

— Taci, iubito. Taci şi lasă-mă să te iubesc.

Cuvintele lui îi făcură pulsul să gonească. Îşi potrivi ritmul cu al lui şi se agăţă de el, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Peste alte câteva ore avea să fie nevoită să îl întâlnească în arenă, dar deocamdată nu exista nici urmă de pericol, doar încântare. Plăcerea dansă prin trupul ei, îi umplu inima şi explodă într-un iureş de stele.

După aceea, în timp ce se afla în baie şi îşi refăcea machiajul pentru următoarea reprezentaţie, sentimentul ei de bine se risipi brusc. Indiferent ce şi-ar fi dorit să creadă, nu exista cu adevărat intimitate între ei câtă vreme Alex avea atât de multe secrete.

— Vrei nişte cafea înainte să ieşim din nou în ploaie? îi strigă el.

Ea puse jos rujul şi ieşi din baie. Alex se afla lângă blatul de bucătărie, purtând doar pantalonii de blugi şi cu unul dintre prosoapele lor galbene de baie petrecut în jurul gâtului. Îşi ascunse degetele în buzunarele halatului lui de prosop.

— Ceea ce vreau e să stai jos şi să îmi spui cu ce te ocupi când nu mergi în turneu cu circul.

— Iar ne-am întors la asta?

— Nu cred că am abandonat vreodată subiectul. M-am săturat, Alex. Vreau să ştiu.

— Dacă este din cauza a ceea ce ţi-am făcut mai devreme…

— Ala a fost doar factorul declanşator. Nu mai vreau mistere. Dacă nu eşti doctor de oameni sau veterinar, atunci ce fel de doctor eşti?

— Dar dacă aş fi dentist?

Arăta atât de plin de speranţă încât Daisy aproape zâmbi.

— Nu eşti dentist. Ştiu sigur că nu foloseşti aţa dentară în fiecare zi.

— Ba o fac.

— Mincinosule. O dată la două zile, cel mult. Şi în mod cert nu eşti nici psihiatru, deşi cu siguranţă eşti suficient de ţicnit.

El îşi luă cana de cafea de pe blatul de bucătărie şi îşi aţinti privirea în ea.

— Sunt profesor universitar, Daisy.

— Ce anume eşti?

Alex ridică ochii spre ea.

— Sunt profesor de istoria artei la un mic colegiu privat din Connecticut. Mi-am luat o pauză de un an de acolo.

Daisy se pregătise pentru numeroase posibilităţi, dar nu şi pentru aceasta, deşi acum că se gândea mai bine, nu ar fi trebuit să fie chiar atât de surprinsă. Existaseră câteva indicii subtile. Îşi aminti când Heather pomenise că Alex o dusese odată la o galerie şi îi vorbise despre tablouri. Mai erau şi revistele de artă pe care ea le crezuse rămase de la vechii ocupanţi ai rulotei şi cele câteva ocazii când el făcuse trimitere la diverse picturi celebre.

Se duse lângă el.

— De ce ai făcut din asta un asemenea mister?

El ridică din umeri şi sorbi din cafea.

— Lasă-mă să ghicesc. E exact aceeaşi treabă pe care ai făcut-o şi cu rulota, aşa-i? Alegând-o pe asta în locul uneia mai cochete? Ştiai că m-aş fi simţit mult mai în largul meu alături de un profesor universitar decât alături de Aleksi Cazacul şi nu voiai să mă simt în largul meu.

— Nu puteam să te las să pierzi din vedere cât suntem de diferiţi. Eu sunt în continuare un artist de circ, Daisy. Aleksi Cazacul e o parte importantă din identitatea mea.

— Dar eşti în acelaşi timp şi profesor universitar.

— E într-un campus vechi şi prăfuit.

Daisy îşi aminti tricourile uzate, cu sigla universităţii, în care dormea ea uneori.

— Ai studiat la Universitatea North Carolina?

— Acolo mi-am făcut studiile de licenţă, iar masteratul şi doctoratul mi le-am luat la New York.

— Mi-e greu să cuprind toate astea cu mintea.

El îşi trecu uşor degetul mare peste bărbia ei.

— Asta nu schimbă nimic. În continuare plouă ca şi cum ar veni sfârşitul lumii, avem de pregătit un spectacol, iar tu eşti atât de frumoasă în momentul de faţă încât singurul lucru pe care vreau să îl fac e să îţi dau jos halatul ăla şi să încep să mă joc din nou de-a doctorul cu tine.

Ea se forţă să îşi lase deoparte îngrijorarea pentru o clipă şi să se bucure de prezent.

— Eşti un bărbat curajos.

— De ce spui asta?

— Pentru că de data aceasta tu vei fi pacientul.

În noaptea aceea, undeva pe la jumătatea reprezentaţiei, vântul se înteţi. Când pereţii de nailon ai pavilionului de spectacole începură să se umfle şi să se dezumfle ca nişte foale uriaşe, Alex ignoră garanţiile lui Sheba că furtuna avea să treacă peste ei şi îi ceru lui Jack să oprească spectacolul.

Maestrul de ceremonii făcu anunţul pe un ton calm, informând publicul că erau nevoiţi să demonteze pavilionul ca o măsură de siguranţă şi promiţând că toată lumea avea să îşi primească toţi banii înapoi. În timp ce Sheba fumega şi calcula banii pierduţi, Alex le ceru muzicienilor să interpreteze o compoziţie vioaie, pentru a încuraja mulţimea să plece cât mai repede.

O parte dintre persoanele din public ar fi vrut să rămână sub baldachinul cortului de spectacole pentru a nu se uda, şi se dovedi necesar să fie împinşi de la spate, în timp ce ajuta la evacuare, Alex se tot gândi cum să ajungă la Daisy şi să se asigure că aceasta respectase ordinele lui de a rămâne în camionetă până se mai potolea puţin vântul.

Dar dacă nu făcuse ce îi ceruse el? Dacă rătăcea chiar acum în mijlocul acelui vânt, căutând copilul rătăcit al cuiva sau ajutând vreun vârstnic să ajungă la o maşină? Pe toţi dracii, chiar ar fi fost tipic pentru ea! Avea mai mult suflet decât instinct de autoconservare şi nu s-ar fi gândit nicio clipă la propria ei siguranţă dacă ar fi crezut că cineva are probleme.

Pielea îi fu acoperită de o sudoare rece şi avu nevoie de întreaga lui capacitate de autocontrol pentru a-şi păstra o expresie calmă cât timp supraveghe şirul de oameni ce tot ieşea din cort. Îşi tot promitea că Daisy avea să fie bine, ba chiar reuşi să zâmbească amintindu-şi ce farsă urâtă îi făcuse.

Râsese mai mult în scurtul timp de când o cunoscuse decât în tot restul vieţii lui. Nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea ei; îl făcea să se

simtă ca un copil, ceea ce el nu fusese niciodată. Ce avea să se facă odată ce dispărea din viaţa lui? Refuza să se gândească la acest lucru. Avea să se descurce, atâta tot, aşa cum se descurcase cu orice altceva. Viaţa făcuse din el un singuratic şi aşa îi plăcea să şi-o trăiască.

Exact când ultimii spectatori ieşiră din pavilionul de spectacole vântul deveni şi mai violent, nailonul ud zbătându-se şi fluturând în bătaia acestuia. Alex era îngrijorat că dacă nu îl demontau rapid, aveau să rămână fără el, şi trecu de la un grup de muncitori la altul, dând ordine şi ajutându-i să slăbească frânghiile de fixare pentru a putea coborî stâlpii în spirale alb cu roşu. Unul dintre muncitori dădu drumul unei frânghii prea devreme, iar aceasta îl biciui peste obraz, dar nu era prima dată când simţea biciul şi ignoră durerea.

Ploaia rece i se scurgea pe gât şi îi intra în ochi, orbindu-l, vântul îi lipea pelerina de piept, şi în tot timpul cât munci se gândi la Daisy. „Sper din tot sufletul că eşti în camionetă, îngeraş. Sper din tot sufletul că eşti în siguranţă. Că mă aştepţi în siguranţă pe mine”.

Daisy stătea ghemuită în mijlocul cuştii lui Sinjun, cu tigrul încolăcit în jurul ei şi ploaia izbindu-i violent printre bare. Alex nu considerase rulota suficient de sigură în timpul furtunii şi îi ceruse să aştepte în camionetă până se potolea vântul. Pornise deja înspre maşină când auzise răgetul sălbatic al lui Sinjun şi îşi dăduse seama că furtuna îl înspăimântase de moarte.

Fusese lăsat afară, expus vicisitudinilor naturii, în timp ce muncitorii se ocupau de pavilionul de spectacole. La început stătuse în faţa cuştii, dar vântul şi ploaia o izbiseră cu atâta forţă încât îi fusese greu să rămână în picioare. Sinjun devenise frenetic când ea încercase să se adăpostească parţial sub cuşcă, ceea ce nu îi lăsase altă opţiune decât să intre lângă el.

Acum acesta se încolăci în jurul ei ca o uriaşă pisică bătrână. Daisy simţi vibraţia răsuflării lui calme prin spatele ei, iar căldura trupului lui alungă frigul dintr-al ei. Ghemuindu-se mai aproape de blana lui, se simţi cuprinsă de o pace aproape la fel de profundă ca aceea pe care o cunoscuse cu doar câteva ore în urmă, când se aflase în braţele lui Alex.

Daisy nu era în camioneta lui.

Nu era nici în rulotă.

Alex străbătu în fugă incinta circului, căutând-o înnebunit. Ce mai făcuse de data aceasta? Unde se dusese. Pe toţi dracii, era doar vina lui! Ştia cât putea fi de aiurită şi ar fi trebuit să o supravegheze mai atent. În clipa în care izbucnise furtuna ar fi trebuit să o ducă pe sus la camionetă şi să o lege de volan.

Se mândrise întotdeauna cu faptul că reuşea să-şi păstreze sângele-rece într-o situaţie de criză, dar acum nu mai putea gândi. Furtuna se calmase la scurt timp după ce demontaseră pavilionul de spectacole, iar el îşi petrecuse câteva minute verificând rapid eventualele stricăciuni. Câteva resturi purtate de vânt izbiseră parbrizul unuia dintre camioane, iar rulota unui vânzător ambulant se răsturnase. Ambele aveau câteva bucăţi de nailon sfâşiate, dar nu păreau să fi suferit daune majore, prin urmare Alex se dusese să o caute pe Daisy. Când ajunsese la camioneta lui, însă, nu o găsise acolo, şi acela fusese momentul când se instalase panica.

De ce nu o supraveghease mai atent? Era prea fragilă pentru o astfel de viaţă, prea naivă. „Doamne, nu lăsa să i se întâmple nimic!”

În cealaltă parte a terenului văzu o scânteiere de lumină, însă una dintre semiremorci îi stătea în cale. Luând-o la fugă în direcţia aceea, auzi vocea lui Daisy, iar muşchii lui se înmuiară de uşurare. Ocoli în grabă partea din faţă a semiremorcii şi îşi spuse că în viaţa lui nu văzuse ceva mai frumos decât imaginea cu Daisy ţinând o lanternă şi coordonând doi muncitori în timp ce aceştia încărcau cuşca lui Sinjun înapoi în camionul menajeriei.

Ar fi vrut să o zgâlţâie pentru că îl înspăimântase atât de tare, dar îşi stăpâni impulsul. Nu era vina ei că el se transformase într-un papă-lapte slab de înger.

Când îl văzu pe Alex, gura lui Daisy se curbă într-un zâmbet atât de plin de încântare încât un val de căldură îi inundă tot corpul, până în vârful

degetelor de la picioare.

— Eşti bine! Am fost atât de îngrijorată pentru tine.

El îşi drese vocea şi inspiră adânc pentru a se calma.

— Ai nevoie de ajutor?

— Cred că tocmai am reuşit.

Se căţără în camion.

Deşi nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să o ducă în braţe până la rulotă şi să o iubească până dimineaţă, o cunoştea deja suficient de bine cât să ştie că oricât ar fi încercat să îi forţeze mâna, nu ar fi reuşit să o scoată din camionul acela până nu se asigura că toate animalele aflate în grija ei erau la adăpost şi pregătite pentru noapte. Dacă i-ar fi dat el voie, probabil le-ar fi şi citit o poveste de noapte bună.

Daisy reapăru în cele din urmă şi, fără cea mai mică ezitare, îşi întinse braţele şi se aruncă din vârful rampei în braţele lui. Prinzând-o şi strângând-o la pieptul lui, Alex decise că acesta era lucrul care îi plăcea cel mai mult la ea. Faptul că nu ezita. Ştiuse că avea să o prindă, fie ce-o fi.

— Ai rămas în camionetă cât a durat furtuna?

Depuse un sărut apăsat şi disperat în părul ei ud.

— Ăăă… am stat undeva la căldură, asta-i sigur.

— Bun. Hai să ne întoarcem la rulotă. Ne-ar prinde bine fiecăruia din noi câte un duş fierbinte.

— Mai întâi trebuie să…

— Îl verifici pe Cartofior. Vin cu tine.

— Nu te încrunta la el de data asta.

— Eu nu mă încrunt niciodată.

— Ultima dată te-ai încruntat. I-ai rănit sentimentele.

— El nu are…

— Ba da, are şi el sentimente.

— Îl răsfeţi prea mult.

— Are personalitate, nu e răsfăţat. E o mare diferenţă.

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Crede-mă, cunosc bine diferenţa dintre cineva cu personalitate şi cineva răsfăţat.

— Vrei cumva să sugerezi…

— E un compliment.

— Mie nu aşa mi se pare.

El continuă să o tachineze până ajunseră la remorca elefanţilor, dar nici pentru o clipă nu îi dădu drumul la mână. Şi nici pentru o clipă nu reuşi să îşi şteargă zâmbetul de pe faţă.

capitolul 18

În lunile iunie şi iulie Circul Fraţilor Quest ajunse în vârf de sezon, croinduşi drum spre vest prin micile oraşe din Pennsylvania şi Ohio. Uneori urmau cursurile râurilor, mai mari sau mai mici. Allegheny şi Monongahela, Hocking, Scioto şi Maumee. Jucau în orăşelele care fuseseră ignorate de circurile mari. Oraşe construite în jurul unor mine de cărbune acum goale, oraşe cu o istorie în oţelărie care fuseseră abandonate de uzine, oraşe industriale în care fabricile fuseseră închise. Chiar dacă toţi reprezentanţii

marii industrii uitaseră de oamenii de rând din Pennsylvania şi Ohio, Circul Fraţilor Quest ştia de ei, iar turneul lor continuă.

Până în prima săptămână din august circul trecuse în Indiana, iar Daisy era cum nu se poate mai fericită. Fiecare zi era o nouă aventură. Simţea că devenise o cu totul altă persoană. Puternică, încrezătoare şi capabilă să se apere singură. De la episodul evadării lui Sinjun îşi câştigase respectul celorlalţi şi nu mai era considerată o paria. Dansatoarele făceau schimb de bârfe cu ea, iar clovnii îi cereau părerea asupra celor mai noi giumbuşlucuri. Brady o căuta pentru a dezbate probleme de politică şi pentru a încerca insistent să o convingă să îşi îmbunătăţească tonusul muscular făcând exerciţii cu greutăţi. Iar Heather îşi petrecea timp cu ea în fiecare zi, însă doar când nu era prin preajmă şi Alex.

— Tu ai studiat vreodată psihologie? o întrebă într-o după-amiază de început de august, când Daisy o scoase la prânz la un McDonald’s dintr-un orăşel din estul statului Indiana în care se opriseră pentru spectacole.

— O vreme. Am fost nevoită să schimb şcoala înainte să termin cursul.

Daisy luă un cartof prăjit, muşcă mărunt din el, apoi îl puse înapoi. În ultima vreme mâncarea prăjită nu îi pica prea bine. Îşi apăsă mâna pe talie şi se forţă să se concentreze pe ceea ce îi spunea Heather.

— Cred că mi-ar plăcea să mă fac psiholog sau ceva de genul când voi fi mare. Adică după toate prin câte am trecut, cred că aş putea să fiu de mare ajutor şi pentru alţi tineri.

— Sunt sigură că ai putea.

Heather părea mâhnită, ceea ce nu era neobişnuit. Nu mai rămăsese decât prea puţin din adolescenta lipsită de griji, iar Daisy ştia că banii furaţi încă o apăsau greu pe conştiinţă, deşi nu pomenea niciodată de ei.

— Se întâmplă ca Alex… adică se întâmplă să spună vreodată ce găgăuţă am fost şi aşa mai departe?

— Nu, Heather. Sunt sigură că nici măcar nu se gândeşte la asta.

— De câte ori îmi amintesc ce am făcut, îmi vine să mor.

— Alex e obişnuit ca femeile să se arunce pe el. Drept să-ţi spun, cred că nici măcar nu mai observă.

— Serios? Spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine.

— Îi place mult de tine. Heather. Şi în mod cert nu te consideră o găgăuţă.

— Da' ştiu că ai făcut ca toţi dracii când ai dat peste noi.

Daisy îşi înăbuşi un zâmbet.

— E foarte ameninţător pentru o femeie mai în vârstă când o femeie mai tânără încearcă să pună mâna pe bărbatul ei.

Heather dădu din cap cu înţelepciune.

— Da. Dar, Daisy, eu nu cred că Alex ar călca vreodată strâmb faţă de tine. Sincer. Jill şi Madeline şi tot restul fetelor discutau într-o zi că nici nu le mai observă, nici măcar când stau întinse la soare în costum de baie. Cred că le cam disperă.

— Heather…

— Scuze. Le enervează. Rupse distrată bucăţi de pe marginea chiflei de hamburger. Pot să te întreb ceva? E legat de… ei bine… când faci sex şi toate alea. Adică, nu te simţi ruşinată.

Daisy observă că unghiile lui Heather erau roase până în carne şi ştiu că nu din cauza grijilor legate de sex ajunseseră astfel, ci din cauza conştiinţei încărcate.

— Când e aşa cum trebuie, nu te simţi ruşinată.

— Dar cum ştii când e aşa cum trebuie.

— Îţi laşi răgaz să cunoşti persoana respectivă. Şi, Heather, aştepţi până după ce te căsătoreşti.

Heather îşi dădu ochii peste cap.

— Nimeni nu mai aşteaptă până după căsătorie.

— Eu am aşteptat.

— Da, dar tu eşti cam…

— Găgăuţă?

— Da. Dar una drăguţă… Făcu ochi mari şi Daisy văzu la ea primul semn de însufleţire reală pe care îl observase pe chipul ei în ultimele câteva săptămâni. Îşi puse jos paharul de cola. O, Doamne, nu te uita!

— La ce anume?

— La uşă. Lângă uşă. Tocmai a intrat băiatul care a rămas ieri după spectacol să schimbe câteva cuvinte cu mine. E… o Doamne, e atât de drăguţ.

— Unde?

— La casa de marcat. Nu te uita! Poartă un maiou negru şi pantaloni scurţi. Repede, dar să nu te vadă că te uiţi.

Daisy studie zona de lângă casa de marcat cu un aer cât mai indiferent posibil. Îl observă pe adolescent studiind meniul. Avea aproximativ vârsta lui Heather, păr castaniu lăţos şi o expresie adorabil de tâmpă pe faţă. Daisy fu încântată să o vadă în sfârşit pe Heather purtându-se ca o adolescentă normală, şi nu ca o persoană care purta pe umeri povara întregii lumi.

— Dacă mă observă? scânci Heather. O, rahat! Părul meu…

— Nu înjura. Iar părul tău arată bine.

Heather îşi plecă fruntea, iar Daisy îşi dădu seama că băiatul se apropia de ele.

— Bună.

Heather se prefăcu ocupată să amestece gheaţa în paharul de cola înainte de a ridica privirea.

— Bună.

Roşiră amândoi, iar Daisy îşi dădu seama că fiecare dintre ei căuta o replică interesantă pe care să i-o servească celuilalt. În cele din urmă, băiatul îndrăzni:

— Ce faci?

— Nimic.

— O să ăăă, o să fii azi pe aici? Adică la circ, vreau să spun.

— Da.

— Bine.

— Da, o să fiu acolo.

Urmă din nou o pauză prelungă, pe care o întrerupse Heather.

— Ea e Daisy. Poate o ţii minte de la spectacol şi aşa mai departe. E cum ar veni cea mai bună prietenă a mea. Daisy, el e Kevin.

— Bună, Kevin.

— Bună. Ăăă, mi-a plăcut numărul tău.

— Mulţumesc.

Acum că epuizaseră acest subiect de conversaţie, băiatul se întoarse din nou spre Heather.

— Eu şi un amic de-al meu, Jeff – tu nu-l cunoşti, dar e foarte tare –, ne gândeam că poate o să trecem şi noi pe acolo o vreme.

— Bine.

— Poate o să ne vedem.

— Da. Ar fi tare.

Se lăsă tăcerea.

— Bun, ne vedem.

— Da, ne vedem.

Când băiatul se îndepărtă împleticindu-se, pe chipul lui Heather apăru o expresie visătoare, urmată aproape imediat de nesiguranţă.

— Crezi că îi place de mine?

— În mod cert.

— Ce-o să mă fac dacă mă invită să ieşim diseară, gen între spectacole sau aşa ceva? Ştii că tati n-o să mă lase să merg.

— Va trebui să îi spui lui Kevin adevărul. Tatăl tău e foarte strict şi nu ţi se permite să ieşi la întâlniri până la treizeci de ani.

Şi de data aceasta, Heather îşi dădu ochii peste cap, dar Daisy nu se lăsă descurajată.

Cântări dilema lui Heather, har fi prins bine să se bucure de o scurtă aventură amoroasă, chiar şi una de doisprezece ore. Avea nevoie să se poarte ca o adolescentă normală o vreme, nu ca o persoană care îşi ispăşea o pedeapsă. Chiar şi aşa, ştia că Heather avea dreptate şi că Brady avea să se opună.

— Ce-ar fi dacă i-ai oferi lui Kevin un tur al circului? O să-i placă. Apoi dacă mergeţi să staţi jos undeva lângă camioane, tatăl tău va putea să rămână cu ochii pe voi, dar vă veţi bucura de puţină intimitate.

— Cred că o să fie în regulă aşa. Fruntea lui Heather se încreţi într-o expresie rugătoare. O să vorbeşti tu cu tati să te asiguri că nu mă face de groază?

— O să vorbesc cu el.

— Să nu-l laşi să spună vreo tâmpenie în faţa lui Kevin. Te rog, Daisy!

— Am să mă străduiesc.

Ea îşi înclină capul şi îşi băgă arătătorul în cutia de cartofi pai goală. Umerii îi căzură din nou în faţă, iar Daisy văzu norul de vinovăţie coborând asupra ei.

— Când mă gândesc la ce ţi-am făcut mă simt ca un rahat… o ratată! Am vrut să zic ratată. Ridică privirea. Ştii că îmi pare rău, nu-i aşa?

— Da.

Nu ştia cum să o ajute. Heather încercase să îşi răscumpere fapta în toate modurile care îi trecuseră prin minte. Singurul lucru pe care nu îl făcuse fusese să meargă la tatăl ei pentru a-i spune adevărul, iar Daisy nu voia ca ea să facă acest lucru. Relaţia lui Heather cu Brady era deja suficient de dificilă, iar mărturisirea nu ar fi făcut decât să o complice şi mai mult.

— Daisy, eu în ruptul capului… adică treaba aia cu Alex a fost doar din cauză că eram eu imatură. Se purta atât de frumos cu mine, dar acum nu aş

mai încerca niciodată să mă dau la el sau ceva de genul, dacă îţi făceai griji pentru asta.

— Mulţumesc că mi-ai spus.

Daisy îşi făcu de lucru strângând gunoiul după ele ca Heather să nu îi vadă zâmbetul.

Adolescenta îşi încreţi nasul.

— Să nu te superi, Daisy. E sexy şi aşa mai departe, dar e foarte în vârstă. Daisy aproape se înecă. Heather îşi îndreptă privirea spre zona caselor de marcat, unde Kevin îşi făcea în sfârşit comanda. E atât de drăguţ.

— Alex?

Heather păru oripilată.

— Nu! Kevin!

— Aaah. Ei bine, Alex nu se poate compara cu Kevin, asta-i sigur.

Heather dădu din cap cu solemnitate.

— Asta-i sigur.

De data asta, Daisy nu se mai putu abţine. Începu să chicotească şi, spre încântarea ei. Heather i se alătură.

Când ajunseră înapoi la circ, Heather plecă să lucreze cu Sheba. Daisy despachetă alimentele pe care le cumpărase şi ridică pachetul de bunătăţi pe care le luase pentru animale, recunoscătoare că Alex nu obiecta niciodată la acele adăugiri costisitoare la lista lor de cumpărături alimentare. Acum că ştia că nu era decât un biet profesor universitar, se străduise să fie şi mai atentă în materie de cheltuieli, dar mai degrabă ar fi redus din porţiile lor decât să dezamăgească animalele.

După cum îi intrase deja în obicei, trecu mai întâi pe la elefanţi pentru a-l lua pe Cartofior, iar acesta o urmă la menajerie. Sinjun în general îl ignora pe puiul de elefant, dar de data aceasta îşi înălţă capul semeţ şi îşi privi rivalul cu o condescendenţă arogantă.

„Pe mine mă iubeşte mai mult, copil enervant, şi să nu uiţi vreodată asta”.

Lollipop şi Chester erau priponiţi în faţa cortului, iar Cartofior îşi ocupă locul obişnuit în apropiere, unde îl aştepta o grămadă de paie curate. Daisy se duse la Sinjun şi întinse mâna printre bare pentru a-l scărpina între urechi. El considera înjositor limbajul alintat adresat animalelor, prin urmare lui nu îi ganguri aşa cum făcea cu restul.

Ţinea mult la timpul pe care îl petrecea cu animalele. Sinjun ajunsese să o ducă foarte bine sub îngrijirea ei, iar blana lui portocaliu teracotă strălucea acum de sănătate. Uneori, foarte devreme dimineaţa, când totul era cufundat în tăcere şi se aflau undeva în mijlocul pustietăţii, Daisy se strecura de unde dormea confortabil cuibărită lângă Alex şi îl lăsa pe Sinjun să iasă din cuşcă, permiţându-i maiestuoasei feline să hoinărească în libertate, chiar dacă doar pentru scurtă vreme.

Ţopăiau împreună în iarba udă de rouă, Sinjun având grijă să nu îşi scoată ghearele, Daisy stând cu ochii după alte persoane matinale. Acum, în timp ce îl mângâie, o senzaţie de letargie o cuprinse lent.

Sinjun o privi adânc în ochi. „Spune-i”.

„Am să-i spun”.

„Spune-i”.

„Curând. Am să-i spun curând”.

Cât timp avea să treacă până când viaţa nouă ce creştea în ea avea să se mişte pentru prima dată? Sarcina nu putea avea mai mult de şase săptămâni, aşa că probabil avea să mai dureze o vreme. Cum nu uitase nici măcar o dată să îşi ia pilula contraceptivă, pusese simptomele ei pe seama stresului, însă săptămâna trecută, după ce vomitase în toaleta unei parcări de

camioane, cumpărase într-un sfârşit un test de sarcină şi descoperise adevărul.

Se jucă blând cu una dintre urechile lui Sinjun. Trebuia să îi spună lui Alex cât de curând, dar nu era încă pregătită. Avea să fie furios la început – refuza să se amăgească singură în această privinţă –, dar imediat ce se obişnuia cu ideea, era sigură că avea să fie fericit. Trebuia să fie fericit, îşi spuse ea ferm. O iubea. Doar că nu recunoscuse încă acest lucru. Şi avea să îl iubească şi pe copilaşul lor.

Deşi el încă nu rostise cuvintele pe care ea simţea nevoia să le audă cu voce tare, ştia că avea sentimente profunde faţă de ea. Cum altfel ar fi putut să îşi explice tandreţea pe care o vedea reflectată în ochii lui în cele mai neaşteptate momente sau încântarea calmă care radia din el când erau împreună? Uneori îi venea greu să îşi aducă aminte cât de rar râsese Alex când se cunoscuseră iniţial.

Ştia că îi plăcea să fie cu ea. Dat fiind spaţiul restrâns al rulotei şi kilometrii nesfârşiţi pe care îi parcurgeau împreună în camionetă aproape în fiecare dimineaţă, îşi petreceau mai mult timp împreună decât majoritatea cuplurilor, dar chiar şi aşa o căuta şi peste zi pentru a-i împărtăşi o poveste care ştia că i-ar fi făcut plăcere, pentru a se plânge de câte o problemă cu vreo oficialitate locală sau pur şi simplu pentru a-i da o palmă scurtă şi posesivă peste fund. Masa pe care o serveau zilnic între matineu şi spectacolele de seară devenise un ritual important pentru amândoi. Iar noaptea, după ce terminau munca, făceau dragoste cu o pasiune şi libertate pe care nu le crezuse posibile.

Nu îşi mai putea imagina viaţa fără el, iar când zilele trecură una după alta şi el încetă să mai pomenească despre divorţ, ştiu că nici el nu îşi mai putea imagina separarea lor. Acesta era adevăratul motiv pentru care nu voia să îi spună despre copil. Voia să îi lase încă puţin timp pentru a se obişnui să o iubească.

A doua zi dimineaţă se dezlănţui iadul. Alex se trezi la scurt timp după ce se furişă ea din pat şi o descoperi pe câmpul pustiu din spatele rulotelor,

jucându-se cu Sinjun. Două ore mai târziu, era încă furios din această cauză.

În dimineaţa aceea fusese rândul ei să conducă, începuseră să împartă sarcinile de şoferit când Alex îşi dăduse seama că nu avea să-i strice cutia de viteze a camionetei şi că îi plăcea să se afle la volan.

— Ar fi trebuit să conduc eu dimineaţa asta, spuse el. Aşa aş fi avut mâinile ocupate cu ceva, ca să nu simt nevoia să le încolăcesc în jurul gâtului tău.

— Ei, Alex, relaxează-te.

— Vezi să nu mă relaxez!

Ea îl privi mânioasă.

El îi răspunse cu o privire la fel de încruntată.

— Promite-mi că nu ai să-l mai laşi pe Sinjun să iasă din cuşcă.

— Nu ne aflam într-un oraş şi nu era ţipenie de om prin preajmă, aşa că încetează să-ţi mai faci griji.

— Asta nu îmi seamănă deloc a promisiune.

Ea îşi îndreptă privirea spre nesfârşitele ogoare ale statului Indiana care se întindeau de o parte şi de cealaltă a şoselei cu două benzi.

— Ai observat că mai nou Jack şi Jill petrec mult timp împreună? Nu ar fi amuzant dacă s-ar căsători? Din cauza numelor lor, adică.

— Încetează să te mai tot învârţi în jurul subiectului şi dă-mi cuvântul tău de onoare că nu ai să continui să te pui în primejdie.

Sorbi din cana de ceramică pe care o ţinea strâns în mână.

— Chiar crezi că Sinjun mi-ar face rău?

— Nu e o pisică domestică, indiferent cum l-ai trata tu. Animalele sălbatice sunt imprevizibile. Nu ai voie să îl mai laşi să iasă din cuşcă niciodată, ai

înţeles? Indiferent de circumstanţe.

— Ţi-am pus o întrebare. Crezi că m-ar răni?

— Nu intenţionat. E legat sufleteşte de tine, fără îndoială, dar lumea circului e plină de poveşti despre animale considerate docile care şi-au atacat brusc stăpânii. Iar Sinjun nu e nicidecum docil.

— E cu mine şi detestă să se afle în cuşcă. Urăşte sincer asta. Ţi-am spus mai devreme că nu îl scap niciodată din ochi dacă ne aflăm în apropierea unei zone locuite. Şi, după cum ai observat, azi nu era nimeni prin preajmă. Dacă aş fi văzut pe cineva mişcându-se, nu i-aş fi deschis uşa.

— Nu ai s-o mai deschizi de acum încolo, deci nimic din toate astea nu contează. Îşi termină cafeaua şi puse cana jos pe podeaua cabinei. Ce s-a întâmplat cu femeia cu care m-am căsătorit? Cea care considera că oamenii civilizaţi nu au de ce să se dea jos din pat mai devreme de ora unsprezece?

— S-a căsătorit cu un circar vagabond.

Îi auzi chicotul grav de râs şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra drumului. Ştia că problema eliberării lui Sinjun din cuşcă era rezolvată din punctul lui de vedere şi spera că Alex nu avea să observe că nu îi făcuse nicio promisiune concretă.

Heather închise uşa rulotei Airstream şi păşi în noapte. Purta o cămaşă de noapte din bumbac galben, cu imprimeu Garfield, iar picioarele pe care le cufundă în iarba umedă erau complet goale. Pavilionul de spectacole fusese demontat, dar avea sufletul prea chinuit pentru a fi atentă la imaginile familiare ale circului pregătindu-se de plecare. În schimb atenţia îi era captivată de tatăl ei, care era aşezat în faţa rulotei pe un scaun pliabil împletit albastru cu alb, fumând singurul trabuc pe care şi-l permitea în fiecare săptămână.

De data aceasta nu avea nicio femeie pe lângă el. Nici dansatoare, nici vreuna dintre fetele din oraş care se ţineau mereu după el. Gândul la tatăl ei făcând sex îi întorcea complet stomacul pe dos, deşi ştia că probabil o făcea.

Dar cel puţin avea grijă să nu afle şi ea, ceea ce nu era valabil şi în cazul fraţilor ei. Tatăl ei mereu îi luă de urechi pentru că vorbeau urât în preajma ei.

Brady încă nu o văzuse, iar când trase din nou din trabuc, vârful incandescent se aprinse din nou. Heather nu mâncase nimic la cină, dar tot simţea că îi venea să vomite doar gândindu-se la ceea ce avea de făcut în noaptea aceea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să îşi îndese degetele în urechi şi să reducă la tăcere vocea conştiinţei. Însă aceasta devenea tot mai puternică zi după zi. Ajunsese atât de răsunătoare încât nu mai putea dormi noaptea, iar mâncarea refuza să îi mai rămână în stomac. A păstra tăcerea se dovedise a fi o pedeapsă mai grea decât mărturisirea adevărului.

— Tati… ăăă… pot să vorbesc cu tine?

Avea ditamai broscoiul în gât, iar cuvintele îi ieşiră într-un vag croncănit.

— Credeam că dormi.

— Nu pot să dorm.

— Din nou? Ce e în neregulă cu tine în ultima vreme?

— E…

Îşi frânse mâinile.

Avea să îşi iasă din minţi după ce îi spunea, dar nu putea să meargă mai departe aşa, ştiind cât de mult rău îi făcuse lui Daisy, dar fără a încerca prin nimic să îşi îndrepte greşeala.

Dacă Daisy s-ar fi dovedit a fi o tipă nasoală, poate că ar fi fost altceva, dar era cea mai generoasă persoană pe care o cunoscuse Heather vreodată. Uneori şi-ar fi dorit ca Daisy să o fi dat în gât de la bun început. Atunci s-ar fi sfârşit totul de mult.

— Ce e în neregulă. Heather. Încă îţi faci griji că ţi-ai ratat momentul în seara asta?

— Nu.

— Ei bine, atunci poate că ar trebui totuşi să-ţi faci. Nu ştiu de ce nu reuşeşti să te concentrezi mai bine. Când Matt şi Rob erau de vârsta ta…

— Eu nu sunt Matt şi Rob! Nervii ei întinşi la maximum cedară. Numai asta aud. Matt şi Rob, Matt şi Rob! Ei mereu fac totul perfect, iar eu sunt o mare ratată!

— Nu am spus asta.

— Dar o gândeşti. Mereu ne compari. Dacă aş fi putut să vin să locuiesc cu tine imediat după ce a murit mami, în loc să trebuiască să stau la Terry, aş fi progresat mult mai mult până acum.

El nu se enervă. În schimb îşi frecţionă braţul, iar ea ştiu că îl chinuia tendinita.

— Heather, am făcut ceea ce am considerat eu că ar fi bine pentru tine. Asta e o viaţă grea. Îmi doresc ceva mai bun pentru tine.

— Mie îmi place aici. Îmi place la circ.

— Nu înţelegi.

Ea se aşeză în scaunul de lângă el pentru că devenise prea dificil să mai stea în picioare. Vara aceasta fusese cea mai rea şi cea mai bună din viaţa ei. Cea mai bună parte fusese compania lui Daisy şi a lui Sheba. Deşi cele două nu se înţelegeau una cu cealaltă, amândouă ţineau la ea. Deşi nu ar fi recunoscut niciodată în faţa lui Daisy acest lucru, îi plăcea să îi asculte predicile despre înjurat şi fumat, şi sex, şi toate celelalte. În plus, Daisy era amuzantă şi era înclinată din fire să mângâie oamenii, frecţionând o mereu pe Heather pe braţ sau pe spate.

Sheba se ocupa de ea într-un alt fel. Îi luă apărarea când fraţii ei deveneau sâcâitori şi avea grijă să mănânce chestii sănătoase în loc de mizerii. O ajuta la acrobaţii şi nu ţipa niciodată, nici măcar când Heather o dădea în bară. Şi

Sheba avea oarecum tendinţa să o mângâie, periindu-i părul sau ajustându-i postura sau pur şi simplu bătând o pe spate după ce îşi termina numărul.

Şi întâlnirea cu Kevin de săptămâna trecută fusese foarte plăcută. El îi promisese că avea să îi scrie, iar Heather intenţiona să îi răspundă. Nu o sărutase în noaptea aceea, dar ei i se păruse că şi-ar fi dorit să o facă.

Păcat că toate celelalte aspecte ale acelei veri fuseseră atât de oribile. Se făcuse de râs atât de urât în faţa lui Alex încât o apucau furnicăturile de fiecare dată când se gândea la acel episod. Tatăl ei era mereu furios pe ea. Iar cel mai grav era ceea ce îi făcuse lui Daisy, acel lucru oribil cu care nu mai putea să trăiască nici măcar un minut.

— Tati, trebuie să-ţi spun ceva. Îşi încleştă mâinile laolaltă. Ceva rău.

El înţepeni.

— Nu eşti însărcinată, aşa-i?

— Nu! Sângele îi inundă obrajii. Mereu te aştepţi la tot ce poate fi mai rău din partea mea!

El se lăsă să cadă înapoi în scaun.

— Îmi pare rău, scumpo. Doar că începi să creşti şi te-ai făcut atât de frumoasă. Îmi fac griji pentru tine.

Era cel mai drăguţ lucru pe care i-l spusese toată vara, dar ea nu se putea bucura de acele cuvinte din cauza a ceea ce avea să-i spună. Poate că ar fi trebuit să-i spună lui Sheba mai întâi, dar nu Sheba era cea de care se temea, ci tatăl ei. Simţi lacrimi înţepând-o în spatele pleoapelor, dar clipi pentru a le alunga, căci bărbaţii detestau lacrimile. Matt şi Rob spuneau că doar pămpălăii plângeau.

— Am… am făcut ceva. Şi nu mai pot să păstrez secretul.

El nu spuse nimic. Se mulţumi să o privească şi aşteptă.

— E doar… am în mine ceva hidos care devine din ce în ce mai mare şi nu se mai opreşte din crescut.

— Poate ar fi bine să îmi spui.

— Eu… înghiţi un nod. Banii ăia… când toată lumea a crezut că Daisy a furat banii ăia… Cuvintele îi zburară de pe buze. Eu am făcut-o.

Pentru o clipă, Brady nu făcu nimic, apoi ţâşni în picioare.

— Poftim?!

Heather ridică privirea spre el şi, chiar şi în umbra întunecată a nopţii, văzu furia din expresia lui. Stomacul i se întoarse pe dos, dar se forţă să continue.

— Eu am făcut-o. Am… am luat banii, apoi m-am furişat în rulota lor şi i-am ascuns în valiza ei ca toată lumea să creadă că ea i-a luat.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Trase un şut plin de forţă, izbind piciorul scaunului pe care era aşezată şi împingându-i-l de sub ea. Înainte să apuce să cadă, o prinse de braţ şi o smuci în picioare. De ce ai făcut aşa ceva. Pe toţi dracii! De ce ai minţit.

Înspăimântată. Heather încercă să se retragă din faţa lui, însă el refuză să-i dea drumul, iar ea nu mai reuşi să îşi stăpânească lacrimile.

— Am… am vrut să-i fac rău lui Daisy. A fost…

— Secătură mică!

— I-am spus că-mi pare rău! hohoti ea. Şi chiar îmi pare! E prietena mea acum! Nu am vrut…

El o zgâlţâi zdravăn.

— Alex ştie despre asta?

— N-nu.

— I-ai lăsat pe toţi să creadă că Daisy e o hoaţă, când de fapt tu erai. Mi-e greaţă de tine!

Fără avertizare, începu să o târască spre celălalt capăt al terenului. Îi curgea nasul şi era atât de înspăimântată încât dinţii începură să îi clănţănească. Ştiuse că avea să fie furios, dar nu se aşteptase să fie atât de rău.

Brady o trase în spatele rulotei lui Sheba, îndreptându-se spre cea a lui Alex şi Daisy, care era parcată chiar lângă aceasta. Dintr-o singură mişcare oribilă, ridică pumnul şi izbi cu putere în uşă. Înăuntru luminile erau aprinse, iar Alex deschise imediat.

— Care e problema, Brady?

Chipul lui Daisy apăru din spatele umărului lui Alex, iar când o văzu pe Heather păru alarmată.

— Ce s-a întâmplat?

— Spune-i, îi porunci tatăl ei.

Heather vorbi printre sughiţuri de plâns.

— Eu… eu sunt cea care…

— Uită te ia el când vorbeşti!

O prinse de bărbie şi i-o ridică, fără a-i provoca efectiv durere, dar forţând-o să susţină privirea lui Alex. Heather ar fi preferat să moară.

— Eu am luat banii! strigă Heather. Nu Daisy a făcut-o. Ci eu! M-am furişat în rulota voastră şi i-am ascuns în valiza ei.

Alex înţepeni din cap până în picioare, iar expresia de pe chipul lui deveni atât de asemănătoare cu cea a tatălui ei încât Heather se dădu în spate.

Daisy scoase un mic sunet de spaimă. Deşi nu era foarte masivă, reuşi cumva să îl împingă pe Alex suficient cât să-l dea la o parte din calea ei şi,

trecând pe lângă el, să coboare în fugă treptele de metal. Se întinse spre Heather, dar tatăl ei o trase deoparte.

— Să nu îndrăzneşti să-i arăţi compasiune. Heather s-a purtat ca o laşă şi îţi promit că va fi pedepsită pentru asta.

— Dar eu nu vreau să fie pedepsită! S-a întâmplat acum câteva luni. Nu mai e important.

— Când mă gândesc cât de urât m-am purtat cu tine…

— Nu contează. Daisy văzu pe chipul lui aceeaşi expresie de încăpăţânare pe care o afişa şi ea când o mustra pe Heather pentru limbajul ei. Asta e problema mea, Brady. E între mine şi Heather.

— Te înşeli. E sânge din sângele meu, e responsabilitatea mea şi nu am crezut că voi ajunge vreodată ziua în care să mă simt atât de ruşinat cum mă simt în momentul de faţă. Se uită la Alex. Ştiu că e o problemă internă a circului, dar ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai lăsa să mă ocup personal de asta.

Heather se dădu în spate văzând răceala din ochii lui Alex când acesta dădu din cap.

— Nu, Alex!

Daisy încercă din nou să se întindă spre Heather, dar Alex o prinse şi o trase înapoi.

Brady o târî pe Heather între rulote, fără un cuvânt, iar ea simţi că nu fusese în viaţa ei mai înspăimântată. Tatăl ei nu o lovise niciodată, dar nici ea nu mai făcuse niciodată ceva atât de grav.

El se opri brusc când Sheba apăru din umbră de lângă autorulota ei impozantă. Era îmbrăcată în halatul ei de mătase verde cu imprimeu chinezesc de flori şi păsări, iar Heather se bucură atât de mult să o vadă încât fu gata să se arunce în braţele lui Sheba până când expresia oribilă din ochii ei îi arătă limpede că auzise totul.

Heather puse capul în pământ, iar lacrimile începură să îi şiroiască din nou. Acum şi Sheba o ura. Ar fi trebuit să se aştepte. Sheba ura hoţia mai mult decât orice altceva.

Vocea lui Sheba tremura.

— Vreau să discut cu tine, Brady.

— Mai târziu. Am ceva de rezolvat.

— Ba o să discutăm acum. Schiţă un gest tăios din cap. Du-te la culcare. Heather. Eu şi tatăl tău o să ne ocupăm de tine mâine la prima oră.

„Ţie ce-ţi pasă?” ar fi vrut Heather să ţipe. „Tu o urăşti pe Daisy”. Dar ştia că acest lucru nu avea să mai conteze deloc acum. Sheba era la fel de dură ca tatăl ei când era vorba de respectarea regulilor circului.

Încleştarea tatălui ei pe braţul ei slăbi uşor, iar Heather fugi. Alergând spre adăpostul oferit de dormitorul ei, ştiu că îşi pierduse şi ultima şansă de a-l mai face vreodată să o iubească.

capitolul 19

Brady se înfurie pe Sheba.

— N-am nevoie să-ţi bagi nasul în asta.

— Îţi las puţin timp să te calmezi. Hai înăuntru.

El urcă furtunos treptele şi smuci de uşa de metal. Era prea negru de supărare pentru a fi atent la încorporabilele costisitoare şi mobilierul scump care făceau din autorulota lui Sheba cea mai luxoasă dintre locuinţele de la circ.

— E o hoaţă! Fiica mea e o hoaţă nenorocită! Intenţionat a aruncat vina în cârca lui Daisy.

Împinse deoparte un set de gantere mici pentru a se lăsa să cadă pe canapea, unde îşi înfipse degetele prin păr.

Sheba scoase o sticlă de Jack Daniel's dintr-un dulap de bucătărie suspendat şi turnă o cantitate generoasă în două pahare. Niciunul din ei nu era mare băutor, iar Brady fu surprins să o vadă golind un pahar înainte de a i-l aduce lui pe celălalt. Când păşi, halatul îi jucă în ape peste şolduri, distrăgându-i atenţia, chiar dacă doar pentru o clipă, de la ceea ce îl mâhnea.

Sheba era cumva capabilă să îi facă mintea terci. Senzaţia nu îi plăcea şi încercase să i se împotrivească încă de la bun început. Era genul de femeie capabilă să omoare un bărbat – încrezută, dură şi răzgâiată. În orice situaţie, ţinea morţiş să se afle într-o poziţie de superioritate, un avantaj pe care el nu l-ar fi acordat niciodată nici unei femei, oricât de tare l-ar fi atras. Şi nu încăpea nici urmă de îndoială în mintea lui că Sheba Quest îl atrăgea. Era cea mai interesantă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Şi cea mai enervantă.

Îi întinse porţia de whisky într-un pahar greu şi se aşeză lângă el pe canapea. Halatul i se întredeschise, dezvăluindu-i piciorul de la coapsă până la gambă. Era flexibil şi străbătut de muşchi alungiţi, iar Brady ştia cât de puternică era pentru că o urmărise lucrând cu zburătorii. Autorulota era plină cu diverse echipamente sportive pe care le folosea pentru a se menţine în formă. Instalase o bară de sport din metal la circa treizeci de centimetri de vârful arcadei care ducea spre dormitorul ei, aflat în spate. Într-un colţ se afla o bandă de alergare mecanică, alături de gantere de diverse mărimi.

Sheba se lăsă pe spate pe perne şi închise ochii. Faţa i se schimonosi, aproape ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns, ceea ce, din câte ştia el, nu făcuse niciodată.

— Sheba?

Ea deschise larg ochii.

— Care e problema ta?

Îşi încrucişă picioarele ca un bărbat, cu glezna peste genunchi, o poziţie atât de obraznică încât Brady nu putu înţelege cum de reuşea totuşi să arate în continuare atât de profund feminină.

Întrezări un petic de mătase violet între picioarele ei şi găsi o nouă ţintă pentru furia strânsă în el.

— Ce-ar fi să stai ca o doamnă şi nu ca o curvă!

— Nu sunt fiica ta, Brady. Pot să stau cum vreau eu.

În viaţa lui nu lovise o femeie, dar în momentul acela ştia că avea să-i explodeze capul dacă nu o rănea cumva. Dintr-o mişcare atât de rapidă încât ea nu apucă să i-o anticipeze, înşfăcă în pumn partea din faţă a halatului ei şi se ridică în picioare, ridicând-o simultan şi pe ea.

— Ţi-o cauţi cu lumânarea, păpuşă.

— Păcat că nu eşti suficient de bărbat să mi-o dai.

Brady nu ţinea minte să mai fi simţit vreodată o asemenea furie turbată, iar Sheba deveni ţapul ispăşitor pentru toate emoţiile care clocoteau în el.

— Nu simţi că te înjoseşti, Sheba? Nu poţi găsi pe cineva mai bun decât mine? Sunt copilul unui măcelar din Brooklyn, ai uitat?

— Eşti un ticălos brutal şi cu gura mare.

Intenţionat încerca să îl provoace. Era ca şi cum ar fi vrut să-l facă să o rănească, iar el nu se lăsă rugat. Cu o smucitură violentă, îi desfăcu halatul şi îl smulse de pe ea.

Sheba rămase goală în afară de slipul de mătase violet decupat mult pe coapse. Avea sânii mari, cu sfârcuri cafeniu-închis mari cât o monedă de cincizeci de cenţi. Abdomenul ei nu mai era plat, iar şoldurile erau mai rotunde decât ar fi trebuit să fie. Era voluptuoasă, perfect coaptă, trecută de vârsta de aur, iar el nu dorise niciodată mai mult o femeie.

Ea nu schiţă niciun gest de a se acoperi. În schimb, îl privi în ochi şi, cu o îndrăzneală care îi tăie răsuflarea, se înclină în faţa lui. Arcuindu-şi spatele, îşi puse cu graţie piciorul stâng în faţa celui drept. Apoi îşi curbă o palmă peste fund. Sânii i se ridicară, iar Brady fu pierdut.

— Lua-te-ar naiba!

Ea îl tachină.

— Munceşte pentru ceea ce vrei, Brady. Munceşte!

El se întinse spre ea, dar uitase cât de rapidă putea fi. Ţâşni într-o parte, cu părul roşcat zburându-i în aer şi sânii ţopăindu-i. Brady se aruncă spre ea, dar ea se feri din nou. Şi râse, cu un sunet hidos.

— Începi să fii prea bătrân pentru asta, Brady.

Avea să o îmblânzească. Indiferent ce ar fi fost nevoit să facă, avea să o înveţe pe femeia aceasta să se plece în faţa voinţei lui.

— Nu ai nicio şansă, îi rânji el.

— Asta rămâne de văzut.

Înşfăcă una dintre gantere şi o rostogoli pe podea spre el ca pe o bilă de bowling. În ciuda surprizei, el se dădu cu uşurinţă la o parte. Văzu în ochii ei sclipirea unei provocări, dar şi o peliculă fină de sudoare poleindu-i sânii. Jocul începuse.

Fentă în stânga, apoi se năpusti în dreapta. Pentru o clipă reuşi să o destabilizeze, dar apoi, exact în clipa în care degetele lui o atinseră uşor pe braţ, ea sări în aer şi se prinse de bara de sport montată sub arcadă.

Cu un ţipăt de triumf, începu să îşi legene jumătatea de jos a corpului. În faţă. În spate. Îşi arcui spatele şi dădu din picioare, folosindu-se pentru a-l ţine la distanţă. Sânii ei se legănată şi ei ispititor, iar minusculul slip violet alunecă în jos exact atât cât să dezvăluie câteva firicele de păr roşcat închis iţindu-se pe deasupra. Brady nu văzuse în viaţa lui ceva la fel de frumos

precum Sheba Cardoza Quest, regina arenei, oferindu-i acest spectacol foarte privat.

Întregul număr nu putea avea decât un singur deznodământ. Îşi trase tricoul peste cap, apoi îşi scoase sandalele. Ea se legănă şi îl privi dezbrăcându-se şi de pantalonii scurţi. Nu îi plăcea să poarte prea multe haine şi nu avea nimic pe dedesubt.

Privirea ei îi inspecta fiecare părticică a corpului, iar el ştiu că inevitabil aprecia calitatea a ceea ce vedea.

Când făcu un pas spre ea, Sheba dădu din picioare, iar el o prinse de glezne.

— Ei, ia să vedem, ce avem noi aici.

Ea îşi întinse lent picioarele într-o sfoară în aer.

— Eşti un diavol, Brady Pepper.

— Tu ai şi de unde să ştii.

Îşi puse buzele pe spatele genunchiului ei, apoi urcă de-a lungul muşchiului lung şi tare al coapsei ei interioare. Când ajunse la fâşia de mătase violet, se opri pentru o clipă pentru a o privi în ochi, apoi îşi înclină capul şi o muşcă mărunt prin ţesătura delicată.

Ea gemu şi îşi încolăci coapsele peste umerii lui. El îi prinse fesele în palmă şi îşi continuă dezmierdarea umedă. Sheba îşi schimbă poziţia când dădu drumul barei. El se aventură mai adânc cu gura, în timp ce ea se instala călare pe umerii lui, apăsându-se spre el.

Sheba îşi feri capul când Brady traversă cu ea pasajul ce ducea spre spaţiosul pat din spate. Căzură pe acesta împreună. Ea îşi ieşi din minţi când el îi smulse slipul şi îşi îngropă degetele în ea, apoi începu să se hrănească lacom cu sânii ei.

Îşi răsuci trupul pentru a trece ea deasupra şi încercă să îl încalece, însă el nu se lăsă încălecat.

— Nu tu eşti şefa aici.

— Ai impresia că tu eşti.

— Ştiu că sunt.

O răsturnă pe burtă, apoi o trase în genunchi pentru a putea să o penetreze pe la spate, descoperind însă că nu o putea poseda astfel. Nu îşi putea refuza plăcerea de a-i privi chipul arogant în clipa în care intra în ea.

Înainte să apuce să se dea la o parte, ea scoase un sunet mârâit şi gutural. Dintr-o singură mişcare plină de forţă, îşi întoarse corpul şi îşi ridică piciorul deasupra capului lui, întinzându-se pe spate cu privirea aţintită asupra lui. Brady îi simţi excitaţia la fel de intensă ca a lui.

Pieptul ei se ridică şi coborî greoi.

— Nu ai să mă înfrângi.

— Poate că nici nu vreau.

Cuvintele lui îi surprinseră pe amândoi şi, timp de o clipă, niciunul nu spuse nimic.

Sheba se linse pe buze.

— Bun. Pentru că n-ai cum să reuşeşti.

Ridicând mâinile, îl prinse de braţele puternice şi îl trase în jos peste ea. Gestul îl puse pe el în poziţia dominantă, dar pentru că ea avusese iniţiativa, nu se bucură de sentimentul de triumf pe care şi-l dorise. O pedepsi penetrând-o adânc şi cu forţă.

Ea îi răspunse ridicându-şi şoldurile pentru a-i veni în întâmpinare, iar şoapta ei senzuală îi alunecă blând pe ureche.

— Ia-o încet cu mine, ticălosule, altfel te ucid!

El râse.

— Eşti o femeie extraordinară, Sheba Quest. O femeie cu adevărat extraordinară.

Ea îşi încleşta mâna în pumn şi îi dădu una peste spate.

Bătălia pentru dominaţie începuse şi, printr-un acord nerostit, cel care cădea primul în abisul orgasmului avea să fie considerat înfrânt. Un acrobat şi o trapezistă – flexibilitatea trupurilor lor îndelung antrenate oferea posibilităţi infinite pentru jocurile lor amoroase. Savurară amândoi nevoia de a cuceri, dar fiecare pedeapsă erotică pe care şi-o aplicau unul altuia îl afecta indirect şi pe celălalt. Ceea ce îi forţă să implice în luptă şi limbile lor ascuţite ca nişte florete.

Ea spuse.

— Singurul motiv pentru care te las să faci asta e ca să nu o răneşti pe Heather.

— Vezi să nu.

— A fost singura soluţie care mi-a trecut prin minte pentru a-ţi lăsa timp să te calmezi.

— Eşti o mincinoasă. Aveai nevoie de un armăsar. Toată lumea ştie ce mare nevoie are micuţa Sheba de armăsarii ei.

— Tu nu eşti un armăsar. Eşti o faptă milostivă.

— Alex a fost singurul bărbat de la care ţi-ai dorit mai mult decât doar să ţi-o tragă, nu-i aşa? Mare păcat că el nu te-a vrut.

— Te urăsc.

Şi astfel continuată, rănindu-se şi pedepsindu-se până când, la un moment dat, replicile dureroase încetară. Se încleştară unul de celălalt, înălţându-se împreună pe culmi şi, într-o clipă zguduitoare, se pierdură într-un neant în care nu mai exista nimic altceva.

După aceea Sheba încercă să sară din pat, dar el refuză să-i dea drumul.

— Rămâi aici, păpuşă. Încă puţin.

De data aceasta îşi stăpâni limba veninoasă şi se ghemui în braţele lui. Şuviţe de păr roşcat, ca nişte panglici lustruite, se răsfirară pe pieptul lui. Brady o simţi tremurând când vorbi.

— Daisy va fi o eroină de acum încolo.

— Merită să fie.

— O urăsc. Şi pe el îl urăsc.

— Asta nu are nicio legătură cu tine.

— Nu e adevărat! Tu nu ştii. A fost în regulă câtă vreme toată lumea credea că e o hoaţă. Dar acum nu mai e. Acum el o să aibă impresia că a câştigat.

— Nu te mai gândi la asta, păpuşă. Nu te mai gândi.

— Nu mi-e teamă de tine, spuse ea sfidător.

— Ştiu că nu. Ştiu.

— Mie nu mi-e teamă de nimic.

El o sărută pe tâmplă şi nu îi denunţă minciuna. Îi era foarte teamă. Dintr-un motiv sau altul, regina arenei nu mai ştia cine era, iar acest lucru o înspăimânta de moarte.

Alex îşi aţinti orbeşte privirea în vitrina întunecată a magazinului Hallmark. Trei uşi mai încolo, lumina strălucea din pragul unei mici pizzerii, în timp ce alături de aceasta pâlpâia obosită firma cu neoane a unei curăţătorii închise peste noapte. Renunţase de mult în sinea lui să îi reproşeze lui Daisy furtul acelor bani din bilete, dar nu crezuse niciodată cu adevărat că era nevinovată. Acum trebuia să înfrunte faptul că făcea parte din teribila nedreptate care fusese comisă împotriva ei.

De ce nu o crezuse? Se mândrea cu faptul că era un judecător drept, dar fusese atât de convins că disperarea o împinsese la acea hoţie încât nu îi acordase prezumţia de nevinovăţie. Ar fi trebuit să ştie că incoruptibilul cod moral al lui Daisy nu i-ar fi permis niciodată să fure.

Ea se foi lângă el.

— Putem pleca acum?

Nu voise să îl însoţească la această plimbare nocturnă prin centrul comercial pustiu amplasat pe cealaltă parte a drumului faţă de terenul pe care era instalat circul, dar el ştiuse că nu era pregătit să se întoarcă în spaţiul restrâns al rulotei şi insistase. Întorcând spatele vitrinei cu îngeri de porţelan şi albume foto, îi simţi tensiunea şi văzu cât era de îngrijorată.

Şuviţe negre precum cerneala i se revărsau pe obraji, iar gura ei arăta moale şi vulnerabilă. Un sentiment de uluire îl străbătu din cap până în picioare la gândul că acea căscată mică şi dulce, dar înzestrată cu o voinţă de fier, era a lui. Îşi trecu fin degetul mare peste obrazul ei.

— De ce nu mi-ai spus despre Heather?

— Putem discuta mai târziu despre asta.

Privirea îi ţâşni neliniştită spre şosea şi se întoarse din nou să plece de lângă el.

— Stai aşa.

O prinse blând de umeri, iar ea bătu din picior ca un copil furios.

— Dă-mi drumul în clipa asta! Nu ar fi trebuit să îl laşi pe Brady să plece aşa cu ea. Ai văzut cât era de furios. Dacă o răneşte…

— Sper să îi înroşească fundul.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Nu are decât şaisprezece ani, iar asta a fost o vară oribilă pentru ea.

— Nici pentru tine nu a fost tocmai fantastică. Cum poţi să-i iei apărarea după ceea ce a făcut?

— Asta nu e important. Experienţa m-a întărit şi aveam nevoie de asta. De ce l-ai lăsat să plece cu ea când era atât de furios? Practic i-ai dat permisiunea să o brutalizeze. Mă aştept la mai mult din partea ta, Alex, sincer mă aştept la mai mult. Acum, te rog, te implor! Lasă-mă să plec ca să pot să mă asigur că Heather e bine.

„Te implor”. Daisy rostea mereu acele cuvinte. Aceleaşi cuvinte care otrăviseră spiritul lui Sheba Quest cu doi ani în urmă, când îl implorase să o iubească, se rostogoleau fără ezitare de pe buzele lui Daisy. Dimineaţa îşi băga periuţa de dinţi în gură şi îi striga.

— Cafea! Te rog! Te implor!

Noaptea trecută îi gâdilase lobul urechii cu o şoaptă fierbinte şi dulce.

— Fă dragoste cu mine, Alex. Te implor.

De parcă ar fi trebuit să îl implore.

Însă imploratul nu ameninţa nicidecum mândria lui Daisy. Pentru ea era pur şi simplu o metodă de comunicare, iar dacă el ar fi făcut vreodată neghiobia de a-i sugera că imploratul o înjosea, ea i-ar fi aruncat acea privire plină de compătimire pe care ajunsese să o cunoască atât de bine şi i-ar fi spus să înceteze să mai fie atât de rigid.

Îşi trecu arătătorul peste buza ei de jos.

— Ai idee cât de rău îmi pare?

Ea îi împinse mâna deoparte cu un aer de iritare.

— Te iert! Acum hai să mergem!

Îi venea să o sărute şi să o zgâlţâie în acelaşi timp.

— Nu înţelegi? Din cauza lui Heather, toată lumea de la circ a crezut că eşti o hoaţă. Propriul tău soţ nu te-a crezut.

— Asta pentru că tu ai de la natură o atitudine pesimistă. Acum ajunge cu astea, Alex. Înţeleg că te simţi vinovat, dar pur şi simplu va trebui să rezolvi asta altă dată. Dacă Brady i-a făcut rău cu ceva…

— Nu îi va face. E furios până la cer şi înapoi, dar nu va ridica mâna asupra ei.

— Nu poţi fi sigur de asta.

— Brady are gura mare, dar violenţa fizică nu îi stă în fire, mai ales împotriva propriei sale fiice.

— Pentru toate există un început.

— Am auzit-o pe Sheba vorbind cu el chiar înainte să ne întoarcem înăuntru. O va păzi pe Heather ca o leoaică apărându-şi puiul.

— Nu mă linişteşte câtuşi de puţin gândul de a o şti apărată de Lizzie Borden.

— Sheba nu e haină decât cu unii oameni.

— Pe mine cu siguranţă mă urăşte.

— Ar fi urât pe oricine ar fi devenit soţia mea.

— Poate. Dar nu la fel cum mă urăşte pe mine. Când am apărut iniţial, nu era aşa de rău, dar în ultima vreme…

— Era mai uşor pentru ea când toată lumea te desconsidera. O frecţionă pe umăr. Îmi pare rău că a trebuit să fii prinsă în acest război pe care Sheba îl duce împotriva propriului ei orgoliu. Tatăl ei a forţat-o să muncească din greu, dar i-a şi încurajat excesiv orgoliul şi a crescut având convingerea că e perfectă. Nu poate accepta faptul că are şi ea vulnerabilităţi umane, ca toţi ceilalţi, aşa că trebuie să dea vina pe alţii.

— Presupun că nu e niciodată uşor să îţi înfrunţi propriile slăbiciuni.

— O, nu, nu face asta. Nu începe să o compătimeşti. Rămâi în gardă de fiecare dată când e ea prin preajmă, m-ai auzit?

— Dar eu nu i-am făcut nimic.

— Te-ai căsătorit cu mine.

Ea se încruntă.

— Ce s-a întâmplat între voi doi?

— Ea a crezut că e îndrăgostită de mine. Nu era – iubea doar genealogia mea –, dar încă nu conştientizase acest lucru. S-a ajuns la o scenă urâtă, iar ea a cedat nervos. Orice altă femeie ar fi lăsat episodul în urmă ca pe o amintire neplăcută, dar Sheba nu e aşa. Ea e prea arogantă pentru a se considera vinovată, aşa că trebuie să dea vina pe mine pentru că am văzut-o aşa. Căsătoria noastră a fost o lovitură uriaşă pentru mândria ei, dar câtă vreme tu erai în dizgraţie, nu cred că a fost prea rău pentru ea. Acum nu sunt sigur cum va reacţiona.

— Rău, îmi închipui.

— Noi doi ne cunoaştem destul de bine. Putea accepta trecutul câtă vreme avea ceva ce putea folosi împotriva mea, dar acum o s-o luăm de la capăt. Va simţi nevoia să mă pedepsească pentru că sunt fericit, iar eu am o singură slăbiciune.

O privi.

— Pe mine? Eu sunt slăbiciunea ta?

— Dacă te răneşte pe tine, mă răneşte pe mine. De asta vreau să fii cât mai atentă.

— Mi se pare aşa o pierdere de timp să consumi atâta energie încercând să convingi lumea că eşti mai bun decât toţi ceilalţi. Nu pot înţelege.

— Fireşte că nu poţi. Ţie nu-ţi place nimic mai mult decât să le atragi atenţia tuturor asupra defectelor tale de caracter.

Daisy probabil găsi exasperarea lui amuzantă, căci zâmbi.

— Vor descoperi singuri acele defecte dacă petrec suficient timp în preajma mea. Eu doar îi scutesc de efort.

— Ceea ce descoperă e că eşti una dintre cele mai decente persoane pe care au şanse să le cunoască vreodată.

O expresie care aproape aducea a vinovăţie apăru pentru o clipă pe chipul ei, deşi Alex nu îşi putea imagina ce motive ar fi avut pentru a se simţi vinovată. Aceasta fu înlocuită rapid de îngrijorare.

— Eşti sigur că Heather va fi bine?

— Nu am spus asta. În mod cert, Brady o va pedepsi.

— Cum eu sunt persoana faţă de care a greşit, eu ar trebui să decid pedeapsa.

— Brady nu aşa va privi lucrurile şi nici Sheba.

— Sheba! Câtă ipocrizie! A fost încântată să mă creadă o hoaţă. Cum poate să o pedepsească pe Heather pentru că i-a îndeplinit cea mai fierbinte dorinţă?

— Câtă vreme Sheba a crezut că e adevărat, a fost satisfăcută. Dar are un puternic simţ ai dreptăţii. În lumea circului, oamenii trebuie să rămână apropiaţi şi nimic nu e mai detestat decât un hoţ. Când Heather a furat şi a minţit, a violat toate principiile în care crede Sheba.

— Eu tot cred că e o ipocrită şi nimic n-o să mă facă să mă răzgândesc. Dacă nu iei tu măsuri în privinţa lui Brady, am s-o fac eu.

— Ba n-ai s-o faci.

Ea deschise gura să protesteze, dar înainte să apuce să scoată un cuvânt, el se aplecă în faţă şi o sărută. Daisy îi rezistă vreo două secunde, încercând să îi demonstreze că nu avea să se lase manipulată, apoi i se supuse.

Doamne, adora să o sărute, să îi simtă atingerea limbii, să îi strivească blând sânii. Ce făcuse vreodată să o merite pe femeia aceasta? Era propriul lui înger.

Un curent subtil de frustrare îl străbătu la gândul că nu îşi ceruse dreptul la răzbunare. Răzbunarea nu făcea parte din firea ei şi, din această cauză, era vulnerabilă.

Se dădu în spate doar cât să poată vorbi şi fu nevoit să facă un efort pentru a articula cuvintele peste senzaţia nefamiliară de nod în gât.

— Îmi pare rău, scumpo. Îmi pare atât de rău că nu te-am crezut.

— Nu e important, îi şopti ea.

Alex ştiu că era sinceră şi îşi simţi inima gata să plesnească.

capitolul 20

Sheba stătea în umbra marchizei, luptându-se cu propria nefericire, şi îi privea pe Alex şi Daisy râzând împreună lângă taraba de vată de zahăr. El îi culese un pai din păr, apoi o atinse pe faţă, într-o dezmierdare la fel de intimă ca şi cum ar fi mângâiat-o pe sân.

Amărăciunea o năpădi ca o plantă căţărătoare parazită, sufocând orice altceva. Trecuseră patru zile de când aflase adevărul în privinţa banilor furaţi şi nu putea suporta să fie martoră la fericirea lui. Cumva fusese obţinută pe socoteala ei, iar el nu avea niciun drept să se bucure de ea.

— Treci peste asta, Sheba.

Se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe Brady apropiindu-se din spatele ei. De la noaptea pe care o petrecuseră împreună, acesta începuse să se plimbe prin

incinta circului ţanţoş ca un cocoş. Aproape că se aştepta să îl vadă băgându-şi mâinile la subraţ şi începând să cârâie. În stilul lui tipic, Brady Pepper hotărâse totodată că faptul că fusese amantul ei o dată îi permitea acum să îi dicteze întreaga viaţă.

— Lasă-mă în pace!

— Ăsta e ultimul lucru pe care ţi-l doreşti de la mine.

Sheba detestă privirea plină de milă pe care i-o aruncă.

— Nu ştii nimic.

— Renunţă la el, Sheba. Alex face parte din trecutul tău. Pur şi simplu renunţă la el.

— Era de aşteptat să spui aşa ceva. Eşti campion la renunţat la diverse chestii, nu-i aşa?

— Dacă te referi la Heather…

— Ştii bine că da.

Îşi îndreptă privirea spre camionul elefanţilor, unde Heather se lupta cu o roabă încărcată cu bălegar, încercând să o scoată pe uşă. I se dăduse cea mai rea sarcină posibilă, aceeaşi care îi fusese încredinţată şi lui Daisy. Sheba considera că era o pedeapsă potrivită, dar Brady nu era satisfăcut. Luase măsuri să o trimită înapoi la cumnata lui, Terry, imediat ce aceasta se întorcea din Wichita, unde se dusese în vizită la mama ei.

— Heather e problema mea. În loc să-ţi baţi capul cu ea, de ce nu te gândeşti la cât de bine ne-a fost acum câteva nopţi.

— Bine? Aproape ne-am ucis unul pe celălalt!

— Da. Nu-i aşa că a fost grozav?

Brady rânji amintindu-şi, iar ea simţi o căldură trădătoare crescând în ea. Chiar fusese bine. Tensiunea acelui moment, fiorul împreunării cu un bărbat

care era la fel de aprig şi dominator ca ea. De-abia aştepta să facă dragoste cu el din nou, aşa că îşi puse o mână pe şold şi îşi răsfrânse buza spre el.

— Mai degrabă aş îndura un tratament de canal.

— Ah, iubito, am exact freza potrivită pentru a face asta.

Ea aproape zâmbi, dar apoi îl văzu pe Alex aplecându-se să o sărute pe Daisy pe vârful nasului. Cât de tare îl ura. Îi ura pe amândoi. Nu avea niciun drept să o privească astfel.

— Nu-mi sta în cale, Brady.

Trecu pe lângă el şi se îndepărtă furioasă.

Trei zile mai târziu, Daisy porni spre menajerie cu o plasă de bunătăţi pe care le cumpărase când ea şi Alex se opriseră să ia de ale gurii. Cartofior venea în urma ei şi se opriră amândoi să admire saltul mortal pe care băiatul de trei ani al lui Petre Tolea tocmai îl executa pentru mama lui. Elena. Soţia trapezistului român vorbea prea puţină engleză, dar ea şi Daisy se salutară în italiană, o limbă pe care o vorbeau fluent amândouă.

După ce vorbi cu Elena câteva minute, Daisy îşi continuă drumul spre menajerie, unde îşi acordă câteva minute cu Sinjun.

„Spune-i”.

„Am să-i spun”.

„Acum”.

„În curând. „Întoarse spatele expresiei de mustrare pe care era aproape sigură că o văzuse în ochii lui Sinjun. Alex fusese atât de fericit în ultima vreme, ca un copil, la drept vorbind, şi nu fusese în stare să îi strice bucuria. Ştia că avea să-i fie dificil să se obişnuiască cu ideea unui copil, prin urmare era important să îşi aleagă bine momentul.

Intră în cort cu prunele pe care le adusese pentru Glenna, dar descoperi că aceasta dispăruse, iar cuşca ei la fel.

Ieşi în grabă. Cartofior îşi abandonă fânul şi porni vesel în urma ei când Daisy se îndreptă spre camionul care transporta animalele menajeriei. Trey trăgea un pui de somn înăuntru, iar ea se aplecă pe fereastra deschisă pentru a-l zgâlţâi de braţ.

— Unde e Glenna?

Băiatul se ridică brusc în capul oaselor, izbindu-şi pălăria de paie ponosită, în stil cowboy, de oglinda retrovizoare.

— Ce?

— Glenna! Cuşca ei a dispărut.

El căscă.

— A venit cineva după ea azi-dimineaţă.

— Cine?

— Un tip. Era însoţit de Sheba. A urcat-o pe Glenna într-o furgonetă şi a plecat.

Năucită, Daisy îşi desprinse mâna de pe el şi se dădu înapoi. Ce făcuse Sheba?

Îl găsi pe Alex inspectând pavilionul de spectacole în căutarea eventualelor rupturi.

— Alex! Glenna a dispărut!

— Poftim?

Îi spuse ce aflase, iar Alex o privi cu un aer sumbru.

— Să mergem să vorbim cu Sheba.

Proprietara circului se afla în vagonul roşu, aşezată la masă şi rezolvând hârtii. Avea părul despletit, iar gulerul decoltat al salopetei portocalii din pânză topită era scos în evidenţă de o broderie în stil mexican. Daisy trecu pe lângă Alex pentru a ajunge la ea.

— Ce ai făcut cu Glenna?

Sheba ridică privirea.

— De ce vrei să ştii?

— Pentru că menajeria se află în grija mea. Glenna e unul dintre animalele mele şi sunt responsabilă pentru ea.

— Poftim? Unul dintre animalele tale? Nu prea cred.

— Încetează, Sheba, se răsti Alex. Unde e gorila?

— Am vândut-o.

— Ai vândut-o? spuse el.

— Ştii că Circul Fraţilor Quest e pus la vânzare. Niciunul dintre potenţialii cumpărători nu vrea să îşi bată capul cu menajeria, aşa că am decis să o lichidez.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui şi mie?

— Am uitat.

Se ridică de la birou şi duse un pachet de documente la fişet.

Daisy veni în faţă când Sheba deschise unul dintre sertare.

— Cui ai vândut-o? Unde e?

— Nu ştiu de ce eşti aşa supărată. Nu tu eşti cea căreia îi place să le spună tuturor cât de inumană este menajeria noastră?

— Asta nu înseamnă că voiam ca Glenna să fie pur şi simplu dată pe mâna oricui. Vreau să ştiu unde a plecat.

— Şi-a găsit o casă nouă.

Închise sertarul fişetului.

— Unde?

— Chiar nu am chef să fiu supusă unui interogatoriu.

Alex îşi puse mâna peste umărul lui Daisy.

— De ce nu te întorci la menajerie şi să mă laşi să mă ocup eu de asta?

— Pentru că vreau să ştiu unde e Glenna. Şi, Alex, am să-i spun noului ei proprietar câteva lucruri despre obiceiurile ei. Detestă zgomotele puternice şi o înspăimântă oamenii cu pălării mari. Un nod sufocant i se puse în gât când se gândi că nu avea să mai vadă niciodată acea gorilă blândă. Îşi dorea ca Glenna să aibă o casă nouă, dar îşi dorise şi să îşi ia la revedere de la ea. Îşi aminti felul în care gorilei îi plăcuse să o scarpine şi se întrebă dacă vreunul dintre noii ei îngrijitori avea să îi permită să facă acest lucru. Spre consternarea ei, ochii i se umplură de lacrimi. Îi plac la nebunie prunele. Trebuie să le spun despre prune.

Alex îşi puse mâna peste braţul ei.

— Dă-mi o listă cu toate şi voi avea grijă să ajungă la noul proprietar. Acum du-te. Trebuie să discut cu Sheba.

Daisy ar fi vrut să protesteze, dar îşi dădu seama că Alex ar fi avut şanse mai mari să o facă pe Sheba să coopereze dacă ar fi rămas singur cu ea. Porni spre uşă, oprindu-se doar cât să îi arunce o privire peste umăr proprietarei circului.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, m-ai auzit? Data viitoare când mai vinzi un animal, vreau să fiu informată din timp. Şi vreau să mi se dea ocazia să discut cu noul proprietar.

Sheba ridică din sprâncene.

— Nu-mi vine să cred că ai tupeul să îmi dai ordine.

— Am destul tupeu. Tu numai fii atentă la ce îţi spun.

Se întoarse şi îi lăsă singuri.

Pentru o clipă, nici Sheba, nici Alex nu spuseră nimic. Alex se îndoia că discursul lui Daisy o intimidase pe Sheba, dar era oricum mândru de soţia lui pentru că o înfruntase. Îşi îndreptă privirea spre femeia care fusese cândva amanta lui şi nu simţi decât dezgust.

— Ce se întâmplă cu tine? Ai fost dintotdeauna dură, dar nu ai fost şi crudă.

— Nu ştiu de ce te plângi. Şi tu deteşti menajeria aproape la fel de tare ca ea.

— Nu face pe proasta. Ai vrut să o răneşti pe Daisy şi ai ales metoda asta pentru a o face. Te foloseşti de ea ca să mă loveşti pe mine şi nu voi tolera aşa ceva.

— Nu te flata singur crezând că eşti atât de important pentru mine.

— Te cunosc, Sheba. Înţeleg cum gândeşti. Totul a fost în regulă câtă vreme lumea o credea pe Daisy o hoaţă, dar acum că toată lumea ştie adevărul, nu mai suporţi.

— Eu fac ce vreau, Alex. Dintotdeauna aşa am făcut şi întotdeauna aşa voi face.

— Unde e gorila aia?

— Nu te priveşte naibii pe tine.

Aruncându-i o privire mânioasă, ieşi furtunos din rulotă.

Alex refuză să meargă după ea şi nici nu avea de gând să îi ofere satisfacţia de a o întreba din nou. În schimb puse mâna pe telefon.

Îi luă o zi întreagă să îl găsească pe vânzătorul privat căruia Sheba îi vânduse gorila. Acesta îi ceru dublul preţului pe care i-l plătise lui Sheba pentru animal, dar Alex nu făcu mofturi.

Îşi petrecu următoarele câteva zile căutând un cămin acceptabil pentru Glenna, iar până miercurea următoare putu să îi spună lui Daisy că gorila era pe punctul de a deveni cel mai nou rezident al unui excelent adăpost pentru primate din cadrul Brookfield Zoo din Chicago, deşi nu îi spuse şi că banii lui făcuseră acest lucru posibil.

Daisy izbucni în lacrimi şi îi spuse că era cel mai minunat soţ din lume.

Brady stătea la poarta TWA a aeroportului din Indianapolis cu Heather lângă el, aşteptând ca aceasta să se îmbarce pe avionul spre Wichita. Heather nu îi spusese niciun cuvânt de când plecaseră de la circ în dimineaţa aceea, iar lui Brady nu îi plăceau valurile de remuşcare ce începuseră să îl macine. Sheba deja îl făcuse cu ou şi cu oţet, iar cu o zi în urmă Daisy îl încolţise lângă una dintre tarabele vânzătorilor ambulanţi şi îl mustrase usturător.

Amândouă îl făcuseră să se simtă ca un mizerabil. Niciuna din ele nu ştia cum era să ai un copil pe care să îl iubeşti atât de mult încât ai fi făcut orice pentru el.

Coborî o privire mânioasă spre fiica lui.

— Să o asculţi pe mătuşa ta Terry, ai auzit? Şi am să te sun în fiecare săptămână. Dacă ai nevoie de bani, anunţă-mă, şi nu vreau să începi să ieşi cu băieţi deocamdată.

Ea rămase cu privirea aţintită drept înainte, strângându-i în mâini rucsacul. Era atât de frumoasă, cu osatura fină şi delicată, încât Brady simţi un junghi de durere în inimă. Voia să îşi protejeze copila scumpă de tot ceea ce era rău, să o ţină la adăpost şi să o facă fericită. Şi-ar fi dat şi viaţa pentru ea.

— Am să-ţi trimit bilete de avion pentru vacanţă de Crăciun ca să poţi veni în Florida cu noi, spuse el posac. Poate o să mergem amândoi la Disney

World sau ceva de genul. Pun pariu că aia ţi-ar plăcea.

Ea se întoarse spre el şi bărbia îi tremură.

— Nu-mi pasă dacă te mai văd vreodată.

Brady simţi o sfâşiere teribilă în măruntaie.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Mi-aş fi dorit să nu fi fost tatăl meu.

— Heather…

— Nu te iubesc. Nu te-am iubit niciodată. Cu ochii uscaţi şi chipul împietrit, îl fixă cu privirea. Pe mami am iubit-o, dar pe tine nu.

— Nu spune asta, draga mea.

— Ar trebui să te bucuri. Asta înseamnă că nu trebuie să te simţi prost pentru că nu mă iubeşti.

zis aşa ceva?

— Tu mi-ai zis.

— N-am făcut-o niciodată. Ce naiba tot spui acolo?

— Mi-ai zis-o într-un milion de feluri. Îşi mută rucsacul pe un umăr. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu banii, dar asta ţi-am zis deja. Trebuie să mă urc în avion acum. Nu te obosi să mă suni. Voi fi prea ocupată cu temele ca să vorbesc cu tine.

Întorcându-i spatele, îşi scoase biletul şi i-l arătă însoţitoarei de bord, apoi dispăru pe culoarul de îmbarcare.

Ce făcuse? Cum adică îi spusese într-un milion de feluri că nu o iubea? Iisuse. Sfântă Fecioară şi blândule Iosif, o dăduse în bară în cel mai urât mod posibil. Nu îşi dorise decât să îi ofere tot ce era mai bun. Era o lume

brutală şi trebuia să fii dur când îţi creşteai copiii, altfel deveneau nişte pierde-vară. Dar nu îşi dorise niciodată aşa ceva.

Înţelese atunci că nu putea să o lase să plece. Sheba şi Daisy avuseseră dreptate de la bun început.

Îşi croi drum cu forţa pe lângă însoţitoarea de bord şi urlă pe culoar.

— Heather Pepper, întoarce-te aici în clipa asta!

Însoţitoarea de bord se puse alarmată în faţa lui.

— Domnule, pot să vă ajut cu ceva?

Pasagerii aflaţi chiar între el şi Heather se întoarseră să vadă ce era cu atâta gălăgie, dar Heather merse mai departe.

— Treci înapoi aici! M-au auzit?

— Domnule, va trebui să chem paza. Dacă este vreo problemă…

— N-ai decât să îi chemi. Aia e fiica mea şi o vreau înapoi.

Heather se afla deja aproape de uşa avionului când el o ajunse din urmă.

— N-am să-i permit niciodată fiicei mele să îmi vorbească astfel! În niciun caz! O trase într-o parte şi avu grijă să îi spună exact ceea ce merita să audă. Dacă îţi închipui că ai să te întorci la mătuşa ta Terry cu o asemenea atitudine, te înşeli. Ai să-ţi mişti fundul înapoi la circ, domnişoară, şi sper că îţi place să cureţi după elefanţii ăia, pentru că tot asta ai să faci până ne întoarcem în Florida.

Ea ridică privirea spre el, iar ochii îi erau atât de mari încât arătau ca două bomboane mentolate albastre.

— Pot să rămân?

— Pe toţi dracii, normal că o să rămâi şi nu vreau să mai aud niciun cuvânt de rebeliune. Vocea i se frânse. Sunt tatăl tău, şi ai face al naibii de bine să

mă iubeşti şi tu la fel cum te iubesc şi eu, altfel o să regreţi.

În clipa următoare, se trezi strângând-o în braţe, şi ea strângându-l pe el, şi toţi oamenii care se năpustiseră pe culoar şi încercau să treacă de ei îi înghionteau cu valizele şi cu servietele lor, însă lui nu îi păsa. Rămase încleştat de fiica aceasta pe care o iubea cu atâta disperare şi pe care nu avea să o lase vreodată să plece.

Era luni noaptea, iar circul luase o pauză de-o seară, eveniment rar, ocazie cu care Alex o invitase pe Daisy să iasă cu el. O muzică discretă plutea în salonul de mese slab luminat al luxosului restaurant din centrul oraşului Indianapolis, unde se instalaseră în intimitate pe o banchetă dintr-un colţ.

Acum că nu mai era îngrijorată pentru Glenna, Daisy simţea că i se luase o greutate de pe umeri. La starea ei de bine contribuia şi faptul că Brady se întorsese azi de la aeroport însoţit de Heather. Fusese irascibil ca un porc spinos când Daisy îl întrebase ce se întâmplase, dar observase că o ţinuse pe Heather pe lângă el cea mai mare parte a zilei. Iar Heather nu mai păruse atât de fericită toată vara aceea.

Din unele puncte de vedere, Daisy considera că ultimele două săptămâni fuseseră cele mai frumoase din viaţa ei. Alex fusese atât de tandru şi afectuos încât aproape nu îl mai recunoscuse în el pe bărbatul de la început. Se hotărâse să îi spună despre copil în seara aceea, deşi încă nu stabilise exact cum anume avea să o facă.

Alex îi zâmbi, ceea ce îl făcu atât de chipeş încât inima ei făcu un salt nebunesc. Majoritatea bărbaţilor sălbatici nu arătau prea bine la costum, însă el era în mod clar o excepţie.

— Eşti superbă în seara asta.

— Mi-era teamă că am uitat cum să mă aranjez.

De data aceasta nu simţi nevoia să îi spună cât de mult mai bine ar fi arătat mama ei, poate şi pentru că aspectul ei nu mai conta acum în mintea ei la fel de mult ca înainte. Îşi petrecuse atâtea zile în blugi şi cu părul prins în

coadă de cal, fără urmă de machiaj pe faţă, încât în seara aceea se simţea de-a dreptul sclipitoare.

— Îţi garantez personal că nu ai uitat absolut nimic.

Ea zâmbi. Pentru cina în oraş se îmbrăcase în cea mai frumoasă ţinută a ei, o bluză fără mâneci din mătase charmeuse alb-ivoriu cu o fustă scurtă, conică, din acelaşi material. Dintr-o eşarfă de epocă lungă şi aurie îşi confecţionase un cordon, petrecând-o de două ori în jurul taliei ei şi lăsând capetele cu franjuri să atârne. Bijuteriile ei constau din verighetă şi o pereche de cercei masivi din aur mat. Pentru că nu fusese dispusă să irosească bani pe tuns, părul ei era mai lung decât îl purtase în ultimii câţiva ani, iar după atâtea săptămâni în care stătuse prins în coadă de cal, acum i se părea incredibil de sexy cum o atingea uşor pe gât şi îi plutea deasupra umerilor.

Ospătarul lor apăru şi le puse în faţă două salate, fiecare o combinaţie de miez de anghinare, mazăre păstăi şi castraveţi servită cu vinegretă de zmeură şi brânză feta mărunţită.

Când ospătarul dispăru, Daisy şopti.

— Poate nu ar fi trebuit să comandăm salata casei. E teribil de scumpă.

Alex păru amuzat de îngrijorarea ei.

— Chiar şi oamenii săraci trebuie să sărbătorească din când în când.

— Ştiu, dar…

— Nu-ţi face griji, scumpo. Am să-i găsesc loc în buget.

Daisy decise în secret ca pentru următoarele câteva săptămâni să planifice mese puţin costisitoare, pentru a compensa. Deşi Alex nu vorbea prea mult despre bani, nu putea crede că un profesor la o universitate mică avea cum să câştige prea mult.

— Eşti sigură că nu vrei vin?

— Nu, asta e în regulă.

Sorbind din paharul de suc carbogazos, se forţă să îşi desprindă privirea de la vinul care scânteia în paharul lui. Alex comandase una dintre cele mai scumpe sticle din meniu şi i-ar fi plăcut la nebunie să guste din el, dar nu era dispusă să îşi asume niciun risc cu acest copilaş.

La drept vorbind nu ar fi trebuit să strice astfel banii acum că aveau un copilaş pe drum. De îndată ce îşi terminau turneul, avea să se angajeze undeva şi să lucreze până îi venea timpul să nască, pentru a putea contribui şi ea la acoperirea cheltuielilor suplimentare. Cu patru luni în urmă nu ar fi putut să îşi imagineze aşa ceva, dar acum ideea de a munci din greu nu o deranja. Îşi dădu seama că îi plăcea persoana în care se transformase.

— Mănâncă. Ador să te privesc băgând furculiţa aia în gură. Vocea i se îngroşă până deveni făţiş seducătoare, îmi aminteşte de toate celelalte lucruri pe care le faci cu gura.

Culoarea îi inundă obrajii. Îşi îndreptă atenţia asupra salatei şi, cu fiecare îmbucătură pe care o lua, îi simţi ochii aţintiţi asupra ei. O serie de imagini erotice începură să îi treacă prin minte.

— Încetează, te rog!

Îşi trânti furculiţa pe masă, exasperată.

El mângâie piciorul paharului de vin cu degetele lui puternice şi subţiri, apoi îşi trecu degetul mare peste buza acestuia.

— Cu ce anume să încetez?

— Să mă mai seduci!

— Credeam că îţi place să fii sedusă.

— Nu când sunt complet îmbrăcată şi mă aflu în mijlocul unui restaurant.

— Înţeleg la ce te referi. Văd că sub bluză ai sutien. Ai şi chiloţi pe tine?

— Fireşte că da.

— Şi altceva?

— Altceva nimic. M-am încălţat în sandale, aşa că nu mi-am luat ciorapi.

— Bun. Acum uite ce vreau să faci. Ridică-te şi du-te la toaletă. Dă-ţi jos de pe tine absolut tot ce înseamnă lenjerie şi bagă-ţi-o în poşetă. Apoi întoarce-te la mine.

Un val de fierbinţeală o năpădi în cele mai secrete colţişoare ale trupului ei.

— În niciun caz nu o să fac aşa ceva!

— Ştii ce s-a întâmplat ultima dată când o femeie Petroff a sfidat un Romanov?

— Cred că sunt pe punctul de a afla.

— Şi-a pierdut capul.

— Înţeleg.

— N-ai cum să înţelegi fără cap. Îţi las zece secunde.

Deşi îşi păstră o expresie dezaprobatoare, Daisy îşi simţi pulsul începând să bubuie în replică la sugestia lui obraznică.

— Asta e o poruncă regală?

— Ba bine că nu, dulceaţă.

Cuvintele lui răsunară ca o mângâiere sexy care aproape o făcu să-şi piardă cumpătul, dar reuşi să strângă din buze şi să se ridice de la masă, prefăcându-se profund nemulţumită.

— Tu, domnule, eşti un tiran şi un despot.

Ieşi din salonul de mese însoţită de sunetul gutural al râsului lui Alex.

Când se întoarse cinci minute mai târziu, se grăbi să ajungă la bancheta lor. Deşi luminile erau scăzute, era sigură că toată lumea din încăpere putea vedea că era goală puşcă pe sub ţesătura subţire a mătăsii charmeuse. Alex o studie făţiş când se apropie. Daisy observă în postura lui o aroganţă care dovedea că era un Romanov până în măduva oaselor.

Când se aşeză lângă el, Alex îşi drapă braţul pe după gâtul ei şi îşi trecu degetul peste clavicula ei.

— Aveam de gând să te pun să-ţi deschizi poşeta şi să-mi arăţi lenjeria, pentru a mă asigura că mi-ai îndeplinit porunca, dar se pare că nu va fi necesar.

— Se vede prin haine, nu-i aşa? Privirea ei alunecă într-o parte. Acum toată lumea ştie că sunt goală pe dedesubt, şi e doar din vina ta. Nu ar fi trebuit să te las să mă convingi să fac asta.

El îşi strecură mâna sub părul ei şi îi cuprinse ceafa.

— Din câte ţin minte, nu ai avut de ales. A fost o poruncă regală, ai uitat?

Se juca şi o manipula în toate modurile posibile, iar ei îi plăcea la nebunie. Îi aruncă o privire mânioasă pentru a-l face să continue.

— Eu nu mă supun poruncilor regale.

Alex se aplecă spre ea şi îşi trecu uşor buzele peste lobul urechii ei.

— Cât aş pocni din degete, scumpo, şi aş putea face să fii aruncată în temniţă. Eşti sigură că nu vrei să te gândeşti mai bine?

Apariţia ospătarului o salvă pe Daisy de la a-i răspunde. Acesta luase holurile cu rămăşiţele salatelor lor cât timp ea fusese la baie, iar acum le puse în faţă felul principal. Alex îşi comandase somon cu sos de piper negru, în timp ce ea alesese paste. Farfuria ei de linguini mirosea îmbietor de la ierburile aromate şi creveţii suculenţi amestecându-se cu diverse legume proaspete. Gustând din mâncare, se strădui să uite că era aproape goală, însă Alex nu îi dădu voie.

— Daisy?

— Hm?

— N-aş vrea să te sperii, dar…

Deschise larg şervetul care acoperea un coş de chifle calde şi îi studie conţinutul. Cum fiecare chiflă era identică, Daisy nu văzu niciun motiv pentru care i-ar fi luat atât de mult timp să aleagă, în afară de a o ţine intenţionat în suspans.

— Ce e? întrebă ea. Spune-mi.

El despică o chiflă şi o unse lent cu unt.

— Dacă nu mă satisfaci complet la noapte… Îşi îndreptă privirea asupra ei, iar în ochi îi apăru o falsă expresie de regret. Mă tem că va trebui să te dau soldaţilor mei.

— Poftim?!?

Aproape că sări de pe perne.

— Doar un mic stimulent care să te inspire.

Cu un zâmbet diabolic, îşi înfipse dinţii puternici şi albi în chiflă şi o sfâşie.

Cine şi-ar fi putut imagina vreodată că bărbatul acesta atât de sever şi de complex avea să se dovedească un amant atât de plin de imaginaţie? Daisy decise că putea să intre şi ea în jocul acesta obraznic şi îi zâmbi dulce.

— Înţeleg, maiestate. Şi sunt mult prea înspăimântată de măreţia ta regală pentru a îndrăzni să te dezamăgesc.

El arcui diabolic o sprânceană în timp ce înfipse furculiţa într-un crevete de pe farfuria ei şi i-o duse la buze.

— Deschide gura pentru mine, scumpo.

Ea prinse lent crevetele în gură şi îl sorbi, mângâindu-l între timp pe gambă cu degetele de la picioare, recunoscătoare că lumina scăzută şi intimitatea oferită de banchetă îi împiedica să se facă de râs în public. Avu satisfacţia de a-i simţi muşchii gambei încordându-se şi îşi dădu seama că Alex nu era nici pe departe atât de detaşat cum pretindea.

— Eşti cu picioarele încrucişate? o întrebă el.

— Da.

— Descrucişează-le.

Daisy aproape se înecă.

— Şi ţine-le desfăcute tot restul serii.

Mâncarea ei îşi pierdu brusc gustul şi nu se mai putu gândi decât cum să plece cât mai repede de la restaurant şi să ajungă în pat cu el.

Îşi separă picioarele alţi câţiva centimetri. El o atinse pe genunchi pe sub faţa de masă, iar vocea îi ieşi ceva mai puţin sigură decât înainte.

— Foarte bine. Ştii să îndeplineşti porunci.

Îşi strecură mâna sub fusta ei şi o lăsă să alunece în sus pe interiorul coapsei ei.

Îndrăzneala lui nemaivăzută îi tăie răsuflarea, iar în clipa aceea se simţi exact ca o sclavă oferită drept jucărie sexuală acestui bărbat care avea să devină ţar. Fantezia făcu să i se înmoaie genunchii de dorinţă.

Deşi niciunul din ei nu îşi trădă vizibil graba, îşi terminară rapid mâncarea şi refuzară amândoi atât cafeaua cât şi desertul. În scurt timp se aflau din nou pe drum, întorcându-se la circ.

Alex nu îi spuse nimic până nu ajunseră înapoi în rulotă, unde îşi aruncă cheile pe blatul de bucătărie şi se întoarse spre ea.

— Ţi-a ajuns cu jocurile pe noaptea asta, scumpo?

Mângâierea mătăsii pe pielea ei goală şi faptul că riscaseră să fie prinşi în public o făcuse să îşi lase deoparte inhibiţiile, dar tot se simţi uşor ridicol când coborî ochii şi încercă să adopte un aer supus.

— Cum doreşte maiestatea voastră.

El îi zâmbi.

— Atunci, dezbracă-mă!

Ea îi dădu jos sacoul de costum şi cravata, îi descheie nasturii de la cămaşă şi îşi apăsă buzele pe pieptul lui. Atingerea mătăsoasă a părului lui îi gâdilă buzele, iar pielea lui se făcu de găină. Daisy îşi puse limba peste un sfârc tare şi maro. Îşi simţi degetele stângace când se chinui să îi deschidă catarama curelei, iar când reuşi într-un sfârşit începu să îi tragă în jos şi fermoarul.

— Mai întâi dezbracă-te tu, îi porunci el. Şi dă-mi mie eşarfa.

Cu mâini tremurânde, Daisy desfăcu eşarfa aurie de epocă din jurul taliei ei şi i-o întinse. Îşi scoase cerceii, apoi se descălţă de sandale. Dintr-o singură mişcare elegantă îşi trase peste cap bluza fără mâneci, dezgolindu-şi sânii. Încheietoarea fustei cedă sub degetele ei, iar mătasea fragilă îi alunecă peste şolduri. Ieşi din ea şi rămase goală în faţa soţului ei.

El îşi trecu o mână peste trupul ei, de la umăr la sân, de la coaste la coapsă, ca şi cum şi-ar fi marcat proprietatea. Gestul îi stârni un torent de fierbinţeală care o străbătu violent, încingând-o până aproape nu mai putu să stea în picioare. Satisfăcut, Alex îşi trecu eşarfa aurie prin mână şi lăsă franjurile să i se scurgă lent printre degete.

Imprimă gestului un aer de ameninţare erotică, iar Daisy nu îşi putu lua ochii de la ţesătura scânteietoare. Ce avea să facă mai departe cu ea?

Răsuflarea i se poticni într-un şuierat când Alex io petrecu în jurul gâtului, lăsând marginile să îi cadă peste sâni.

Strângând în mâini capetele franjurate, trase încet, întâi de o parte, apoi de cealaltă. Înainte şi înapoi. Firele metalice de aur întreţesute cu mătasea o zgâriată blând pe sfârcuri, precum cea mai fină atingere a unei unghii. Un noian de senzaţii, calde şi intense, i se revărsă în abdomen.

Ochii lui se întunecară până devenită de culoarea brandy-ului învechit.

— A cui eşti?

— A ta, şopti el.

El dădu din cap.

— E bine să înţelegi asta.

Daisy îi dădu jos şi restul hainelor. Când rămase şi el gol, îşi lăsă palmele să alunece peste coapsele lui, simţind texturile solide ale pielii lui şi ale muşchilor lui. Era superb excitat. Sânii îi erau grei şi ar fi vrut să meargă mai departe, dar se abandonă jocului din fantezia lor.

— Ce îţi doreşti de la mine acum? îl întrebă ea.

Dinţii lui erau încleştaţi şi scoase un sunet nearticulat din adâncul gâtlejului când îşi apăsă mâinile pe umerii ei.

— Asta.

Inima îi crescu în piept. Se supuse poruncii lui mute şi îl iubi aşa cum voia ea. Timpul îşi pierdu orice semnificaţie. În ciuda poziţiei ei umile, nu se simţise niciodată mai puternică. Sunetele lui de plăcere, netraduse în cuvinte, îi alimentară propria excitaţie, în timp ce mâinile lui, încâlcite în părul ei, îi vorbiră despre dorinţa lui.

Simţi tensiunea rigidă a muşchilor lui sub palmele ei şi pelicula de sudoare care i se formase pe piele. Fără avertizare, el o trase în picioare şi o împinse pe pat.

Alex se ridică din nou doar cât să o privească în ochi.

— Dacă te descurci bine, am să-ţi dau voie să mă serveşti şi altă dată.

O, vai. Probabil îi simţise fiorul de încântare, căci ochii i se îngustară într-o expresie satisfăcută. Daisy îşi desfăcu picioarele.

— Nu încă. Îi prinse lobul urechii între dinţi şi o muşcă blând. Mai întâi trebuie să te pedepsesc.

— Să mă pedepseşti?

Încremeni, gândindu-se la bicele ţinute sub pat, chiar sub şoldurile ei.

— M-ai excitat, dar nu ai terminat ceea ce ai început.

— Asta pentru că tu…

— Ajunge!

Încă o dată se ridică şi o privi cu toată aroganţa regală moştenită odată cu sângele de Romanov.

Daisy se relaxă. Alex nu ar fi rănit-o niciodată.

— Când o să vreau părerea ta, femeie, am să ţi-o cer. Până atunci, ar fi înţelept din partea ta să-ţi ţii gura. Cazacii mei tare de mult nu au mai avut o femeie.

Ea îl privi cu ochii mijiţi, considerând că mergea prea departe.

Un colţ al gurii lui tremură, dar nu zâmbi. În schimb îşi înclină capul şi îşi trecu uşor buzele peste interiorul coapsei ei.

— Există o singură pedeapsă potrivită pentru o sclavă care nu poate să tacă. O sălbatică biciuire cu limba.

Tavanul începu să se învârtă când el îşi puse în practică ameninţarea şi o duse pe un tărâm de plăceri fierbinţi şi extaz de altă dată. Trupul lui deveni alunecos de sudoare, iar muşchii umerilor lui se strânseră sub mâinile ei,

dar tot nu se opri. De-abia când o auzi implorându-l îi oferi într-un final intrarea în forţă de care avea nevoie cu atâta disperare.

Se înfipse în ea adânc şi hotărât şi orice urmă de amuzament păli din ochii lui.

— Vreau să te iubesc, îi şopti el.

Daisy simţi lacrimile înţepându-i ochii la auzul acelor cuvinte după care tânjise atât de mult. Se agăţă de trupul lui şi se contopiră într-un ritm la fel de atemporal ca bătaia inimilor lor. Se mişcară ca unul, iar ea îi simţi iubirea invadând-o, penetrând-o, revărsându-se până în sufletul ei.

Se împletiră laolaltă, bărbat şi femeie, pământ şi cer, toate elementele creaţiei întâlnindu-se într-un amestec perfect.

Când se sfârşi, Daisy simţi o bucurie intensă cum nu mai cunoscuse niciodată şi o convingere că totul avea să fie bine între ei. „Vreau să te iubesc", îi spusese el. Nu „Vreau să fac dragoste cu tine", ci „Vreau să te iubesc". Şi o făcuse. Nu ar fi putut să o iubească mai deplin nici dacă ar fi rostit cuvintele de o sută de ori.

Îşi îndreptă privirea peste pernă spre el. Alex era întins cu faţa spre ea, cu ochii pe jumătate închişi, somnoros. Întinzând o mână, îl mângâie pe obraz, iar el întoarse capul pentru a-şi lipi buzele de palma ei.

Ea îşi trecu degetul mare peste osul bărbiei lui, savurând vaga senzaţie de asprime pe pielea ei.

— Mulţumesc.

— Eu sunt cel care ar trebui să îţi mulţumesc.

— Sper că asta înseamnă că nu ai să mă dai cazacilor tăi?

— Nu te-aş împărţi cu nimeni.

Jocul erotic pe care îl jucaseră o făcuse să uite că îşi promisese să îi spună despre copil. Acum.

— Nu ai mai pomenit nimic de divorţ de o vreme.

Alex deveni imediat circumspect şi se întoarse pe spate.

— Nu m-am mai gândit la asta.

Daisy fu mâhnită de retragerea lui, dar ştiuse că avea să fie o discuţie dificilă şi insistă în continuare cât mai blând cu putinţă.

— Mă bucur. Nu este un lucru bun la care să te gândeşti.

El îşi îndreptă privirea spre ea, cu ochii profund tulburaţi.

— Ştiu ce îţi doreşti să spun, dar nu pot s-o fac încă. Mai lasă-mi puţin timp, bine?

Cu inima strânsă, ea dădu din cap.

Alex arăta la fel de speriat ca un animal sălbatic adus prea aproape de civilizaţie.

— Hai deocamdată să luăm totul aşa cum vine.

Daisy înţelese că cel mai rău lucru ar fi fost să îl facă să se simtă încolţit, iar faptul că nu insista şi acum pe ideea de a pune capăt căsniciei peste alte două luni îi dădu încrederea de a mai aştepta puţin.

— Fireşte că putem.

El se ridică în capul oaselor şi se lăsă pe pernele sprijinite de tăblia patului.

— Ştii că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, nu-i aşa?

— Sigur că ştiu.

El chicoti, iar tensiunea păru să i se risipească. Daisy se rostogoli pe burtă, se sprijini în coate şi îi mângâie părul de pe piept cu vârful degetelor.

— Nu cumva şi Ecaterina cea Mare a fost tot o Romanov?

— Ba da.

— Am citit că a avut o fire foarte senzuală.

— A avut un lung şir de amanţi.

— Şi foarte multă putere.

Se aplecă în faţă şi îl muşcă mărunt de muşchiul pectoral. Alex tresări, ceea ce o făcu să îl muşte din nou.

— Au! Îi prinse bărbia în mână şi i-o ridică. Ce se petrece, mai exact, în mintea aia a ta mică şi vicleană?

— Tocmai mi-i imaginam pe toţi acei bărbaţi atât de puternici forţaţi să i se supună maiestuoasei Ecaterina cea Mare.

— Aha.

— Forţaţi să o servească. Să i se supună.

— Hopa!

Daisy îşi trecu uşor buzele peste ale lui.

— E rândul tău să fii sclav, uriaşule.

Pentru o clipă Alex păru surprins, apoi scoase un oftat ce răzbătu tocmai din fundul sufletului.

— Cred că tocmai am murit şi am ajuns în rai.

capitolul 21

Alex fusese imposibil toată săptămâna. De când ieşiseră la cină şi se întorseseră pentru a se desfăta cu jocuri erotice, nu făcuse decât să caute în

permanenţă pretexte pentru a se certa cu ea, iar acum îi aruncă o privire încruntată în timp ce îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu dosul braţului.

— Nu ai putut să şi alimentezi camioneta când te-ai dus în oraş după alimente?

— Îmi pare rău. Nu am observat că rezervorul e gol.

— Tu nu observi niciodată, spuse el ţâfnos. Ai impresia că funcţionează cu aer?

Daisy scrâşni din dinţi. Era ca şi cum s-ar fi apropiat prea mult de el în noaptea aceea, iar acum simţea nevoia să o îndepărteze. Până în acel moment reuşise să evite toate grenadele pe care Alex le tot aruncase spre ea, dar îi venea din ce în ce mai greu să îşi ţină nervii în frâu. Acum fu nevoită să se forţeze să îi vorbească pe un ton rezonabil.

— Nu ştiam că vrei să fac asta. Întotdeauna te-ai ocupat tu să avem combustibil în rezervor.

— Ei bine, în caz că n-ai observat, am fost cam ocupat în ultima vreme. Am avut cai bolnavi, un incendiu în cortul de bucătărie, iar acum am pe cap şi un inspector de la sănătate care ne şantajează cu ameninţarea de a ne face pe nedrept dosar cu o mulţime de încălcări ale regulilor de siguranţă.

— Ştiu că ai fost tot presat de probleme. Dacă ai fi spus ceva, cu mare plăcere aş fi alimentat eu maşina.

— Da, cum să nu. De câte ori ai operat singură o pompă?

Daisy numără în gând până la cinci.

— Niciodată. Dar pot să învăţ.

— Nu te obosi.

Se îndepărtă furios.

Ea nu mai reuşi să îşi ţină limba în frâu nicio clipă. Răsfirându-şi o mână pe şold, îi strigă.

— Să ai o zi bună şi tu!

Alex se opri brusc, apoi se întoarse spre ea cu una dintre cele mai întunecate expresii ale lui.

— Nu mă scoate din sărite.

Ea îşi încrucişă braţele peste piept şi bătu cu vârful pantofului sport în pământ. Doar pentru că încerca să fugă din calea unui tumult de emoţii pe care nu ştia să le gestioneze nu însemna că putea să îşi tot descarce frustrările pe ea. De câteva zile deja se străduia să fie răbdătoare, dar toate aveau o limită.

El îşi încleştă fălcile şi porni tropăind spre ea.

Ea se instală ferm pe picioare, refuzând să se clintească.

El se opri chiar în faţa ei, folosindu-şi intenţionat trupul masiv pentru a o intimida.

Ea fu nevoită să admită că reuşea excelent.

— Ai o problemă cu ceva anume? lătră el.

Întreaga ceartă era ridicolă şi o scânteiere de umor o făcu să zâmbească.

— Dacă îţi va spune cineva vreodată că eşti super când te înfurii, să ştii că te minte.

Faţa lui fu inundată de sânge şi, preţ de o clipă, Daisy crezu că avea să explodeze. În schimb el o ridică de coate şi o lipi cu spatele de rulota de vată de zahăr. Apoi o sărută până i se tăie răsuflarea.

Când o puse într-un final înapoi pe picioare, arăta mai mânios decât fusese înainte de sărut.

— Îmi pare rău! ţipă el.

Ca scuză nu era nimic impresionant, iar când se îndepărtă călcând apăsat îi lăsă mai degrabă impresia unui tigru dezlănţuit decât a unui soţ căit. Deşi Daisy înţelegea că suferea, îşi cam pierduse răbdarea. De ce trebuia să facă totul atât de greu pentru amândoi? De ce nu accepta pur şi simplul faptul că o iubea?

Îşi aminti vulnerabilitatea pe care o văzuse în ochii lui în noaptea când îi ceruse să îi mai lase puţin timp şi bănui că îi era teamă să numească exact ceea ce simţea faţă de ea. Conflictul dintre emoţiile lui şi ceea ce credea că ştia despre el însuşi îi sfâşia sufletul.

Cel puţin aceasta era explicaţia pe care şi-o oferise singură, pentru că alternativă – gândul că poate nu o iubea deloc – nu era una la care să fie în stare să se gândească, cu atât mai mult cu cât nu îi spusese încă despre copil.

Avea tot felul de scuze pentru laşitatea ei. Când totul mersese bine între ei, nu îndrăznise să rişte să strice armonia dintre ei, iar acum că totul o luase razna, îşi pierduse curajul.

Dar era o laşitate, oricum, şi se forţă să înfrunte adevărul. Problemele trebuiau luate în piept, însă ea tot continua să fugă de ele. Trecuse aproape o lună de când făcuse testul de sarcină. Estima că sarcina avea aproximativ două luni jumătate, dar nu se dusese la doctor pentru că nu voia să rişte să afle Alex. Faptul că avea excelent grijă de ea însăşi nu era o scuză pentru a nu începe să îşi ofere şi consilierea medicală adecvată, cu atât mai mult cu cât trebuia să se asigure că bebeluşul nu avusese de suferit din cauza pilulelor contraceptive pe care continuase să le ia până descoperise că nu îşi făcuseră treaba şi că rămăsese însărcinată.

Îşi îndesă degetele în buzunarele blugilor şi se hotărî. Nu avea să mai amâne nimic. Alex era oricum imposibil cu ea în momentul acela, deci ce avea să mai conteze? Până se retrăgeau la culcare în seara aceea, avea să îi spună. Participaseră amândoi la conceperea acelui copil şi era timpul să îşi asume amândoi responsabilităţile apărute.

Imediat ce se încheie spectacolul de după-amiază, se duse să îl caute, însă camioneta dispăruse. Daisy deveni tot mai agitată. După ce amânase atât de mult momentul, acum nu îşi mai dorea decât să scape odată.

Următoarea ei şansă ar fi trebuit să fie la cină, dar problemele lui Alex cu inspectorul de sănătate local îl făcură să nu apară decât când era deja timpul pentru reprezentaţia de seară. Acum, apropiindu-se de intrarea din spate pentru a aştepta anunţarea numărului lor, Daisy îl văzu stând într-o parte, cu Misha, care era legată cu un nod larg de un ţăruş. Unul dintre bice era încolăcit pe umărul lui, cu mânerul atârnându-i liber pe piept. Briza îi ciufulea părul, iar lumina tot mai palidă a serii proiecta umbre adânci pe profilul lui.

Nimeni nu se apropie de el. Era ca şi cum ar fi trasat un cerc invizibil în jurul lui şi al calului său un cerc care îl izola de tot restul lumii, inclusiv de ea. În special de ea. Paietele roşii din centura lui scânteiară când îşi trecu mâinile peste flancurile calului, iar frustrarea ei faţă de el crescu. De ce trebuia să fie atât de încăpăţânat?

Când publicul dinăuntru izbucni în hohote de râs la giumbuşlucurile clovnilor, Daisy se duse la el. Misha pufăi şi scutură din cap. Ea privi calul cu teamă. Indiferent de câte ori şi-ar fi făcut numărul, nu avea să se obişnuiască vreodată cu nicio parte din el, inclusiv cu înspăimântătorul moment în care Alex o ridica în şa în faţa lui.

Se opri la mare distanţă de cal.

— Crezi că ai putea ruga pe cineva să te înlocuiască după spectacol? Trebuie să vorbim…

El rămase cu spatele spre ea, ajustând chinga şeii.

— Va trebui să aştepte. Am prea multe de făcut.

Daisy ajunsese la capătul răbdării. Dacă nu începeau să discute despre problemele lor, nu aveau să reuşească niciodată să îşi construiască genul de căsnicie de care aveau nevoie amândoi.

— Orice ai avea de făcut poate să aştepte.

Mânecile largi ale cămăşii lui albe fâlfâiră când se răsuci fulgerător pe călcâie.

— Ascultă, Daisy, dacă e vorba despre povestea cu alimentatul maşinii, mi-am cerut deja scuze. Ştiu că în ultima vreme nu am fost tocmai agreabil, dar am avut o săptămână grea.

— Ai avut de multe ori câte o săptămână grea, dar nu te-ai descărcat pe mine.

— În câte feluri vrei să îţi cer scuze?

— Nu e vorba despre a-ţi cere scuze. E vorba de motivul pentru care tot încerci să mă alungi de lângă tine.

— Las-o baltă, bine?

— Nu pot să fac asta. Numărul clovnilor se încheiase şi ştia că nu era momentul potrivit pentru a discuta, dar acum că începuse nu se mai putea opri. Am fost prinşi într-un carusel emoţional care ne face rău şi mie, şi ţie. Avem un viitor împreună şi trebuie să discutăm despre asta.

Îl atinse pe braţ, aşteptându-se ca el să se dea înapoi, iar când Alex nu o făcu, găsi curajul de a merge mai departe.

— Ultimele câteva luni au fost cea mai minunată perioadă din viaţa mea. M-ai ajutat să descopăr cine sunt cu adevărat şi eu te-am ajutat să faci acelaşi lucru.

Îşi apăsă blând palmele pe pieptul lui şi îi simţi bătaia inimii dincolo de ţesătura mătăsoasă. Floarea de hârtie prinsă între sânii ei foşni, iar coada biciului pe care îl purta el o atinse uşor pe lateralul mâinii.

— Nu asta e esenţa iubirii? Când ne e mai bine împreună decât ne-ar putea fi separat? Suntem buni unul pentru celălalt. Fără voia ei, cuvintele pe care le ţinuse în sinea ei atâta timp i se revărsară de pe buze. Şi vom fi buni pentru copilul care ni se va naşte.

Preţ de o scurtă fracţiune de secundă totul fu în regulă. Apoi totul se schimbă. Tendoanele din gâtul lui se umflată, iar ochii i se întunecară cu ceva ce aducea a spaimă. Apoi trăsăturile lui se schimonosiră într-o expresie de furie turbată.

Daisy îşi smulse mâinile de pe pieptul lui. Instinctele o avertizau să fugă, dar era mult mai puternică acum şi rămase fermă pe poziţii.

— Alex, nu am plănuit copilul acesta, nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat. Dar n-am să te mint şi să îţi spun că îmi pare rău.

Buzele lui palide se mişcară aproape imperceptibil.

— Am avut încredere în tine.

— Dar nu am făcut nimic rău.

Muşchii gâtului lui se contractară, iar mâinile i se încleştară pe lângă corp. Pentru o clipă, Daisy crezu că avea să o lovească.

— Cât de avansată e sarcina?

— Aproximativ două luni jumătate.

— Şi de cât timp ştii?

— Cam de o lună.

— Ştii despre asta de o lună şi de-abia acum ai decis să îmi spui?

— Mi-a fost teamă.

Muzica stridentă a clovnilor ajunse în punctul de maximă intensitate, semnalizând încheierea numărului acestora. Ea şi Alex erau următorii. Digger, care era cel care trebuia să o trimită pe Misha în arenă în momentul culminant, veni să ia frâiele calului.

Alex o prinse de braţ şi o trase departe de ceilalţi.

— Nu o să avem niciun copil, înţelegi ce zic?

— Nu… nu, nu înţeleg.

— Mâine-dimineaţă ne luăm amândoi liber pentru toată ziua. Iar când ne vom întoarce, nu o să mai existe niciun copil.

Daisy se holbă la el şocată. Stomacul îi tresări violent şi îşi apăsă încheieturile degetelor pe gură. Publicul din pavilionul de spectacole amuţi când Jack Daily îşi începu discursul dramatic care anunţa intrarea lui Aleksi Cazacul.

— Şi aaacum, Circul Fraţilor Quest prezintă cu mândrie…

— Vrei să fac avort? şopti ea.

— Nu te uita la mine de parcă aş fi un monstru! Nu îndrăzni să te uiţi aşa la mine! Ţi-am spus de la bun început ce simt în privinţa asta. Mi-am deschis sufletul în faţa ta încercând să te fac să înţelegi. Dar, ca de obicei, tu ai decis că tot tu ştii mai bine. Deşi nu ai niciun gram de corectitudine în tot corpul, tu ai decis că tot tu ştii mai bine!

— Nu vorbi aşa cu mine.

— Am avut încredere în tine! Gura i se schimonosi într-un rânjet când primele acorduri ale balalaicii plutiră în noapte, semnalându-i să intre. Chiar te-am crezut că iei pilulele, dar în tot acest timp tu m-ai minţit.

Ea clătină din cap şi se chinui să îşi înăbuşe valul de fiere ce îi urca în gât.

— Nu am să mă descotorosesc de copilul acesta.

— Ba pe toţi dracii, ai s-o faci! Ai să faci ce-ţi spun eu.

— Nu vrei aşa ceva. E hidos şi e hain.

— Nu la fel de hain ca tot ce-ai făcut tu.

— Alex! şuieră unul dintre clovni. Tu urmezi!

El îşi smulse biciul încolăcit de pe umăr.

— Nu am să te iert niciodată pentru asta, Daisy. M-ai auzit? Niciodată.

Smucindu-se de lângă ea, dispăru în pavilionul de spectacole.

Ea rămase acolo năucită, pradă unei disperări atât de negre şi de amare încât nu putea respira. O, Doamne, cât de neghioabă fusese. Crezuse că Alex o iubea, dar el avusese dreptate de la bun început.

Nu ştia cum să iubească. Îi spusese că nu era capabil, dar ea refuzase să îl creadă. Iar acum avea să plătească scump.

Prea târziu, îşi aminti ce citise despre tigrul mascul. „Acest animal nu va avea nimic de-a face cu viaţa de familie. Nu doar că nu se implică deloc în creşterea propriilor pui, dar s-ar putea chiar să nici nu îi recunoască”.

Alex mergea un pas mai departe. Voia ca această mică fărâmă de viaţă care deja îi devenise atât de dragă să fie distrusă chiar înainte de a apuca să tragă pentru prima oară aer în piept.

— Trezeşte-te, Daisy! Asta e semnalul tău.

Madeline o înşfăcă şi o împinse prin uşa din spate în pavilionul de spectacole.

Lumina reflectorului o izbi în faţă. Dezorientată, ridică braţul, încercând să îşi acopere ochii.

— … şi niciunul dintre noi nu poate înţelege pe deplin curajul de care a avut nevoie această tânără ferită până acum de toate pentru a ieşi în arenă alături de soţul ei.

Daisy veni poticnindu-se în faţă, mişcându-se automat pe muzica balalaicii, în timp ce Jack îşi ţesu în continuare povestea despre mireasa crescută la mănăstire şi impunătorul ei cazac. Nu auzea mai nimic. Şi era oarbă la orice în afară de Alex, cel care o trădase, stând în mijlocul arenei.

Fărâme de sclipici roşu aprins se lipiseră pe biciul încolăcit peste botul cizmelor lui negre şi lucioase, iar în păr îi jucau luminiţe albastre, în timp ce ochii i se coloraseră în nuanţa de un auriu palid al unui animal încolţit. Ea rămase în propriul ei cerc mic de lumină când el îşi începu dansul cu bicele. Însă în noaptea aceea dansul nu fu unul al seducţiei. Fu înnebunit şi sălbatic, o declaraţie de mânie.

Publicul se arătă încântat, dar pe măsură ce numărul progresă, participarea lui Daisy nu mai fu la fel de bine primită. Comunicarea pe care reuşise întotdeauna să o creeze instinctiv între ea şi public dispăruse acum. Nici măcar nu tresări când Alex îi reteză tubul de carton din gură, ci execută totul automat, cufundată într-o disperare atât de adâncă încât nu era în stare să simtă absolut nicio altă emoţie.

Ritmul numărului lor împreună se deterioră treptat. Alex distruse unul dintre tuburi din două lovituri, altul din patru. Uită o bucată nouă pe care o adăugase recent, cu un steag din panglici, iar când îşi încolăci biciul în jurul încheieturilor ei, mulţimea se foi neliniştită. Era ca şi cum tensiunea dintre ei doi s-ar fi transmis cumva şi la exterior, iar ceea ce în trecut fusese un act de seducţie acum părea mânjit de violenţă. În locul unui mire încercând să intre în graţiile soţiei sale, publicul avea acum impresia că urmărea atacul unui periculos prădător mascul asupra unei femele mici şi fragile.

Alex ghici ce se petrecea, iar mândria lui îşi spuse cuvântul. Păru să înţeleagă că nu îşi putea permite să îşi încolăcească din nou biciul în jurul ei fără a pierde complet simpatia publicului, dar avea totodată nevoie de un gest final pentru a-şi încheia partea lui din număr înainte de a-i face semn lui Digger să îi dea drumul lui Misha.

Daisy îi văzu privirea oprindu-se asupra florii de hârtie roşu aprins cuibărită între sânii ei şi îşi dădu seama că uitase de ea mai devreme. El îi indică intenţiile sale dând subtil din cap. Ea rămase în faţa lui năucită, dorindu-şi doar să termine odată, pentru a putea să plece undeva şi să se ascundă de lume.

Muzica balalaicii crescu în intensitate şi se trezi cu privirea aţintită în celălalt capăt al arenei, direct în ochii lui. Dacă nu ar fi fost ea însăşi

încremenită, ar fi văzut suferinţa din ei, alături de o mâhnire la fel de profundă şi sfâşietoare ca a ei.

Îşi trase braţele în spate şi smuci scurt din încheietură. Vârful biciului zbură spre ea aşa cum o făcuse de zeci de ori până atunci, doar că de data aceasta Daisy avu impresia că îl vedea cu încetinitorul. Cu un sentiment de detaşare nefirească, aşteptă să vadă petalele de hârtie zburând, însă în schimb simţi o durere arzătoare.

Aerul îi ieşi cu forţă din plămâni. Trupul i se clătină sub torentul de foc lichid care o străbătu de la umăr până la coapsă. Arena începu să se învârtă, iar ea începu să cadă. Câteva secunde se scurseră lent, apoi izbucni muzica, o compoziţie zgomotoasă şi veselă care contrastă bizar cu durerea atât de intensă încât nu putea respira.

Simţi o pereche de braţe puternice prinzând-o şi văzu clovnii intrând în fugă în arenă.

Era conştientă, deşi nu ar fi vrut să fie, şi auzi o rugăciune pe care nu o rostise ea însăşi. Muzica vioaie, murmurul mulţimii, vocea liniştitoare a lui Jack, toate acestea răsunară ca un ecou stins în spatele zidului de durere ce o învăluia.

— Plecaţi! Daţi-vă la o parte!

Vocea lui Alex. Alex scoţând-o în braţe pe uşa din spate. Alex duşmanul. Cel care o trădase.

Simţi pământul, tare şi rece sub spatele ei, când o întinse lângă peretele lateral al pavilionului de spectacole. Aplecându-se peste ea, îşi folosi trupul pentru a o ascunde de ochii celorlalţi.

— Scumpo, îmi pare rău. O, Doamne, Daisy, îmi pare atât de rău.

Apelând la ultimele ei rămăşiţe de putere, ea îşi întoarse capul de la el, îndreptându-şi ochii spre nailonul prăfuit, însă icni de durere când mâna lui trecu uşor peşte fragmentele sfâşiate ale rochiei ei.

Îşi simţea buzele uscate şi atât de rigide încât abia reuşi să le întredeschidă.

— Nu… mă atinge.

— Trebuie să te ajut. Răsuflarea îi era rapidă şi sacadată, vocea subţire. Am să te duc la rulotă.

Daisy gemu când o luă pe sus, detestându-l pentru că o mişca şi intensifica durerea. Reuşi să tragă aer în piept doar cât să îi poată şopti:

— N-am să te iert niciodată.

— Da… da, ştiu.

Dâra de foc mistuitoare se întindea de la umăr până pe interiorul sânului, apoi de la abdomen la şold. O ustura atât de tare încât nu observă blândeţea cu care o purtă Alex până traversară câmpul şi intrară în rulotă, unde o întinse pe patul lor.

Şi de data aceasta ea îşi întoarse capul de la el, muşcându-i buza pentru a-şi înăbuşi ţipetele în timp ce el o dezbrăcă lent şi atent de rochia distrusă.

— Sânul tău… Inspiră cutremurat. Ai o dungă. E… pielea nu a cedat, dar vei rămâne cu o vânătaie.

Salteaua se mişcă în clipa în care Alex plecă de lângă ea, însă acesta se întoarse mult prea repede.

— O să simţi ceva rece. E o compresă.

Daisy se crispă când el îi puse un prosop ud peste pielea încinsă. Închise strâns ochii, aşteptând să treacă timpul.

Când prosopul se încălzi de la pielea ei, Alex i-l dădu jos şi i-l înlocui cu altul rece. Salteaua se lăsă din nou când se aşeză lângă ea. Începu să îi vorbească, cu o voce blândă şi uşor răguşită:

— Nu sunt… nu sunt sărac, aşa cum te-am lăsat să crezi. Sunt profesor, dar… mă ocup şi de vânzări şi cumpărări de artă rusească. Şi prestez

servicii de consultanţă pentru unele dintre cele mai mari muzee din ţară.

Lacrimile se scurseră pe sub pleoapele ei şi alunecară pe pernă. Când compresele începură să îşi facă efectul, durerea păli până deveni o pulsaţie surdă şi sâcâitoare.

Alex îşi găsi cu greu cuvintele, vorbind stângaci şi şovăitor:

— Sunt considerat cel mai de seamă specialist în iconografie rusă din… din Statele Unite. Am bani. Prestigiu. Dar nu am vrut să ştii. Am vrut să mă consideri un bădăran needucat, care trăieşte de pe o zi pe alta. Am vrut să… te fac să pleci de lângă mine.

Daisy făcu un efort de voinţă pentru a-şi mişca buzele.

— Nu-mi pasă.

El vorbi rapid acum, ca şi cum nu ar fi avut decât o scurtă perioadă de timp pentru a-i spune tot ce avea pe suflet.

— Am o… o casă mare de cărămidă la ţară. În Connecticut, nu departe de campus. Cu o atingere fină ca mătasea, îi schimbă compresa. E plină de opere de artă superbe şi are… am în spate un hambar care include şi grajd pentru Misha.

— Te rog, lasă-mă în pace!

— Nu ştiu de ce tot continui să merg cu circul în turnee. De fiecare dată când o fac îmi jur că e pentru ultima oară, apoi trec câţiva ani şi încep să mă agit. Indiferent dacă sunt în Rusia sau în Ucraina, sau poate în New York – nu pare să conteze – pur şi simplu îmi dau seama că trebuie să o iau din nou la drum. Presupun că voi fi întotdeauna mai mult Markov decât Romanov.

Acum când oricum nu mai conta, îi spunea tot ceea ce ea îl implorase luni întregi să îi dezvăluie.

— Nu vreau să te mai ascult.

Mâna lui se închise peste talia ei într-un gest surprinzător de protector.

— A fost un accident. Ştii asta, nu? Ştii cât de rău îmi pare.

— Vreau să dorm acum.

— Daisy, sunt un om bogat. În seara aceea când am ieşit la cină, iar tu îţi făceai griji în privinţa notei de plată… Nu există… nu va trebui să-ţi faci vreodată griji pentru bani.

— Nu contează.

— Ştiu că te doare. Va fi mai bine mâine. Vei avea vânătăi şi o să te doară, dar nu vor exista consecinţe pe termen lung.

Vocea i se frânse, ca şi cum şi-ar fi dat seama ce minciună oribilă îi spusese.

— Te rog, spuse ea pe un ton complet lipsit de inflexiuni. Dacă ţii cât de cât la mine, te rog, lasă-mă în pace!

Se lăsă o tăcere îndelungată. Apoi salteaua se mişcă uşor când Alex se aplecă în faţă şi îşi trecu uşor buzele peste pleoapele ei umede.

— Dacă ai nevoie de ceva, doar aprinde lampa aia. Am să stau cu ochii pe ea şi am să vin imediat.

Daisy aşteptă ca Alex să plece. Aşteptă să plece ca să se poată frânge într-un milion de bucăţi.

Însă el nu se arătă îndurător. Dădu la o parte colţul de sus al compresei şi suflă uşor, provocând o adiere plăcută de aer răcoritor pe pielea ei. Ceva cald şi umed îi căzu pe piele, dar era prea amorţită pentru a se întreba măcar ce era.

Într-un final el se ridică de pe pat şi, preţ de câteva minute, în interiorul rulotei răsunară zgomotele familiare pe care le făcea întotdeauna când se schimba din costum în hainele de lucru. Bocănitul cizmelor căzând pe podea, foşnetul vag al paietelor când îşi dădu jos centura roşie, hârşâitul fermoarului de la blugii lui. Se scurse o eternitate până când Daisy auzi uşa închizându-se în urma lui.

Ieşind din rulotă, Alex fu întâmpinat de mârâitul unui tigru. Stătu afară şi înghiţi lacom aer. Luminile colorate străluceau, iar steguleţele fluturau, dar el nu putea vedea nimic altceva în afară de dunga de un roşu obscen care mutilase pielea ei fragilă. Ochii îl usturau de la lacrimi, iar plămânii îi ardeau. Ce făcuse?

Traversă orbeşte bucata de iarbă, îndreptându-se spre cuşca tigrului. Spectacolul continua în pavilion, iar curtea din spate era pustie, în afară de câţiva clovni care îl ocoliră pe departe.

Numărul decursese prost de la bun început. De ce nu îi pusese capăt imediat? Ar fi trebuit să îi facă semn lui Digger să o trimită pe Misha şi astfel să fi încheiat întreaga tărăşenie. Dar fusese prea mistuit de furie. În schimb, mândria îi ceruse să mai facă un ultim truc pentru a-şi salva prestaţia. Un ultim truc, ca şi cum acesta ar fi putut să facă să fie totul bine din nou.

Clipi furios. Pielea ei era atât de palidă şi fragilă. Dunga umflată îi marca hidos sânul şi se întindea peste burta ei dulce şi plată dincolo de care se afla copilul lor. Copilul lor. Copilul de care îi spusese că aveau să se descotorosească. De parcă Daisy ar fi fost vreodată în stare să facă aşa ceva.

De parcă ar fi lăsat-o el vreodată să o facă.

Cuvintele oribile şi pline de ură pe care i le adresase îi răsunară acum asurzitor în urechi. Cuvinte pe care ea nu avea nici să le uite, nici să le ierte vreodată. Nici măcar Daisy nu avea o inimă suficient de mare pentru a-l ierta pentru ceea ce spusese.

Când ajunse la cuşcă, Sinjun îl privi cu ochi neclintiţi ce păreau să pătrundă până în cele mai adânci colţişoare ale sufletului lui. Ce vedea tigrul? Trecu peste frânghie şi prinse cu mâinile barele cuştii. Acel gol rece din inima lui dispăruse – ştia acum acest lucru –, dar ce anume îi luase locul?

Privirea lui se aţinti în ochii tigrului şi i se ridică părul pe ceafă. Preţ de o clipă totul încremeni, apoi auzi o voce – propria lui voce – spunându-i exact ce vedea tigrul.

Iubire.

Inima i se izbi de coaste. Iubire. Acesta era sentimentul acela pe care nu reuşise să îl înţeleagă până atunci, sentimentul care începuse cu o senzaţie de topire în adâncul fiinţei lui. Atunci începuse să înveţe cum să iubească. Daisy văzuse acest lucru. Ştiuse ce se petrecea cu el, însă el o negase.

O iubea. Orbeşte. Absolut. Cum putuse să nu ştie? Era mai importantă pentru el decât toate icoanele antice şi artefactele nepreţuite cărora le dedicase viaţa lui atât de mult timp. Trăind cu ea învăţase să fie fericit, învăţase ce însemna bucuria, pasiunea, şi un simţ al smereniei formidabil. Şi ce îi oferise el în schimb?

„Nu te iubesc, Daisy. Nu te voi iubi niciodată”.

Închise strâns ochii când îşi aminti cum, în repetate rânduri, respinsese darul preţios pe care i-l oferise ea. Însă Daisy, cu un curaj care îl lăsa mut de uimire, nu renunţase la el. Indiferent de câte ori îi respinsese iubirea, ea continuase să i-o ofere.

Acum acea iubire se concretizase în copilul care creştea în ea. Copilul pe care el nu şi-l dorea. Copilul pe care tânjea să îl aibă cu fiecare bătaie a inimii lui.

Ce făcuse? Cum avea să o recâştige? Îşi întoarse capul spre rulotă, rugându-se să vadă aprinsă lumina care l-ar fi chemat înapoi la ea, însă fereastra rămase întunecată.

Trebuia să o recâştige şi să o facă să uite cuvintele oribile pe care i le adresase. Fusese orb şi arogant, atât de cufundat în trecut încât întorsese spatele viitorului. O trădase într-un mod pe care nicio persoană obişnuită nu i l-ar fi iertat vreodată.

Dar Daisy nu era o persoană obişnuită. Pentru ea a iubi era la fel de firesc precum a respira. Nu era capabilă să îşi refuze iubirea la fel cum nu era capabilă nici să rănească intenţionat pe cineva. Avea să se lase complet în seama bunătăţii şi generozităţii ei. Avea să profite de inima ei tandră şi iubitoare. Nu avea să mai păstreze niciun secret faţă de ea. Avea să-i spună

tot ceea ce simţea, iar dacă acest lucru nu o făcea să se îmblânzească, avea să-i amintească de jurămintele sacre pe care le rostiseră. Avea să facă apel la înţelegerea ei, sau să o cicălească, sau să facă dragoste cu ea până când avea să uite cu totul că o trădase. Avea să-i amintească de faptul că era o Markov acum, iar în familia Markov femeile rămâneau alături de bărbaţii lor chiar şi când bărbaţii respectivi nu o meritau.

Fereastra rulotei era în continuare învăluită în beznă. Decise că era mai bine să o lase să doarmă deocamdată şi să-i lase timp să îşi revină, dar odată cu ivirea zorilor avea să facă tot ceea ce era necesar pentru a o recâştiga.

Publicul se retrase din pavilionul de spectacole, iar Alex se apucă de muncă. În timp ce demontă cortul, se gândi că voia să îi dovedească dragostea pe care o simţea, să îi ofere un semn tangibil că totul avea să fie diferit între ei de acum încolo. Aruncă o privire spre fereastra întunecată a rulotei, apoi o luă la fugă spre camioneta lui. Zece minute mai târziu, găsi un magazin non-stop cu de toate.

Varietatea de produse era restrânsă, dar Alex îşi umplu braţele cu tot ce putu găsi. O cutie miniaturală de biscuiţi pentru animale, o zdrăngănitoare din plastic albastru şi o răţuşcă galbenă pufoasă, un volum broşat a cărţii doctorului Spock, o baveţică de plastic având imprimat pe ea un iepure clăpăug, suc de fructe şi o cutie de fulgi de ovăz, pentru că trebuia să mănânce bine.

Se întoarse în grabă la circ cu darul său de pace, iar punga se rupse când o smulse de pe bancheta din faţă. O ţinu laolaltă cu mâinile lui mari şi fugi spre rulotă. Când Daisy avea să vadă toate acestea avea să înţeleagă cât era de importantă pentru el. Cât era de important copilaşul lor pentru el. Avea să ştie cât de mult o iubea.

Scăpă zdrăngănitoarea când răsuci clanţa uşii. Jucăria de plastic sări o dată de pe treapta de metal, apoi se rostogoli în iarbă. Alex dădu buzna înăuntru.

Daisy dispăruse.

capitolul 22

Petroff îl privi mânios pe Alex.

— De ce îţi pierzi timpul căutând-o aici? Ţi-am spus că o să te contactez dacă ne caută.

Alex se uită orbeşte pe fereastra ce dădea spre Central Park şi încercă să găsească un răspuns logic. Nu mai ţinea minte când servise ultima dată o mâncare decentă sau când dormise mai mult de câteva ore fără a se trezi cu o tresărire violentă. Stomacul îi făcea probleme, slăbise şi ştia că arăta ca naiba.

Trecuse o lună de când Daisy fugise de la circ şi nu era cu nimic mai aproape de a o găsi azi decât fusese în noaptea când fugise. Ocupat să urmărească şi să verifice diverse piste, ratase atât de multe spectacole încât le pierduse socoteala, dar nici el, nici detectivul pe care îl angajase nu reuşiseră să găsească nimic.

Max îi dăduse o listă cu numele tuturor celor pe care îi cunoştea el şi pe care ar fi putut Daisy să îi contacteze, iar Alex discutase cu fiecare în parte, dar era ca şi cum ar fi dispărut de pe faţa pământului. Se ruga doar ca aripile ei de înger să o ţină la suprafaţă.

Se întoarse încet spre Max.

— Mă gândeam că poate ţi-a scăpat ceva. Nu avea mai mult de o sută de dolari la ea când a plecat.

Amelia interveni de pe canapea.

— Chiar aşa, Alex. Crezi că Max ţi-ar ascunde informaţii după toate eforturile pe care le-a făcut pentru ca voi doi să ajungeţi împreună?

Atitudinea trufaşă a Ameliei îl făcea întotdeauna să scrâşnească din dinţi, iar acum că nervii îi erau întinşi în asemenea hal încât stăteau să plesnească, nu reuşi să îşi mai ascundă antipatia.

— Realitatea rămâne că soţia mea a dispărut şi nimeni nu pare să ştie absolut nimic despre asta.

— Calmează-te, Alex. Suntem la fel de îngrijoraţi ca tine.

— După părerea mea, spuse Amelia, ar trebui să îl iei la întrebări pe muncitorul care a fost ultimul care a văzut-o.

Alex îl interogase pe Al Porter până fusese convins că bătrânul nu mai avea nimic altceva să-i spună. Cât timp Alex fusese ocupat cu vizita lui stupidă la magazinul non-stop. Al o văzuse pe Daisy stând pe marginea şoselei şi oprind o camionetă. Era îmbrăcată în blugi şi avea la ea mica valiză a lui Alex.

— Nu-mi vine să cred că a făcut autostopul, spuse Max. Ar fi putut fi ucisă.

Acea posibilitate înspăimântătoare îl ţinuse pe Alex cu sufletul la gură timp de trei zile, până într-o după-amiază când Jack apăruse în fugă din vagonul roşu, spunându-i că tocmai vorbise cu Daisy la telefon. Sunase pentru a se asigura că animalele din cadrul menajeriei erau bine. Când Jack insistase să îi spună unde se afla, ea îi închisese telefonul în nas. Nu îl întrebase nimic despre Alex.

El blestemase circumstanţele care îl împiedicaseră să se afle în vagonul roşu în momentul când sunase ea. Apoi îşi amintise că de mai multe ori răspunsese el la telefon şi se alese doar cu un clic la celălalt capăt. Probabil ea fusese. Aşteptase să răspundă altcineva, pentru a nu fi nevoită să discute cu el.

Max începu să se plimbe agitat prin încăpere.

— Nu înţeleg de ce poliţia nu ia mai în serios povestea asta.

— Pentru că a dispărut voluntar.

— Dar între timp ar fi putut să i se întâmple orice. E complet incapabilă să aibă grijă de ea însăşi.

— Asta nu e adevărat. Daisy e deşteaptă şi nu îi e teamă să muncească din greu.

Max îi ignoră comentariile. În ciuda incidentului cu Sinjun la care fusese martor, în continuare vedea în fiica lui o tânără incompetentă şi frivolă.

— Am prieteni în FBI şi e momentul să îi contactez pe câţiva dintre ei.

— Sute de martori au văzut ce s-a întâmplat în arenă în noaptea aia. Poliţia consideră că a avut motive temeinice să dispară.

— Ala a fost un accident şi, cu toate defectele ei, Daisy nu e şi răzbunătoare. Nu ţi-ar reproşa niciodată asta. Nu, Alex. Trebuie să fie ceva necurat la mijloc şi n-am să te las să mă convingi să mai amân asta. Am de gând să apelez la FBI de azi.

Alex nu îi spusese niciodată lui Max întregul adevăr, iar acum înţelese de ce simţise nevoia să treacă azi pe acolo. Ascunzând o parte din explicaţie, omisese să le dea informaţii care poate i-ar fi ajutat pe Max sau pe Amelia să ghicească mai exact unde ar fi putut merge Daisy. Detesta ideea de a le dezvălui ceva atât de urât despre el însuşi, dar mândria lui nu era nici pe departe la fel de importantă ca siguranţa lui Daisy şi binele copilului său.

Îndreptându-şi atenţia asupra bărbatului mai în vârstă, văzu cât de mult îmbătrânise Max în ultima lună. Ţinuta lui rigidă de diplomat îşi pierduse o parte din vigoare. Mişcările îi păreau mai lente, vocea o idee mai puţin fermă. În felul lui bizar, îngust şi critic după cum îl vedea Alex, Max o iubea totuşi pe Daisy, iar acum suferea.

Pentru o clipă, Alex îşi aţinti privirea asupra samovarului de argint pe care îl găsise pentru Max într-o galerie din Paris. Fusese creat de către Peter Care Fabergé pentru ţarul Alexandru al III-lea şi era imprimat cu vulturul imperial rusesc cu două capete. Vânzătorul îi spusese lui Alex că fusese realizat în 1886, dar detaliile lucrăturii îl determinaseră să plaseze samovarul mai aproape de 1890.

Prefera să reflecteze la geniul lui Fabergé în loc să se gândească la ceea ce trebuia să-i spună lui Max. Îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor

largi, apoi şi le scoase. Îşi drese vocea.

— În afară de ceea ce i-am făcut cu biciul, Daisy avea şi alte motive pentru a fi supărată.

Bărbatul mai în vârstă deveni instant mai atent.

— Oh?

— E însărcinată.

— Ţi-am zis eu, spuse Amelia de pe canapea.

Max şi Amelia schimbară o privire conspirativă care îl făcu pe Alex să intre instant în alertă. Max o privi afectuos.

— Într-adevăr mi-ai zis, draga mea…

— Iar Alex a reacţionat urât când a primit vestea.

Amelia era enervantă, dar nu era proastă, iar vechea durere îl izbi din nou, intensă şi tăioasă.

— Am reacţionat urât, consimţi el.

Amelia îşi privi soţul cu o expresie satisfăcută.

— Şi asta ţi-am zis că o să se întâmple.

Alex înghiţi un nod uriaş din gât înainte de a se forţa să rostească acele cuvinte hidoase.

— I-am poruncit să facă avort.

Buzele lui Max se strânseră într-o dungă subţire.

— Ba n-ai făcut aşa ceva.

— Nu ai ce să-mi spui ce să nu-mi fi spus eu deja.

— Şi în continuare îţi doreşti acelaşi lucru?

— Fireşte că nu, spuse Amelia. E suficient să îl priveşti ca să-ţi dai seama. Poartă vinovăţia pe umeri ca pe un drug greu de fier. Se ridică de pe canapea. Întârzii la tratamentul cosmetic. Voi doi va trebui să vă descurcaţi singuri. Felicitări, Max!

Alex fu atent atât la ultimele cuvinte ale Ameliei, cât şi la zâmbetul cu subînţeles pe care i-l adresă lui Max. Se uită la ea în timp ce aceasta ieşi din încăpere şi îşi dădu seama că între ei se petrecuse ceva important.

— Are dreptate Amelia? vru Max să ştie. Te-ai răzgândit?

— Nu ştiam ce vorbesc când am spus-o. Mă înspăimântase de moarte şi eram sub efectul adrenalinei. Îl studie pe Max. Amelia nu a fost surprinsă să afle despre sarcina lui Daisy, deşi ştia că lua pilule contraceptive. Cum se explică asta?

Max se apropie de un dulap cu vitrină din lemn de nuc, unde îşi studie colecţia de porţelanuri prin uşile de sticlă.

— Amândoi speram să se întâmple, atâta tot.

— Minţi, pe toţi dracii! Daisy mi-a spus că Amelia s-a dus să-i ridice reţeta de la farmacie. Spune-mi adevărul.

— A fost… am făcut ceea ce am considerat noi că ar fi mai bine.

Alex căzu pradă unei încremeniri uriaşe. Se gândi la micile cutii compacte compartimentate în care se aflau pilulele lui Daisy. Ca şi cum atunci le-ar fi văzut pentru prima dată, îşi aminti că pilulele nu fuseseră protejate de nimic.

Într-o eră când atât de multe medicamente se vindeau în blistere, acele pilule nu fuseseră acoperite de nimic altceva în afară de capacul cutiei compacte.

Senzaţia mereu prezentă de strânsoare în piept se intensifică. Şi de data aceasta alesese să nu aibă încredere în soţia lui şi, şi de data aceasta, greşise.

— Tu ai planificat asta, nu-i aşa; exact cum ai planificat toate celelalte aspecte. Cumva i-ai înlocuit pilulele.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ba cum să nu ştii. Spune-mi adevărul. Max. Şi spune-mi-l acum.

Bărbatul mai în vârstă păru să se prăbuşească. Genunchii i se îndoiră şi se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun.

— Nu înţelegi? Era datoria mea.

— Datoria ta. Fireşte că tu aşa o consideri. Nu-mi vine să cred că am fost atât de tâmpit. Am ştiut dintotdeauna cât erai de obsedat de istoria de familie, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai face aşa ceva.

Amărăciunea îi inundă stomacul. De la bun început el şi Daisy fuseseră simple marionete pe care Max le folosise pentru a-şi satisface obsesia faţă de trecut.

— Aşa ceva ce? Pe Dumnezeu, ar trebui să fii recunoscător. Max ţâşni din scaun. Degetul îi tremură când îl îndreptă spre Alex. Pentru un bărbat care e istoric de profesie, nu ai nici cel mai mic respect faţă de genealogia ta. Eşti strănepotul unui ţar!

— Sunt un Markov. E singura moştenire de familie care înseamnă ceva pentru mine.

— O adunătură de vagabonzi de doi bani. Vagabonzi, ai auzit? Eşti un Romanov şi e de datoria ta să ai un copil. Dar tu nu ai vrut să te bagi în asta, aşa-i?

— Decizia ar fi trebuit să îmi aparţină mie, nu ţie!

— Asta e ceva mai important decât o toană egoistă.

— Când mi-a spus că este însărcinată, am crezut că a făcut-o intenţionat. Am acuzato că m-a minţit, ticălosule!

Max se crispă şi îşi pierdu puţin din indignarea de om virtuos.

— Priveşte situaţia din punctul meu de vedere. Nu aveam la dispoziţie decât şase luni şi trebuia să acţionez rapid. Oricât mi-aş fi dorit să te îndrăgosteşti de ea, nu puteam nicidecum să mă aştept ca un bărbat cu înzestrarea ta intelectuală să fie interesat de o aiurită cum e fiica mea pentru orice altceva în afară de o aventură sexuală.

Alex fu lovit de greaţă. Ce însemnase pentru femeia blândă şi inteligentă care îi era acum soţie să fie legată de un tată care nutrea atât de puţin respect faţă de ea?

— Acea aiurită e mai deşteaptă decât noi amândoi.

— Nu e cazul să faci pe politicosul.

— Nu fac asta. Nu-ţi cunoşti deloc fiica.

— Ce ştiu sigur e că nu puteam lăsa ca această căsnicie să se sfârşească fără a face tot ce depindea de mine pentru a asigura apariţia unui moştenitor al dinastiei Romanov.

— Decizia nu îţi aparţinea ţie.

— Asta nu e tocmai adevărat. Pe tot parcursul istoriei familia Petroff s-a dedicat dintotdeauna binelui suprem al Romanovilor, chiar şi atunci când Romanovii nu au fost de acord.

Privindu-l pe Max, Alex îşi dădu seama că tatăl lui Daisy nu era tocmai întreg la minte când era vorba de acest subiect. Poate că Max era un om rezonabil în toate celelalte aspecte ale vieţii sale, dar nu şi într-acesta.

— Tu aveai de gând să laşi neamul Romanovilor să se stingă, spuse Max. Nu puteam permite acest lucru.

Nu avea niciun rost să dezbată în continuare acel subiect. Pentru Max copilul din pântecul lui Daisy era doar un pion, dar acel copil însemna cu totul altceva pentru Alex şi simţi un instinct patern de a-l proteja.

— Ce fel de pilule lua? Ce i-ai dat?

— Nimic care să-i facă rău copilului! Pastile de fluor pentru copii, atâta tot. Max se prăbuşi în scaun. Trebuie să o găseşti înainte să facă vreo tâmpenie. Dacă s-a descotorosit de el?

Alex îşi aţinti privirea asupra bătrânului. Treptat, mila luă locul amărăciunii când se gândi la toţi acei ani pe care Max îi irosise, la toate şansele pe care le ratase de a-şi cunoaşte cu adevărat fiica remarcabilă.

— Nimic nu ar putea să o determine să facă asta. E curajoasă. Max. Şi va face orice va fi nevoie pentru a proteja acel copil.

Alex se întâlni cu circul în dimineaţa următoare exact când primele camioane tocmai opreau pe un teren viran din Chattanooga. Acum că vara se apropia de sfârşit şi zilele erau tot mai scurte, circul începuse să îşi croiască drum înapoi spre sud, spre locul unde avea să îşi petreacă iarna, în apropiere de Tampa, unde aveau programată şi reprezentaţia lor finală, în ultima săptămână din octombrie. Vacanţa lui de un an de la universitate nu se încheia decât în ianuarie şi intenţionase să facă puţină muncă de documentare în Ucraina până atunci. Acum nu mai ştia ce avea să facă. Fără Daisy, nici nu prea îi păsa.

Studie din reflex noul amplasament şi văzu că terenul era deluros, de-abia existând suficient spaţiu plat chiar şi pentru a monta pavilionul de spectacole. Avea ochii înroşiţi de oboseală, dar se bucură de dificultăţile care aveau să îi fie puse de amplasamentul nefericit. Ştia că munca nu avea să-i abată gândurile de la ea – nimic nu putea să o facă –, dar cel puţin avea să îl ajute să-şi umple timpul cu ceva.

Trey era cel care îi remorca rulota în dimineaţa aceea, dar nu sosise încă, prin urmare Alex se îndreptă spre cortul de bucătărie pentru a se servi din cafeaua tare şi amară ce avea să îi facă o gaură în stomacul deja chinuit de arsuri. Înainte să apuce să îşi umple cana, auzi un ţipăt ascuţit şi poruncitor ca de trompetă. Înjură încet în barbă şi porni spre elefanţi.

Când ajunse acolo, nu fu surprins să constate că Neeco arăta scos din sărite.

— Dă-mi înapoi bastonul cu electroşocuri, Alex. O singură atingere şi putem pune capăt acestor mizerii.

În ciuda fanfaronadei lui Neeco, Alex ştia că dresorul de elefanţi nu mai avea niciun chef să folosească bastonul după experienţa cu Sinjun. Îi plăcea să creadă că purtarea lui Daisy faţă de animale îi deschisese şi lui Neeco ochii, căci acesta era acum mai blând cu elefanţii decât în trecut, iar aceştia cooperau mai bine cu el. Chiar şi aşa, trebuia să se asigure că Neeco înţelegea că nu se putea întoarce la vechile metode.

— Câtă vreme eu sunt şeful, nu ai să mai foloseşti bastonul ăla.

— Atunci ia-l de aici pe derbedeul ăla mic.

Alex se duse la Cartofior şi se lăsă îmbrăţişat de puiul de elefant. Acesta îşi vârî vârful trompei pe sub gulerul cămăşii lui, pentru a-l adulmeca pe gât, exact cum făcuse cu Daisy. Alex îl dezlegă şi porni spre camionul cu tambur, urmat îndeaproape de Cartofior.

Când Daisy dispăruse, Cartofior refuzase să mai mănânce, dar Alex fusese prea cufundat în iadul lui personal pentru a observa. De-abia când starea animalului se înrăutăţise, venise Neeco şi îl forţase să îi acorde atenţie.

Nu îi luase mult să descopere că elefantul găsea alinare în prezenţa lui, nu din cauza a ceva anume ce făcea Alex, ci pentru că puiul îl asocia cu Daisy. Începuse să mănânce din nou şi, în scurt timp, ajunsese să îl urmeze pe Alex peste tot, aşa cum o urmase cândva pe ea.

Se îndreptară amândoi spre camionul cu tambur, unde cortul de nailon aştepta să fie întins imediat ce se hotăra unde avea să fie montat. Brady ajunsese acolo înaintea lui, dar se dădu la o parte când apăru Alex. Alex nu ştia cum s-ar fi descurcat fără Brady. Alături de Jack, Brady intervenise în forţă pentru a prelua sarcinile rămase nerezolvate din cauza plecărilor sale frecvente şi pentru a menţine circul în funcţiune.

În următoarele câteva ore Alex munci cot la cot cu restul pentru a ridica pavilionul de spectacole pe terenul dificil. Era încă îmbrăcat în hainele pe care le purtase pe avion, dar nu se opri să se schimbe când ajunse şi Trey cu

rulota lui. Cămaşa lui oxford albastru era îmbibată de sudoare şi reuşise să îşi rupă pantalonii gri de costum, dar nu îi păsa. Munca grea şi istovitoare îl împiedica să gândească.

Când nu mai putu să evite acest lucru, se îndreptă spre rulotă, urmat şi de data aceasta de Cartofior. Priponi animalul lângă grămada de fân pe care i-o lăsase Digger, apoi ezită când se apropie de uşă. Interiorul rulotei era plin de parfumul ei, de atingerea ei, de tot în afară de prezenţa ei, şi detesta să intre în el.

O făcu oricum, iar cât îşi schimbă hainele fu torturat de imagini cu felul în care arătase Daisy când dăduse buzna pe uşă cu obrajii mânjiţi de mizerie, hainele jegoase, paie lipite în păr şi ochii strălucind de satisfacţia a ceea ce realizase. Se duse la frigider, însă nu găsi în acesta decât o doză de bere şi o cutie de iaurt pe care Daisy şi-o cumpărase ei. Expirase cu două săptămâni în urmă, dar nu se îndura să o arunce.

Luă berea şi ieşi cu ea, deschizând doza în timp ce se duse la Cartofior. Puiul se răcorea singur aruncându-şi paie pe spate. Luă o porţie proaspătă şi, în semn de prietenie, o presără peste Alex. Nu îi luase mult lui Alex să se prindă de ce Daisy avea mereu fân lipit în păr.

— Pun pariu că îi e dor de tine, amice, spuse el încet, mângâind trompa elefantului.

Probabil că de Sinjun îi era şi mai dor. Existase o legătură bizară între Daisy şi tigru, una pe care el nu o înţelesese niciodată. Adora să lucreze cu animale cărora nimeni altcineva nu avea răbdare să le acorde atenţie, puiul de elefant dificil, gorila timidă, tigrul bătrân şi impunător. Probabil îi era greu să fie departe de animalele pe care le iubea. În momentul acela totul încremeni în el. Pielea i se făcu de găină şi uită să mai respire. Ce îl făcuse să creadă că nu se afla cu unul dintre acele animale?

Douăzeci şi patru de ore mai târziu se afla lângă balustrada complexului Tropical World din cadrul Brookfield Zoo din Chicago şi o privea pe Glenna, care era aşezată pe un munte de pietre din mijloc, ronţăind o frunză de ţelină. Rătăcea pe aleile înclinate care înconjurau spaţiosul habitat închis

de câteva ore deja. Ochii îi erau înroşiţi de nesomn, îl durea capul, iar acidul îi măcina o gaură în stomac.

Dacă se înşelase? Dacă nu venea deloc aici? Trecuse pe la biroul de resurse umane al grădinii zoologice şi ştia deja că nu lucra acolo. Dar era sigur că şi-ar fi dorit să fie aproape de Glenna. În plus, nu îi mai rămăsese unde altundeva să caute.

„Prostule!" Cuvântul îi bubui în minte precum zgomotul făcut de un ciocan pneumatic. „Prostule! Prostule! Prostule! Prostule!"

Durerea lui era prea personală pentru a fi expusă public, iar când auzi flecăreala unui alt pâlc de elevi urcă pe aleea ce se curba uşor şi care era mărginită de vegetaţie tropicală şi o balustradă din ţevi de fier vopsite în verde ca bambusul şi prinse laolaltă cu sfoară. În partea de sus găsi un loc mai pustiu. Glenna se prinse de una dintre frânghiile grele ce atârnau din trunchiurile de copac artificiale amplasate în vârful muntelui pentru gorile şi veni pe partea unde se afla el. Părea sănătoasă şi fericită în noua ei casă. Se aşeză din nou, de data aceasta cu un morcov.

Brusc înălţă capul şi începu să plescăie din buze. Alex urmări direcţia privirii ei şi o văzu pe Daisy apropiindu-se de balustrada din partea de jos a aleii şi uitându-se la gorilă.

Inima i se zbătu frenetic, şi fu năpădit de bucurie, urmată aproape imediat de mâhnire. Chiar şi de la cincisprezece metri depărtare se vedea că nu era machiată, iar faţa îi era brăzdată de linii de oboseală. Părul îi era prins cu o clemă la ceafă şi, pentru prima dată de când o cunoscuse, arăta aproape neinteresantă. Unde era Daisy cea care adora să se aranjeze şi să se scalde în parfumuri şi pudre? Cu gura uscată, o sorbi în ochi şi ceva se frânse în el. Aceasta era Daisy aşa cum o făcuse el să fie.

Aceasta era Daisy cu lumina iubirii stinsă.

Apropiindu-se de ea, observă noi scobituri sub pomeţii ei şi îşi dădu seama că slăbise. Privirea îi zbură spre talia ei, însă jacheta largă pe care o purta deasupra unei perechi de pantaloni negri îl împiedica să vadă dacă se

produseseră schimbări şi în trupul ei. Fu invadat de teamă. Dacă pierduse copilul? Aceasta avea să fie pedeapsa lui?

Ea era atât de concentrată pe comunicarea mută dintre ea şi gorilă încât nu îl văzu când ocoli grupul de copii şi veni în spatele ei. Vorbi încet.

— Daisy.

Ea înţepeni, apoi se întoarse. Chipul îi deveni şi mai palid, iar mâinile îi tresăriră într-un spasm involuntar. Păru gata să o ia la fugă, iar el făcu rapid un pas în faţă pentru a o opri, însă răceala expresiei ei îl opri brusc. Singura dată când ţinea minte să mai fi văzut ochi atât de goi fusese când se privise într-o oglindă.

— Trebuie să discutăm.

Cuvintele lui erau, chiar dacă nu îşi dădea seama, un ecou al celor pe care i le spusese şi ea de atâtea ori, iar expresia împietrită cu care îl privi ea era probabil o reflexie a felului în care o privise el adesea.

Cine era femeia asta? Chipul ei nu mai avea nimic din însufleţirea pe care i-o cunoscuse el. Ochii ei violeţi erau atât de lipsiţi de viaţă încât nu păreau să fie capabili să plângă vreodată. Era ca şi cum ceva ar fi murit în ea, iar Alex fu năpădit de sudoare. „Pierduse oare copilaşul lor? Asta era cauza schimbării care se petrecuse în ea? Nu copilaşul lor! Te rog!”

— Nu avem despre ce să discutăm.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, întorcându-se prin perdeaua de frânghie care servea drept intrare în habitat. El o urmă afară şi, fără a se gândi, o prinse de braţ.

— Dă-mi drumul!

De câte ori îi spusese aceste cuvinte în timp ce o ţâra prin incinta circului sau o scotea din pat în zori? Însă de data aceasta le rosti fără urmă din înverşunarea ei de altă dată. Îşi aţinti privirea asupra chipului ei palid şi închis. „Ce ţi-am făcut, iubirea mea?”

— Vreau doar să vorbim, spuse el cu bruscheţe, conducând-o într-o parte, cât mai departe de mulţime.

Ea coborî privirea spre mâna lui, încă închisă peste braţul ei.

— Dacă intenţionezi să mă duci cu forţa la avort, este prea târziu.

Alex ar fi vrut să îşi dea capul pe spate şi să urle. Daisy pierduse copilul şi era vina lui.

Îşi lăsă mâna să cadă şi cu greu se forţă să rostească:

— Nu vei şti niciodată cât de amarnic regret asta.

— O, ştiu, spuse ea cu un calm nefiresc. Mi-ai arătat foarte clar.

— Nu ţi-am arătat nimic clar. Nu ţi-am spus niciodată că te iubesc. Ţi-am spus cuvinte pline de ură, care nu erau adevărate. Braţele lui tânjeau dureros să o strângă la pieptul lui, dar ea ridicase o barieră invizibilă în jurul ei însăşi. Toate astea au rămas în trecut, scumpo. O vom lua de la capăt. Îţi promit că am să mă revanşez pentru tot.

— Trebuie să plec. Trebuie să ajung la muncă în curând…

Era ca şi cum nu ar fi vorbit deloc. Îi spusese că o iubea, însă pentru ea nu contase. Intenţiona să îi întoarcă spatele şi să nu îl mai vadă niciodată.

Hotărârea lui se întări. Nu putea lăsa să se întâmple acest lucru. Avea să se ocupe mai târziu de durerea lui. Deocamdată avea să facă tot ceea ce era nevoie pentru a-şi recuceri soţia.

— Vii cu mine.

— Ba nu vin. Am un loc de muncă.

— Ai şi o căsnicie.

— Nu e o căsnicie reală. Nu a fost niciodată.

— Acum e. Am rostit amândoi jurăminte, Daisy. Jurăminte sacre. Mai real de atât nu se poate.

Buza ei de jos tremură.

— De ce faci asta? Ţi-am zis că e prea târziu să mai fac un avort.

Inima lui tresări îndurerată pentru ea. Oricât de profundă ar fi fost mâhnirea lui, ştia că nu se putea compara cu a ei.

— Vom avea alţi copii, scumpo. Vom încerca din nou. Imediat ce doctorul ne va spune că se poate.

— Ce tot spui acolo?

— Mi-am dorit copilul la fel de mult ca tine, dar nu mi-am dat seama decât în noaptea în care ai fugit. Ştiu că e vina mea că ai pierdut sarcina. Dacă aş fi avut mai bine grijă de tine, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Fruntea i se încreţi într-o cută de încruntare.

— Nu am pierdut sarcina.

El o privi ţintă.

— Sunt în continuare însărcinată.

— Dar ai spus – când ţi-am zis că vreau să discutăm, mi-ai zis că e prea târziu pentru a mai face un avort.

— Sunt însărcinată în patru luni jumătate. Un avort nu ar mai fi legal.

Chiar în timp ce el fu inundat de bucurie, gura ei se schimonosi într-o expresie de cinism pe care nu îşi imaginase că avea s-o vadă vreodată.

— Asta schimbă situaţia, nu-i aşa, Alex? Acum că ştii că barza e în continuare pe drum şi nu are de gând să facă nicidecum cale întoarsă, pun pariu că nu mai eşti la fel de nerăbdător să mă întorc la tine.

Emoţiile îl străbăteau atât de rapid încât nu le putea face faţă. Încă purta în pântec bebeluşul lor. Îl ura. Nu voia să se întoarcă. Nu putea gestiona atât de mult haos emoţional, prin urmare se opri asupra aspectelor practice.

— Ce faci în materie de îngrijiri medicale?

— Există o clinică nu departe de aici.

— O clinică?

El avea o avere în bancă, iar soţia lui mergea la o clinică. Trebuia să o ia de aici şi să o ducă undeva unde să o poată săruta până îi alunga de pe chip acea expresie de hotărâre implacabilă, însă singurul mod în care o putea face era jucând în continuare rolul tipului dur.

— Dacă aşa înţelegi tu să ai grijă de tine, nu sunt impresionat. Eşti slabă şi palidă. Eşti atât de a dracului de încordată încât pari gata să te faci bucăţi.

— Ţie ce-ţi pasă? Nu îţi doreşti copilul ăsta.

— O, îmi doresc foarte mult copilul. Doar pentru că m-am purtat ca un ticălos când mi-ai dat vestea nu înseamnă că nu mi-am venit în fire. Ştiu că nu vrei să vii cu mine, dar deocamdată nu ai de ales. Te pui în pericol şi pe tine, şi pe copil, Daisy, şi nu te pot lăsa să faci asta.

Îşi dădu seama că îi descoperise cel mai vulnerabil punct, dar ea continuă să i se împotrivească.

— Tu nu ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta.

— Ba da, am chiar multe de spus. Şi am de gând să mă asigur că tu şi copilul sunteţi în siguranţă.

Privirea ei deveni circumspectă.

— Am să joc murdar, spuse el încet. Nu o să-mi ia mult să aflu unde lucrezi şi îţi garantez că voi avea grijă ca locul tău de muncă să dispară.

— Mi-ai face aşa ceva?

— Nici măcar nu voi ezita.

Ea îşi lăsă umerii să cadă, iar el îşi dădu seama că ieşise învingător, dar nu simţi nicio satisfacţie.

— Nu te mai iubesc, îi şopti ea. Nu te iubesc deloc.

Alex simţi un nod în gât.

— Nu e nicio problemă, scumpo. Te iubesc eu suficient pentru amândoi.

capitolul 23

Alex o duse pe Daisy cu maşina la căsuţa aflată pe o stradă îngustă dintr-un cartier de oameni simpli nu departe de grădina zoologică. Casa avea o statuie de ghips a Sfintei Fecioare în minuscula curte din faţă, precum şi o morişcă în formă de floarea-soarelui străjuind un strat de petunii roz. Ea îşi închiriase un dormitor în spate, cu fereastra dând spre un gard din plasă de sârmă, iar cât timp ea îşi împachetă cele câteva lucruşoare, Alex se duse pe furiş să rezolve toate plăţile cu proprietăreasa, doar pentru a descoperi că Daisy îşi plătise deja chiria pe toată luna.

Din sporovăială femeii află că Daisy era recepţioneră la un salon de frumuseţe peste zi, iar noaptea lucra ca ospătăriţă într-o tavernă din cartier. Nici nu era de mirare că arăta atât de obosită. Nu avea maşină, deci mergea fie pe jos, fie cu autobuzul oriunde avea de ajuns şi îşi punea deoparte toţi banii pentru a se pregăti pentru venirea pe lume a copilului. Faptul că soţia lui trăise în sărăcie în timp ce el avea două maşini de lux şi o casă ticsită cu obiecte de artă nepreţuite nu făcu decât să îi întărească şi mai mult sentimentul de vinovăţie.

Când porniră la drum Alex se gândi pentru o clipă să o ducă acasă la el în Connecticut, dar apoi respinse ideea. Daisy nu avea nevoie să se vindece doar fizic; avea nevoie şi de vindecare emoţională şi poate că animalele pe care le iubea aveau să o ajute să o dobândească.

Totul era atât de familiar încât Daisy simţi o clipă de bucurie când Alex opri camioneta. Erau împreună pe drum, îndreptându-se spre următorul amplasament al circului. Era îndrăgostită şi însărcinată şi… se trezi tresărind violent când realitatea o izbi cu brutalitate.

Alex scoase cheile din contact şi deschise portiera.

— Trebuie să dorm puţin înainte să ne izbim cu maşina de vreun parapet de pod. Stai aici până rezolv cazarea.

Coborî din camionetă şi închise portiera în urma lui.

Ea se lăsă pe spate pe banchetă şi, închizând ochii în faţa amurgului ce se lăsa tot mai apăsător, îşi închise şi inima în faţa blândeţii pe care o auzise în tonul lui. Era împovărat de vinovăţie, oricine ar fi putut vedea acest lucru, dar ea refuza să se lase manipulată. Fără îndoială minciunile pe care i le spusese mai devreme îl făcuseră să se simtă mai bine, dar dacă le-ar fi crezut nu ar fi făcut decât să cadă în cursa lui. Ea avea un copil pe care trebuia să îl protejeze şi nu îşi mai permitea luxul unui optimism atât de prostesc.

Alex îi spusese că tatăl ei şi Amelia îi înlocuiseră pilulele contraceptive şi îşi ceruse iertare pentru că nu avusese încredere în ea. O nouă sursă de vinovăţie. Alese să îl ignore.

De ce nu putuse să o lase în pace? De ce o forţase să se întoarcă lângă el? Pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni emoţiile pe care se chinoise din răsputeri să şi le înăbuşe se răzvrătiră în ea. Îşi apăsă încheieturile degetelor pe buze şi se luptă cu propriile ei sentimente până reuşi să se strecoare din nou în spatele barierei alinătoare care îi permisese să rămână pe picioare în ultima lună.

De când se ştia, Daisy fusese genul de femeie condusă de emoţii, dar nu putuse să continue astfel şi să supravieţuiască. Mândria e totul, îi spusese Alex, iar acum ştia că avusese dreptate. Mândria o făcuse să meargă mai departe. Mândria o ajutase să răspundă la telefon şi să şamponeze capete toată ziua, apoi să îşi petreacă nopţile cărând tăvi grele încărcate cu mâncăruri unsuroase care îi întorceau stomacul pe dos. Mândria îi

permisese să aibă un acoperiş deasupra capului şi o ajutase să îşi pună bani deoparte pentru viitor. Mândria o ţinuse în viaţă când iubirea o trădase.

Şi ce o aştepta de acum înainte? Pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni, cunoscuse o teamă care nu avea nicio legătură cu plata chiriei. Îi era teamă de Alex. Ce voia de la ea?

Cea mai teribilă ameninţare pentru un tigru tânăr este un mascul de tigru mai bătrân. Tigrii nu au legături de familie puternice, precum leii şi elefanţii. Nu este ieşit din comun ca un tigru tată să îşi ucidă propriul pui.

Întinse stângace mâna spre mânerul portierei, doar pentru a-l vedea pe soţul ei venind cu paşi mari spre ea.

Alex îi trase un scaun de la masa pe care chelnerul care îi servise în cameră le pusese mâncarea pe care o comandase.

— Stai jos şi mănâncă, Daisy.

Nu alesese un motel ieftin de pe marginea drumului. Ci se cazaseră într-un apartament de lux dintr-un hotel Marriott nou-nouţ de pe malul râului Ohio, la graniţa dintre Indiana şi Kentucky. Daisy se gândi la felul cum, în trecut, numărase fiecare bănuţ când făcuse cumpărături de alimente şi îl mustrase pentru extravaganţă când el cumpărase câte o sticlă de vin bun. Probabil că el râsese bine pe seama ei.

— Ţi-am spus că nu mi-e foame.

— Atunci ţine-mi companie.

I se păru mai puţin obositor să se aşeze pe scaunul pe care i-l trăsese el decât să i se împotrivească. Alex strânse mai bine nodul halatului de prosop alb pe care îl îmbrăcase după ce făcuse duş şi se aşeză în faţa ei. Părul îi era încă umed şi i se cârlionţa uşor pe tâmple. Avea nevoie să se tundă.

Daisy coborî privirea spre cantitatea uriaşă de mâncare pe care o comandase pentru ea. O salată mare cât un platou, piept de pui înecat în sos de ciuperci,

un cartof copt, garnitură de paste, două chifle, o cană mare de lapte şi o felie de prăjitură cu brânză.

— Nu pot să mănânc atât.

— Sunt lihnit de foame. O să mănânc şi eu.

Deşi era un om căruia îi plăcea să mănânce, Alex nu era suficient de gurmand cât să poată consuma o parte însemnată din mâncare. Îşi simţi stomacul tresărind violent. Avusese mai multe dificultăţi în a mânca fără să vomite de când îl părăsise pe Alex decât pe tot parcursul primului ei trimestru.

— Gustă din asta.

Luă o îmbucătură de lasagna de pe farfuria lui şi i-o ridică la buze. Când Daisy deschise gura să refuze, el i-o împinse înăuntru, forţând-o să mestece.

— Ţi-am spus că nu vreau să mănânc.

— Doar gustă. E bună, nu-i aşa?

Spre surprinderea ei, odată ce trecu şocul iniţial, lasagna se dovedi într-adevăr gustoasă, deşi nu avea de gând să-i spună şi lui acest lucru. Luă o înghiţitură de apă.

— Chiar nu vreau nimic altceva.

— Nu mă surprinde. Arătă spre puiul din farfuria ei. Carnea aia pare cam uscată.

— E acoperită de sos. Nu pare uscată deloc.

— Crede-mă, Daisy. Puiul ăla este uscat ca pielea de pantofi.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Dă-mi să gust.

Ea îşi înfipse furculiţa în felia de pui, iar când tăie o bucată, zemurile ţâşniră în toate direcţiile.

— Uită-te la asta.

Împunse aerul cu furculiţa înspre el.

Alex smulse ascultător bucata de carne cu dinţii, o mestecă şi se strâmbă.

— E uscată.

Daisy puse mâna pe cuţit, îşi tăie şi ei o bucată şi o mâncă. După cum se aşteptase, era exact la fel de delicioasă cum părea. Mai mâncă o bucată.

— Nu e nimic în neregulă cu puiul ăsta.

— Presupun că lasagna mi-a afectat papilele gustative. Dă-mi voie să gust din pastele tale.

Iritată, îl privi răsucindu-şi furculiţa în pastele ei şi băgând-o în gură. O clipă mai târziu, îi oferi verdictul.

— Sunt prea picante pentru tine.

— Întâmplarea face să îmi placă mâncarea picantă.

— Să nu spui că nu te-am avertizat.

Îşi înfipse şi ea furculiţa în paste şi scăpă câteva picături de sos pe faţa de masă când o duse la gură. Sosul era aromat şi avea un gust plăcut.

— Nu e deloc picant.

Dădu să mai ia o înghiţitură, dar se opri cu furculiţa pe jumătate ridicată în aer. Ochii îi zburară spre ai lui şi îşi dădu seama că îl lăsase să o prindă în cursă, moment în care puse jos tacâmul.

— Un alt joc de putere.

Degetele lui lungi şi subţiri se închiseră în jurul încheieturii ei şi o privi cu o îngrijorare în care ea nu crezu nicio clipă.

— Te rog, Daisy. Eşti atât de slabă că mă sperii. Trebuie să mănânci pentru copilaş.

— Nu ai niciun drept să faci asta!

Durerea o inundă ca un torent. Îşi înăbuşi restul cuvintelor pe care ar fi vrut să le spună şi se retrase în spatele barierei de gheaţă care o ţinea la adăpost. Emoţiile erau duşmanul ei. Nu avea să se gândească decât la ceea ce era mai bine pentru copilul ei.

Fără un cuvânt, îşi continuă masa, mâncând până nu mai putu înghiţi nimic. Ignoră încercările lui de a face conversaţie şi nu îi păsă că el nu mâncă mai nimic. În mintea ei se refugiase într-o poieniţă superbă, în care ea şi copilaşul ei puteau hoinări în libertate, păziţi amândoi de un tigru puternic pe nume Sinjun, care îi iubea pe amândoi şi nu mai avea nevoie de cuşcă.

— Eşti extenuată, spuse el când, într-un final, Daisy puse furculiţa jos. Avem amândoi nevoie să dormim. Hai să ne culcăm devreme.

Ea se ridică de la masă, îşi strânse lucrurile şi se duse în baie, unde îşi oferi un duş lung. Când ieşi în cele din urmă, apartamentul era cufundat în întuneric, singura sursă de lumină fiind licărirea vagă ce se strecura printr-o crăpătură a draperiilor. Alex era întins pe spate pe marginea opusă a patului matrimonial uriaş.

Daisy era atât de obosită încât de-abia putea sta în picioare, dar vederea pieptului lui gol o împiedică să vină mai aproape.

— E în regulă, îi şopti el în întuneric. Nu am să te ating, scumpo.

Ea rămase nemişcată până îşi dădu seama că oricum nu ar fi contat dacă o atingea sau nu. Indiferent ce ar fi făcut el, ea nu avea să simtă nimic.

Alex îşi vârî mâinile în buzunarul jachetei de vânt şi se sprijini de gardul din plasă de sârmă care marca limita terenului viran pe care aveau să îşi

petreacă următoarele două zile. Se aflau în Monroe County, Georgia, iar aerul de octombrie al dimineţii târzii aducea cu el adierea înţepătoare a toamnei.

Brady veni la el.

— Arăţi ca naiba.

— Da, ei bine, nici tu nu arăţi prea bine.

— Femeile, pufni el. Nu poţi nici să trăieşti cu ele. Nu poţi nici să le ucizi în somn.

Alex nu reuşi nici măcar să se prefacă a zâmbi. Chiar dacă Brady avea dificultăţi cu Sheba, cel puţin relaţia lui cu Heather mergea bine. Cei doi îşi petreceau mult timp împreună, iar Brady era un antrenor mai răbdător decât fusese în trecut. Iar rezultatele se vedeau, căci performanţele lui Heather începuseră să se îmbunătăţească.

Trecuseră zece zile de când se întorsese cu Daisy şi întreaga trupă a circului ştia că era ceva profund în neregulă cu ea. Nu mai râdea deloc, nici nu ţopăia veselă de ici-colo, scuturându-şi coada de cal. Era politicoasă cu toată lumea – ba chiar o ajuta pe Heather la teme –, dar toate calităţile speciale care o definiseră în trecut păreau să se fi stins acum. Şi toată lumea aştepta ca Alex să o repare.

Brady îşi scoase o scobitoare din buzunarul cămăşii şi şi-o băgă în gură.

— Daisy e foarte diferită de când s-a întors.

— Încă se adaptează la starea de femeie însărcinată, asta-i tot.

Brady nu se lăsă păcălit.

— Mi-e dor de ea aşa cum era înainte. Mereu îşi băga nasul în treburile mele – presupun că asta nu-mi lipseşte –, dar mi-e tare dor de cum îi păsa de toată lumea. Acum se pare că nu îi mai pasă de nimic în afară de Sinjun şi de elefanţi.

— O să treacă peste asta.

Priviră în tăcere un camion descărcând un transport de fân. Alex o văzu pe Daisy punând mâna pe una dintre periile cu mâner lung şi începând să îl frece pe Budincă. Îi spusese că nu voia să o lase să lucreze, dar ea îi replicase că se obişnuise cu munca. Apoi încercase să îi poruncească să stea departe de toţi elefanţii în afară de Cartofior, temându-se că vreunul dintre ei avea să o trântească la pământ. Ea îl privise fără a-l vedea şi făcuse exact ceea ce dorise ea.

Brady îşi încrucişă braţele pe piept.

— Mă gândeam că ar fi bine să ştii – azi-noapte târziu am văzut o din nou ghemuită în cuşca lui Sinjun.

— La naiba! Jur pe ce am mai sfânt că am s-o leg în cătuşe dacă mai intră în cuşca tigrului!

— Mă sperie de moarte, pe cuvânt. Detest să o văd aşa.

— Da, ei bine, nu eşti singurul.

— De ce nu iei măsuri.

— Şi ce anume sugerezi să fac? Am pus să mi se aducă una dintre maşinile din Connecticut ca să nu fie nevoită să călătorească în camionetă, dar ea mi-a zis că îi place camioneta. I-am cumpărat flori, iar ea le ignoră. Am încercat să comand o autorulotă nouă, dar a făcut o criză de isterie când a aflat, aşa că a trebuit să anulez comanda. Nu ştiu ce altceva aş putea să fac. Îşi trecu mâna prin păr. De ce îţi spun ţie toate astea? Dacă te-ai pricepe cât de puţin la femei, nu te-ai tot învârti după Sheba.

— În privinţa asta n-am să te contrazic.

— Daisy o să fie bine. E doar o problemă de timp.

— Sigur. Probabil ai dreptate.

— Ba bine că nu.

Dacă îşi repeta acest lucru de suficiente ori, poate că avea să reuşească să îl transforme în realitate. Cât de mult îi lipsea aşa cum fusese înainte. Acum nu mai plângea niciodată. Lacrimile care îi ţâşneau din orice fuseseră o parte la fel de integrală din ea ca aerul pe care îl respira, dar acum părea să îşi fi înăbuşit singură capacitatea de a simţi orice emoţie. Îşi aminti cum obişnuise în trecut să se arunce în braţele lui de pe rampa camionului, sunetul râsului ei, alunecarea mâinii ei în părul lui. Tânjea după ea într-un fel în care nu mai tânjise după nimeni niciodată, iar noaptea trecută acea dorinţă nestăpânită îl împinsese dincolo de limitele autocontrolului său.

Se crispă amintindu-şi.

O visase zâmbindu-i aşa cum îi zâmbise altă dată, cu tot chipul luminat de bucurie, oferindu-i-se. Se trezise lipit de ea. Trecuse prea mult timp, iar el o dorea prea intens pentru a renunţa acum la ea.

Îşi lăsase mâna să alunece peste şoldul ei şi peste talia ce începea să se îngroaşe atât de plăcut. Ea se trezise imediat şi o simţise împietrind sub mângâierile lui, dar nu se retrăsese. Nici măcar nu îi opusese rezistenţă când el îi desfăcuse coapsele şi se urcase peste ea. În schimb stătuse indiferentă cât timp el îşi mai adăugase un păcat pe lista celor pe care le comisese deja împotriva ei. Se simţise ca un violator, iar în dimineaţa aceea nu fusese în stare să se privească în ochi în oglindă când se bărbierise.

— Mai vorbeşte şi acum cu Heather, spuse Brady. Dar nu aşa cum o făcea înainte. Heather e la fel de îngrijorată ca toţi ceilalţi.

Heather termină de mâncat porţia de tacos pe care i-o pregătise Sheba şi îşi şterse degetele pe şerveţelul de hârtie.

— Vrei să ştii ce mi-a zis tati aseară?

Sheba ridică privirea de la chiuvetă.

— Sigur.

Heather rânji, apoi îşi umflă pieptul.

— A spus, „Pe toţi dracii. Heather, curăţă-ţi mizeriile de pe canapea. Doar pentru că te iubesc nu înseamnă că vreau să-ţi văd fardurile mânjite peste tot pe unde mă aşez”.

Sheba râse.

— Babacul tău chiar că ştie să vorbească frumos.

— În ziua aceea la aeroport… Clipi. Avea lacrimi în ochi, Sheba.

— Te iubeşte mult.

— Cred că ştiu asta acum. Zâmbetul îi păli. Mă simt oarecum vinovată pentru că sunt atât de fericită şi toate alea, când Daisy e complet dată peste cap. Noaptea trecută am folosit cuvântul „rahat” în faţa ei, iar ea nici măcar n-a observat.

Sheba şterse blatul de bucătărie cu un prosop de vase.

— Numai de Daisy aud în dreapta şi în stânga în ultima vreme. Încep să mă satur.

— Asta pentru că nu îţi place de ea şi nu înţeleg de ce. Adică ştiu că tu şi Alex aţi fost la un moment dat împreună şi aşa mai departe, dar nu îţi mai pasă de el, iar ea e atât de tristă, aşa că nu văd de ce ar fi mare scofală?

— E mare scofală pentru că Sheba nu poate suporta când cineva se dovedeşte mai bun decât ea.

Brady stătea aproape în prag, pe interior, deşi niciuna din ele nu îl auzise intrând.

Sheba se burzului imediat la el.

— Tu nu baţi niciodată la uşă?

Heather oftă.

— Iar o să începeţi să vă certaţi?

— Eu nu mă cert, spuse Brady. Ea o face.

— Ha! El îşi închipuie că poate să-mi spună ce să fac, iar eu nu-i dau voie.

— Asta spune şi el despre tine, remarcă Heather răbdătoare. Apoi, deşi începea să creadă că vorbea cu pereţii, adăugă. Dacă voi doi v-aţi căsători odată, aţi fi atât de ocupaţi să încercaţi să vă dominaţi unul pe celălalt încât i-aţi lăsa în pace pe toţi ceilalţi.

— Nu m-aş căsători cu el pentru nimic în lume!

— Eu nu m-aş căsători cu ea nici dacă ar fi ultima femeie de pe pământ!

— Atunci nu ar trebui nici să v-o trageţi. Heather se strădui să imite cât mai convingător tonul lui Daisy Markov. Şi ştiu că vii pe furiş să fii cu ea aproape în fiecare noapte, tati, deşi sexul fără o legătură sufletească profundă cu cealaltă persoană e imoral.

Sheba roşi. Tatăl ei deschise şi închise gura de câteva ori, precum un peşte de acvariu, apoi începu să turuie.

— Vorbeşti fără să ai habar, domnişoară. Eu şi Sheba suntem doar prieteni, atâta tot. În ultima vreme a avut ceva probleme la rezervorul de apă, iar eu…

Heather îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt idioată.

— Ei, ia ascultă…

— Ce fel de exemplu credeţi că îmi daţi mie? Chiar ieri citeam despre psihologia adolescenţilor, pentru ceva ce am de făcut la teme, şi deja am câteva chestii majore care sunt împotriva mea.

— Ce chestii?

— Mi-am pierdut mama şi provin dintr-o familie destrămată. Asta, adăugându-se la ceea ce văd că se petrece în momentul de faţă între cei doi

adulţi care au cea mai mare influenţă în viaţa mea, îmi creşte probabilitatea de a rămâne însărcinată încă din adolescenţă.

Sprâncenele tatălui ei se ridicară atât de sus încât aproape îi ajunseră în păr, iar Heather se aşteptă la modul serios să îl vadă udându-şi pantalonii. Deşi nu îi mai era la fel de teamă de el ca în trecut, nu era nici proastă.

— Trebuie s-o şterg. Ne vedem mai târziu.

Ieşi din rulotă trântind uşa după ea.

— Ce rahat!

— Calmează-te, îi spuse Sheba. Încearcă doar să îşi demonstreze punctul de vedere.

— Şi care ar fi acela?

— Că noi doi ar trebui să ne căsătorim. Sheba îşi băgă în gură o bucată de carne de taco. Ceea ce nu face decât să demonstreze cât de bine cunoaşte lumea adevărată.

— În privinţa asta ai dreptate.

— Încă nu s-a dumirit cât suntem de incompatibili.

— Mai puţin la asta. Arătă din cap spre dormitorul din fundul rulotei.

— Da, ei bine… Un zâmbet viclean îi apăru pe chip. Sunteţi şi voi ţăranii buni la ceva.

— Ba bine că nu.

O trase în braţele lui, iar ea se cuibări la pieptul lui. Dădu să o sărute, dar apoi se trase în spate, căci aveau amândoi de lucru şi odată ce săreau unul pe celălalt le era foarte greu să se mai oprească.

El văzu în ochii ei o expresie tulburată.

— Sezonul aproape s-a încheiat, spuse ea. Peste câteva săptămâni vom fi în Tampa.

— Vom continua să ne vedem şi peste iarnă.

— Cine zice că vreau să te văd?

Minţea şi o ştiau amândoi. Deveniseră importanţi unul pentru celălalt, iar acum avea impresia că îşi dorea deja el ceva ce el nu îi putea oferi.

Îşi îngropă buzele în părul ei.

— Sheba, ţin la tine. Presupun că te iubesc, chiar. Dar nu mă pot căsători cu tine. Am mândria mea, iar tu mi-o calci mereu în picioare.

Ea înţepeni şi se dădu în spate, scuipând flăcări din ochi şi tratându-l ca şi cum ar fi fost un fel de gândac de bucătărie.

— Nu cred că ţi-a cerut cineva să te căsătoreşti.

Brady nu se pricepea la cuvinte meşteşugite, dar era ceva ce tot încerca de multă vreme să îi spună, ceva important.

— Mi-ar plăcea să mă însor cu tine. Dar mi-ar fi pur şi simplu prea greu să fiu căsătorit cu cineva care mă umileşte întruna.

— Ce tot spui acolo? Şi tu mă umileşti.

— Da, dar eu nu o fac la modul serios, în schimb tu da. E o diferenţă mare. Tu chiar crezi că eşti mai bună decât oricine altcineva. Te crezi perfectă.

— Nu am spus niciodată asta.

— Atunci spune-mi ceva ce nu e în regulă la tine.

— Nu pot să mai zbor ca în trecut.

— Nu la asta mă refer. Mă refer la ceva din tine care nu e atât de în regulă cum ar trebui să fie. Toată lumea are astfel de chestii.

— Nu e nimic în neregulă cu mine şi nu ştiu despre ce vorbeşti.

Brady clătină din cap cu tristeţe.

— Ştiu că nu ştii, păpuşă. Şi până nu te dumireşti, nu prea există speranţe pentru noi doi.

Îi dădu drumul, dar înainte să apuce să ajungă înapoi la uşă, ea începu să ţipe.

— Nu ştii nimic! Doar pentru că sunt dură nu înseamnă că nu sunt o persoană bună. Sunt, pe toţi dracii! Sunt o persoană bună!

— Eşti totodată o snoabă, spuse el, întorcându-se. De cele mai multe ori nu te gândeşti la sentimentele nimănui în afară de tine. Îi răneşti pe ceilalţi. Eşti obsedată de trecut şi eşti cea mai cu nasul pe sus persoană din câte am cunoscut vreodată.

Timp de o clipă, Sheba rămase nemişcată, uluită, dar apoi începu să ţipe.

— Mincinosule! Sunt o persoană bună! Sunt!

— Tot repetă-ţi asta, păpuşă, şi poate într-o bună zi ai s-o şi crezi.

Ţipătul ei de furie îi stârni un fior pe şira spinării. Ştia că Sheba avea să i-o plătească şi reuşi să iasă pe uşă înainte ca farfuria de tacos să se izbească de aceasta.

Hoinărind prin preajma circului în seara aceea, Daisy se trezi dorindu-şi să fi continuat numărul cu Alex. Cel puţin ar fi ţinut-o ocupată. Când acesta o anunţase că nu avea să mai apară în arenă cu el, nu simţise nici uşurare, nici dezamăgire. Pur şi simplu nu îi păsase. În ultimele şase săptămâni descoperise o durere mult mai chinuitoare decât orice rău pe care ar fi putut să i-l provoace un bici.

Privi mulţimea ieşind în şir indian din Pavilionul de spectacole. Copii plictisiţi se agăţau de fustele mamelor lor, iar taţii purtau în braţe prunci obosiţi şi cu gurile încă mânjite de merele pe băţ pe care le mâncaseră. Nu

cu mult timp în urmă vederea acelor taţi îi umpluse propriii ochi de lacrimi sentimentale, făcând-o să şi-l imagineze pe Alex purtându-l în braţe pe copilul lor. Acum ochii îi erau uscaţi. Alături de toate celelalte îşi pierduse şi capacitatea de a plânge.

Cum circul nu avea să plece mai departe în noaptea aceea, muncitorii primiseră liber în seara respectivă şi plecaseră în oraş în căutare de mâncare şi băutură. Totul era cufundat în tăcere. Cât timp Alex se ocupă de Misha, ea se îmbrăcă într-unul dintre puloverele lui mai vechi apoi îşi croi drum printre elefanţii adormiţi până ajunse la Cartofior. Îngenunchind, se strecură între picioarele lui din faţă şi îl lăsă pe puiul de elefant să îşi sprijine vârful trompei pe genunchiul ei.

Se cuibări mai adânc în puloverul lui Alex. Lâna moale avea încă mirosul lui, acea combinaţie de săpun, soare şi piele pe care ar fi recunoscut-o oriunde. Avea să i se răpească tot ceea ce iubea?

Auzi sunet de paşi apropiindu-se încet. Cartofior îşi mută fundul când lângă el apăru o pereche de picioare îmbrăcate în blugi pe care Daisy le recunoscu uşor.

Alex se lăsă pe vine lângă ea şi îşi sprijini coatele pe genunchii depărtaţi, lăsându-şi mâinile să îi atârne între ei. Părea atât de obosit încât, pentru o fracţiune de secundă, Daisy simţi nevoia să îl aline.

— Te rog ieşi de acolo, îi şopti el. Am atât de mare nevoie de tine.

Ea îşi sprijini obrazul de piciorul ridat, cu textură de pânză de sac, al lui Cartofior.

— Cred că o să mai stau aici o vreme.

El îşi plecă umerii şi începu să scormonească în pământ cu degetul.

— Casa mea… e mare. Există o cameră de oaspeţi în partea de sud care dă spre o livadă bătrână.

Răsuflarea ei ieşi într-un oftat uşor.

— E răcoare în noaptea asta. Vine toamna.

— Mă gândeam că am putea eventual să o transformăm într-o cameră a copilului. Este o încăpere plăcută, însorită, cu o fereastră mare. Eventual am putea să instalăm un balansoar acolo.

— Dintotdeauna mi-a plăcut toamna.

Animalele se foiră, iar unul dintre ele pufăi discret în somn. Cartofior îşi ridică trompa de pe genunchiul ei şi şi-o aşeză pe umărul soţului ei. Blândeţea tonului lui Alex nu îi ascunse nimic din amărăciune.

— Nu ai să mă ierţi niciodată, aşa-i?

Ea nu spuse nimic.

— Te iubesc, Daisy. Te iubesc atât de mult încât doare.

Ea îi auzi suferinţa, văzu vulnerabilitatea de pe chipul lui, şi, deşi ştia că era provocată doar de povara vinovăţiei, trecuse ea însăşi prin prea multă durere pentru a găsi vreo plăcere în a o provoca altcuiva, în special cuiva care încă însemna atât de mult pentru ea. Îi spuse cât de blând putea.

— Tu nu ştii cum să iubeşti, Alex.

— Poate că asta a fost adevărat cândva, dar nu mai e.

Poate că era datorită alinării pe care i-o oferea poziţia ei imediat sub inima lui Cartofior, sau poate era pentru că auzea durerea lui Alex, dar simţi bariera de gheaţă din sufletul ei începând să cedeze, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, încă îl iubea. Îl minţise şi pe el şi se minţise şi pe ea când spusese că nu era aşa. El era perechea sufletului ei şi avea să rămână pentru totdeauna stăpân peste inima ei. Odată ce înţelese acest lucru avu şi o altă revelaţie mai profundă şi mai amară. Dacă avea să îşi mai permită vreodată să cadă victimă iubirii pe care o simţea faţă de el, era foarte posibil să o distrugă şi, pentru binele copilului, nu putea lăsa să se ajungă la aşa ceva.

— Nu înţelegi? Ceea ce simţi tu e vinovăţie, nu iubire.

— Nu i adevărat.

— Eşti un bărbat orgolios. Ţi-ai violat propriul simţ al onoarei, iar acum încerci să îţi repari greşelile. Înţeleg asta, dar nu am să las ca viaţa mea să fie dictată de cuvinte în care nu crezi cu adevărat. Copilul acesta e prea important pentru mine.

— Copilul e important şi pentru mine.

Ea se crispă.

— Nu spune asta! Te rog!

— Mi-aş demonstra iubirea dacă aş putea, dar nu ştiu cum să o fac.

— Va trebui să renunţi la mine. Ştiu că îţi va răni orgoliul şi îmi pare rău pentru asta, dar e prea dificil să fim împreună astfel.

Alex nu spuse nimic. Daisy închise ochii şi încercă să se strecoare în spatele barierei de gheaţă care o ţinuse la adăpost, dar el îi provocase prea multe fisuri.

— Te rog, Alex, şopti ea cu vocea frântă. Te rog, renunţă la mine!

El îi răspunse aproape imperceptibil.

— Asta îţi doreşti cu adevărat?

Ea dădu din cap.

Nu crezuse că avea să-l vadă vreodată arătând înfrânt, dar în clipa aceea în el păru să se stingă şi ultima scânteie a unui foc viu.

— În regulă, spuse el răguşit. Am să-ţi îndeplinesc dorinţa.

Un spasm de nelinişte o sfâşie când îşi dădu seama că în sfârşit se terminase şi îşi înăbuşi un hohot de plâns când el se ridică în picioare.

Dacă într-adevăr era ceea ce îşi dorea, de ce se dovedea atât de dureros?

Undeva într-o parte o umbră se clinti, dar atât Daisy cât şi Alex erau prea cufundaţi în propria lor nefericire pentru a observa că cea mai intimă conversaţie a lor fusese auzită şi de altcineva.

capitolul 24

— Alex!

Ridică brusc capul de la motorul ciocanului pneumatic când auzi vocea lui Daisy strigându-l pe exact acelaşi ton pe care îl folosise şi în trecut. Speranţa îl năpădi fierbinte. Poate că totuşi nu intrase încă în criză de timp. Poate că nu vorbise serios cu două nopţi în urmă şi nu avea să mai fie nevoit să o îmbarce pe un avion cu destinaţia New York exact în după-amiaza aceea.

Aruncă la pământ cheia fixă cu care lucrase şi se întoarse spre ea, însă îşi pierdu orice speranţă când văzu expresia de pe chipul ei.

— Sinjun a dispărut! Toate animalele au fost descărcate din maşini, iar el nu se numără printre ele. Iar Trey lipseşte şi el.

Brady apăru din spatele ciocanului pneumatic, unde încercase să îl ajute pe Alex.

— Sheba e în spatele acestei tărăşenii. Pun pariu pe orice.

Chipul lui Daisy păli de îngrijorare.

— Ţi-a spus ceva?

— Nu, dar a fost ca o scorpie veninoasă în ultimele câteva zile.

Daisy se uită la Alex şi, pentru prima dată de când o găsise la grădina zoologică, simţi că îl vedea cu adevărat.

— Tu ştiai despre asta?

— Nu. Nu mi-a spus nimic.

— Ştie cât eşti de legată de tigrul acela, spuse Brady. Eu unul presupun că l-a vândut fără ştirea ta.

— Dar nu poate să facă asta. E al meu!

Îşi muşcă buza, ca şi cum şi-ar fi dat seama că ceea ce spusese nu era adevărat.

— Am încercat să o caut pe Sheba mai devreme, spuse Brady, dar încă nu şi-a făcut apariţia. Shorty era la volanul autorulotei ei, dar maşina ei nu e pe nicăieri.

Daisy îşi încleştă mâinile în pumni.

— A făcut ceva oribil cu el. Sunt sigură.

Alex ar fi vrut să o liniştească, dar bănuia că avea dreptate.

— Am să dau câteva telefoane şi am să văd ce pot să aflu. Ce-ar fi ca voi doi să mergeţi şi să discutaţi cu muncitorii, să vedeţi dacă nu ştie vreunul dintre ei ceva?

Dar nimeni nu ştia nimic. În următoarele două ore vorbiră cu toată lumea de la circ, doar pentru a descoperi că Sheba nu mai fusese văzută din seara precedentă.

Daisy deveni tot mai agitată. Unde era Sinjun? Ce făcuse Sheba cu el? Aflase suficiente detalii despre opţiunile disponibile pentru animalele de circ ajunse la o vârstă înaintată ca să înţeleagă că şansele lui Sinjun de a fi preluat de o grădină zoologică respectabilă erau foarte mici. Ce avea să se întâmple cu tigrul ei?

Ora la care ar fi trebuit să plece spre aeroport veni şi trecu. Alex insistase să meargă la tatăl ei până decidea ce voia să facă, dar acum nu se mai punea problema să plece. Ignoră Lexusul gri perlat cu număr de înmatriculare din Connecticut – un alt dar pe care Alex i-l oferise mânat de vinovăţie – şi se aşeză pe coada bătrânei camionete negre care în vara aceea o purtase într-o

călătorie a sufletului ce culminase în acea noapte mohorâtă de octombrie. De acolo privi circul şi tot ceea ce se afla în jurul acestuia.

Se încheie prima reprezentaţie, apoi cea de-a doua. Ultimii spectatori ieşiră unul câte unul. Era ultima dată când circul mai petrecea undeva două zile consecutive înainte să ajungă în Tampa. Şi de data aceasta muncitorii plecaseră în oraş, însoţiţi de o parte dintre dansatoare, ceea ce făcuse ca terenul pe care se afla circul să aibă acum un aer abandonat. Îi era frig, dar aşteptă până când Alex se schimbă de costum şi se duse să o verifice pe Misha înainte de a se întoarce la rulotă.

Valiza ei zăcea uitată pe pat. Trecu pe lângă ea şi luă de pe un cuier din perete vechiul pulover gri al lui Alex. După ce îl îmbrăcă, dădu să se întoarcă afară, însă ezită în faţa comodei ponosite, încorporată în perete, în care Alex îşi ţinea hainele. Lăsându-se pe vine, deschise sertarul de jos şi dădu la o parte blugii lui pentru a vedea ce era ascuns dincolo de aceştia. O zdrăngănitoare ieftină de plastic, o răţuşcă galbenă, o cutie miniaturală de biscuiţi pentru animale, o baveţică de plastic având imprimat pe ea un iepure, un volum broşat al cărţii doctorului Spock.

Descoperise toate aceste lucruri cu doar câteva zile în urmă, în timp ce îşi punea deoparte nişte haine, dar Alex nu pomenise niciodată de ele. Acum atinse zdrăngănitoarea cu vârful degetului şi încercă să înţeleagă de ce le avea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să creadă…

Nu. Nu îşi putea permite să gândească astfel. Avea prea multe de pierdut.

Trânti uşa în urma ei şi tocmai pornise înapoi spre camionetă când văzu Cadillac-ul lui Sheba parcat lângă autorulota acesteia şi auzi voci furioase răsunând din interiorul pavilionului de spectacole. Alex le auzise şi el şi o luară amândoi la fugă în aceeaşi direcţie. Se întâlniră la intrarea din spate.

— Poate ar fi bine să rămâi aici, spuse el.

Ea îl ignoră şi se năpusti înăuntru.

Pavilionul de spectacole era slab luminat de o singură lampă de lucru care proiecta umbra eşafodajului peste arenă, lăsând marginile cortului

cufundate în întuneric. Daisy fu înconjurată de mirosuri familiare de rumeguş, animale şi popcorn stătut. Cât de mult aveau să îi lipsească toate acestea, îşi spuse ea.

Brady şi Sheba se aflau la marginea exterioară a arenei centrale. Brady o ţinea de braţ şi era vizibil furios.

— Daisy nu ţi-a greşit naibii cu nimic niciodată, dar tu tot nu te-ai putut răbda să nu-i faci rău, aşa-i?

Sheba se smulse din mâinile lui.

— Eu fac ce vreau şi n-o să-i permit unui băiat de măcelar să facă pe şeful cu mine.

— Nu te saturi niciodată să fii o scorpie?

Indiferent ce replică ar fi intenţionat Sheba să îi dea, aceasta i se stinse pe buze.

— Ei, ei, ia uite cine a decis să ni se alăture.

Daisy veni în fugă spre ea pentru a o înfrunta.

— Ce ai făcut cu Sinjun?

Sheba nu se grăbi să îi răspundă – manipulându-i cu jocurile ei mentale, făcând paradă de puterea pe care o avea asupra lor.

— Sinjun se pregăteşte să plece spre noua sa casă. Tigrii siberieni sunt animale foarte valoroase, ştiai? Chiar şi când sunt bătrâni. Se aşeză pe primul rând de scaune şi îşi încrucişă picioarele într-o postură aproape teatral de indiferentă. Nici măcar eu nu ştiam cât de mult ar fi dispuse anumite persoane să plătească pentru un astfel de animal.

— Cine anume? vru Alex să ştie, oprindu-se lângă Daisy. La cine a ajuns?

— La nimeni, deocamdată. Domnul respectiv nu va veni să îl ridice decât mâine-dimineaţă.

— Atunci unde îl ţii?

— E în siguranţă. Trey e cu el.

Alex îşi pierdu răbdarea.

— Scuteşte-mă de rahaturi! Cui l-ai vândut?

— Au fost mai mulţi care s-au arătat interesaţi, dar Rex Webley mi-a oferit cel mai bun preţ.

— Hristoase!

Expresia de pe chipul lui Alex îi stârni lui Daisy un fior pe şira spinării.

— Cine e Rex Webley? vru ea să ştie.

Înainte ca Sheba să apuce să răspundă, Alex o întrerupse brusc:

— Niciun cuvânt, Sheba. Asta e doar între tine şi mine.

Sheba îi aruncă o privire trufaşă înainte de a se întoarce din nou spre Daisy.

— Webley e administratorul unui parc de vânătoare din Texas.

Daisy nu înţelese.

— Un parc de vânătoare?

— Oamenii îl plătesc pe Webley ca să vâneze animalele pe care le cumpără acesta, spuse Brady dezgustat.

Daisy îşi mută privirea de la Sheba la Brady.

— Să îi vâneze? Dar nimeni nu are voie să vâneze tigri. Sunt o specie pe cale de dispariţie.

Sheba se ridică şi se duse în centrul arenei.

— Ceea ce îi face cu atât mai valoroşi pentru oamenii bogaţi care s-au plictisit să vâneze animale obişnuite şi care nu îşi bat capul cu ce e legal şi ce nu.

Când Daisy începu să priceapă la ce se referea, vocea i se poticni într-un nod de teamă.

— L-ai vândut pe Sinjun pentru a fi hăituit şi ucis?

Mintea el fu zguduită de imagini oribile. Sinjun nu era înzestrat cu teama naturală a tigrilor faţă de oameni. Nu avea să-şi dea seama că oamenii care veneau spre el cu puşti intenţionau să îi facă rău. Îi văzu trupul zgâlţâindu-se sub ploaia de gloanţe. Îl văzu zăcând pe pământ, cu blana lui cu dungi portocalii şi maro mânjită cu sânge, şi se întoarse furioasă spre Sheba.

— N-am să te las să faci asta! Voi apela la autorităţi. Ele te vor împiedica.

— Ba nu o vor face, răspunse Sheba. Nu e nimic ilegal în a vinde un tigru. Webley mi-a spus că o să-l expună pe Sinjun la parcul lui de vânătoare. Asta nu este împotriva legii.

— Doar că nu o să se mulţumească să-l expună, aşa-i? O să lase să fie ucis. Daisy simţi că se sufoca. Am să apelez la autorităţi. Am s-o fac. Ele te vor împiedica.

— Mă îndoiesc, spuse Sheba. Webley are mulţi ani de când evită legea. Cineva ar trebui să depună mărturie că a văzut efectiv momentul în care a fost ucis tigrul, iar asta e prea puţin probabil să se întâmple. În plus, ar fi oricum prea târziu, nu-i aşa?

Daisy nu simţise în viaţa ei o ură atât de intensă faţă de o altă fiinţă umană.

— Cum poţi să faci aşa ceva? Dacă mă urăşti atât de mult, de ce nu m-ai lovit direct pe mine? De ce te-ai răzbunat pe Sinjun?

Alex se duse în centrul arenei lângă ea.

— Am să-ţi dau dublul sumei pe care ţi-a oferit-o Webley.

— De data aceasta banii tăi nu au nicio valoare, Alex. Nu ai să-l poţi cumpăra pe Sinjun cum ai făcut-o cu Glenna. Am stabilit asta drept una dintre condiţiile vânzării.

Daisy ridică brusc capul. Alex nu îi spusese că el o cumpărase pe Glenna. Ştiuse că el fusese cel care se ocupase ca ea să ajungă la Brookfield Zoo, însă nu conştientizase că banii lui făcuseră acest lucru posibil. Gorila sfârşise în noua ei casă spaţioasă mulţumită lui.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa? spuse Alex.

— Oamenii lui Webley nu vor veni după Sinjun decât dimineaţă. Expresia ei deveni vicleană. De-abia atunci voi semna documentele finale şi aş putea oricând să mă răzgândesc.

Şoapta fină a lui Alex aproape nu se auzi deloc.

— Acum ajungem la miezul problemei, nu-i aşa, Sheba?

Aceasta îşi îndreptă privirea spre Daisy, care încă aştepta la marginea arenei cu Brady.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa, Daisy? Dacă aş anula vânzarea. Pot să o fac, să ştii. Cu un singur telefon.

— Sigur că poţi, murmură Alex. Şi ce trebuie să fac pentru a te determina să dai acel telefon?

Sheba se întoarse cu faţa spre el, iar Brady şi Daisy părură să dispară, lăsându-i doar pe ei doi să se înfrunte în arena de circ care le marcase destinele. Străbătu şi mica distanţă care rămăsese între ei, deplasându-se cu mişcări legănate, aproape ca o iubită, cu diferenţa că nu exista nici urmă de iubire între ei.

— Ştii ce ai de făcut.

— Spune-mi în faţă.

Sheba se întoarse spre Daisy şi Brady.

— Voi doi trebuie să ne lăsaţi singuri. Asta e doar între Alex şi mine.

Brady explodă.

— Asta e o minciună sfruntată, pe cuvânt dacă nu! Dacă aş fi ştiut că asta pui la cale, ţi-o jur pe ce am mai sfânt, ţi-aş fi administrat o bătaie soră cu moartea!

Fanfaronada lui nu o impresionă.

— Dacă tu şi Daisy nu plecaţi de aici, veţi semna condamnarea la moarte a tigrului.

— Mergeţi, spuse Alex. Faceţi ceea ce vă cere.

Brady arăta ca un om care tocmai pierduse toate lucrurile în care crezuse, iar vocea îi deveni amară când se întoarse spre Alex.

— Nu o lăsa să îţi reteze ouăle. O să încerce, dar să nu îndrăzneşti să îi dai voie.

— Nici nu intenţionez, spuse el calm.

Daisy îi aruncă o privire imploratoare, dar Alex era concentrat asupra lui Sheba şi nu o observă.

— Haide, Daisy. S-o ştergem de aici.

Brady îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi o conduse spre intrarea din spate. Ultimele câteva luni o învăţaseră să lupte şi dădu să i se opună, dar apoi îşi dădu seama că Alex era singura speranţă a lui Sinjun.

Odată ajunsă afară luă o înghiţitură lacomă din aerul rece al nopţii, iar dinţii începură să îi clănţănească. Brady o îmbrăţişă şi îi şopti.

— Îmi pare rău, Daisy. Nu am crezut că va merge atât de departe.

De înăuntru auziră vocea dispreţuitoare a lui Alex, doar uşor înăbuşită de pereţii de nailon ai pavilionului de spectacole.

— Eşti femeie de afaceri, Sheba. Dacă mi-l vinzi pe Sinjun mie, voi avea grijă să merite pentru tine. Tot ce trebuie să faci e să îmi spui preţul.

Atât Daisy cât şi Brady rămaseră încremeniţi, ştiind că ar fi trebuit să plece, dar nefiind în stare. Apoi Brady o înşfăcă de mână şi o trase în întunericul spaţiului de lângă intrarea din spate, unde nu puteau fi văzuţi, dar puteau vedea parţial arena centrală.

Daisy o văzu pe Sheba mângâindu-l pe Alex pe braţ.

— Nu banii tăi mă interesează. Ar trebui să ştii asta. Ci mândria ta.

El se dădu în spate, ca şi cum nu ar fi putut suporta atingerea ei.

— Ce naiba înseamnă asta.

— Dacă vrei tigrul înapoi, va trebui să mă implori să ţi-l dau.

— Du-te dracului!

— Marele Alex Markov va trebui să se pună în genunchi şi să mă implore.

— Nici mort nu aş face-o.

— Refuzi să o faci?

— Nici într-un milion de ani. Îşi răsfiră degetele pe şolduri. Poţi să faci ce vrei cu blestematul ăla de tigru, dar nu am să mă pun în genunchi, nici în faţa ta, nici în faţa nimănui altcuiva.

— Sunt surprinsă. Cred că mă aşteptam să fii dispus să faci orice pentru smiorcăita aia mică. Ar fi trebuit să ştiu că nu o iubeşti cu adevărat.

Pentru o clipă, Sheba ridică privirea spre umbrele proiectate de eşafodaj, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Alex.

— Am bănuit asta de la bun început şi cred că ar fi trebuit să îmi ascult instinctele. Cum ai fi putut să o iubeşti? Ai inima prea al naibii de împietrită pentru a iubi pe oricine.

— Nu ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce simt eu faţă de Daisy.

— Ştiu că nu o iubeşti suficient pentru a te pune în genunchi şi a implora pentru ea. Îl privi satisfăcută. Deci victoria îmi aparţine. Presupun că victoria mi-ar aparţine oricum.

— Eşti nebună.

— Iar tu eşti deştept să refuzi. O singură dată m-am pus în genunchi pentru iubire şi nu îţi recomand să o faci.

— Iisuse, Sheba! Nu face asta!

Din vocea ei dispăru tonul de sfidare.

— Trebuie să o fac. Nimeni nu o umileşte pe Sheba Quest şi să rămână apoi nepedepsit. Şi, orice ai face, tu vei ieşi înfrânt azi. Eşti sigur că nu vrei să te mai gândeşti?

— Sunt sigur.

În clipa aceea, Daisy înţelese că îl pierduse pe Sinjun. Alex nu era alcătuit ca alţi bărbaţi. Toate elementele fiinţei sale erau legate laolaltă de o voinţă de fier, hotărâre şi orgoliu. Dacă se înjosea în faţa lui Sheba, ar fi distrus bărbatul care era. Înclinându-şi capul, încercă să le întoarcă spatele, dar Brady i se puse în cale.

Alex vorbi pe un ton încordat şi brutal.

— Ştii care e ironia în toate astea? Daisy ar fi făcut-o. Nici măcar nu ar fi stat pe gânduri. Lăsă să-i scape un hohot de râs brutal, lipsit de orice urmă de umor. S-ar pune în genunchi cât ai clipi, pentru că în pieptul ei bate o inimă suficient de puternică să înfrunte lumea întreagă. Ei nu îi pasă de onoare sau mândrie sau orice altceva când în joc e binele creaturilor pe care le iubeşte.

— Şi ce dacă? rânji Sheba batjocoritor. Acum nu e vorba de Daisy. E vorba de tine. Ce alegi, Alex? Orgoliul tău sau tigrul? Ai de gând să sacrifici totul

pentru iubire sau ai de gând să te agăţi de tot ceea ce e important pentru tine?

Se lăsă o tăcere prelungă. Lacrimile începuseră să şiroiască pe chipul lui Daisy şi ştiu că trebuia să plece. Se desprinse de lângă Brady şi încremeni când auzi exclamaţia furioasă şi întretăiată a acestuia.

— Nenorocitul!

Se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe Alex încă stând în faţa lui Sheba cu fruntea înălţată semeţ. Dar genunchii începuseră să i se îndoaie. Acei genunchi nobili de Romanov. Acei genunchi mândri de Markov. Încetul cu încetul, se lăsă pe podeaua acoperită cu rumeguş, dar în acelaşi timp Daisy ştiu că nu îl văzuse niciodată într-o postură mai arogantă şi mai neînduplecată decât în momentul acela.

— Imploră-mă, şopti Sheba.

— Nu!

Cuvântul se smulse din pieptul lui Daisy. Nu avea să-i permită lui Sheba să îi facă aşa ceva, nici măcar de dragul lui Sinjun! La ce ar fi ajutat-o să salveze un tigru magnific dacă l-ar fi distrus pe celălalt? Se năpusti pe intrarea din spate şi fugi în arenă, stârnind un norişor de rumeguş când alergă la Alex. Odată ajunsă acolo, îl prinse de braţ şi încercă să îl ridice în picioare.

— Ridică-te, Alex! Nu face asta! Nu o lăsa să-ţi facă asta.

El nu îşi desprinse ochii de pe Sheba Quest. Iar ochii îi ardeau.

— E aşa cum ai spus tu odată, Daisy. Nimeni altcineva nu poate să mă umilească. Doar eu singur pot să mă umilesc.

Ridică faţa spre Sheba, iar gura i se schimonosi într-o expresie dispreţuitoare. Deşi era în genunchi, nu arătase niciodată mai magnific. Era aidoma unui ţar, din cap până în picioare. Regele arenei.

— Te implor, Sheba, spuse el sec. Nu lăsa să i se întâmple nimic acelui tigru.

Mâna lui Daisy se strânse spasmodic pe braţul lui şi se lăsă în genunchi lângă el.

Brady scoase o exclamaţie tăioasă.

Iar gura lui Sheba Quest se curbă într-un zâmbet strâmb. Expresia care îi apăru pe chip fu o combinaţie neobişnuită de uluire şi satisfacţie.

— Ticălosule! Deci chiar o iubeşti, până la urmă.

Coborî privirea spre Daisy, îngenuncheată lângă el pe rumeguş.

— În caz că nu te-ai dumirit încă, te iubeşte. Până dimineaţă ai să-ţi primeşti tigrul înapoi şi poţi să-mi mulţumeşti oricând doreşti. Bun, e cazul să îţi mai fac o demonstraţie sau crezi că de aici încolo te descurci şi singură fără să o dai în bară?

Daisy se uită la ea, înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Bun. Pentru că m-am săturat până peste cap ca toată suflarea de la circ să-mi stea morocănoasă şi să-şi facă griji pentru tine.

Brady începu să înjure.

Alex îşi îngustă ochii.

Iar Sheba Quest, regina arenei, trecu maiestuoasă pe lângă toţi trei, cu fruntea sus şi părul roşu aprins fluturându-i ca un steguleţ de circ.

Brady o ajunse din urmă chiar înainte să iasă pe uşa din spate, dar înainte să apuce să spună ceva, ea se întoarse spre el şi îl împunse în piept cu arătătorul cu toată forţa de care era în stare.

— Să nu îndrăzneşti să mai spui vreodată că nu sunt o persoană bună!

Încetul cu încetul, un zâmbet luă locul expresiei de şoc de pe chipul lui. Fără un cuvânt, se aplecă, îşi înfipse umărul în burta ei şi o luă pe sus, scoţând-o din pavilionul de spectacole.

Daisy clătină din cap năucită şi îl privi pe Alex, încă îngenuncheat lângă ea pe rumeguş.

— Sheba a pus la cale toată povestea asta. Ştia că eu şi Brady nu vom rezista tentaţiei de a trage cu urechea. Şi înţelegea ce simt, aşa că a pus toate astea la cale ca să te pot crede că într-adevăr mă iubeşti.

Privirea lui o măsură scurt, iar ochii îi erau duri ca ambra şi inundaţi de o furie rece.

— Să nu mai aud un cuvânt.

Daisy deschise gura.

— Să nu mai aud un cuvânt!

Mândria lui fusese rănită grav şi nu reacţiona prea bine. Daisy înţelese că trebuia să acţioneze rapid. După toate prin câte trecuseră, nu avea de gând să îl piardă acum.

Cu toată forţa ei, se izbi de pieptul lui. Îl luă prin surprindere, iar el căzu pe spate în rumeguş. Înainte să apuce să se ridice, Daisy se urcă peste el.

— Lasă prostiile, Alex. Vorbesc serios. Strânse în pumni câte un smoc gros din părul lui întunecat şi tare. Te implor. Am ajuns prea departe ca să te-apuce acum nebuniile, am făcut eu destule pentru amândoi. Dar în mare parte a fost vina ta, ştii bine că aşa e. Pentru că mi-ai tot spus că nu poţi iubi. Iar apoi, când chiar m-ai iubit cu adevărat, eu am crezut că eşti mânat de vinovăţie. Ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit…

— Lasă-mă să mă ridic, Daisy.

Ar fi putut cu uşurinţă să o dea jos de pe el, dar ea ştia că nu avea să o facă pentru că se gândea la bebeluş. Şi pentru că o iubea.

Se întinse cu totul peste el, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui ca pentru al strangula, apăsându-şi obrazul pe lateralul capului lui. Se lipi cu trunchiul şi picioarele de ale lui şi îşi lăsă degetele de la picioare să se strângă deasupra gleznelor lui.

— Nu prea cred. Eşti orbit de mânie în clipa de faţă, dar o să te linişteşti în câteva minute, imediat ce ai răgaz să reflectezi la tot ce s-a întâmplat, iar până atunci nu am să te las să faci nimic ce ai să regreţi după aceea.

I se păru că îi simte trupul începând să se relaxeze, dar nu îşi mută greutatea pentru că Alex era viclean şi era posibil să fi fost doar o manevră pentru a o prinde pe picior greşit.

— Ridică-te acum, Daisy.

— Nu.

— Ai să regreţi.

— Nu m-ai răni pentru nimic în lume.

— Cine a pomenit ceva de rănit?

— Eşti furios.

— Am avut şi momente mai fericite.

— Eşti sincer furios pentru ceea ce te-a forţat să faci.

— Nu m-a forţat să fac nimic.

— Ba cum să nu. Daisy îşi dădu capul în spate suficient cât să poată rânji spre faţa lui posomorâtă. Ţi-a copt-o cum scrie la carte, Alex. Pe cuvânt. Dacă vom avea o fetiţă, putem să-i punem numele Sheba.

— Doar peste cadavrul meu.

Ea se ghemui din nou lângă gâtul lui şi aşteptă pur şi simplu aşa, culcată peste el, complet în largul ei, ca şi cum Alex ar fi fost cea mai bună saltea

ortopedică din lume.

Buzele lui o atinseră uşor pe ureche.

Ea se cuibări mai aproape şi îi şopti.

— Vreau să ne căsătorim înainte să se nască bebeluşul.

Îi simţi mâna în părul ei.

— Suntem căsătoriţi.

— Vreau s-o facem din nou.

— Hai s-o facem şi gata.

— Ai de gând să spui ceva vulgar, nu-i aşa?

— Asta o să te facă să te dai jos de pe mine?

— Mă iubeşti?

— Te iubesc.

— Nu ai un ton prea iubitor. Mai degrabă pari să scrâşneşti din dinţi.

— Chiar scrâşnesc din dinţi, dar asta nu înseamnă că nu te iubesc din tot sufletul.

— Serios? Îşi dădu capul în spate şi îi zâmbi radios. Atunci de ce eşti aşa nerăbdător să mă dau jos de pe tine?

El îi oferi un rânjet viclean.

— Ca să îţi pot demonstra iubirea mea.

— Acum deja mă sperii.

— Ţi-e teamă că nu eşti suficient de femeie pentru mine?

— O, nu. În mod cert nu mi-e teamă de asta.

Îşi înclină capul şi îl muşcă mărunt de buza de jos. Alex rezistă aproximativ o jumătate de secundă până să transforme acea dezmierdare într-un sărut adânc şi senzual. Apoi Daisy izbucni în lacrimi, căci era totul atât de minunat.

El începu să îi sărute lacrimile una câte una, în timp ce ea îşi trecu degetele peste obrazul lui.

— Mă iubeşti cu adevărat, nu-i aşa?

— Da, te iubesc cu adevărat, spuse el răguşit, şi de data aceasta vreau să mă crezi. Te implor, scumpo.

Ea îi zâmbi printre lacrimi.

— În regulă, atunci. Să mergem acasă.

Epilog

Daisy şi Alex se căsătoriră pentru a doua oară zece zile mai târziu, pe un câmp aflat la nord de Tampa. Ceremonia avu loc în zori deoarece mireasa insistă asupra prezenţei unui oaspete anume de care ceilalţi ar fi preferat să uite.

Sinjun era întins la picioarele lui Daisy şi era legat de ea cu o panglică argintie. La un capăt panglica era petrecută în jurul gâtului lui, în timp ce la celălalt era încolăcită pe încheietura ei. Dată fiind prezenţa tigrului, numărul de persoane care se prezentaseră la ceremonia începută la ora şase în acea dimineaţă de octombrie era destul de restrâns. Şi toţi erau, justificabil, destul de neliniştiţi.

— Nu ştiu de ce nu a putut să îl ţină în cuşca lui, se răsti Sheba la soţul ei, bărbatul cu care se căsătorise cu doar câteva zile în urmă în cadrul unei ceremonii care inclusese şi o reprezentaţie a Zburătorilor Tolea.

— Nu-mi vorbi tocmai tu despre femei încăpăţânate, îi răspunse acesta. Eu sunt însurat cu una.

Ea îl privi cu subînţeles.

— Norocul tău.

— Da, îi zâmbi şi el. Norocul meu.

Heather stătea într-o parte în stânga şi îl mângâia pe Cartofior pe trompă, în timp ce studia cu un ochi critic ţinuta lui Daisy. Dacă ar fi fost nunta ei, decise Heather, ea ar fi purtat ceva mai drăguţ decât o pereche de blugi vechi, mai ales că Heather ştia prea bine că Daisy nici măcar nu mai putea să îi închidă pe talie. Ba, mai mult, purta una dintre cămăşile albastre de gală ale lui Alex pentru a ascunde ceea ce era deja evident.

Chiar şi aşa, era destul de drăguţă. Obrajii îi erau trandafirii, iar ochii îi scânteiau şi purta în păr o cunună de mireasă realizată din margarete. Alex i-o oferise drept cadou surpriză, alături de un inel cu diamant atât de mare

încât era bine că soarele nu ieşise complet din nori, altfel ar fi fost cu toţii orbiţi.

Atât de multe schimbări se produseseră în viaţa lui Heather în vara aceea încât nu reuşea încă să le cuprindă pe toate cu mintea. Sheba renunţase la a mai vinde Circul Fraţilor Quest, iar Heather era destul de sigură că aceasta şi tatăl ei încercau să conceapă un copilaş. Sheba era cea mai tare mamă vitregă posibil. Îi spusese lui Heather că putea să înceapă încă de anul acesta să iasă la întâlniri cu băieţii, chiar dacă tatăl ei îi jurase că doar peste cadavrul lui. Iar Sheba devenise la fel de generoasă cu îmbrăţişările ca Daisy.

Daisy îi spusese lui Heather că avea să se înscrie la facultate la universitatea lui Alex imediat ce li se năştea bebeluşul, pentru a putea să înveţe cum să fie educatoare, iar ei doi aveau plănuită pentru decembrie o călătorie în Rusia, pentru a cumpăra diverse exponate pentru un muzeu important reprezentat de Alex. Şi, cel mai grozav, vara viitoare aveau să îşi petreacă o lună însoţind Circul Fraţilor Quest în turneu, iar Daisy chiar susţinea că avea să se întoarcă în arenă alături de Alex. Îi spusese lui Daisy că acum nu îi mai era teamă, căci deja supravieţuise celor mai negre experienţe imaginabile.

Alex începu să îşi rostească jurămintele pe o voce gravă şi caldă şi, când coborî privirea spre Daisy, îşi păstră o expresie blândă pe chip, ca toată lumea să poată vedea cât de mult o iubea. Daisy, fireşte, izbucni în lacrimi, iar Jill fu nevoită să îi întindă un şerveţel.

Daisy îşi trase nasul, apoi şi-l suflă, după care îşi rosti şi ea jurămintele.

— Eu, Daisy Devreaux Markov, te iau pe tine…

Ezită.

Alex coborî privirea spre ea şi ridică o sprânceană.

— Nu-mi spune. Iar ai uitat cum mă cheamă.

Părea exasperat, dar Heather îşi dădu seama că îi venea să râdă.

— Fireşte că nu. Dar nu ţi-ai spus cel de-al doilea nume şi tocmai mi-am dat seama că nu ţi-l ştiu.

— Ah.

Se aplecă şi i-l şopti la ureche.

— Perfect. Zâmbi printre lacrimi, apoi îşi aţinti din nou privirea în ochii lui. Eu, Daisy Devreaux Markov, te iau pe tine, Alexander Romanov Markov…

În timp ce îşi continuă jurământul, Alex o strânse cu forţă de mână, iar Heather ar fi putut jura pe tot ce avea mai sfânt că văzuse lacrimi şi în ochii lui.

Sinjun se ridică şi se întinse până deveni de circa nouă metri lungime. Sheba începu să se neliniştească şi se agăţă de braţul tatălui lui Heather, ceea ce fără îndoială era o premieră. Nici Heather nu era prea încântată de tigru, dar ea nu avea de gând să scâncească speriată ca Sheba.

Sheba îi surprinsese pe toţi oferindu-i-l pe Sinjun lui Daisy drept dar de nuntă, iar Alex deja pusese pe cineva să construiască un complex pentru tigri ultramodern în spatele casei sale din Connecticut. Fără îndoială era bine să fii atât de bogat. Deşi nimeni nu spusese nimic concret în această privinţă. Heather avea impresia că şi Cartofior avea să sfârşească prin a-şi petrece iarna tot în hambarul din Connecticut al lui Alex, în loc să rămână cu ceilalţi elefanţi în Tampa.

— Vă declar acum soţ şi soţie.

Daisy şi Alex se priviră şi, pentru o clipă, părură să uite că mai exista oricine altcineva pe lângă ei. În cele din urmă, Alex îşi aminti că sosise clipa să o sărute şi îi oferi unul cu adevărat impresionant. Heather nu reuşi să-şi dea seama exact dacă îşi folosise şi limba, dar nu ar fi fost surprinsă. Cât timp se sărutară, Cartofior presără fân peste amândoi, ca şi cum ar fi crezut că arunca cu orez.

Toată lumea izbucni în râs, în afară de Sheba, care încă stătea cu ochii pe Sinjun.

Daisy îşi desprinse de la încheietură lesa de panglică a lui Sinjun. Apoi scoase un chiuit amuzant şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Alex. Acesta o luă pe sus şi se învârti cu ea, dar o ţinu foarte atent, ca nu cumva să îi facă rău copilului sau ceva de genul ăsta.

Când se opri din învârtit, o sărută din nou.

— Am cea mai bună femeie Markov dintre toate.

Daisy îşi întipări pe chip o expresie foarte obraznică pe care până şi Heather o găsi drăgălaşă.

— Iar eu am cel mai bun bărbat Markov.

Se purtau atât de stupid încât Heather începu să se simtă stingherită pentru amândoi, doar că începuse să cam plângă şi ea, pentru că îi plăceau finalurile fericite.

Apoi îşi dădu seama că nu era nicidecum un final. Uitându-se în jurul ei la toţi acei oameni pe care îi iubea, îşi dădu seama că pentru toţi cei de acolo era abia începutul.

Observații

[←1] Instrument folosit pentru dresarea sau manipularea elefanţilor, alcătuit dintr-un mâner de 60 – 90 cm care are în vârf o ţepuşă de bronz sau oţel. (n. red.)